Carte vândută în peste 2,5 milioane de exemplare

Lynda La Plante

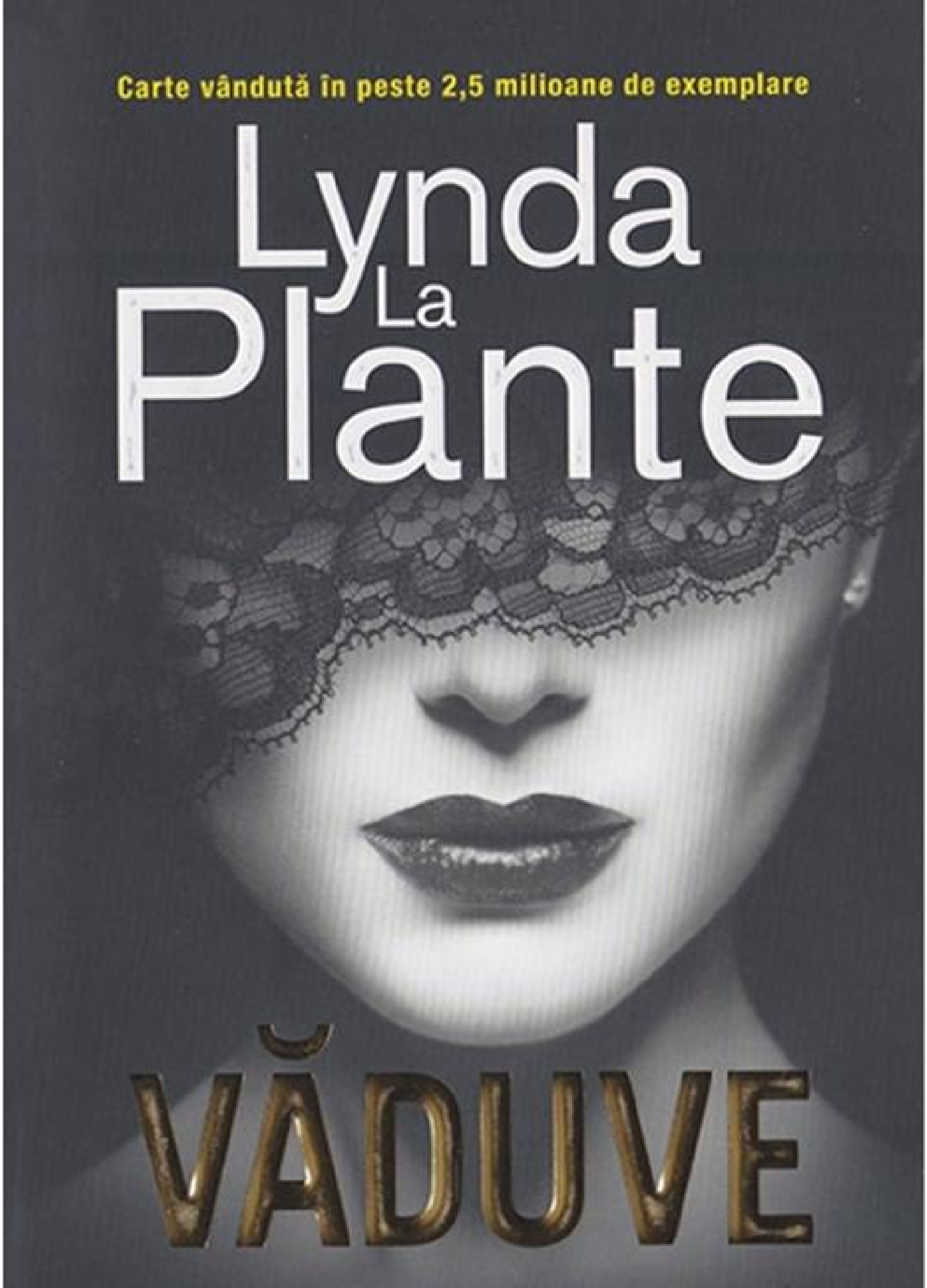

VĂDUVE

LYNDA LA PLANTE

DOLLY RAWLINS

traducere din limba engleză ANDREEA NĂSTASE

Widows, 2018

Vol. 1 - VĂDUVE

• PROLOG •

LONDRA, 1984

Planul atacului fusese impecabil; cu Harry Rawlins nici nu putea fi altfel. Era un anticar de lux, specializat în opere de artă, argintărie și bijuterii dintre cele mai scumpe, și forma un cuplu perfect cu soția lui, Dolly. Dar Harry Rawlins mai avea un chip. Infractor de cursă lungă și expert în spălarea banilor, își câștigase respectul nedisimulat și loialitatea tuturor colaboratorilor săi – ceea ce nu-l împiedica să se transforme într-un dușman letal, nemilos și calculat atunci când cineva i se punea de-a curmezișul.

Planul era simplu și, așa cum funcționa totul în lumea lui Harry Rawlins, fusese repetat în cele mai mici detalii. Patru atacatori purtând cagule urmau să jefuiască un transport de valori într-un punct prestabilit din pasajul subteran cu două sensuri de circulație ce trecea pe sub Strand. Un membru al bandei, la volanul unei mașini de pâine, avea să apese brusc pedala de frână chiar în fața autospecialei blindate, blocându-i înaintarea. Fordul Escort cu trei bărbați la bord, angajat din timp în urmărirea vehiculului de transport, avea să intre atunci în acțiune. Unul dintre pasageri avea să oprească traficul, amenințându-i pe șoferi cu o armă, iar ceilalți doi aveau să arunce în aer ușile din spate ale autospecialei folosind explozibil plastic și o capsă detonantă cu temporizator. Odată ce li se alătura șoferul mașinii de pâine, cei patru tâlhari aveau să-și umple reciproc rucsacii cu bani, urmând să parcurgă în fugă cei cincizeci de metri până la ieșirea din pasajul subteran, unde îi aștepta un automobil cu motorul pornit. Cel de-al patrulea atacator, însărcinat să le acopere retragerea, urma să conducă mașina de pâine la o ascunzătoare prestabilită.

Totul păruse să decurgă conform planului. Cele trei autovehicule intraseră în pasajul subteran ce traversa Strandul. Bandiții, răufăcători cu experiență, erau pregătiți pentru faza următoare. Un eveniment neașteptat îi luase însă pe toți prin surprindere. Nu departe în spatele lor își făcuse apariția o mașină de poliție cu sirenele urlând și girofarul în funcțiune, pe urmele unor tineri vitezomani.

La auzul sirenelor, șoferul Fordului Escort întorsese capul panicat – în aceeași fracțiune de secundă, șoferul furgonului cu pâine, acționând conform planului, călcase frâna, obligând transportul de bani să facă același lucru. Șoferul Fordului văzuse prea târziu ce se întâmpla în fața lui. Mașina se înfipsese în spatele autospecialei blindate, iar autovehiculul urmărit de poliție se izbise în portbagajul ei.

Impactul aproape simultan îl aruncase pe pasagerul din dreapta al Fordului Escort înainte. Explozibilul plastic pe care-l avea în mâini se izbise în parbriz și detonase într-o bulă de foc ce înghițise tot habitaclul.

Cei trei atacatori înarmați rămăseseră captivi în propriul vehicul, flăcările și fumul împiedicând deschiderea portierei șoferului din exterior. Nimeni nu putea ajunge la ei, nimeni nu-i putea ajuta, dar strigătele lor fuseseră auzite de toți cei din apropiere; nu se opriseră decât atunci când rezervorul de benzină explodase, în sfârșit, spulberând ceea ce mai rămăsese din mașină.

În confuzia teribilă ce urmase, șoferul furgonului de pâine trecuse complet neobservat. Bărbatul rămăsese o clipă împietrit, privind neîncrezător tragedia în plină desfășurare, apoi fugise înapoi la mașină și accelerase, ieșind din pasaj.

*

Cele trei corpuri carbonizate fuseseră duse la morga din Westminster. Două zile mai târziu, medicul legist își

încheiase raportul, identificându-i pe cei trei ca Harry Rawlins, Joe Pirelli și Terry Miller.

Harry Rawlins, șoferul Fordului Escort, încasase în plin unda de șoc a exploziei. Partea de sus a corpului îi fusese efectiv spulberată, iar din craniu nu mai rămăsese nimic care să poată fi reconstituit. Picioarele îi fuseseră carbonizate până la os. Cu toate acestea, de încheietura mâinii stângi, mutilată îngrozitor, atârna un inconfundabil Rolex din aur masiv pe spatele căruia se putea citi: „Lui Harry, cu dragoste, Dolly – 12/2/62”.

Poliția suspectase încă de la început că al doilea cadavru i-ar fi aparținut lui Joe Pirelli, dar chipul bărbatului era prea ars ca să permită identificarea. Deși Joe avea cazier, prelevarea amprentelor se dovedise imposibilă. Până la urmă, cu ajutorul unui odontolog judiciar reușiseră să-l identifice cu o marjă de eroare suficient de mică.

Cu trei condamnări la activ, Terry Miller fusese identificat mai ușor, în baza amprentelor parțiale de la degetul mare și de la arătătorul mâinii stângi, restul fiind calcinat.

Toți cei trei decedați fuseseră căsătoriți. Cele trei soții erau acum văduve.

• 1 •

În bucătăria casei sale, Dolly Rawlins călca gulerul și mânecile unei cămăși apretate atent, așa cum îi plăcuse întotdeauna lui Harry. Coșul de rufe de lângă ea era plin cu cearșafuri și cu fețe de pernă călcate. La picioarele ei stătea Wolf, micul pudel pe care i-l oferise Harry atunci când Dolly adusese pe lume un băiețel născut mort, spulberându-le visul de a avea o familie. Cățelul se ținea după ea peste tot prin casă.

De când se întorsese de la secția de poliție, Dolly nu făcuse decât să spele, să calce și să șteargă praful. Trecuse deja de ora unu după-amiaza. Câteodată se oprea și rămânea cu privirea fixată în zare, dar atunci simțea cum în inima ei își făcea loc durerea, așa că se întorcea la treabă; orice, ar fi făcut orice ca să-și curme suferința. Polițiștii n-o lăsaseră să vadă cadavrul zdrobit al lui Harry, iar o parte din ea refuza să accepte vestea pe care tocmai o aflase. O mințeau, era sigură. Din clipă în clipă, Harry urma să ajungă acasă.

*

Linda Pirelli rămăsese pironită în mijlocul morgii reci, cu părul brunet încadrându-i fața pământie. Și-ar fi dorit să aibă pe cineva alături, și-ar fi dorit multe lucruri, dar ceea ce-și dorea mai presus de orice era ca totul să se dovedească doar un coșmar oribil, din care avea să se trezească peste câteva secunde.

— Amprenta dentară sugerează că ar putea fi vorba de soțul dumneavoastră, doamnă Pirelli, dar, cum n-am putut găsi toți dinții, am dori să aruncați o privire, îi spuse legistul. O parte a feței nu este arsă complet, așa că dacă

rămâneți acolo unde sunteți, l-ați putea identifica. Sunteți gata?

Înainte ca femeia să poată răspunde, medicul trase deoparte cearșaful.

Linda scoase un țipăt ușor, duse mâna la gură și înțepeni. Simți o scurgere călduță pe interiorul pulpei.

— Toaleta, trebuie să merg la toaletă... începu să murmure.

— Acesta este soțul dumneavoastră, Joseph Pirelli? o întrebă nemiloasă polițista care o însoțea.

— *Da,* da, el este. Acum, vă rog, lăsați-mă să ies de aici.

Polițista o apucă de braț și o îndepărtă de masa de autopsie către toaletele de pe coridor.

*

Audrey, mama lui Shirley Miller, era obosită și plictisită. Se uită în jos, cu silă, la rochia diformă de lână pe care o purta, la picioarele goale și la botine. Își surprinse imaginea în fereastra bucătăriei, remarcând șuvițele gri ce începeau să i se întească în părul vopsit în castaniu; avea nevoie de o vizită la coafor ca să se simtă din nou ca o ființă umană. În timp ce-și privea reflexia deloc măgulitoare, își auzi fiica plângând în hohote la etaj.

Shirley stătea pe pat cu o batistă în mână. De fiecare dată când își ștergea ochii înroșiți începea să plângă mai abitir, repetând numele răposatului ei soț și strângându-i fotografia la piept.

— Terry... Terry... Terry...

Audrey intră cu o cană de lapte fierbinte și o felie de pâine prăjită unsă cu unt, dar fiica ei nu putea înghiți nimic, așa că se văzu obligată să mănânce chiar ea micul dejun pe care i-l pregătise. Privi fotografia încadrată într-o

ramă metalică, argintie, pe care Shirley o strângea între degete.

Așezată pe marginea patului, își examină atent fiica, mândria vieții ei. Adusese pe lume o tânără superbă, cu un chip rotund și un păr blond ce-i cobora armonios pe umeri. Era înzestrată cu un temperament blând și nu ieșise din cuvântul mamei decât o singură dată, când îl luase de bărbat pe Terry Miller. „O să treacă peste asta, cu timpul o să redevină fata veselă de dinainte" își spuse. Deocamdată însă, tot ce putea face era s-o lase să plângă.

*

La ora două după-amiaza, Dolly își luă scândura și fierul de călcat și se târî până la etajul casei impecabile din orășelul Potters Bar. Wolf o urmă somnoros pe scări. De obicei dormea în salon, pe covorul persan din fața șemineului cu ornamente bogate. Polița de deasupra susținea o cronică de familie în imagini: căsătoria ei cu Harry, la biroul Stării civile din Chelsea, cu Dolly îmbrăcată într-un superb taior Chanel, cu un buchet de trandafirași albi în mână, luna de miere la Paris, apoi fiecare sărbătoare petrecută împreună, aniversările, Crăciunurile și balul de caritate de sfârșit de an. Iarna, bușteni ce ardeau permanent încălzeau trupul cățelului, pe când vara micul patruped se bucura de curenții de aer care circulau prin ferestrele glisante întredeschise. Cu toate acestea, când afacerile îl țineau pe Harry departe de casă mai multe zile, Wolf se ghemuia întotdeauna lângă ea pe canapeaua moale de catifea roșie, cu ciucuri aurii.

Dolly deschise ușa dormitorului. În interior, veioza de la capul patului învelea într-o lumină caldă camera imaculată, perdelele, cuverturile și pernele asortate, aranjate perfect. Nimic nu era nelalocul lui. Dolly puse instrumentele de călcat la locul lor, vârî mâna în buzunarul șorțului, scoase o

brichetă și-și aprinse a o suta țigară din ziua aceea. În timp ce inhala fumul cu lăcomie, își simți inima grea în piept.

Coborî la parter, deschise ușile de mahon ce mascau combina stereo, porni pick-upul și plasă cu delicatețe acul pe discul ce se găsea deja pe platan. Îl asculta în buclă de când se întorsese de la secția de poliție: tonurile adânci, ample, ale lui Kathleen Ferrier cântând „Life Without Death" păreau s-o liniștească.

Se așeză în salon cu țigara în mână și cățelul încolăcit lângă ea. Nu plângea. Nu putea să plângă – se simțea ca și cum cineva îi furase toate emoțiile. Își aminti cum cu două zile înainte, dimineața, Harry o sărutase de la revedere. Îi spusese că plănuia să achiziționeze mai multe obiecte de epocă și că urma să lipsească cel mult două zile. Începuse să-i resimtă absența din clipa în care ieșise pe ușă; cu o seară înainte tocmai pregătea lasagna pentru cină – lui Harry îi plăceau cu o crustă rumenă de brânză pe deasupra – când auzise soneria de la intrare.

Se ștersese rapid pe mâini cu o cârpă și-l urmase pe Wolf, care se repezise lătrând către ușa masivă din mahon, însă, odată ajunsă în antreu, sângele îi înghețase în vene. Prin ochiurile de sticlă fumurie ale ușii se întrevedeau două siluete bărbătești. Soneria se auzise din nou.

Cei doi detectivi se prezentaseră și o întrebaseră dacă soțul ei era acasă. Mai primise vizite de-ale poliției, așa că adoptase imediat o atitudine politicoasă și rece, informându-i că Harry era plecat într-o călătorie de afaceri. O invitaseră să se îmbrace și să-i însoțească la secție pentru a identifica un obiect despre care credeau că i-ar fi aparținut soțului ei. În mașină, refuzaseră să-i răspundă la orice întrebare, sporindu-i anxietatea. Dacă îl arestaseră pe Harry? Se hotărâse să nu mai deschidă gura până nu afla mai multe.

Odată ajunși la secția de poliție, o conduseseră într-o cameră rece, aproape pustie, cu o masă melaminată în centru. O polițistă în uniformă se plasase lângă ea, iar unul dintre detectivi îi înmânase o punguță pentru probe ce conținea un ceas Rolex bătut în diamante. Încercase s-o deschidă, însă detectivul i-o smulsese din mână.

— Nu atinge nimic! strigase la ea.

Își pusese mănuși de cauciuc albe, scosese ceasul și-l întorsese pe partea cu capacul, indicându-i o inscripție destul de ștearsă, dar încă vizibilă.

— „Lui Harry, cu dragoste, Dolly – 12/2/62.” Îi aparține soțului meu, Harry, șopti ea, reușind cumva să-și țină firea.

Apoi, lumea ei se prăbușise.

— L-am scos de la încheietura cadavrului carbonizat al unui bărbat, îi spusese detectivul urmărindu-i atent reacțiile.

Dolly apucase ceasul, retrăgându-se până ce spatele i se lipise de zidul camerei. Femeia în uniformă venise după ea cu mâna întinsă.

— Trebuie să mi-l înapoiați, constituie o probă la dosar!

Dolly se agățase cu toată forța de micul obiect. Șocul o făcuse să-și piardă orice timiditate.

— Mințiți! strigase ea. Nu e mort, nu e mort! Vreau să-l văd, *trebuie* să-l văd! mai apucase să spună, în timp ce agenta îi desclești pumnul în care strângea ceasul.

— N-a mai rămas nimic de văzut! o repezi excedată polițista.

Pe drumul către casă, în mașina de poliție, Dolly continuase să-și repete în minte că nu putea fi vorba despre Harry, încercând să acopere vocea paralelă care-i șoptea contrariul... Îi oferise Rolexul la a zecea aniversare a căsătoriei. El o sărutase tandru și-i promisese solemn că nu-l va da jos de la mână niciodată. Dolly adora modul în care soțul ei își consulta ceasul, întinzând brațul la maximum și apoi admirând sclipirea luminii în diamante.

Niciodată nu se despărțea de bijuteria creată de meșterii elvețieni, nici chiar seara, când se vâra în pat. Pentru următoarea lor aniversare îi cumpărase o brichetă Dunhill de aur masiv, pe care pusese să fie gravate inițialele lui. Cadoul îi făcuse plăcere, și Harry promisese, la fel ca în cazul ceasului, că n-avea să se despartă niciodată de el.

Cu toate acestea, Dolly nu putea accepta în ruptul capului că bărbatul ei n-avea să se mai întoarcă niciodată acasă.

*

De organizarea ceremoniei funerare a lui Terry se ocupase Audrey. Fusese un eveniment discret, în familie. Câteva pahare de băutură acasă, nimic deosebit. În plus, Shirley era în continuare atât de zguduită, încât Audrey abia reușise s-o convingă să se îmbrace și să coboare în salon.

Greg, fratele ei mai mic, se străduise să fie de folos pe cât putea, dar era încă prea tânăr, și crizele surorii sale îl scoteau din sărite. Când Shirley încercase să sară în groapă, pe capacul sicriului, puștiul fusese atât de jenat, încât preferase pur și simplu să se îndepărteze, alăturându-se unui grup de străini adunați pentru altă înmormântare.

Încă nu puseseră piatra funerară, pentru că Audrey detesta să ceară bani, dar plănuia să rezolve și problema asta imediat ce Shirley se punea pe picioare. Spera ca tânăra să revină în circuitul concursurilor de miss, unde frumusețea ei cu totul specială ar fi putut-o propulsa chiar pe lista candidatelor la titlul de „Miss Anglia”. Pe ascuns, o înscrisese deja la „Miss Paddington”... intenționa s-o informeze mai târziu, când accesele de plâns se mai răreau.

*

Linda se găsea în sufrageria înghesuită a apartamentului social pe care-l ocupa familia Pirelli. Toate neamurile lui Joe fuseseră invitate la înmormântare și la priveghi, așa că, îmbrăcați toți în negru din cap până-n picioare, sporovăiau volubil în italiană. Soacra ei, Mama Pirelli, gătise zile întregi, pregătind un adevărat festin din care nu lipseau pastele, pizza și salamurile, întinse generos pe masă. Orfană fiind, Linda nu putuse invita pe nimeni. Știa că oaspeții o priveau pe ascuns și bombăneau la adresa rochiei de un roșu aprins pe care alesese să o poarte, dar nu-i păsa.

Privi roată peste marea de chipuri îndurerate și o recunoscu brusc, în celălalt capăt al camerei, pe scursura blondă pe care o văzuse în compania lui Joe cu câteva săptămâni mai înainte. Plină de nervi, își croi drum printre oaspeți până ajunse la ea.

— Pe tine cine naiba te-a invitat? strigă în timp ce-i arunca în față vinul din pahar.

I-ar fi dat mai multe motive să-și amintească de răposatul dacă n-ar fi tras-o la timp într-o parte Gino, fratele mai mic al lui Joe. Bărbatul o strânse la piept și-i susură cuvinte consolatoare la ureche, ceea ce nu-l împiedică să-și înfigă mâna în sânul ei drept cu un gest nonșalant, de om beat.

*

Frământată de durere, Dolly Rawlins abia dacă mai mânca. Simțea cum zilele și nopțile se amestecau într-o ceață groasă, dar, cumva pe pilot automat, acceptase să-și îngroape soțul. Stătea în salon, îmbrăcată într-un costum simplu, negru, purtând pe cap o pălărie de aceeași culoare, dotată cu un mic văl. Își mângâie încă o dată mănușile din piele fină, simțind pe sub ele inelul de logodnă și verigheta.

Wolf era alături, pe canapea, cu trupușorul lui cald lipit de șoldul ei.

Chiar și în aceste împrejurări, chipul femeii impresiona prin eleganță: părul ei nisipiu era aranjat perfect, machiajul, discret, iar ținuta, oarecum oficială. Era hotărâtă să nu permită nimănui să se împărtășească din suferința ei, strict personală și foarte privată. Nimeni n-o putea înțelege și n-ar fi suportat ca cineva să-i spună contrariul.

*

Parteneriatul dintre Dolly și Harry fusese unul foarte special. Se cunoscuseră pe vremea când ea se ocupa de anticariatul și magazinul de vechituri al răposatului ei tată, în Petticoat Lane, și nici Jaguarul țipător, nici eleganța și șarmul lui nu o atrăseseră în primul moment, deși le remarcase, desigur. Nu, legătura ce se formase între ei era mult mai profundă.

Când Harry o ceruse de soție, oferindu-i un inel cu un safir enorm, crezuse că va leșina. Tot pe punctul să-și piardă cunoștința se aflase și mama lui, Iris, dar din cu totul alte motive. Nu putea concepe că fiul ei urma să se însoare cu o femeiușcă ahtiată după bani. Iris îl crescuse singură, după ce soțul ei fusese condamnat la ani grei de temniță pentru tâlhărie și murise de cancer la scurt timp după liberare. Femeia pusese pe picioare o consignație de succes – și aparent legală – și-i asigurase fiului ei o educație de înalt nivel, perfecționată prin călătorii menite să-i completeze cunoștințele despre artă, metale și pietre prețioase. Harry preluase din mers afacerea atunci când artrita și niște migrene înfiorătoare o siliseră să-și reducă activitatea. Ultima ei ambiție era să-și vadă unicul copil căsătorit cu o femeie tânără, bogată, cu maniere rafinate și

conexiuni în lumea bună, însă Harry, pentru prima dată în viață, își sfidase mama.

Dolly nu-i povestise niciodată bărbatului ei despre vizita pe care i-o făcuse lui Iris în elegantul apartament din St. John's Wood, cumpărat de generosul ei fiu. Deși nu dădea prea multă atenție modei pe vremea aceea, Dolly nu era nici blondina obraznică pe care și-o imaginase Iris. Era atrăgătoare, cam lată în umeri pentru o femeie și cu mâini care cunoscuseră munca fizică, dar compensa prin modestie, feminitate și blândețe. Iris catadicsise să-i ofere o ceașcă de ceai.

— Vă mulțumesc, dar nu pot accepta, doamnă Rawlins, spusese Dolly, observând cum Iris se încrunta la auzul accentului ei de joasă extracție. Voiam doar să vă spun că-l iubesc pe Harry și că, indiferent dacă vă place sau nu, ne vom căsători. Criticile dumneavoastră constante și amenințările nu fac decât să ne aducă mai aproape unul de celălalt, pentru că el mă iubește și nu poate trăi fără mine.

Acestea fiind zise, Dolly luase o pauză, pentru a-i permite bătrânei să răspundă, eventual să-și ceară iertare, așa cum ar fi făcut orice persoană cu bun simț, în schimb, Iris o măsurase din cap până-n picioare, strâmbând din nas la hainele ei banale și la pantofii ușor uzați, cu talpă plată. Prin urmare, încurajată de tăcerea bătrânei, continuase:

— Tatăl meu a fost și el anticar și se cunoștea cu soțul dumneavoastră, așa că puteți să mă scutiți de aere și de ifose. Toată lumea știe că răposatul plasa bunuri furate și că a făcut zece ani de pușcărie la Pentonville pentru jaf cu mână armată. Toată lumea știe că v-ați folosit de banii din contrabandă ca să țineți afacerea pe picioare câtă vreme el era după gratii. Între noi fie vorba, ați avut un noroc chior că ați scăpat de mâna legii.

Nimeni nu-i mai vorbise vreodată pe un asemenea ton lui Iris.

— Ești gravidă? fusese tot ce reușise să-i răspundă, șocată de violența verbală a tinerei.

— Nu, doamnă Rawlins, dar îmi doresc o familie. Dacă vreți să faceți parte din ea, ați face bine ca de acum înainte să vă țineți gura. Ne vom căsători cu sau fără permisiunea dumneavoastră, iar amenințările că-l veți scoate din afacere nu valorează nici cât o ceapă degerată. Atât am avut de spus, nu e nevoie să mă conduceți la ieșire, adăugase Dolly întorcându-i spatele.

— Dacă umbli după bani, spune o sumă. Îți scriu pe loc un cec, făcuse Iris o ultimă încercare.

Dolly ridicase mâna stângă și-i fluturase pe la nas briliantul uriaș al inelului de logodnă.

— Vreau și colierul de briliante din set, pentru că n-aveți destui bani să mă plătiți. Îl vreau pe Harry și știu că-l voi face fericit. Așa cum v-am spus, puteți face parte din viața noastră sau puteți dispărea, nu depinde decât de dumneavoastră.

Dolly se îndreptase din nou spre ușă; din nou, cuvintele lui Iris o făcuseră să se oprească.

— Dacă-ți închipui că vei conduce anticariatul împreună cu Harry, măcar încearcă să scapi de accentul de mahala!

— Așa voi face, doamnă Rawlins, așa cum ați făcut și dumneavoastră, răspunsese Dolly întorcându-se ca să-i poată pironi privirea.

*

Eddie Rawlins, vărul pe care Dolly nu-l putea suporta, intră brusc, cu obrajii îmbujorați de frig, și-i întrerupse gândurile. Semăna mult cu Harry, dar nu era la fel de bine făcut și de puternic ca el, părând o versiune redusă la scară.

Bărbatul își frecă mâinile și arătă cu mâna spre fereastră, la cortegiul funerar.

— Sunt toți acolo, spuse el radiind de fericire. Ce succes! A venit și familia Fisher, dar și poliția, s-au parcat puțin mai sus pe stradă. Nici nu poți vedea capătul șirului de mașini, trebuie să fie pe puțin cincizeci!

Dolly își mușcă buza. Nu-și dorise ca lucrurile să iasă așa, dar Iris insistase: Harry era un stâlp al societății, care trebuia să aibă o înmormântare somptuoasă. Cedase pentru că înțelegea durerea prin care trecea, cu siguranță, și soacra ei. Firește, nu se aștepta la mulțumiri, dar, pe termen lung, spera să aibă o viață mai liniștită.

Își luă poșeta din piele neagră, se ridică, își netezi fusta, verificându-și ținuta în oglinda de pe hol, apoi se îndreptă spre ieșire. Eddie o opri brusc în dreptul ușii și, scoțând un pachețel maro din buzunar, se aplecă în față și începu să-i vorbească în șoaptă, deși erau singuri.

— Ăsta e al tău, Dolly. Știu că nu-i momentul potrivit, dar polițiștii au început să-mi dea târcoale, iar Harry m-a rugat să-l păstrez și să ți-l dau în cazul în care pățește ceva.

Dolly se uită hipnotizată la micul obiect. Eddie își trecu greutatea de pe un picior pe celălalt și se apropie și mai mult de ea.

— Cred că sunt cheile de la ascunzătoarea lui.

Fără să scoată un cuvânt, strecură pachețelul în poșetă și-l urmă afară pe vărul răposatului ei soț. Tot nu-i venea să creadă că urmau să-l îngroape pe Harry. Nu-și dorea altceva decât să fie lăsată să se întindă pe jos și să moară. Cățelușul era singurul reper care o ținea în viață.

Vecinii ieșiseră și ei pe aleile din jur, iar Dolly simți privirile tuturor asupra ei când traversă grădina din fața casei. Mașinile erau înșirate una după cealaltă, așteptând răbdătoare să urmeze dricul, îngreunat de coroane imense

și buchete de flori. Nu văzuse niciodată atâtea inimi și cruci la un loc: pete de culoare ce spărgeau monotonia șirului de vehicule negre.

Eddie o urcă în spatele unui Mercedes-Benz cu geamuri fumurii. Când se aplecă să se strecoare în mașină, o văzu pe soacra ei în Rolls-Royce-ul din spate. Iris își arcui buzele formând cuvântul „cățea", însă Dolly alese s-o ignore, așa cum făcuse aproape pe tot parcursul căsniciei sale cu Harry.

Odată instalată, îi făcu semn lui Eddie că se puteau pune în mișcare după dricul care începuse să înainteze încet. În retrovizor văzu că pe chipul pământiu începuseră să-i curgă lacrimi. Nu făcu nici un efort să le șteargă.

— Sper că i-ai informat pe toți că nu fac nimic acasă după înmormântare... nimic. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine, adăugă ea cu o voce gâtuită.

— Da, le-am spus, confirmă Eddie prudent. Dar cred că Iris a invitat câțiva apropiați la ea. Mi-a cerut să le spun tuturor că ea a plătit toată ceremonia.

Dolly închise ochii și clătină furioasă din cap. Soacra ei nu mai era independentă financiar de când ieșise la pensie; cu alte cuvinte, Harry plătise pentru propria înmormântare, sau, mai precis, văduva lui.

Harry Rawlins fu înmormântat așa cum își dorise mama lui, cu sute de oameni adunați pe aleile cimitirului și încă mai multe flori răspândite pe lângă monumentul funerar. Dolly rămase singură și nemișcată pe toată durata ceremoniei. La final, părăsi prima mormântul, atrăgându-și privirile critice ale întregii asistențe.

În public se afla și Arnie Fisher, într-un costum bleumarin croit impecabil și cămașă albă făcută pe comandă. Imediat ce mașina lui Dolly se puse în mișcare, Arnie îi făcu semn din cap unui bărbat masiv ca un urs,

aflat în marginea mulțimii. Boxer Davis începu să-și croiască drum printre oameni. Costumul lui, prin comparație, era șifonat și ponosit, iar cămașa ar fi avut nevoie de înălbire zdravănă. Cu fața lui mare și stupidă părând impresionată de ceremonie, colosul își șterse cu dosul mâinii nasul zdrobit de pumni și înmuiat de frig. Arnie Fisher aruncă din nou o privire spre Mercedesul lui Dolly, care dădea în marșarier, și-i făcu semn să se grăbească. Boxer începu să dea și mai abitir din coate, ușor jenat de situație.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să mai aștept câteva zile, boss? Abia ce l-a îngropat...

Arnie îl privi fix câteva secunde, arătă din cap încă o dată spre Mercedes și-i întoarse spatele. Conversația luase sfârșit.

La câțiva metri distanță se afla fratele mai tânăr al lui Arnie, Tony, un tip atât de înalt, încât îl domina până și pe Boxer. Soarele rece scânteia în diamantul din urechea stângă cu care se juca în timp ce discuta cu un grup de prieteni. Tocmai încheiase o glumă bună, căci tot grupul izbucni în hohote răsunătoare. Spre deosebire de fratele lui, Tony era un tip arătos. De fapt, singurul lucru pe care-l aveau în comun erau ochii albaștri și reci ca oțelul. Arnie nu vedea bine la distanță, ceea ce-l obliga să poarte o pereche de ochelari fără ramă, însă asta nu-l făcea deloc să pară mai sufletist. Privirea lui Boxer îl căută pe Tony, apoi se întoarse la Arnie, iar uriașul, supus, porni printre oamenii care începeau să se răspândească pe urmele lui Dolly, către casa unde ea și Harry fuseseră fericiți atâția ani.

La mică distanță de grupul principal, inspectorul de poliție Fuller se sprijini de o piatră funerară și începu să-și noteze mental chipurile cunoscute. „Dumnezeule, își spuse,

e ca și cum m-aș uita prin albumul cu urmăriți general de la Scotland Yard!” Prin față îi defila toată lumea interlopă – vechea gardă și lupii tineri. Ofițer tânăr și ambițios, dornic să-și impresioneze superiorii, Fuller fusese iritat în primul moment, crezând că va fi trimis să piardă vremea la înmormântare. Șeful lui, inspectorul principal George Resnick, făcuse o obsesie pentru Harry Rawlins, pe care-l urmărea încă de pe vremea când Fuller nici nu era născut. „O să fie un spectacol de neuitat, Fuller! lătrase șeful la el și la subinspectorul Andrews în acea dimineață. Toată pegra londoneză vine azi la înmormântare, fie ca să-și aducă omagiile, fie ca să se asigure că Rawlins e mort de-a binelea. Sunt sigur c-o să se întâmple ceva, și vreau să fiu la curent.”

Inspectorul principal Resnick nutrea convingerea că Harry Rawlins era creierul din spatele unei serii de trei atacuri contra unor furgoane pentru transportul de valori. Strădaniile lui de a demonstra această ipoteză se transformaseră într-o adevărată obsesie – și o sursă permanentă de stres pentru Rawlins. Acesta din urmă trecuse, la rândul lui la acțiune, făcând rost de o fotografie în care Resnick accepta un plic de la un interlop cunoscut. Când povestea apăruse în *News of the World,* inspectorul se regăsise în atenția nedorită a corpului de control intern. Îi luase luni de zile să-și dovedească nevinovăția, însă reputația îi fusese afectată serios, ruinându-i șansele de avansare. Această lovitură ireparabilă în cariera lui îi alimenta permanent ura pentru Rawlins, pe care Resnick își jurase că-l va aduce în spatele gratiilor, mai devreme sau mai târziu. Moartea i-o luase înainte, însă ura inspectorului părea că nu se va opri nici la poarta cimitirului.

Fuller nu dădea doi bani pe Resnick, pentru că nici acesta nu ridicase un deget pentru el, în obsesia lui distrugătoare pentru Harry Rawlins. Cu toate acestea,

ambii polițiști erau interesați de planurile fraților Fisher și de oamenii cu care vorbeau aceștia, așa că Fuller nu-i scăpa din priviri. Frații Fisher figurau la loc de cinste pe lista tuturor polițiștilor din Londra. Ar fi fost captura secolului acum, după ce Harry își dăduse duhul, și i-ar fi adus cu certitudine o promovare.

După ce invitații se răspândiră care încotro, Fuller se îndreptă către ieșire, făcând echilibristică printre pietrele funerare. Era pe punctul să urce în mașina de poliție când își dădu seama că pantofii îi erau plini de noroi, așa că începu să și-i șteargă furios prin iarbă. Subinspectorul Andrews rânji la el de pe locul șoferului, dar Fuller nu găsea situația deloc amuzantă, mai ales că descoperise noroi și pe manșetele pantalonilor pe care nu-i purta decât la ocazii deosebite. Deschise portiera și se lăsă să cadă greu pe locul din stânga. Scoase o batistă albă, călcată perfect, din buzunarul sacoului, scuipă pe ea și începu să-și frece pantalonul.

— Ai văzut ceva interesant? făcu Andrews o tentativă de conversație. Îl urmărise pe Fuller cum se plictisea de moarte în ultima oră.

— Jigodia de Resnick n-are decât să-și distrugă propria carieră, dacă vrea, dar n-o să mă târască și pe mine după el.

— Țin minte că am citit o știre în *News of the World:* „Polițist suspendat pentru că a luat mită. Curcanul corupt care și-a luat tainul.”

Andrews era întotdeauna la curent cu ultima bârfă. Avea impresia că femeile din secție apreciau chestia asta.

— Și ce-mi pasă mie? îl repezi Fuller, după care trânti portiera și-i făcu semn din cap coechipierului său să pornească.

— A primit două distincții pentru curaj încă dinainte de a avansa la gradul de inspector. A fost un bun ofițer, spuse

Andrews băgând mașina în viteză.

— Ei bine, acum e terminat!

Toată lumea știa că șansele lui Resnick la următoarea avansare erau nule. Reușise cu greu să-și păstreze gradul actual, dar, de fiecare dată când ajungea la termen, cineva își aducea aminte să scoată gunoiul de sub preș, și cererea îi era respinsă. Inspectorul-șef Saunders reușise să-l convingă pe comandantul Departamentului de Investigații al Poliției să-i dea din nou un post operativ, drept care Resnick primise o mică echipă ce se ocupa de cazuri mai vechi.

— Orice polițist e compromis de asocierea cu dinozaurul ăsta care fumează ca un turc. N-am de gând să mă complac prea mult în situația asta, Andrews, să știi de la mine. Fuller își deschise carnețelul și începu să parcurgă numele pe care le notase în timpul înmormântării. Peste câteva clipe mormăi: E un nebun care vânează fantome, nici mai mult, nici mai puțin. Ar trebui să ne concentrăm atenția asupra infractorilor în viață, nu să pierdem vremea.

Se uită atent la oamenii din parcare, pe lângă care treceau încet, căutându-l pe Arnie Fisher, însă acesta plecase deja. Fuller oftă și închise cu zgomot carnețelul.

— Hai să mergem la casa nevestei lui Rawlins, să vedem cine apare să prezinte omagii pentru nenorocitul de bărbatu-său.

• 2 •

Dolly se așeză pe fotoliul moale, de catifea, urmărindu-l pe Boxer, care-i turna atent un brandy. El bea doar suc de portocale, încercând, fără îndoială, să facă impresie bună. „De ce naiba l-am lăsat să intre pe idiotul ăsta? De ce tocmai pe el, din câți puteam alege?” În mod ciudat, prezența lui o reconforta; în felul lui caraghios, omul părea sincer afectat de moartea lui Harry. Lăsă mâna în jos ca să-l mângâie pe Wolf, care se poziționase, ca de obicei, cât mai aproape de ea. Cățelușul ridică botul și-i linse vârfurile degetelor. Se simțea singură, îngrozitor de singură.

Boxer era un ratat, dar ținuse la Harry, pe care-l considerase un prieten. Firește, nu aceeași era și părerea soțului ei, care se hotărâse să aibă grijă de uriaș și să-i mai dea câte o treabă din când în când nu pentru că i-ar fi fost simpatic, ci pentru că era ușor de manipulat. Boxer se ținea după el așa cum Wolf se ținea după ea, diferența fiind aceea că animalul era destul de deștept ca să priceapă că în cazul lui iubirea era reciprocă.

Băură în tăcere. Boxer, în picioare, părea stânjenit, ca și cum s-ar fi întrebat dacă avea voie să-și așeze corpul masiv într-unul dintre fotolii. Dolly încuviință din cap și colosul se așeză, cu paharul golit pe genunchi. Era obosită, o durea capul, spera să scape de oaspete cât mai repede. Într-un final, bărbatul își drese glasul și-și lărgi cămașa la guler, luându-și curaj.

— Vor registrele lui Harry, spuse dintr-o suflare.

— Cine „vor”? îl întrebă Dolly fără să clipească. Nu avea de gând să le dea nimic.

Boxer se ridică și începu să măsoare camera cu pași nervoși.

— Vezi tu, acum lucrez pentru frații Fisher. Ei... ei vor registrele.

— Nu știu despre ce anume vorbești.

— Sunt gata să plătească bani buni pe ele.

Vocea bărbatului tremura ușor. Încerca să pară cât mai serios cu putință, fără să fie amenințător.

Aparenta lipsă de interes a lui Dolly îl neliniștea, îl cunoștea suficient de bine ca să știe că nesiguranța îl făcea vorbăreț. Avea să-i spună tot ce știa fără să-și dea seama măcar că era tras de limbă.

— Registrele lui Harry, continuă Boxer. Nu e nimeni care să nu știe că-și nota totul, inclusiv nume și prenume. Lua notițe după fiecare întâlnire cu băieții șmecheri, ba scria și numele unora cu care nu s-a văzut niciodată, dar despre care știa ceva. Dacă gaborii pun mâna pe ele, nici un mafiot din Londra n-o să mai poată dormi liniștit.

— Ți-am spus, nu știu...

Rapid ca fulgerul, Boxer apăru lângă ea, aplecându-și chipul lat și îndreptând acuzator arătătorul către pieptul ei. Din nou, femeia nici măcar nu clipi. Nu era furios, din contră, era speriat.

— Ba da, știi! Știi foarte bine! Haide, Doll, spune-mi, unde-s caietele alea?

Într-o străfulgerare de furie necontrolată, văduva sări în picioare. Boxer fu obligat să se tragă în spate.

— Nu ai dreptul să mă numești așa, ai înțeles? Numai Harry îmi spunea așa! Nu știu nimic despre nici un fel de registru! Și ce legătură are cu frații Fisher?

Boxer o apucă de umeri și făcu o ultimă încercare disperată.

— Frații au preluat teritoriul lui. Ei m-au trimis, și, dacă mă întorc cu mâna goală, o să primești o vizită de la Tony

personal. Eu zic să-ți faci singură un bine și să-mi spui unde-s însemnările.

Dolly făcu un pas în spate, cu ochii înecați în lacrimi de furie și pumnii strânși până i se albiseră încheieturile.

— Abia l-am îngropat, pentru numele lui Dumnezeu!

Pentru o fracțiune de secundă, durerea la gândul că Harry al ei fusese deja înlocuit de pegra cea mai infectă, de teapa fraților Fisher, ieși la suprafață.

Boxer îi citi suferința în ochi.

— O să trec altă dată, îngăimă el, sufocat de remușcări.

— Nu vreau să mai văd pe nimeni! Nimeni să nu mai calce pe aici! Ieși afară!

— E în regulă, Dolly, nu te enerva. Doar să nu le dai nimănui altcuiva, ai înțeles? Fraților nu le-ar plăcea deloc. O să revin.

— AFARĂ... IEȘI AFARĂ ACUM, Boxer! urlă ea azvârlind paharul greu de coniac înspre capul lui.

Bărbatul se feri în ultima clipă, și paharul se sparse de perete. Ridică mâinile în semnul universal al predării și își croi o retragere grăbită.

Imediat ce auzi zgomotul ușii de la intrare, Dolly se repezi la dulăpiorul pick-upului. Pe măsură ce vocea catifelată a lui Kathleen Ferrier umplea încăperea, simți cum calmul îi revenea. Fredonă împreună cu discul: „Ce înseamnă viața fără tine? Ce este viața, dacă tu ai plecat...” Brusc, își aminti de pachețelul pe care i-l dăduse Eddie înainte de funeralii. Își răsturnă geanta pe podea într-o dezordine indescriptibilă și căzu în genunchi, căutând disperată hârtia maronie ce ținea laolaltă un mănunchi de chei, sperând, dorind să fie un mesaj de la Harry. Când o despături cu mâini tremurânde îi recunoscu instantaneu scrisul ordonat.

Cutia de valori – H. R. SMITH; Parola – „HUNGERFORD”

Prezintă-te ca Doamna H. R. SMITH.

Dedesubt era un scurt text.

Dragă Doll,

Îți amintești ziua când am fost împreună la bancă și am închiriat o cutie de valori? Acum, ea îți aparține. Cheile deschid ascunzătoarea de lângă Liverpool Street. Acolo vei găsi niște lucruri de care trebuie să te debarasezi.

Harry

Dolly se așeză pe covorul crem cu Wolf alături și strânse hârtia la piept. O reciti de mai multe ori, încercând să-și dea seama când fusese scrisă. Nu apărea nici o dată, nici un cuvânt de dragoste, ci simple instrucțiuni. Cutia de valori conținea registrele, era sigură. Știuse dintotdeauna de existența lor, căci lui Harry îi plăcea să țină liste. Mama lui îl învățase că fără încrederea contactelor – criminale sau legitime – orice afacere va eșua. Îi arătase cum să țină registre în care să noteze nume, date și achiziții, legale și ilegale, insistând ca acestea să fie păstrate sub cheie, într-un loc sigur. Reprezentau o poliță de asigurare împotriva oricui i-ar fi dorit răul.

Memoră scrisoarea și o arse, apoi puse cheile pe breloc, laolaltă cu celelalte. Harry ar fi fost mândru de ea. Îl duse pe Wolf la etaj, în brațe, repetând parola: „Hungerford, Hungerford”. Numele era ușor de reținut, ca și cel sub care fusese închiriată cutia de valori: „doamna”, apoi inițialele lui Harry și „Smith”.

Pe când se pregătea de culcare se întrebă oare câți bani ar fi fost dispuși să-i dea frații Fisher pe însemnări. În timp ce se pieptăna, se îndreptă spre fereastra dormitorului. O mașină de poliție banalizată staționa nu departe de poarta de intrare în curte.

— Nenorociții, bombăni ea pentru sine, după care trase perdeaua.

• 3 •

O mulțime de ofițeri de poliție păreau să se fi mutat la Dolly acasă de aproape două zile, scotocindu-i toate cotloanele. Desfăcuseră până și pătuțul din odaia copilului și tăiaseră mica saltea cu un briceag. „Când te gândești că ei ne numesc pe noi animale”, își zise ea reținându-și cu greu lacrimile. Camera copilașului lor mort, amintirea neatinsă, sacră, a băiețelului pe care-l adusese pe lume, era acum distrusă, pângărită. Se simțea ca și cum și-ar mai fi pierdut copilul o dată, dar, cu toate că atitudinea brutală a polițiștilor față de sentimentele ei o îndurera profund, nu lăsă nimic să iasă la suprafață.

După ce terminară cu interiorul locuinței, oamenii legii se duseră afară, unde nici o piatră nu rămase neîntoarsă. Grădina fu săpată, ghivecele de flori fură golite și pământul fu trecut prin sită, dar nu găsiră absolut nimic, nici măcar vreo chitanță pierdută pe care Dolly să n-o poată justifica.

În salon, toate sertarele biroului lui Harry fuseseră aruncate pe jos, fiecare plic și dosar fusese desfăcut, la fel ca toate ramele tablourilor. Dolly nu putea decât să asiste la mutilarea propriei case. Privea fără să scoată o vorbă, cu tot trupul încordat de furie, știind că n-aveau să găsească nimic. Harry fusese prea deștept, mult prea deștept pentru banda asta de mizerabili. Totuși, la vederea subinspectorului Andrews, care stătea nonșalant pe canapeaua răsturnată și rupea tacticos rama unei fotografii pe care o luase de pe șemineu, nu se mai putu abține.

— Las-o acolo, nemernicule! strigă ea întinzându-se după fotografie.

Andrews se uită întrebător la Fuller, care le parcurgea corespondența privată. Dolly se întoarse către el.

— Spune-i să nu mi-o ia! E ultima noastră fotografie împreună, făcută la aniversarea căsătoriei.

— O luăm la secție. Chiar aveam nevoie de o poză recentă cu Rawlins, să le-o arătăm victimelor tâlhăriilor cu autor necunoscut din Londra, spuse Fuller fără a ridica măcar privirea către ea.

Dolly simți că nu mai putea suporta. Își făcu drum printre obiectele aruncate prin încăpere și se postă lângă telefon.

— Ceea ce faceți se numește hărțuire! strigă la Fuller. Vreau să vorbesc cu superiorul vostru ierarhic. Cum îl cheamă? Întrucât nu-i răspunse nimeni, se răsti: O să plătiți pentru asta! Și vreau ceasul înapoi... m-ați auzit? Eu i l-am cumpărat, și îl vreau înapoi. E tot ce mi-a mai rămas de la el.

Fuller continua s-o ignore, ceea ce o enervă și mai tare. Ridică receptorul din furcă.

— Numele șefului tău! Spune-mi-l acum!

— Inspectorul principal George Resnick, îi răspunse Fuller cu un rânjet, ridicând pentru prima dată ochii spre ea.

Dolly lăsă jos receptorul ca și cum i-ar fi ars mâna. Resnick era singurul polițist care reușise să-l sperie pe Harry. Își pusese în cap să demonstreze că era implicat într-un atac împotriva unui furgon bancar, și într-o zi se proțăpise la ei acasă, hotărât s-o interogheze pe ea. O amenințase că oricât de mult ar fi mințit, la un moment dat tot avea să-l trimită pe Harry la închisoare pe viață. Atunci, femeia își sfătuise soțul să scape cumva de polițistul care făcuse o fixație.

— N-ar fi frumos ca, în locul tău, să meargă el la pușcărie? Gândește-te ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar afla că Resnick ia mită de la mafioți, de exemplu.

Duminica următoare, la micul dejun, Harry lăsase să cadă pe masă un exemplar din *News of the World.* Cariera inspectorului-șef zăcea zdrobită chiar pe prima pagină. Râseseră împreună cu poftă și deschiseseră o sticlă de șampanie, exprimându-și printr-un toast dorința să nu mai audă niciodată de el. Acum, se părea că Resnick își revenise și că dorea cu orice preț să târască în noroi numele răposatului, care nu se mai putea apăra așa cum ar fi făcut-o în viață.

— Soțul meu este mort. Nu vă ajunge? îl întrebă pe Fuller.

Silueta scundă și lată a inspectorului principal se rostogoli pe coridorul secției de poliție, cu țigara inevitabilă lipită în colțul gurii, cu pardesiul fluturând și cu o pălărie uzată lăsată pe ceafă. Căra un dosar gros la subraț și, pe măsură ce avansa, deschidea ușile birourilor și urla ordine fără a încetini ritmul.

— Fuller, în biroul meu, *pronto,* cu rapoartele. Andrews, fă-mi rost de o cafea. Alice, vreau expertizele alea criminalistice azi!

Nu apucase să vadă la față pe nimeni, dar știa că subalternii lui erau acolo, gata să-i răspundă disciplinat la comenzi. Ajuns în dreptul biroului său, descuie ușa, intră și o trânti la loc, făcând să zdrăngăne puternic geamul deja crăpat.

Alice se repezi afară din biroul ei, cu expertizele în brațe, chiar când Andrews și Fuller se ciocneau pe coridor.

— Mașina de cafea e stricată, îi informă.

Obrajii subinspectorului păliră instantaneu.

— Resnick o să facă un scandal monstru, gemu el repezindu-se pe scări în căutarea altei surse de cafea.

Era deja ora nouă și jumătate. Fuller își aștepta ordinele încă de la nouă și, iritat la culme, își îndreptă cravata deja

perfect dreaptă și bătu la ușa șefului.

— Intră!

Biroul inspectorului principal arăta la fel de haotic ca de obicei. Fiecare suprafață liberă era ocupată cu căni de cafea murdare, hârtii și scrumiere pline de chiștoace; până și pe podea se înălțau teancuri de dosare. Sertarele fișetului nu se mai puteau închide pentru că erau prea pline. Resnick trona în mijlocul dezastrului, fumându-și a zecea țigară pe ziua respectivă, tușind zdravăn și studiind un dosar în același timp.

Alice începu să facă ordine. Lucra rapid, sortând hârtiile răspândite prin încăpere și aruncând mucurile de țigară și scrumul în coșul de gunoi. Menirea ei era să pună ordine în viața dezordonată a lui Resnick, astfel încât acesta să poată zări pădurea, nu doar copacii. Fără ea, s-ar fi scufundat pur și simplu în hârtii și chiștoace, enervând pe toată lumea chiar mai mult decât de obicei. Lucra de multă vreme cu inspectorul principal și știa ce calvar fusese nevoit să înfrunte; fusese alături de el pe tot parcursul anchetei interne și-l văzuse inclusiv în momentele de disperare, înțelegând perfect prin ce trecea și ce pierduse atunci când Rawlins îi întinsese o capcană și strecurase fotografia în presă. Mai mult ca orice, își pierduse demnitatea și respectul pe care-l impunea ca ofițer – lucruri imposibil de recâștigat orice ai face. Colegii din secție o priveau ca pe o sfântă, căci era singura care-i răbda zi de zi lui Resnick frecventele schimbări de dispoziție, dar ei îi plăcea să lucreze cu el. Se transformase peste noapte din ofițerul model, medaliat pentru curaj, într-o problemă de imagine pentru întreaga poliție. Toată lumea, cu excepția ei, îi uitase rapid succesele spectaculoase de la început; poate și de aceea, era singura căreia i se adresa politicos, cu „te rog” și „mulțumesc”.

— Alice îmi duce gunoiul la subsol, la incinerator. Nu primesc niciodată echipa de curățenie în biroul meu, pentru că mă tem să nu-mi dispară unele lucruri, să fie văzute de cine nu trebuie sau să cadă pe mâini greșite.

Fuller se înroși, simțindu-se vizat fără motiv.

Alice tocmai terminase de scos la lumină telefonul când acesta începu să sune.

— Ce e? urlă Resnick în receptor. Ascultă, înroșindu-se tot mai tare la față de nervi, apoi îi explică subalternului său: Cei de la arhivă sunt foc și pară pe mine că am scos niște dosare fără permisiune și fără să completez formularele necesare. Aruncă o hârtie mototolită spre Fuller. Completeaz-o tu și du-le-o nenorociților ălora de birocrații și trimite-i pe băieți la mine!

În momentul în care inspectorul ieși să convoace restul oamenilor din echipă, Andrews intră cu cafelele. Șeful înșfăcă o cană, își aprinse încă o țigară și intră în rutina zilnică, ce presupunea umplerea scrumierelor proaspăt golite și spălate. Fuller reveni aproape imediat cu detectivii Hawkes și Richmond. Între timp, completă și formularul de consultare, antedatat, și i-l dădu lui Alice, care urma să-i împace pe colegii de la arhivă... încă o dată.

Resnick își trase scaunul, se așeză în fața „băieților” lui și răspândi pe biroul proaspăt eliberat și curățat conținutul unui dosar. Apoi deschise un plic de la criminalistică și scoase câteva fotografii cu trupurile oribil mutilate ale participanților la jaful eșuat. Cea mai șocantă imagine prezenta resturile carbonizate ale lui Harry Rawlins, pe care numai încheietura cu ceasul le făcea să semene cu un cadavru uman.

— Nevastă-sa n-a mai avut nevoie să-l incinereze, glumi el aranjând fotografiile.

Se lăsă pe spate în fotoliu și observă că Andrews părea șocat. Fuller era la fel de arogant și de imperturbabil ca de obicei. Era un ofițer capabil, dar avea o atitudine care-l scotea din sărite. Chiar și acum stătea de parcă ar fi avut un vătrai încins înfipt în fund. Andrews, pe de altă parte, care nu putuse găsi un scaun și se suise pe colțul biroului, era un idiot irecuperabil. Pe Hawkes și pe Richmond îi știa de multă vreme, buni profesioniști, muncitori, dar lipsiți de perspectivă. De când îi expirase suspendarea, șefii cei mari se prefăcuseră surzi la cererile lui de personal, așa că trebuise să se mulțumească cu ce avea.

Se lăsă în față și începu să răsfoiască rapoartele din noaptea precedentă. Își aprinse încă o țigară, trase adânc fumul în piept și-l suflă în nasul lui Fuller. Bătând cu degetul în raport, alese o fotografie mărită cu antebrațul și ceasul lui Rawlins.

— Fuller, aici scrie că, în opinia ta, pierdem prea mult timp cu cazul ăsta. E adevărat? Asta crezi?

Inspectorul se încordă ca un arc și se uită la Andrews, căutând ajutor.

— Hei, Fuller, cu tine vorbesc, nu cu el! Resnick se ridică în picioare. Ai impresia că-mi bat joc de timpul tău, așa-i? Ei bine, lasă-mă să-ți spun un secret, măi creier de... Se abținu să înjure și-și înfipse pumnii strânși în tăblia biroului ca să-și stăpânească furia. Avem în fața noastră cazul secolului, iar dacă nu înțelegi asta, înseamnă că ești chiar mai prost decât credeam că ești.

Fuller dădu ochii peste cap cu un aer plictisit, ceea ce-l scoase cu totul din minți pe inspectorul principal.

— O luăm de la capăt, asta crezi? Vi se spune imediat ce sunteți trimiși la mine: „Ăsta-i fraierul ăla care s-a lăsat pozat când lua șpagă.” Care a fost castrat, cu alte cuvinte. Știi cine mi-a făcut asta?

Lui Fuller nu-i plăcea câtuși de puțin să fie obiectul mâniei șefului său.

— Se pare că unul dintre oamenii din banda lui Harry Rawlins, domnule, șuieră el nervos, abia dezlipindu-și buzele.

— Corect. Dar oamenii lui n-aveau curaj nici să dea o bășină fără să-i ceară voie. Rawlins m-a vârât în căcat, iar acum e rândul meu să-l prind de boașe și să șterg pe jos cu el.

— Va fi cam greu, având în vedere starea în care se află, îi răspunse Fuller privindu-l fix în ochi.

Tăcerea din birou păru să dureze o veșnicie. În opinia inspectorului, Resnick era un ratat, un dinozaur fără viitor. Tânăr, inteligent, ambițios, Fuller se simțea predestinat să avanseze rapid, și primise mutarea ca pe o pedeapsă nejustificată. Totul îl enerva la omul acela: pantofii lui scâlciați și murdari, cămășile pătate, mirosul constant de transpirație, țigările și degetele galbene de nicotină... se hotărâse să afle cât mai multe detalii picante despre noul lui șef și să le folosească la momentul potrivit ca să-l termine. N-ar fi trebuit să fie prea dificil, căci toată lumea cunoștea povestea grăsanului și era pregătită să creadă orice, își spusese Fuller.

Resnick își înfipse pumnii în buzunare, ca și cum s-ar fi temut să nu-și lovească subordonatul insolent, și începu să vorbească pe un ton mai calm.

— Evident, nu discutăm despre Rawlins însuși, ci despre sistemul lui. Despre registrele lui... care, după părerea ta, nici nu există.

Începu să se plimbe de-a lungul și de-a latul biroului. Vorbea rapid, parcă scuipând cuvintele, în același timp suflând fumul și trântind pe birou dosarele cu jafuri armate nesoluționate.

— Raidul de pe autostrada A3, atacul de pe Euston Bypass, atacul din tunelul Blackwall. Degetul lui gros împungea rând pe rând coperțile de carton. Studiază amplasarea mașinilor suspecte, Fuller. E întotdeauna identică, și, de fiecare dată, atacatorii au scăpat. Nu știm nimic despre ei, nu avem absolut nimic. Tirada îi fu oprită brusc de un acces de tuse. I se zguduiau fălcile, și de la baza gâtului începu să-i urce pe chip o culoare maroniu-roșcată. Poți paria pe zilele care ți-au mai rămas de trăit că toate atacurile au fost puse la cale de Harry Rawlins! Știi de ce cred asta?

Resnick se opri, așteptând replica obraznică a subalternului însă acesta alese, înțelept, să-și țină gura închisă.

— Ți-a mâncat pisica limba? Lasă-mă să te ajut. Cred că Harry Rawlins a fost în spatele tuturor acestor atacuri pentru că *modus operandi* este identic, la fel ca la ultima tentativă, care l-a aruncat în aer direct pe lumea cealaltă. Mai mult, cred că vom găsi planificarea acestor jafuri în registrele lui.

Ochii lacomi ai lui Fuller fugeau între fața roșie de nervi a șefului său și teancurile de dosare de pe masă. Resnick zâmbi.

— Ai început să pricepi? Zeci de cazuri care nu așteaptă altceva decât să fie rezolvate și care ar arăta foarte bine în CV-ul ăla impecabil călcat și apretat cu care speri să avansezi.

Se îndreptă către flipchartul dintr-un colț al camerei și dădu la o parte prima filă, albă, lăsând să apară o schemă detaliată și fotografii de la locul atacului eșuat din pasajul de sub Strand. Toți se grupară în jurul lui, lungind gâturile ca niște elevi silitori. Cu o cariocă roșie, inspectorul principal încercui imaginea unei mașini de pâine.

— Dacă soluționăm un caz, le rezolvăm pe toate. Un camion de acest tip a fost văzut de un martor în fața autospecialei blindate. Încercuind Fordul atacatorilor, Resnick adăugă: Asta e mașina care a explodat, ucigându-i pe cei trei oameni dinăuntru. Începu să lovească cu degetul furgoneta de pâine, pregătindu-și lovitura de grație. În fiecare dintre aceste jafuri au aplicat aceeași schemă: patru bărbați, cu un singur șofer în mașina din față, menită să blocheze înaintarea autospecialei. Ăsta e omul pe care trebuie să-l găsim. El e conexiunea noastră cu toate celelalte cazuri.

Simți privirea lui Fuller asupra lui și-i veni să-i tragă un dos de palmă, dar se abținu și se trase într-o parte pentru a-i lăsa pe ceilalți membri ai echipei să studieze îndeaproape fotografiile. Cu un gest automat, se servi din cana de cafea a lui Andrews; cum se uita fix la Fuller, care-și lua intens notițe în carnețelul standard al poliției, nu observă că lichidul maroniu i se scurgea pe cămașă.

— De ce nu l-am prins încă pe șofer, Fuller? De ce n-am găsit camionul de pâine? Cât poate fi de greu să identifici un autovehicul de asemenea dimensiuni, care face livrări în West End?

Se amuza copios urmărind cum subalternul său își mușca buzele de furie.

— Băieții îl caută zi și noapte. De fapt, nu dispunem decât de o descriere aproximativă, făcută de unicul martor. Poate că nici nu este un camion de pâine, ci orice altă mașină de transportat marfă mare, albă. La fel de bine, se poate să nu aibă nici o legătură cu jaful.

— N-ai auzit ce am spus despre *modus operandi?* Dacă te-ai fi obosit să citești toate declarațiile martorilor, ai fi descoperit că un conducător auto, venind din sens contrar, a afirmat că a văzut cum camionul mare, alb, s-a oprit

brusc, în fața vehiculului de transport bancar. De ce crezi că ar fi făcut asta, Fuller?

— Poate că mașina din fața lui se oprise pe neașteptate și...

— Șoferul furgonetei de pâine este singura noastră legătură, singurul atacator încă în viață, îl întrerupse Resnick. Ascultă-mă cu atenție, Fuller. Șoferul acela este cheia. A oprit intenționat, ca să blocheze autospeciala blindată.

Fuller nu era pregătit să intre într-o nouă ceartă.

— Dacă spuneți dumneavoastră... domnule comandant.

Resnick sesiză pauza imperceptibilă lăsată înainte de „domnule", dar preferă să continue fără comentarii.

— Toate instinctele mele o spun, Fuller. Șoferul camionului de pâine știe totul, îi cunoaște pe ceilalți complici și chiar echipa de rezervă. Despre Harry Rawlins se spunea că ține o evidență detaliată a tuturor faptelor și asociaților lui. Dacă este adevărat, șoferul probabil că știe despre registre, poate chiar unde sunt ascunse. Găsim registrele, soluționăm un număr incredibil de jafuri armate și facem o grămadă de arestări. Vreau să interogați pe oricine a intrat în contact cu nenorocitul de Rawlins, dar și pe cei care se apropie de nevastă-sa. Vreau ca văduva să fie supravegheată în permanență. Treci la treabă, Fuller, *pronto!*

— Cum rămâne cu celelalte două văduve?

— Nu merită să le urmărim mai mult de două zile. Nu cred că știu mare lucru.

— Dar magazinul de antichități al lui Rawlins?

— La naiba cu el! Locul ăla nu-i decât o fațadă, un mod de a finanța spargerile și a spăla banii rezultați. Registrele

afacerii legale sunt ireproșabile, vreau să le găsim pe cele ale afacerii ilegale!

Resnick se îndreptă către ușa biroului și trase o bășină puternică în timp ce ieșea, imaginându-și cu satisfacție grimasa scârbită a lui Fuller. Păși pe coridor pufnind în râs, pe când ceilalți se buluceau în spatele lui, ținându-și respirația.

În biroul central al secției, Fuller îl abordă pe Andrews.

— Știi că Rawlins n-a petrecut nici o zi la închisoare și că nu a fost arestat sau măcar acuzat vreodată de ceva? Tot ce știm despre el este că are o afacere legală cu antichități. Dacă el a fost în spatele tuturor jafurilor, unde-i mălaiul? I-am scotocit toată casa, suntem cu ochii pe conturile nevestei și n-am găsit nimic, absolut nimic care să-l inculpe.

— Poate că Resnick se înșală cu privire la șoferul camionului de pâine, zise Andrews clătinând sceptic din cap. Am vorbit cu zeci de oameni din brutării, băcănii și supermarketuri, dar n-am găsit nici o urmă a camionului cu pricina.

— Sigur că se înșală! răbufni Fuller. Dar noi trebuie să-i demonstrăm că greșește, așa că pune-l pe Hawkes să caute în continuare, iar tu și cu Richmond treceți la supravegherea văduvei. Vreau să știu tot ce face.

• 4 •

În spatele perdelelor de mătase ale dormitorului, Dolly își verifică încă o dată ținuta în oglinda măsuței de machiaj. Sub imaginea ei ireproșabilă se ascundea o varietate de emoții pe care urma să le țină bine în frâu ca să realizeze ceea ce-și propusese. Polițiștii din mașina banalizată de pe stradă n-o puteau urmări atât de bine cât putea ea să-i spioneze de la etaj, dar acum trebuia să scape de ei și să ajungă pe Sloane Street. Acolo o aștepta cutia de valori a lui Harry. Detesta din toată inima prezența lor inchizitorială, autosuficiența cu care credeau că avea să greșească, în „starea fragilă" în care se afla, și să-i conducă la ceva ce ar fi putut umbri numele și reputația lui Harry. În realitate, presiunea lor avea exact efectul contrar: deși suferea enorm, instrucțiunile răposatului o oțeliseră. Ascultându-l de dincolo de mormânt, avea impresia că-l ținea în viață.

Ieși sigură pe ea din casă, îndreptându-se cu un aer firesc spre salonul de coafură al Myrei, pe St. John's Wood Road. O scurtă privire în retrovizor îi oferi certitudinea că era urmărită de mașina banalizată a polițiștilor în civil. Când își parcă Mercedesul și coborî să parcurgă cele câteva zeci de metri până la salon, îl zări pe subinspectorul Andrews ciondănindu-se cu două femei pentru un loc de parcare gratuit.

Salonul-butic al Myrei se adresa unei clientele selecte, cu posibilități materiale consistente. Atmosfera era extrem de familiară, și lui Dolly îi plăcea să fie răsfățată aici de două ori pe săptămână. În acel decor simplu și elegant, pereții cu oglinzi mari ușurau socializarea fără a trebui să întorci capul. Sub aparențele simple ale Myrei se ascundea o femeie de afaceri redutabilă, iar Dolly plătea întotdeauna

cu plăcere mai mult decât făcea. Patroana știa că o ceașcă de cafea sau de ceai, biscuiții și nelipsitul pahar de vin transformau un tuns și un coafat într-o adevărată ieșire în oraș – astfel, își câștiga loialitatea clientelor care, la rândul lor, o primeau pe a ei.

Văduva fu întâmpinată ca de obicei, dar trecu direct la subiect.

— Poți să-mi faci un mic serviciu? Ai grijă de prietenul meu păros pentru o oră.

I-l întinse cu mare grijă pe Wolf.

— Dar ar trebui să vă vopsiți, doamnă Rawlins, insistă Myra.

— Nu-ți face griji, o să te răsplătesc regește, îi răspunse Dolly înainte de a depune un sărut iubitor pe capul cățelului. Apoi scoase o eșarfă din geantă și se strecură pe ușa din spate a salonului.

În capătul aleii, opri un taxi și se sui în el, în timp ce Andrews încă încerca să găsească un loc de parcare cu vedere spre coafor.

*

Coridorul ce conducea la cutiile de valori părea că nu se mai termină, și toată lumea părea să fie cu ochii pe ea. Emoționată și curioasă, se trezi că aproape alerga pe pardoseala de marmură, cu ochii nedezlipiți de tânărul care o aștepta în capătul opus. Trebuia să-l convingă – și pe ea însăși – că aparținea acestei lumi a secretelor bine ascunse, căci ce altceva țin oamenii în astfel de cutii metalice, dacă nu secrete?

Mai fusese la bancă o singură dată, împreună cu Harry. De data asta simțea un nod în gât în timp ce angajatul scrupulos și elegant îi verifica identitatea. Din cauza nervozității fu cât pe ce să semneze cu numele ei real.

— Pe aici, doamnă *Smith,* îi indică funcționarul.

Lui Dolly nu-i scăpă accentul greu, insinuant, pus intenționat pe numele de familie. Ajunseră la lift, unde bărbatul îi dădu o cheie și apăsă pe butonul indicând subsolul.

Fu întâmpinată de un agent de pază care o conduse printr-o serie de patru uși metalice masive, deschizându-le și închizându-le succesiv în urma lor. Ultima intrare era prevăzută și cu un grilaj care-i aduse lui Dolly în fața ochilor imaginea unei închisori, loc pe care Harry reușise să-l evite atât de bine toată viața. Fusese sclipitor de inteligent și avuseseră amândoi mare noroc să trăiască o viață atât de frumoasă împreună. Pentru o fracțiune de secundă, simți cum durerea i se ridică din stomac și i se opri undeva în gât. O lua cu amețeală. „Grăbește-te, îl îndemnă în gând pe agentul de pază. Trebuie să mă așez."

Paznicul o introduse în seif și-i arătă un birou prevăzut cu un clopoțel; cu ajutorul acestuia îl putea chema când dorea să plece. Dolly așteptă să rămână singură, apoi localiză caseta, scoase cheia pe care i-o dăduse Eddie, o strecură în yala sertarului încastrat în perete și o învârti. Înăuntru găsi o cutie solidă al cărei conținut se afla, zece minute mai târziu, răspândit în fața ei pe birou. Nu stătu să numere bancnotele așezate în teancuri, care adunate făceau probabil câteva zeci de mii de lire, și lăsă revolverul de 38 de milimetri neatins, ascuns sub maldărul de bani. Ceea ce o fascina cu adevărat erau registrele lăsate de Harry.

Caietele erau legate într-o piele rezistentă, maronie, ca acelea pe care le văzuse la televizor într-o adaptare după Charles Dickens. Fiecare pagină era umplută cu un scris ordonat. Însemnările, acoperind aproape tot intervalul de douăzeci de ani de când se căsătoriseră, erau datate și numerotate. Începu să citească la întâmplare, observând că

multe intrări se refereau la oameni despre care știa că plecaseră dintre cei vii, dar registrul cel mai recent îi stârni interesul în cel mai înalt grad. Pagină după pagină de nume, cu sume trecute în dreptul lor, dar și evidența banilor ascunși în cutia de valori din fața ei și în alte câteva locuri. Între ultima pagină și coperta caietelor erau presate tăieturi din ziare, asemănătoare recenziilor despre prestația starurilor de cinema. Diferența era că articolele strânse de Harry relatau diferitele jafuri armate comise de acesta, pe marginea textelor fiind notate numele celor care-i fuseseră complici la fiecare lovitură. Nu trebuia să se mire că frații Fisher își doreau registrele! Puteau să scoată competiția pe tușă pentru multă vreme și să stoarcă bani frumoși de la foștii parteneri ai lui Harry.

Dolly fu străbătută de un frison. Nu conștientizase până atunci că Harry fusese implicat în atâtea delicte grave. Comparând datele, observă că numărul jafurilor crescuse după cea de-a treia sarcină neviabilă. Urmase o perioadă fără evenimente, apoi o intensificare a atacurilor după venirea pe lume a băiețelului lor născut mort. Descoperirea o răni, dar, pe de altă parte, înțelegea. Camera neatinsă a copilului fusese sanctuarul și refugiul ei în fața depresiei, pe când Harry nu pusese niciodată piciorul în odaia decorată în nuanțe de albastru. Știa că soțul ei se dedicase cu totul muncii pentru a trece peste traumele unei vieți de familie nerealizate, dar ea și-l imagina participând la licitații dificile pentru obiecte de artă, în locuri îndepărtate. Nu se putea spune că o minți se, doar o dezinformase în privința adevăratei naturi a activității susținute în care era angajat.

Continuă să parcurgă ultimul registru până descoperi ceva ce o făcu să se oprească șocată. Ajunsese la planul detaliat al atacului în care Harry își pierduse viața. Citi numărul armelor necesare, mașinile ce urmau să fie

utilizate, alături de numele și de coordonatele de contact ale complicilor: Joe Pirelli, Terry Miller și agentul de pază din interior. Îi întâlnise pe primii doi, împreună cu soțiile lor, rămase văduve ca și ea, la diferite evenimente sociale. Pentru o secundă se întrebă cu ce se ocupau cele două femei în acea clipă, permițându-și un zâmbet lăuntric: „În orice caz, nu fac ceea ce fac eu."

Planul meticulos al jafului, cu desene și indicații, se citea ca un scenariu de film. Nu-i venea să creadă că un om care nu era în stare să-și adune lenjeria murdară de pe podeaua dormitorului putea fi atât de organizat când își punea în cap să jefuiască un transport de valori... pe de altă parte, lenjeria de pe jos nu prezenta un pericol mortal. Dintr-odată, în minte îi apăru imaginea ceasului înnegrit de funingine de la încheietura cadavrului lui Harry. Închise încet caietul, îngrețoșată. După numai câteva secunde îl deschise din nou, febril, căutând planurile de viitor ale celui care-i fusese soț, încercând să afle totul despre omul alături de care trăise atâta amar de vreme.

— Dumnezeule mare, Harry, exclamă ea în șoaptă în timp ce dădea paginile. Ți-ai planificat atacuri până în 1986! Își consultă ceasul, forțându-se să-și imagineze atacurile viitoare. Trecuse o oră de când plecase de la coafor, era momentul să se întoarcă.

În taxi, pe drum spre salonul Myrei, scrise în eleganta ei agendă Gucci tot ce-și amintea despre jaful ratat. Folosi un cod propriu, pentru cazul în care polițiștilor care o păzeau le dădea prin cap să-i aplice o percheziție neanunțată.

Se strecură în coafor la fel cum ieșise. Din interior, văzu cum unul dintre polițiști se apropia de ușă. Cu viteza fulgerului, își dădu jos pardesiul, apucă o revistă și se așeză sub o cască, pe singurul fotoliu disponibil. Îi zâmbi

compătimitor când trecu jenat pe lângă ea, îl așteptă să iasă și începu să citească notițele făcute în taxi.

• 5 •

Arnie Fisher era furios. Genul acela de furie care-i atrăgea pedeapsa cu încuiatul în șifonier când era copil. Ochii lui de un albastru oțelit aruncau flăcări, iar la colțurile buzelor i se strânsese o spumă albă în timp ce se învârtea în jurul enormului său birou ca un leu în cușcă. Purta un costum gri-deschis, făcut pe comandă, pantofi gri și o cravată de mătase albastru-gri care-i atârna lărgită pe jumătate la gât. Scoase unul dintre sertarele biroului și-l aruncă în celălalt colț al camerei.

Abia terminase redecorarea biroului său din Soho, de pe Berwick Street. Pusese tapet și mochetă asortate, de culoarea verde a postavului ce acoperă mesele de biliard, și comandase mobilă nouă: două canapele grele de piele maro, o bibliotecă din mahon și o măsuță de cafea. Pe un perete se afla șemineul cu gaz, construit în așa fel încât să lase impresia unui foc de lemne, care aștepta să fie conectat la rețeaua municipală, iar pe măsuță se clătina periculos un candelabru de cristal ce urma să fie montat. Nu lipseau nici imaginile cu scene sportive, momentan rulate sul pe aceeași măsuță. În iluziile lui de bun gust, reușise să creeze o atmosferă sumbră, hidoasă. Nu făcuse economii nici la amenajarea sălii de baie, unde instalase până și o cadă verde-închis, asortată cu chiuveta, ambele dotate cu robinete aurii. Fusese nevoit să renunțe la bideul pe care și-l dorise dintotdeauna, pentru că nu mai era loc. Arnie era în ascensiune și asta trebuia să se vadă: un birou nou, într-un sediu nou – odată ce punea mâna pe însemnările lui Rawlings nimic nu-i mai putea sta în cale.

Dinspre toaletă se auzi zgomotul inconfundabil de tras apa, iar în clipa următoare Tony, fratele lui, își făcu

apariția încheindu-și prohabul și aranjându-și testiculele. Nu se spăla niciodată pe mâini.

— Pe cine ai pus să facă asta? îl întrebă imediat Arnie.

— Să facă ce?

Arnie lovi cu palma în birou.

— Am zis că-l vreau restaurat! E o mobilă veche. Un nemernic nepriceput n-a făcut decât să-i dea o spoială!

Scuipa în timp ce vorbea. Se șterse la gură cu o batistă de mătase mototolită și lovi de mai multe ori cu palma în birou, dând frâu liber furiei, apoi scoase un pix din buzunar și, ținându-l ca pe un cuțit, făcu o zgârietură lungă pe blat. Tony dădu din umeri, neimpresionat de spectacol.

— Și așa a costat o grămadă de bani. Ar trebui să-mi fii recunoscător că ți-am făcut economie!

Arnie scoase încă un sertar și-l aruncă, ratând milimetric capul lui Tony. Acesta din urmă rămase la fel de calm. Nu se speria niciodată când fratele lui făcea o criză de furie ca pe vremuri, știind că-i trecea repede. Din contră, când era drăguț, când îți adresa zâmbetul acela straniu cu buzele strânse, atunci aveai toate motivele să te îngrijorezi. Acum, maxilarele lui se mișcau violent dintr-o parte în alta, ceea ce-l făcea să semene cu un măgar. Tony părăsi încăperea chiar atunci când Boxer intra. Arnie își reveni oarecum și începu să mângâie blatul maltratat al mesei de lucru.

— Fii atent aici, Boxer: ăsta e un birou vechi, cu intarsii, iar imbecilul... se opri înainte de a o lua de la capăt. Fratele meu n-are clasă, nu știe să aprecieze frumosul.

În materie de mobilă stil, Boxer era la fel de ignorant ca Tony, firește, dar, măcar avea atâta minte cât să-și țină gura și să pară întristat. Arnie se lăsă pe spate în fotoliul lui elegant din piele și-și încrucișă brațele la ceafă.

— Ia zi, ce-mi aduci, bătrâne?

— Nu mare lucru, domnule Fisher. I-am spus văduvei că sunteți dispus să plătiți bani buni pentru registrele lui Harry, dar nici n-a clipit. Dacă vreți părerea mea, domnule, cred că habar n-are unde sunt.

— Nu ți-am cerut părerea! urlă Arnie.

Tony vârî capul pe ușă, ca să verifice dacă totul era în regulă.

— Vă rog, mai dați-mi puțin timp, domnule Fisher. O să încerc din nou. E încă foarte afectată de moartea soțului ei. O s-o conving mai ușor când își mai revine.

Tony intrase în încăpere și se plasase foarte aproape de umărul lui Boxer, practic uitându-se în urechea acestuia în timp ce-i asculta scuzele penibile. Îl mânca limba să-l întrerupă, să-l intimideze și să-l umilească pe acest bărbat slab, demn de dispreț. Boxer rămase cu capul plecat, foindu-se de pe un picior pe celălalt.

— Ai terminat? întrebă Tony apropiindu-se și mai mult de colosul slab de înger.

Arnie ridică mâna. Un gest aproape imperceptibil, dar suficient pentru a-l face pe fratele lui să închidă gura. Apoi, ridică brusc ochii. Deși i-ar fi putut ține piept, Tony sesiză privirea rece și zâmbetul sadic ce se înfiripa, așa că alese să părăsească biroul.

Boxer nu-și mai găsea locul. Îi era frică de Arnie. Îl enerva peste măsură s-o recunoască, dar micul sclifosit îl băga în sperieți la fiecare întrevedere. Nu știai niciodată în ce toane este. Cu Tony era cu totul altceva. Un fustangiu care ar fi regulat orice avea două mâini și două picioare, dar nu se temea să-și folosească pumnii dacă era necesar. Deși uneori o lua razna, măcar aveai o șansă să-i prevezi izbucnirile de furie. Privirea lui Arnie era mult mai primejdioasă.

— Vezi tu, Boxer, timpul este exact ceea ce-mi lipsește acum. Îți faci o idee despre ce s-ar putea găsi în acele registre, da?

— Da, domnule Fisher. Știu despre ce este vorba și fac tot ce-mi stă în puteri ca să vă servesc.

— Tot ce-ți stă ție în puteri e un rahat! Când ai stat de vorbă cu Dolly Rawlins? Dacă-mi aduc aminte bine, te-am trimis la ea acum trei zile.

Boxer căută repede o altă scuză.

— N-am vrut să mă întorc cu mâna goală, domnule Fisher. Am încercat s-o determin pe alte căi să coopereze, dacă mă înțelegeți. N-am avut succes. Atunci, m-am hotărât să încerc varianta directă. I-am spus: „Să nu-ți treacă prin cap să duci registrele altcuiva, căci domnul Fisher va fi extrem de nemulțumit.” N-o să facă nimic stupid, vă asigur. Sunt convins c-o să se poarte cum trebuie.

Arnie ridică un deget, iar Boxer tăcu instantaneu, ca un câine speriat în fața stăpânului.

— Ți-ai prins urechile în cuie, nu-i așa, bătrâne? Trebușoara asta te depășește? Nu ești capabil? Vrei să-l pun pe Tony să continue discuția cu Dolly Rawlins? Ce părere ai?

Boxer știa precis ce s-ar fi întâmplat dacă intra pe fir celălalt frate.

— Nu, domnule Fisher. Vă rog, nu faceți asta. Lăsați-mă să mai discut o dată cu ea. Vă rog!

Arnie își scoase ochelarii și începu să-i șteargă meticulos.

— Ai cerut mai mult timp și am de gând să ți-l dau. Ai două săptămâni să-mi obții registrele alea nenorocite. Dacă nu reușești, bătrâne tovarăș, o să-l las pe frate-meu să se ocupe de văduvă, doar știi cât de mult îi plac femeile.

Sună telefonul. Arnie ridică receptorul și se cocoșă în scaun, devenind dintr-odată foarte serviabil.

— Salutare, Carlos! Sunt bine, foarte bine. Stai puțin – hai, ieși afară, Boxer. Ține minte: nu știu ce nume mai apar prin caiete, dar sunt sigur că al tău e acolo, căci ai făcut multe treburi pentru nenorocitul de Harry. Gata, ieși afară, până nu-l chem pe Tony să-ți arate ușa.

Boxer se strecură spre ieșire, mintea lui înceată străduindu-se să înțeleagă ultimele cuvinte ale șefului. Avea dreptate. Era și în interesul lui să obțină registrele. Participase la câteva dintre loviturile lui Harry. Se decise s-o viziteze pe Dolly în aceeași seară, indiferent dacă femeii îi convenea sau nu. Închise atent ușa biroului lui Arnie și o luă pe scara ce cobora la clubul de la parter, unde domnea întunericul chiar și ziua în amiaza mare. Mirosul puternic de chiștoace, fum de trabuc și bere acră era impregnat în perdelele roșii, grele, de catifea. Era un iz aspru, scârbos.

Tony Fisher pândea la baza scării. Voia să se distreze și el puțin cu sărmanul Boxer.

— S-a mai calmat Arthur Negus[1] de la *Antiques Roadshow?*

Colosul încercă neîndemânatic să-l ocolească. Tony se proțăpi în fața lui și ridică pumnii ca în ring.

— Hai, Boxer, arată-mi de ce ești în stare!

Fostul sportiv ridică și el pumnii în poziția de gardă, însă doar pe jumătate, neconvingător. Tony îl lovi cu putere în plex. Uriașul se îndoi și se apucă cu mâinile de burtă, respirând cu greutate. Agresorul se aplecă deasupra lui.

— Începi să-ți ieși din mână, campionule! îi aruncă, apoi, râzând în hohote, o porni pe scări în sus. Boxer simțea că este pe punctul să vomite.

• 6 •

De după perdeaua dormitorului lăsat în penumbră, Dolly îi urmărea pe nenorociți! Puși s-o urmărească pe ea. Aceeași mașină de poliție fără însemne cu care fusese supravegheată la salonul de coafură staționa nu departe de casă. Zâmbi și-i aruncă o privire lui Wolf, care se uita la ea din pat, unde era tolănit.

— Ce profesioniști sunt, să se parcheze chiar sub un felinar! Îi putem vedea perfect fața stupidă și plictisită, nu-i așa?

Unul dintre bărbații în civil ieși din vehicul și se îndepărtă, lăsându-l pe Andrews tolănit în scaunul pasagerului. Zâmbetul lui Dolly se șterse brusc. O porni în jos pe scări, cu Wolf pe urmele ei.

Subinspectorul Andrews încerca din răsputeri să se concentreze asupra văduvei, care tocmai ieșea din casă. Cu un pardesiu aruncat neglijent pe umeri și fără poșetă, era limpede că-și scosese cățelul la o scurtă plimbare. Polițistul căscă. Supravegherea era cea mai plicticoasă corvoadă din lume. În fața lui, silueta lui Dolly care se îndepărta pe trotuar era perfect vizibilă. Femeia se oprea frecvent, căci micul animal părea hotărât să ridice piciorul la orice copac sau stâlp. Ajunși la colțul străzii, cățelul dispăru. Femeia puse mâinile în șolduri, cu spatele la ofițerul de poliție, și-și pocni palmele.

— Treci înapoi, Wolf! Înapoi!

Andrews zâmbi în sinea lui. Nu prea semăna cu vocea Barbarei Woodhouse, celebra dresoare de câini cu emisiune la televizor.

— Dacă tu ești nevastă de șef mafiot, eu sunt unchiul lui Superman, comentă el în șoaptă.

Dolly dădu colțul în căutarea câinelui. Polițistul se întrebă dacă avea rost să iasă ca s-o urmărească pe jos, dar era o noapte rece și, la urma urmei, văduva nu făcea decât să-și plimbe animalul de companie. Cu toate acestea, când, după un minut, femeia nu-și făcu apariția, intră în alertă. Coborî repede din mașină și se repezi spre locul unde o văzuse ultima dată.

— Dumnezeule! aproape că strigă printre dinții strânși.

Văduva și pudelul dispăruseră fără urmă. Andrews alergă înapoi la mașină, unde ajunse concomitent cu colegul lui, Richmond, care cumpărase cheeseburger! Și milkshakes.

— Ai văzut-o? întrebă el disperat.

— Pe cine? Doar nu vrei să-mi spui c-ai pierdut o babă care-și plimba potaia?

— Crezi că lui Resnick o să-i pese de cine a pierdut-o și cine luase o pauză neautorizată ca să cumpere haleală?

Richmond păru să înțeleagă foarte rapid. Aruncă mâncarea într-un tufiș de pe marginea drumului și se repezi la volan.

— Conduc eu, trebuie s-o găsim!

*

Dolly și Wolf își pierduseră urma într-o petrecere a burlacilor din capătul Barnet Road, de unde luaseră un taxi spre gara de pe Liverpool Street. Mașina de poliție trecu chiar pe lângă ei în timp ce se îndreptau cu taxiul spre sud. Dolly zâmbi răutăcios și-l mângâie pe cap pe micul patruped ghemuit lângă ea. Simțea adrenalina curgându-i prin vene, iar senzația aceea care o aducea aproape de Harry al ei îi stârnea o plăcere extraordinară.

Șoferul îi urmări în oglinda retrovizoare reacțiile la trecerea mașinii de poliție. Omul văzuse destul de multe la viața lui ca să priceapă că femeia fie era certată cu legea, fie se întorcea acasă, la soț, după o întâlnire cu amantul – vârsta ei îi sugera mai curând că avea de-a face cu lumea interlopă.

— Le-am arătat noi, Wolf, nu-i așa, iubitule? Da, le-am arătat noi! mormăia Dolly fără a-și da seama că era privită pe ascuns.

Când ajunseră la destinație îi plăti suma fixă taximetristului, căci o pregătise în buzunarul pardesiului, ca să nu piardă nici o secundă. De acum înainte, pregătirea era esențială. Aruncă o privire în jur, asigurându-se că nu era urmărită, și se angajă, cu Wolf în brațe, pe străzile lăturalnice ce duceau la marile arcade din spatele gării. Ajunse rapid la un șir de depozite de închiriat, majoritatea folosite de British Rail sau de mecanici auto, pentru reparații și pentru realizarea testelor periodice.

Aleea era murdară, rece și întunecoasă, fiecare clădire furând din lumina naturală a celeilalte. Dolly înainta încet printre arcade. Nu se grăbea, căci nu vedea bine unde punea piciorul, iar ochii nu i se adaptaseră încă la întuneric. Căuta numărul cincisprezece. Unele arcade nu aveau uși, iar în interior se ghiceau caverne uriașe, umede, reci și mirosind a mucegai, ca pivnițele prost aerisite. Mașinile abandonate îi ațineau calea ca niște fantome, martori muți ai trecutului, cu parbrize sparte, roți lipsă și portiere deschise. Se strecură pe lângă ele, murdărindu-și pantofii și agățându-și ciorapii într-o bară desprinsă pe jumătate. Într-un depozit dezafectat, o gașcă de boschetari zăceau beți lângă un tomberon în care făcuseră focul. Nici n-o băgară în seamă când trecu pe lângă ei.

După alte câteva minute bune de căutări, se opri în fața unei porți culisante verzi. Scoase din buzunarul pardesiului cheia pe care i-o lăsase Harry și o încercă în lacăt. Fu cât pe-aci să-l scape pe micuțul Wolf din brațe când ușa fu împinsă cu putere spre ea și din spate se auzi lătratul furios al unui dulău. Wolf începu să latre și el, ceea ce spori isteria potăii din spatele ușii. Dolly se văzu nevoită să-i acopere botul cu mâna, putea auzi zornăitul lanțului cu care era legat dulăul ce se izbea furios în ușa metalică. Ridică privirea, și nu mică îi fu mirarea când constată că se oprise la numărul treisprezece. Se îndreptă spre următoarea arcadă, sperând că balamucul făcut de câini nu atrăsese prea tare atenția. În partea de sus a unei ușițe de lemn prinse în ușa mai mare a depozitului stătea scris cu cifre șterse „15”. Ascunzătoarea lui Harry. Încercă mai multe chei, până când ușa se deschise.

În interiorul încăperii mari, cavernoase, plutea o tăcere ireală, spartă imediat de vâjâitul unui tren ce trecea pe deasupra. Dolly închise ușa în urma ei, așeză cățelul jos și aprinse o lanternă de buzunar. Înaintă încet, ghidată de fasciculul slab de lumină, și, în timp ce Wolf amușina niște mașini de epocă, ar fi putut să jure că simțea mirosul lui Harry. Era atât de fericit la ideea că-și va revedea stăpânul drag! Când micul animal ridică întrebător ochii spre ea, simți cum inima i se topește și se cutremură încă o dată sub șocul pierderii lui Harry.

Acesta era „un loc pentru bărbați” ce nu avea nimic în comun cu casa lor cochetă din Potters Bar. Aproape că simțea mirosul de transpirație, de muncă grea, și efluviile de testosteron când Harry și banda lui de răufăcători țineau sfaturi de taină. Dolly rămase împietrită o bună bucată de timp, căci nu mai pusese niciodată piciorul în bârlogul lui și se temea de ceea ce ar fi putut găsi în colțurile mai îndepărtate și mai întunecoase. De când își cunoscuse soțul,

trăise cu convingerea că într-o zi avea să-i afle secretul, pe care nu și-l imaginase însă niciodată altfel decât sub forma unui tânăr amant. Arăta atât de bine, iar bărbații cedează la fel de ușor precum femeile cuvintelor meșteșugite. Dar ceea ce se afla aici îi întrecea toate așteptările... acesta era marele secret demn de a fi păstrat.

Înaintă concentrată spre colțul cel mai îndepărtat al depozitului, pierzându-l din vedere pe Wolf, care se murdărise cu ulei de motor amestecat cu noroi, și scoase o exclamație de scârbă când simți cum apa murdară îi ajungea la piele. Își privi pantofii distruși, ocazie cu care-l văzu pe micul pudel în mijlocul bălții, dând fericit din coadă. Lăbuțele lui imaculate erau îmbrăcate în șosete negre lucitoare.

Dolly își croi drum către partea din spate a garajului, unde se afla o ușă mare de interior ce ocupa toată lățimea încăperii, dotată, și aceasta, cu o ușă de dimensiuni normale în centru. O deschise și găsi rapid întrerupătorul ce punea în funcțiune lămpile cu neon atârnate de grinzi. Spre marea ei surprindere, i se înfățișă un spațiu mult mai curat decât cel prin care trecuse. Două rable stăteau împinse lângă pereți, iar în mijloc se afla o dubă de dimensiuni medii, atent acoperită cu o prelată. Se apucă s-o tragă la o parte, dar materialul greu, cauciucat, îi alunecă din mână. Se strâmbă de durere când simți cum i se rupea o unghie. Wolf, în schimb, se repezi sub mașină, unde începu să sape frenetic. Dolly se văzu nevoită să îngenuncheze lângă el, făcându-și praf dresul, ca să vadă ce-l apucase.

Sub stratul de beton subțire și crăpat se vedeau plăci de lemn. Le trase deoparte și dădu la iveală o groapă de un metru pe treizeci de centimetri în care se vedea ceva învelit în hârtie cerată maronie. Târî afară pachetul, dădu la o parte straturile de protecție și descoperi două puști cu țeava retezată. Pistolul din cutia de valori îi întărise

credința că Harry folosise arme de foc, dar asta n-o șocase peste măsură. Mai mult se emoționase la gândul că iubitul ei soț îi lăsase un mijloc să se apere după ce el nu va mai fi pe lume. Aceste arme însă, aceste arme erau din altă categorie. Nu aveai nevoie de așa ceva pentru autoprotecție. Acestea erau armele unor tâlhari periculoși. În acea clipă, Dolly se simți cel mai aproape sufletește de bărbatul ei de când rămăsese văduvă. Îi dăduse cheile de la ascunzătoarea lui și-i permitea în sfârșit să înțeleagă totul. Depindea numai și numai de ea ce avea să facă în continuare cu aceste informații.

Fără a le atinge, Dolly împachetă puștile în ambalajul protector și le puse la loc în groapă, apoi se ridică încet. „Totul este aici”, își spuse privind roată în jur; toată logistica folosită de Harry în ultimele spargeri: autoturismele, dubele, uneltele de tăiat metalul, mănușile, armele. Vârî mâna în buzunarul pardesiului pătat de ulei, își scoase carnețelul și-l deschise la pagina unde-și făcuse notițe când plecase de la bancă. Toate lucrurile de care avea nevoie Harry pentru a da o nouă lovitură se găseau în registre, în carnețelul ei și în această ascunzătoare. Scoase un pix, trase o linie groasă lângă celelalte observații și scrise: „2P”, adică două puști. Zâmbi către nicăieri și avu impresia că răposatul o privea mulțumit. „Așa te vreau, iubito”, i-ar fi spus.

Străbătu din nou magazia umedă și întunecoasă, abia acum dându-și seama de dimensiunile ei uriașe. Se îndreptă către o cămăruță din partea cealaltă, ce părea făcută din pereții despărțitori recuperați de la un cabinet de avocatură. Lemnul, altădată lăcuit, se exfolia acum pe suprafețe largi, iar ferestrele sparte erau prăfuite și pline de pânze de păianjen. Învârti mânerul ușii delabrate și pătrunse în interior. Își privi mâna, constatând că pe degete i se imprimaseră amprente grase, aproape identice cu ale

ei. Își imagină cu tandrețe că avea de-a face cu amprentele lui Harry, care-i strângea mâna de pe lumea cealaltă.

Oficiul era mobilat spartan: o chiuvetă și o mică sobă cu gaz Calor, un birou, două scaune desperecheate și numeroase fotografii cu tinere dezbrăcate, în posturi provocatoare, lipite pe pereți. Cănile murdare de cafea și câțiva biscuiți pe jumătate putrezi îi indicară că aici fusese planificată ultima lovitură a bandei lui Harry. Adună cănile murdare și se apropie de chiuveta ce avea ea însăși nevoie de o mână de femeie. Când învârti hotărâtă de robinete, auzi bolborositul aerului evacuat în timp ce lichidul era împins cu presiune. O zeamă neagră țâșni pe țeavă, se izbi de fundul chiuvetei și i se răspândi pe rochie, făcând-o să sară speriată înapoi și să scape din mână cănile. Două se făcură praf de marginea chiuvetei, iar celei de-a treia i se rupse coada. Trei căni de cafea zdrobite, bune de aruncat: a lui Harry, a lui Terry și a lui Joe. Ochii i se umplură de lacrimi amare. Izbucni în plânsul pe care și-l reprima de atâta vreme, lăsându-se în voia lui acolo, în intimitatea biroului secret al lui Harry. Ușurarea fu atât de bruscă și de puternică, încât o luă amețeala. Se sprijini cu mâna de chiuveta blestemată, temându-se că-i vor ceda picioarele. Înțelese că n-avea nici un sens să se mai lupte cu emoția ce stătea să-i spargă pieptul. Porțile barajului erau deschise, nici o forță din lume nu le mai putea împinge înapoi. Tristețea devastatoare la ideea pierderii omului celui mai important din viața ei era pe punctul s-o doboare literalmente la pământ. Cu capul aplecat peste cuva de porțelan, îl vedea pe Wolf, care o privea speriat de lângă picioarele ei murdare de ulei și de noroi. Își aminti brusc de ziua în care Boxer, sătul să doarmă prin canale, trecuse printr-un moment de depresie adâncă: „Oriunde mă uit, văd numai căcat de câine”, repeta el cu vocea alcoolicului ajuns la capătul puterilor. Harry reușise să-l aducă pe linia de

plutire. Îi ridicase scăfârlia și-i spusese privindu-l adânc în ochi: „Atunci, privește în sus, bătrâne prieten. Dacă ții capul în jos, n-o să vezi decât căcat de câine pentru tot restul vieții. Ridică ochii!” Harry nu fusese niciodată prietenul lui, se înțelege, dar avea talentul să potrivească în așa fel cuvintele încât ajungea la inima oricui.

Când ridică în sfârșit capul, lacrimile i se opriseră, iar pudelul o privea cu încredere, așteptându-i ordinele. Aruncă o ultimă privire spre cioburile celor trei căni și-și luă cățelul în brațe, strângându-l tare la piept, în pofida blăniței murdare.

— Totul e în regulă, scumpule. Mămica e mai bine acum. Totul e bine.

• 7 •

Linda ajunse la ora zece fix la centrul de sănătate și relaxare Sanctuary din Floral Street și-și dădu seama instantaneu că cele mai bune țoale ale ei, pe care le călcase special după ce primise telefonul de la Dolly, erau departe de a se ridica la nivelul ținutelor fabuloase pe care le vedea foindu-se pe la recepție. „Sigur n-au muncit o zi în viața lor”, își spuse înciudată. Era pe punctul să se facă nevăzută, când se trezi abordată de o recepționistă cu nasul pe sus care o întrebă dacă era invitata vreunui membru al clubului. La auzul numelui doamnei Rawlins, fu primită cu brațele deschise.

Nici nu știu unde să se uite mai întâi pe parcursul turului ghidat obligatoriu. Nu văzuse niciodată atâtea femei pe jumătate dezbrăcate, și imaginea de ansamblu nu-i plăcea. Cabinele de schimb erau ca un iad. Acolo, toate hainele erau date jos, iar femeile se plimbau ca la ele acasă. Ca să spunem adevărul, Linda nu se plimba în pielea goală nici prin propria casă, de teamă că ar fi putut s-o vadă băiatul care spăla ferestrele blocului sau că tocmai atunci ar fi dat buzna portăreii.

Prețurile de la bufetul cu autoservire erau exorbitante, așa că se gândi să se refugieze la cafenea și să-și cumpere un sendviș cu șuncă. O asistentă îi spuse că era suficient să pronunțe numele doamnei Rawlins pentru ca orice cheltuială să fie trecută în contul acesteia. Linda clătină disprețuitor din cap. Nu era învățată să primească ceva pe gratis.

— Bine, spuse în cele din urmă, mai mult din curiozitate, arătând spre un sendviș. E bun și cu brânză, dacă nu aveți cu șuncă.

Cu mâncarea în mână, fu condusă înapoi în sinistra zonă a cabinelor de schimb, unde se trezi lăsată în plata Domnului. Rămase proțăpită acolo, complet îmbrăcată, simțindu-se ca ultimul om în timp ce încerca să nu se holbeze la fesele și sânii care defilau nonșalant pe lângă ea. Într-un final, neputând să mai reziste, o zbughi spre ieșire cu ochii ațintiți în față. Îndrăzni să arunce o privire când trecu pe lângă zona cu biciclete de fitness și fu cât pe-aci să n-o mai recunoască pe Shirley, într-atât arăta de slabă și de epuizată după efort. Se îndreptă spre ea, dar o antrenoare o informă că nu avea acces în zona de exerciții fără ținuta adecvată.

— Hei! Nu ți-e foame? îi strigă, trecând fără să se sinchisească pe lângă angajata clubului.

Shirley o recunoscu pe loc și se opri din pedalat. Cele două femei nu se îmbrățișară, în mod evident neștiind ce dicta eticheta în cazul unor astfel de întâlniri neprevăzute, așa că tot Linda sparse tăcerea:

— Zi, nu ne-am mai văzut de mult, nu?

Conveniră rapid că se cunoscuseră la o recepție, în urmă cu aproximativ doi ani. Amintirile Lindei erau oarecum începețoșate de băuturile consumate în ziua aceea, însă Shirley completă cu amabilitate spațiile albe. Ajunseră la concluzia că recepția fusese oferită de Harry Rawlins și că amândouă fuseseră contactate din senin de Dolly Rawlins. Niciuna din ele n-ar fi putut spune care era scopul convocării, dar ambele sperau că avea să se lase cu niște bani gheață. Nici nu le trecea prin cap că ar fi putut fi vorba de altceva.

— În orice caz, vreau să profit cât mai mult de facilitățile SPA-ului. Hai cu mine!

Shirley se îndreptă către vestiare, urmată fără mare entuziasm de Linda.

Shirley se dezbrăcă și se înfășură rapid în prosopul pufos pus la dispoziție de stabiliment, pe când Linda făcea eforturi disperate să pară relaxată, nedezlipindu-și privirea de la unghiile ei crăpate și evitând cu orice preț contactul vizual.

— Relaxează-te, Dolly plătește, o încurajă Shirley.

Linda uitase cât de frumoasă putea fi prietena ei, cât de elegant și de feminin se mișca, aparent fără nici un efort. Chiar și vârâtă într-un pătrat de pânză albă, afișa o formă de invidiat, cu părul și machiajul parcă desprinse dintr-o revistă de modă. Hotărâtă să-și ascundă jena, încercă să glumească:

— Nu vreau să sucesc capetele băieților cu trupul meu, Shirl.

— Dar aici sunt numai femei.

Înfrântă, Linda luă prosopul din mâna lui Shirley.

— Știi ce, eu nu accept să-mi scot sutienul și chiloții. Nu vreau să mi le fure cineva! izbucni ea dând buzna într-o cabină. Când se aplecă să-și scoată pantofii, văzu ochii amuzați ai lui Shirley care o priveau pe sub ușa înălțată. Să dea dracu'! Vocea ei cântată răsună peste vestiar. La ce e bună o nenorocită de ușă dacă e pusă la juma de metru?

În momentul în care se îndreptă, umerii și capul i se iteau peste pereții cabinei, iar Shirley aproape că se tăvălea de râs.

— E ca și cum te-ai ascunde după un timbru! bombăni Linda sprijinindu-și brațele peste marginea de sus a ușii și izbucnind, la rândul ei, în hohote nestăpânite de râs. Cele două femei râdeau pentru prima dată de când aflaseră de ce soartă avuseseră parte soții lor.

La 11.30, Shirley se relaxa cu ochii închiși în bulele albicioase ale jacuzzi-ului, iar Linda stătea pe margine, încălzindu-și picioarele și gleznele. Marginea sutienului ei

de satin roșu era vizibilă deasupra prosopului alb și în apă pluteau firimituri din sendvișul cu brânză, dar nu-i păsa.

— Un futai bun face cât o oră de sală, știai? Și nici nu te costă ca taxa anuală la clubul ăsta! Linda râse de propria vorbă de duh și băgă ultima îmbucătură de pâine în gură, apoi se spălă pe mâini în jacuzzi. Pe de altă parte, nici nu poți să stai așa, fără să faci nimic. Trebuie să-ți dai și tu un pic silința.

— Mai ai și alte subiecte de discuție?

— Păi, nu, nu prea mai am. Eu și cu Joe al meu o făceam aproape în fiecare noapte. Dispoziția i se strică brusc când își aminti de răposatul. Mă rog, poate că încă nu m-am obișnuit complet fără el.

Shirley deschise un ochi și o privi intrigată. Oare lipsa de sex era cel mai greu lucru cu care să te obișnuiești după ce soțul tău a fost făcut tocăniță în cursul unei tentative de jaf avortate?

Până la mijlocul zilei, Dolly tot nu-și făcuse apariția. Linda devenise nervoasă. Shirley, în costumul Evei, se bucura de binefacerile patului de bronzat, în timp ce amica ei sorbea o cafea, molfăia un baton de ciocolată și trecuse de la sex la tema banilor.

— Dacă ne dă țeapă, am spart o avere pe mâncare. Și nici măcar nu mi-a plăcut! Plec de aici mai grasă decât am intrat! Halal SPA de sănătate!

— O să vină, sunt sigură. Și, te rog, nu mai vorbi atât de tare, șuieră Shirley. Uitase cât de penibilă putea fi Linda uneori, chiar fără să bea. Poate că reușise să-și toarne pe șest un strop de votcă în cafea, căci devenea tot mai volubilă. Dăduse de două ori biscuiți papagalilor din cuștile agățate de crengile ferigilor uriașe, cu toate că i se ceruse insistent să se abțină. Făcuse și observații jignitoare la

adresa asistentelor, râzând de ele și numindu-le gângănii băgăcioase.

Deși nu-și dorea s-o facă să se simtă prost pe Shirley, era exact ceea ce reușise. În realitate, Linda era complet neobișnuită cu aceste medii luxoase. Privi în jurul ei: numai femei răsfățate, cu nasul pe sus, obraznice, târfulițe slabe, dar care aveau mai mulți bani decât văzuse ea toată viața. Era pe punctul să plece, când o văzu pe Dolly îndreptându-se fără grabă în direcția lor, acoperită într-un prosop alb și cu un turban de aceeași culoare pe cap, salutând discret câteva asistente, care o întâmpinară cu mare respect.

— Dumnezeule mare, trezește-te! îi dădu Linda un cot lui Shirley. Lana Turner trăiește și s-a mutat la Londra – fii atentă!

— Bună, fetelor! le salută Dolly cu un zâmbet. Îmi pare rău că nu v-am trimis flori, nu-mi stă în caracter.

Linda își mușcă buza. Tonul profesoral și referirea imediată la funeraliile recente o iritară pe loc. Era cel mai prost mod de a începe o discuție. Ar fi preferat de-o mie de ori ceva mai neangajant, de tipul: „Ce mai faceți?”, „nu ne-am mai văzut de o veșnicie” sau „regret nespus că soțul meu i-a omorât pe soții voștri!”

— Hai la saună, acolo vom putea discuta în liniște, spuse Dolly luând-o înainte. Cele două femei o urmară cu docilitatea lui Wolf – înțelegând instinctiv că aveau mai mult de câștigat rămânând în preajma ei decât îndepărtându-se.

Linda nu mai fusese niciodată la saună. Transpira puternic și se temea că ar fi putut să iasă culoarea din sutienul roșu la care nu se putea îndura să renunțe, pătând prosopul alb. Shirley, în schimb, obișnuită cu saunele, se întinse imediat pe banca cea mai de sus.

— Ce mai faceți voi? le întrebă odată instalate, ca și cum chiar și-ar fi dorit să le asculte poveștile triste. Dar Dolly nu mai făcea nimic fără un motiv. În realitate, intenționa să afle mai multe despre cele două văduve înainte de a le împărtăși din gândurile ei recente. Își amintise și atmosfera de la recepția oferită cu doi ani înainte, când grădina li se umpluse cu cei mai diverși interlopi londonezi. Dacă era să fie sinceră, nu-și amintea nimic despre Shirley, în schimb Linda îi produsese o impresie greu de șters.

— Terry al meu n-a pus nici un ban deoparte pentru ratele la casă, așa că dacă nu câștig la Miss Paddington săptămâna viitoare, va trebui să-mi găsesc o slujbă, începu să se confeseze, vizibil jenată, Shirley.

Nu era decât o puștoaică de douăzeci și ceva de ani fără nici o pregătire profesională, nu avea nici măcar școala vieții. Întotdeauna cineva avusese grijă de ea, așa că nu știa cum să supraviețuiască singură.

— Mi se rupe inima, îi răspunse Linda pe un ton batjocoritor. De ce nu-ți iei trei slujbe în același timp, cum am fost eu nevoită să fac când Joe a intrat la mititica ultima dată? Și ce naiba e Miss Paddington?

— O, e un concurs de frumusețe! explodă Shirley. Mama m-a înscris fără să-mi spună. La început m-am supărat pe ea, mai ales că tocmai îl pierdusem pe Terry, dar am iertat-o. Premiul e de o mie de lire sterline, plus o excursie la Palma de Mallorca pentru două persoane. Iar câștigătoarea se califică automat la Miss Anglia!

— Apoi la Miss World, presupun? interveni Dolly, pe un ton sarcastic ce-i scăpă complet interlocutoarei.

— Exact. E o șansă extraordinară, zise Shirley dându-și ochii peste cap într-o clipă de visare.

— Ție cum îți merge?

Văduva lui Harry își întoarse atenția spre Linda.

— Păi, știi cum era Joe. Azi la bal, mâine la spital. Doamne, da' cald mai e aici. Nu putem deschide un geam, ceva?

Dolly mai aruncă un polonic de apă peste cărbunii încinși, sporindu-i disconfortul.

— Stai jos. E mai cald dacă stai în picioare și încă și mai cald pe băncile de sus.

Conversația lejeră se încheiase. Decise să treacă la subiectul întâlnirii lor deloc întâmplătoare.

— Ați auzit probabil că de teritoriul lui Harry se ocupă acum frații Fisher?

— Am auzit un zvon, răspunse Linda suflând cu greutate.

— Ți-au făcut necazuri?

— Nu, nu ei, dar caraliii mi-au făcut praf casa. Sunt o adevărată pacoste, tot timpul se țin după fundul meu. Dacă nu se cară, va trebui să mă mut.

Dolly se uită întrebător la Shirley.

— Eu am încasat patru percheziții, nu una. Dar pe frații Fisher nu i-am zărit prin preajmă.

Linda era mai preocupată să nu se topească decât să fie atentă la întrebările lui Dolly.

— Doamne sfinte, aici e ca-n iad! Sunteți sigure că face bine la sănătate?

— Sauna te ajută să elimini impuritățile și substanțele nocive din organism.

SPA-urile erau printre puținele lucruri la care Shirley se pricepea.

— Am eu o soluție mai bună... începu Linda.

Dolly ridică mâna, cerând liniște.

— Ascultați, am vrut să discut cu voi amândouă. Frații Fisher și curcanii umblă disperați după informații.

— Și eu care credeam că e iubire sinceră, încercă Linda o ultimă glumă.

Văzu doar umbra unui zâmbet politicos trecând peste chipul lui Dolly, care dispăru rapid în spatele aceleiași expresii impenetrabile.

— Știți cum lucra Harry. A păstrat evidențe despre toți cei care au participat la operațiunile puse la cale de el. A făcut liste cu nume și prenume: informatori, vânzători de arme, bancheri. Plăți făcute în numerar, cu suma, data și locul. Le păstra ca pe o formă de asigurare, în cazul în care cuiva îi venea ideea să-l șantajeze ori să-l tragă pe sfoară.

— Nu știu despre ce vorbești, Doll, o întrerupse Linda, care se simțea tot mai ametită de la căldură.

— Atunci, taci și ascultă! Și să nu-mi mai spui niciodată așa. Nu-mi place. Frații Fisher umblă după registrele lui Harry.

— De ce? întrebă Shirley.

— Probabil pentru că numele lor figurează la loc de cinste, alături de trebușoarele murdare pe care le-au făcut. Sunt speriați c-o să dea de bucluc dacă informațiile ajung pe mâna poliției.

— La cine sunt acum?

Ținând cont că nu era cea mai inteligentă făptură din saună, Dolly aprecie talentul tinerei de a pune întrebările potrivite.

— La mine, răspunse fără să clipească.

Începu să le explice pe îndelete, cu calm, tot ce aflase de la moartea soțului ei, asigurându-se că cele două înțelegeau bine. Shirley îi sorbea fiecare cuvânt, pe când Linda dăduse capul pe spate, închisese ochii și asculta cu atenție, gâfâind ușor în căldura insuportabilă.

— Harry mi-a promis că, dacă va păți ceva, se va asigura că-mi va fi bine. Și-ar fi dorit ca echipa lui să preia afacerile și să aibă grijă de noi toate. La un moment dat chiar a glumit, spunând că, dacă ar muri, oamenii lui de încredere s-ar descurca foarte bine fără el, numai cu registrele. Dar, așa cum știți, Joe și Terry au plecat odată cu el, așa că este rândul meu acum să am grijă și de voi. Așa cum și-a dorit scumpul meu Harry. O privi atent pe Shirley, întrebându-se dacă pricepuse ceva, și văzu că puștoaica asculta cu urechile ciulite. Pe neașteptate însă, Linda sări în picioare.

— Eu nu mai suport! Simt că mă ia cu leșin!

Dolly îi aruncă o privire furioasă. Uite în ce situație ajunsese! Își pusese sufletul pe tavă în fața celor două, iar umflata asta nu avea nici măcar bunăvoința s-o asculte până la capăt. Se ridică la rândul ei, își înfășură prosopul în jurul taliei și ieși din saună fără un cuvânt, temându-se să nu facă ceva ce ar fi putut regreta apoi, de pildă să-i lipească mutra de cărbunii încinși.

— Cu ce i-am greșit acum? o întrebă Linda pe Shirley, descoperind cu surprindere că fața acesteia exprima sentimente amestecate de furie și dispreț.

— Nu vezi cât e de supărată? A trecut prin clipe teribile, cred. Ei i-a fost mult mai greu decât nouă. Din Harry n-a mai rămas aproape nimic, în orice caz, nimic care să poată fi recunoscut. Erau căsătoriți de douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Atât îi trebui Lindei, care sări ca mușcată de șarpe.

— Și eu nu sunt supărată? Dacă n-o arăt, nu înseamnă că nu simt nimic!

Shirley făcu tot posibilul s-o calmeze, în zadar. Linda se învârtea cu mâinile în șold prin saună, amenințând c-o să-i arate ei. Cum nu părea dornică să iasă și să alerge după

Dolly, Shirley hotărî că nu făcea decât să braveze. Dintr-odată, Linda se opri din bombăneli, se lăsă să cadă pe bancă și-și prinse capul în mâini, aplecându-se peste genunchi.

— Azi de dimineață, la duș, mi-am dat cu săpun în ochi. M-am întins după prosop, dar, în loc de asta, am pus mâna pe o cămașă de-a lui uitată acolo. Încă avea mirosul lui. Am încă în nări mirosul lui. Mi s-a părut că era acolo, lângă mine, dar nu era decât o nenorocită de cămașă, gemu ea izbucnind în hohote de plâns.

Lui Shirley i se puse un nod în gât. Gura i se strâmbă dizgrațios când încercă, în van, să-și rețină suspinele. După câteva secunde, plângea și ea, gândindu-se la toate lucrușoarele din casă care-i aminteau de Terry.

Când se întoarse, Dolly le găsi jelind una în brațele celeilalte și vărsând șiroaie de lacrimi. Încercă să-și mențină demnitatea, dar se trezi rapid că plângea și ea. Era pentru prima dată când o făcea în fața unor străini, însă nu-i păsa câtuși de puțin. Acum, i se părea normal să-și împărtășească durerea cu celelalte două văduve. Nu se simțea deloc jenată și nu se temea să fie considerată slabă. Avea instinctiv încredere în ele, ceea ce, iarăși, nu i se mai întâmplase niciodată cu străinii. Încredere. Iată de ce avea nevoie.

Tensiunea se diminuă treptat, iar Dolly își drese glasul.

— Când v-am invitat aici, nu știam până unde voi merge cu destăinuirile. Acum știu. Cu privire la registrele lui Harry, dispunem de două opțiuni...

— *Noi* dispunem? o întrerupse Linda, dar zâmbetul blând al femeii mai în vârstă o făcu să tacă și să asculte în continuare.

— Harry își planifica loviturile cu luni întregi în avans și punea totul pe hârtie. Dacă ar pune mâna pe planurile notate în registre și le-ar pune în aplicare, frații Fisher ar

ajunge să domine toată mafia londoneză. Așa a reușit fostul meu soț să rămână la vârf. Revenind, opțiunea unu ar fi aceea de a le vinde registrele fraților Fisher, care s-ar putea angaja să ne ofere un procentaj din profituri. A doua opțiune, care presupune să nu vindem, este să dăm chiar noi următoarea lovitură plănuită de Harry, spuse Dolly dintr-o suflare, cercetând cu mare interes reacțiile tovarășelor ei de suferință.

Shirley rămăsese cu gura căscată. Linda râdea isteric.

— Glumești? o întrebă între două hohote.

— Dacă nu vreți s-o faceți, nu-i nici o problemă. Singură nu pot, așa că voi fi nevoită să mă adresez fraților Fisher, care sunt niște canalii împuțite și-o să mă tragă pe sfoară, nu-mi fac iluzii în acest sens.

— Nu putem executa un jaf armat, șopti Shirley.

— Ba da, putem. Trebuie să ducem la bun sfârșit ceea ce au început bărbații noștri. Planul era bun. Ar fi funcționat perfect, dacă n-ar fi folosit explozibile.

Cele două femei mai tinere își aruncară priviri uluite. Oare Dolly înnebunise? Durerea o împinsese pe tărâmul psihiatriei?

— Aș fi putut vinde registrele fără să vă spun nimic, evitând astfel să împart banii la trei, dar am vrut să fiu corectă față de voi, așa cum a fost Harry în relațiile cu răposații voștri. Dolly își păstrase pentru sfârșit argumentul suprem: Lovitura va merge ca unsă, dar, dacă nu vreți să vă băgați, vă înțeleg. Voi încerca să scot de la frații Fisher două mii de lire sterline pentru fiecare dintre noi. Evident, nimic nu-i va împiedica să ducă atacul la bun sfârșit și să plece cu un milion de biștari.

— Un milion? strigă Shirley, acoperindu-și repede gura cu palma.

Linda, mai experimentată și mai ageră, știa foarte bine că nu tot ce zboară se mănâncă. Stătuse destui ani lângă Joe ca să priceapă că un jaf de un milion de lire sterline nu poate fi altfel decât extrem de periculos. Zâmbi superior și scutură din cap neîncrezătoare.

— Nu vă supărați, doamnă Rawlins, dar chiar ne luați drept niște tâmpite?

— În nici un caz, o asigură Dolly. Suntem legate de mai multe lucruri decât credeți, Linda. Știu ce fierbe în sufletul vostru acum și știu cum putem ameliora situația. O ultimă lovitură. Pentru bărbații noștri, da. Dar, mai presus de orice, pentru noi. E biletul tău ca să lași baltă sala de jocuri mecanice, care-ți aduce mai multe bătăi de cap decât câștiguri. Iar tu, Shirley, nu va mai trebui să muncești nici o zi în viața ta.

— Nu vreau să plec din Londra, exclamă tânăra speriată.

— Nici nu va trebui, draga mea. Niciuna dintre noi nu va pleca. Știu exact ce avem de făcut.

Dolly vedea că cele două încă ezitau, așa că le dădu lovitura de grație.

— Credeți că Terry și Joe ai voștri au plecat dintre cei vii fără să vă lase nimic? Vă înșelați. M-au lăsat pe mine. Pe mine, registrele și următoarea lovitură. Noi n-am fost niciodată niște păpușele casnice inocente. Noi am știut întotdeauna ce fac bărbații noștri și de ce o fac. Harry mi-a lăsat registrele dintr-un motiv, iar acela suntem noi ca grup. Nu voia să rămânem singure și nu voia să ne canonim în lipsuri materiale. Aceasta este menirea noastră, doamnelor. Dolly se ridică în picioare. Gândiți-vă la ce v-am spus. Nu aș fi deschis gura dacă n-aș fi fost convinsă că o putem face. Mai mult, sunt gata să suport toate cheltuielile cu pregătirea.

Linda și Shirley nu-și mai găseau cuvintele. Aproape că le putea auzi rotițele din capete învârtindu-se frenetic.

— Vă voi contacta din nou peste două zile. Nu încercați să mă căutați voi, pentru că sunt supravegheată permanent de poliție și telefonul îmi este ascultat, probabil. Din cauza lor a trebuit să vă las să mă așteptați. Nu vreau să fim văzute împreună, așa că vă rog să plecați separat, la cel puțin douăzeci de minute după mine.

Cu aceste cuvinte, își făcu ieșirea din scenă.

Cele două femei rămaseră nemișcate, cu aceeași expresie uluită pe fețe timp de minute bune.

— E sărită de pe fix, reuși să spună Linda.

— Crezi că ar trebui să povestim cuiva?

— Cine ne-ar crede?

• 8 •

Dolly se învârti cu mașina ore în șir, între White City și înapoi, încercând fără succes să scape de mașina banalizată de poliție ce se ținea de coada ei.

— Dracu' să vă ia! strigă tare când îi văzu în retrovizor apărând după o intersecție.

Oricâte ocoluri ar fi făcut și pe ce străzi lăturalnice ar fi apucat-o, nu reușea să se desprindă. Luase din nou legătura cu celelalte două văduve, așa cum promisese, după două zile de la întâlnirea de la SPA. Stabiliseră să se întâlnească și să discute din nou. Dolly detesta să întârzie, dar ce putea face? Nu putea risca să le dea în vileag, dacă nu era perfect sigură că scăpase de urmăritori.

Își aminti de un film pe care-l văzuse cu multă vreme înainte și își permise un zâmbet, întrebându-se dacă șmecheria de pe ecran avea să meargă și acum. Acceleră și intră cu viteză în giratoriul de la Shepherd Bush, apoi vira pe Notting Hill Gate și continuă pe Bayswater Road, către Marble Arch. Urmăritorii ei erau la post. Schimbă mai multe benzi, la derută, apoi făcu dreapta către Hyde Park, menținând mașina pe banda a doua. Codița ei rămăsese la vreo patru mașini în spate. Depăși un camion care circula pe banda a treia, intră în fața lui și făcu stânga brusc la peronul hotelului Dorchester. În câteva secunde părăsi vehiculul, cu Wolf la subraț, și-i dădu parcagiului o bancnotă de zece lire și cheia.

— Ai grijă de ea, băiete. Revin după prânz, îi spuse înainte de a intra cu pași rapizi în hotel.

Parcagiul se sui la volanul Mercedesului și tocmai se pregătea să demareze, când zări o sclipire albastră, ca a unui girofar de poliție, în spate. Subinspectorul Andrews

sări din mașina ce nu se oprise complet, se repezi la ușa Mercedesului și începu să urle.

— Unde-i femeia? Încotro a luat-o?

Îngrozit, puștiul nu putu decât să-i arate cu degetul ușa hotelului.

Polițistul intră în hol, dar obiectivul parcă intrase în pământ. Nimeni, nici chiar recepționerul, nu părea s-o fi văzut. Urma să-și ia încă un perdaf strașnic de la Resnick, care nu-i iertase încă pentru incidentul cu hamburgerii. Andrews se întoarse la mașină, trânti portiera și căută un loc de parcare. În speranța disperată că Dolly rămăsese în hotel, hotărî să-i țină sub observație mașina. Mai mult nici nu putea face.

*

Linda ajunse la arcadele gării Liverpool Street cu cincisprezece minute mai devreme. Simțea din plin mușcătura frigului aprig. Nu se gândise că zona era atât de întunecoasă, așa că nu luase o lanternă. Telefonul lui Dolly n-o luase prin surprindere și acceptase fără rezerve să se întâlnească din nou cu ea și cu Shirley. Oricum, de la moartea lui Joe, viața ei se transformase într-un șir parcă nesfârșit de necazuri. Nu se putea obișnui să doarmă în patul pe jumătate gol, amărâții care veneau la sala ei de jocuri o dezgustau, iar polițiștii o tratau ca pe un găinat aterizat pe pantof. Ca să pună capac la toate, viața i se părea plicticoasă ca naiba – iar Linda nu putea suporta plictiseala. Era bucuroasă să se implice în planurile lui Dolly, să mai schimbe o vorbă cu Shirl din când în când, iar dacă scotea și un bănuț de la văduva lui Harry, atunci cu atât mai bine.

Se apropie de unul dintre depozite și încercă să privească înăuntru prin crăpăturile ușii de lemn. Fu cât pe-aci să facă infarct când un ciobănesc german uriaș izbi cu

labele în ușă de cealaltă parte, lătrând și arătându-și colții. Trecu rapid la ușa următoare, ridică pumnul să bată și...

— Ai ajuns mai devreme, auzi o voce feminină în spatele ei.

— Nu știam sigur pe unde este și nu-mi place să întârzii.

Frigul o făcea certăreață pe Linda, observă Dolly. Noroc că ea însăși era într-o dispoziție bună după festa pe care i-o jucase subinspectorului Andrews și deplasarea confortabilă cu taxiul până la gara Liverpool Street.

— E foarte bine să fii punctual, spuse împăciuitor în timp ce descuia ușa de la ascunzătoarea lui Harry.

Odată intrate, își aprinse tacticoasă o țigară, în timp ce Linda încerca să se încălzească sărind de pe un picior pe celălalt. Nu i-ar fi stricat o băutură caldă, dar se mulțumi să se așeze pe o ladă goală și începu să-și studieze notițele din carnețel în timp ce o așteptau pe cea de-a treia văduvă. Neobișnuită să sufere în tăcere, Linda își dădu iar drumul la gură, așa că Dolly decise să-i întrerupă bombănelile exasperante.

— Dragă, vezi că e un fierbător în birou. Fă-mi o cafea, fără zahăr, te rog. Încearcă să te încălzești și tu cumva.

Linda îi adresă o strâmbătură, dar se duse în mica anexă, unde găsi trei căni nou-nouțe, un fierbător și un pachet nedeschis de biscuiți cu cremă.

— Hai, spune-mi planul, strigă ceva mai mulțumită.

— Numai după ce ajunge și prietena noastră, îi răspunse Dolly fără să ridice ochii din carnețel. Astă-seară are concursul pentru Miss Paddington, așa că s-ar putea să mai întârzie vreo douăzeci de minute.

— Ai fi putut să-mi spui dinainte, se auzi vocea Lindei, care tocmai își turna un ceai.

— De ce? Aveai altă treabă? Fusese cam dură, căci cunoștea foarte bine răspunsul. Suntem o echipă, Linda. O așteptăm pe Shirley, simți nevoia să adauge.

*

Își dădu seama că una dintre genele false începuse să i se desprindă când se instală în taxi alături de mama ei, dar nu găsi puterea să mai corecteze situația. Era îmbrăcată cu o superbă rochie de seară neagră cu paiete strălucitoare, asortată cu o pereche de pantofi cu toc cui, cremă autobronzantă și suficient fixativ cât să scufunde un portavion. Încă mai avea numărul alocat la concursul Miss Paddington lipit pe un umăr. Arăta de un milion de dolari – cu excepția machiajului care-i curgea pe obrajii brăzdați de lacrimi. În mașină domnea o tăcere apăsătoare, pe care Audrey se hotărî s-o spargă.

— N-am vrut să insinuez că te prostituezi, iubito, șopti, sperând că șoferul nu putea s-o audă. Aș vrea doar să știu de unde ai făcut rost de bani pentru rochia asta fantastică.

Shirley rămase cu ochii la fereastră, încercând să nu izbucnească, din nou, în lacrimi.

Nu reușise să se concentreze deloc în timpul concursului, deși era de departe cea mai frumoasă fată din sală și ar fi trebuit să câștige fără probleme. Audrey era foarte mândră de ea și deja se gândea la etapele viitoare, până când Shirley își scosese pardesiul și rămăsese în rochia strălucitoare, ceea ce o făcuse să exclame că fiica ei se reprofilase ca prostituată. De acolo, lucrurile o luaseră pe o pantă descendentă, încercase să dreagă busuiocul, îmbrățișând-o puternic înainte de urcarea pe scenă.

— Te duci acolo și-i cucerești pe toți, scumpa mea. Ești superbă, ești minunată, ești o învingătoare.

Apoi îi scăpase cea de-a doua prostie din seara respectivă. În loc să-i spună că ea și soțul ei, Greg, aveau să se afle în primul rând, pe centru, din gură îi ieșise numele răposatului – Terry. Încercase să se explice, că voise să zică Greg, dar că se gândea la bietul Terry, ceea ce nu făcuse decât să înrăutățească situația. Îi venise să-și dea singură o palmă când văzuse cum i se schimonosea chipul, iar buza de jos începea să-i tremure. Ar fi vrut să-și ceară iertare, însă Freddie, prezentatorul, strigase numele lui Shirley, și managerul o condusese pe scenă.

Mintea tinerei era atât de departe, încât atunci când fusese întrebată dacă avea un hobby, răspunsese că-i plăceau legumele și cărțile. Audrey credea că dezastrul îi putea fi imputat în totalitate, dar fiica ei era măcinată și de alte gânduri, pe care nu le putea mărturisi.

Shirley își lăsă mama acasă și continuă cursa spre gara Liverpool Street, încercând să-și pună ordine în idei și analizând cele petrecute cu o săptămână înainte.

Trebuise s-o aștepte jumătate de oră pe Dolly în toaleta femeilor de la Regent Park.

— Ai reușit să scapi de filaj? o întrebase.

— Nu, îi răspunsese Dolly printre buzele strânse în timp ce-și refăcea machiajul în oglinda crăpată de pe peretele toaletei. Subinspectorul Andrews mă așteaptă afară, are grijă de Wolf.

Dolly își abandonase eforturile de înfrumusețare și-i dăduse un plic gros pe când Shirley încă se străduia să-și dea seama dacă nu cumva era luată la mișto.

— Ai aici suficienți bani ca să acoperi ipoteca pentru următoarele luni și ceva în plus. Vei primi lunar aceeași sumă. Ne vedem din nou joia viitoare, după concursul de frumusețe. Găsești detaliile în plic.

— Dolly, eu... eu nu sunt sigură că pot face față. Se vor folosi arme de foc, nu-i așa?

— Stai liniștită. Ascultă-mă, dacă nu vii, vom înțelege că nu vrei să te implici. E bine așa?

Shirley strânsese plicul în mână, simțind teancul gros de bancnote.

— Va trebui totuși să-mi restitui împrumutul, fără nici o supărare, adăugase Dolly cu un zâmbet liniștitor, după care pornise spre ieșire.

Când Shirley îndrăznise, în sfârșit, să scoată capul pe ușă, apucase să vadă un bărbat ce se îndrepta spre propria mașină fără s-o piardă din ochi pe Dolly, care o luase în direcția opusă. „Femeia asta are nervi de oțel. Pariez că polițaiul n-o să noteze incidentul în raport", își spusese.

*

Linda trecuse la a doua cană de ceai când auziră bătăi în ușa principală a depozitului. Shirley își făcu apariția pășind ezitant în pantofii ei cu tocuri înalte, lovindu-și poșeta de obiectele din jur și cerându-și încontinuu scuze pentru întârziere.

— Să fiu a naibii, de unde vii înțolită așa? Uită-te la ea, Dolly, e varză săraca. Ți-ai pus gene false?

Shirley lăsă să-i cadă poșeta direct în mijlocul băltoacei de noroi și ulei de motor, stropindu-și picioarele proaspăt bronzate. Sări în spate, își rupse un toc, se împletici și aterizâ cu fundul pe cea mai murdară rablă din garaj. Ochii i se umplură instantaneu de lacrimi.

— Am ieșit pe locul opt! M-am făcut de râs și m-am purtat urât cu mămica...

— Locul opt nu e așa de rău, fetițo, încercă Linda s-o consoleze. Câte erați în total?

— Zece... miorlăi Shirley complet zdrobită.

Linda se întoarse rapid, înăbușindu-și râsul.

Tânăra se ridică de pe capota mașinii și încercă să-și netezească rochia la spate. Își privi cu oroare mâna plină de vaselină, o probă grăitoare pentru murdăria ce i se întinsese pe fund. Constatarea că-și rupsese o unghie umplu paharul. Izbucni în hohote de plâns.

— N-am vrut să vin aici, reuși să articuleze printre suspine.

— Te-a văzut cineva? o întrebă Dolly, foarte satisfăcută în sinea ei că fata găsise totuși curajul să se prezinte la întâlnire.

— Nu. Am coborât la gară, așa cum mi-ai spus.

— Ai văzut pe cineva?

— Sigur c-am văzut! E ditamai gara, la oră de vârf! o repezi, dându-și instantaneu seama că sărise calul.

Dolly o așeză lângă ea, o mângâie pe cap și o bătu ușurel pe spate, calmând-o așa cum făcuse mai devreme cu Wolf. Îi ceru Lindei să mai facă un rând de cafea.

— Mai e puțin și răsare soarele, iar eu de când am venit fac pe chelnerița! mormăi aceasta punându-se în mișcare.

Zece minute mai târziu, în jurul unei lăzi mai mari întoarse cu fundul în sus, printre căni de cafea și de ceai, cele trei femei studiau hărțile și desenele aduse de Dolly. Linda lingea jumătatea unui biscuit cu cremă, Shirley își pilea unghia rănită într-o formă cât de cât acceptabilă și încerca să arunce fumul țigării lui Dolly din dreptul ei. Aceasta din urmă, aplecată peste planuri, își nota febril în carnețel obiectele ce trebuiau cumpărate, lucrurile de făcut sau de aflat.

— Principala noastră problemă va fi greutatea pe care va trebui s-o cărăm în spinare de aici – Dolly adăugă o linie de start pe desenul reprezentând pasajul subteran ce

traversa Strandul – până aici. Aici ne va aștepta parcată mașina cu care vom dispărea. E o distanță de circa cincizeci de metri.

Ridică ochii și o văzu pe Linda cum râcâia cu dinții crema de pe biscuit.

— Ești atentă? o întrebă.

Femeia repetă fidel tot ce se prezentase până atunci.

— O furgonetă blochează deplasarea autospecialei blindate prin pasaj. O alta îi blochează retragerea. Trăgătorul îi ține la respect pe ceilalți participanți la trafic. Rucsacii plini cu bani.

— Bani foarte grei, o completă Shirley.

— Bani foarte grei, repetă cuminte Linda. Cincizeci de metri de parcurs în fugă, până la mașina cu care plecăm.

Părea foarte mândră de ea.

„Javră neascultătoare", își spuse Dolly. Trebuia s-o dreseze înainte de actul final, dar momentan alese să nu-i zică nimic.

— Una dintre noi va trebui să învețe să folosească o drujbă, iar asta chiar că-i o treabă grea.

— Eu n-am deloc putere în mâini, declară Shirley, dar am picioare zdravene, așa că nu mă îngrijorează greutatea banilor.

— Ai cărat de multe ori un milion de lire sterline în diverse cupuri?

Tânăra tăcu brusc. Era prea obosită ca să mai calculeze cât însemna o treime din miticul milion, așa că încercă să schimbe subiectul.

— Dar ce ne facem dacă șoferii mașinilor din spatele nostru devin agresivi?

— N-ai auzit?! exclamă Linda. Tocmai am spus: trăgătorul îi ține sub supraveghere pe ceilalți participanți

la trafic. Nu-ți bate tu căpșorul ăla frumos. Cât stau eu de pază n-o să facă nimeni pe eroul. Luă încă un biscuit și-l desfăcu în două. Cum rămâne cu explozibilul?

Dolly se uită lung la ea. Una dintre acele priviri lungi, grele, după care nu mai rămâne nimic de spus. „Dacă ochii ar putea ucide, acum aș fi lată pe jos", se gândi Linda.

— Îmi cer scuze, murmură ea întinzând o mână împăciuitoare peste ladă.

Șefa grupului îi mută mâna fără nici un cuvânt și trecu la pasul următor.

— Voi aranja curând o întâlnire cu contactul nostru din interiorul firmei de securitate. Știm din registrele lui Harry că furgonul trece întotdeauna prin pasaj, dar ruta exactă și orele variază. O dată pe lună au câte un transport mare, cu cash suplimentar. Ținta noastră este cel care va avea loc peste patru luni. Contactul îmi va confirma data exactă și ne va da harta traseului – până atunci, trebuie să ne pregătim intens. N-avem timp de pierdut.

Shirley și Linda dădură ochii peste cap una către cealaltă când Dolly se aplecă să ia ceva din poșetă. Două luni, patru luni, șase luni... chiar credea că poate să pună la cale și să execute un jaf armat împotriva unei mașini de valori?

Se ridică ținând în fiecare mână câte un plic mare, maro.

— Luați-vă mașini. Plătiți cash și asigurați-vă că taxele sunt plătite și inspecția tehnică e la zi. După ce terminăm, vom scăpa de ele.

Linda își deschise plicul și înghiți în sec, cu ochii strălucindu-i de încântare. Numără din ochi – cel puțin două mii de marafeți! Rânjea ca pisica din Cheshire când Dolly îi întinse un set de chei de la ascunzătoare și puse capăt reuniunii.

— De azi înainte, acesta este centrul nostru de comandă. Aveți grijă la sosiri și plecări. Îi întinse un alt set de chei lui Shirley. Acum e momentul să te decizi, draga mea. Ești cu noi, sau nu?

Tânăra strânse la piept plicul cu bani și aruncă o privire spre mai experimentata Linda, care o încuraja frenetic din cap. Acceptă cheile.

Dolly se ridică, destul de mulțumită cu derularea serii.

— Atât pentru azi. Regula numărul unu este să nu mă sunați niciodată acasă. Vă caut eu atunci când consider necesar. În plicuri veți găsi instrucțiuni cu ce vreau să faceți în continuare. Vom proceda progresiv. Faza unu este să facem rost de mașini, iar pentru tine, Shirley, să cumperi toate hainele pe care le-am pus pe listă.

Nu mai așteptă confirmări. Nu avea nevoie. Luaseră banii și cheile. Formau o echipă, pe care ea o conducea. Aveau să facă așa cum le ordona, la fel cum făcuseră și soții lor când lucraseră cu Harry.

— Una dintre voi să rămână să încuie. Nu plecați în același timp, faceți așa cum am procedat la SPA.

Cu aceste ultime sfaturi, se îndepărtă, cu Wolf vioi pe urmele ei.

Linda și Shirley rămaseră sprijinite de lada răsturnată, cu plicurile în fața lor. Auziră pașii lui Dolly îndepărtându-se, lătratul disperat al ciobănescului german, apoi se lăsă liniștea.

— Linda, ție ți-e teamă? rupse Shirley tăcerea.

— Dacă aș crede că toată povestea asta e reală, aș face pe mine de frică, fetițo, râse Linda scoțând banii din plic și apucându-se să-i numere.

— Nu-i prea sănătoasă la cap, nu?

— E plecată rău cu sorcova, ascultă-mă pe mine! Între noi, chiar nu înțeleg de ce face tot spectacolul ăsta, dar, dacă pe ea o ajută, eu n-am nimic împotrivă. Recunosc, când vorbesc cu ea, parcă încep să văd un sens în viața asta nenorocită. Mă face să mă simt mai vie, mai energică.

— Așadar, vei merge mai departe?

— Nu mă mândresc cu asta. Am nevoie de bani. Joe m-a lăsat falită, și știu că Terry ți-a făcut același lucru. Dolly o să-și revină la un moment dat și-o să ne întoarcem toate la viețile noastre de dinainte. Până atunci însă, o să continui să-i umflu banii, iar ea se poate legăna cât vrea în mica ei lume fantastică, în care ne-a amestecat și pe noi. În timp ce vorbea, își dădu seama că mai tinerei sale partenere îi venea mult mai greu să accepte. Îi facem un serviciu, înțelegi, Shirl? Avem grijă de ea, îi dăm ceva de care să se ocupe... ne asigurăm că nu ajunge să dirijeze traficul în Trafalgar Square, în pielea goală și cu un con portocaliu pe post de caschetă.

Se întinse peste ladă și-i apucă mâna.

Shirley, observând că Linda nu mai purta verigheta, își privi degetele lungi, elegante. Îi tremurau, iar verigheta ei de aur arunca străluciri stranii. Nu se simțea deloc motivată sau, cum spusese prietena ei, energizată. Dacă nu era vorba decât de un delir al lui Dolly, provocat de pierderea persoanei iubite, se simțea extrem de vinovată. Dacă însă era vorba de trei văduve care se pregăteau să dea lovitura ce-i costase viața pe soții lor, atunci era de-a dreptul împietrită de groază. Dar avea o nevoie vitală de plicul cu bani de sub palma ei. Altfel, ar fi pierdut casa și tot ce mai agonisise.

— Hai, zise Linda ajutând-o să se ridice. Hai să mergem acasă.

*

Pe când se apropia de hotelul Dorchester, Dolly îl văzu pe subinspectorul Andrews pândind în mașină, pe o străduță. Era cu totul predictibil, așa cum îl ghicise de la început. Un simplu soldat lipsit de inițiativă. Nu se putu abține să nu-i adreseze un mic zâmbet arogant când trecu pe lângă portiera lui. Îi dădu un nou bacșiș parcagiului, își recuperă Mercedesul și se îndepărtă cu satisfacția pisicii care a reușit să ajungă la canar.

Acasă, încuie ușile garajului din exterior, dându-i voie lui Wolf să-și facă nevoile în grădina din față înainte de a-l băga în casă pentru noapte. De obicei intra folosind ușa de legătură dintre garaj și bucătărie, dar nu putu rezista plăcerii de a-și bate joc de polițistul care se parcase în locul obișnuit. Intră pe ușa principală, felicitându-se în sinea ei pentru talentul de a scăpa de filaj pe care și-l descoperise. În vestibul însă, satisfacția lăsă locul unui val de gheață. Fu copleșită de o groază vecină cu teroarea. Ochii o usturau, neputând face față coșmarului ce li se înfățișa. Covoarele fuseseră date la o parte, vazele și bibelourile zăceau sparte pe podea, tapițeriile fuseseră sfâșiate cu furie, plantele ei dragi erau răsturnate, cu pământul răspândit peste tot. Se apropie prudentă de lumina ce se strecura prin glasvandul salonului, încercând să facă cât mai puțin zgomot.

Încremeni când auzi sunetul acului de pick-up ce se așeza pe un disc, iar tăcerea ireală fu spartă de cântecul ei favorit: *„What is life to me without thee, what is life if thou art dead?”* Împinse încet ușa și-și duse mâna la gură, oripilată. Tot salonul era distrus. Umplutura din canapeaua ei minunată fusese smulsă, tablourile erau zdrobite.

Abia reușise să aranjeze casa după percheziția poliției, iar acum asta! Cuprinsă de un val de mânie, izbi ușa cu piciorul, gata să înfrunte orice și pe oricine.

Boxer Davis sări speriat, scăpând din mâini fotografia cu Harry pe care o admira. Părul și costumul lui erau pline de câlți din canapea și, în general, arăta atât de ridicol, încât Dolly se relaxă brusc. Fără o vorbă, ridică acul pick-upului de pe disc. Wolf mârâi, neștiind ce trebuia să facă, și începu să se joace cu resturile unor perne rupte.

— Nu sunt eu de vină, Doll, pe cuvânt! se bâlbâi zdrahonul, vizibil jenat.

— Cum îți permiți să mă numești așa? îl repezi.

Boxer, ajuns aproape la lacrimi, o imploră să-l asculte.

— N-am putut face nimic, nu l-am putut opri. Mă bucur că n-ai fost acasă. Chiar sunt foarte bucuros că n-ai fost acasă! Ai fi putut avea aceeași soartă cu canapeaua.

— Cine? mârâi Dolly cu dinții încleștați de furie.

— Tony, Tony Fisher. Crede că știi unde-s ascunse registrele lui Harry.

— Iar tu ai stat ca o momâie și n-ai făcut nimic? L-ai admirat când îmi distrugea casa?

Boxer începu să se învârtă în jurul ei, aproape plângând de rușine, repetând la nesfârșit că nu era vina lui.

— Încerc să-ți fac un bine, fetițo. Îmi fac griji pentru viitorul tău. Nici nu mai vor să plătească, vor să pună mâna pe registre.

Dolly se așează pe un fotoliu rupt, iar cățelul sări lângă ea, ca de obicei.

— Ți-am mai zis o dată! Nu știu unde a ascuns Harry nenorocitele de registre. Ți-am spus și ție, așa cum am spus-o și poliției.

— Da, numai că ei nu te cred. Eu însă te cred. Sunt convins că nu știi unde sunt registrele. Dar tot trebuie să fie ascunse pe undeva, nu-i așa? Ce-ar fi să le căutăm

împreună? Ah, Tony Fisher vrea să le viziteze și pe celelalte două văduve.

Femeia simți un gol în stomac.

— De ce naiba ar face-o? Dacă eu nu știu nimic, de unde să știe ele?

Își cuprinse capul în mâini, încercând să-și dea seama dacă Tony ar fi putut afla cumva de întâlnirile lor conspirative. Fusese întotdeauna foarte grijulie, dar niciodată nu puteai fi îndeajuns de prudent. Boxer stătea pe vine în fața ei, ca o maimuță uriașă. Clipea des din ochi și o bătea liniștitor pe genunchi. Îi venea să-i dea un picior în fața aia mare și proastă. Nu-i putea ataca pe frații Fisher fără un plan bine pus la punct și nu avea de la cine să ceară ajutor. Avea nevoie de timp. Trebuia să găsească un mod de a-i îndepărta de celelalte două văduve. I se învârtea capul.

— Cum a intrat Tony în casa mea?

Boxer zâmbi superior și scoase din buzunar un card de plastic pe care i-l flutură pe la nas.

— Știi că poliția mă urmărește tot timpul, nu?

— Doar nu vrei să mă bagi în bucluc, Doll?

Boxer era sincer îngrijorat. Însemna că nu știuse de poliție. Dacă îl dădea pe mâna legii pentru intrare prin efracție?

— Să nu-mi mai spui niciodată Doll! Cred că ai deja destule probleme și fără mine, nu-i așa? Nu e bine să lucrezi pentru frații Fisher, Boxer. Vezi tu, ei nu sunt așa de deștepți cum era Harry. Vreau să spun, dacă o grămadă de polițiști n-au putut găsi registrele în casa asta, ce-și închipuia Tony că va obține?

Boxer o privea fix, așteptând un semnal din partea ei. Sărmanul lui creier nu putea să proceseze informația și să emită opinii în același timp.

— Lasă-mă în pace, Boxer. Vino mâine de dimineață, ajută-mă să fac curat pe aici și vom vedea dacă găsim vreo ascunzătoare care să le fi scăpat gaborilor și lui Tony Fisher.

Ochii uriașului se măriră ca ai unui copil care a primit cea mai mare înghețată din lume.

— Așa voi face. E bine dacă vin pe la nouă? întrebă el ridicându-se să plece.

— La șapte.

— La șapte, cum spui tu. Trebuie să le raportez șefilor mei astă-seară, așa că le voi spune că ești cooperantă, că mâine vom căuta temeinic și că totul merge ca pe roate.

Lui Dolly nu-i venea să creadă cât de nerod putea fi uriașul. Îl urmări ieșind pe ușă cu un pas optimist. Încuie după el toate ușile din casă și puse lanțul, apoi încercă să facă puțină curățenie prin bucătărie. Toată mâncarea ei din frigider era aruncată pe masă și pe jos, unde se dezgheța rapid și pungile cu provizii din congelator. Porțelanurile ei superbe erau făcute zob, cioburile fiind amestecate cu tacâmurile. Nu avea puterea să se ocupe de dezastru, așa că-și făcu o cafea și se întoarse în salon, așezându-se pe canapeaua ei distrusă.

Știa că trebuia să intre în pielea lui Harry, să gândească la fel ca el, dar îi era greu, mai ales când vedea cioburile colecției de bibelouri Capodimonte pe care o primise de la el. Căută ghidare din partea lui Wolf.

— Ce-ar face Harry, ia spune, blănosule mic? Ce ar face tăticu' în situația asta?

Se gândi să-l sune pe inspectorul principal Resnick, să-l înștiințeze de incompetența oamenilor lui, care preferaseră s-o urmărească pe ea în loc să-i oprească pe Tony Fisher și pe Boxer Davis, care-i forțaseră yala și-i distruseseră casa.

Se duse la fereastră și privi printre cele două draperii groase de catifea.

— Idioților! Tocmai l-ați văzut pe Boxer Davis ieșind din casa mea și nu v-ați întrebat nici o secundă când sau cum a intrat.

Se întoarse către salonul distrus. Printre diverse resturi ieșea în evidență fotografia lui Harry, scăpată din mâini de gigantul docil. În primul moment se întristă, văzând-o cum zăcea pe jos, dar apoi simți că soțul ei încerca să-i transmită ceva de dincolo de mormânt.

— Ce vrei să-mi spui, dragule? Ce-ar trebui să fac? oftă ea așezându-se pe parchet și ridicând cadrul spart. Privi intens chipul răposatului, iar întreg trupul și sufletul ei începură să vibreze la unison: Te-am iubit, te-am iubit atât de mult! Dar, ce spun eu, încă te mai iubesc! N-ar fi trebuit niciodată să-i lași pe blestemății de frații Fisher să ne facă asta.

Brusc, de parcă Harry se pogorâse lângă ea, se simți alinată. El avea să-i arate calea în următoarele luni, era convinsă. Tot ce făcea era pentru el, la urma urmei. Credea cu tărie că Harry avea să vegheze asupra ei, nelăsând să i se întâmple nimic rău.

În acea noapte, cu micul Wolf ghemuit lângă ea, pe perna lui Harry, dormi un somn profund, odihnitor, așa cum nu mai avusese de când aflase de dispariția tovarășului ei de viață.

• 9 •

Dolly se trezise de la șase dimineața și se apucase de dereticat. În primul moment, nici nu știuse de unde să înceapă. De obicei dădea întâi cu aspiratorul, dar acum covorul nici nu se vedea de sub resturi. Boxer o găsi îmbrăcată în cele mai vechi haine pe care le avea, încinsă cu un șorț și cu o eșarfă pe cap, în timp ce arunca încă un sac de plastic plin cu amintiri dragi. Șapte dimineața era mult prea devreme pentru el; arăta ca o fantomă, deși părea entuziast la ideea de a scotoci după registrele lui Harry.

A doua fantomă de pe stradă era tânărul polițist din mașina parcată cu șase case mai jos.

— Chiar nu ești deloc atent, nu-i așa? Dolly se întoarse apoi spre Wolf: Cred că e cel mai prost polițist pe care l-am văzut în viața mea.

Boxer evalua situația din salon.

— De unde să încep?

Lua foarte în serios curățenia, mai ales după un asemenea dezastru.

— Aruncă tot ceea ce nu mai poate fi reparat, dar pune deoparte pernele canapelei și perdelele, pe care o să le refac. Când eliberezi podeaua, dai cu aspiratorul, care este în dulapul de sub scări.

— Că bine zici! O să facem totul lună cât ai clipi.

Era mult mai fericit când primea instrucțiuni detaliate.

Îl văzu băgând în sacul de gunoi cioburile bibelourilor Capodimonte. Pierderile nu erau chiar atât de mari pe cât i se păruseră inițial și, cu unele excepții, se limitau la parterul casei. Canapeaua putea fi readusă la viață,

probabil, și nu era atât de greu să scoată petele de noroi și de iarbă aduse pe covor din grădina din spate. Ceea ce o durea cel mai tare era încălcarea intimității. Poliția și frații Fisher păreau să aibă ceva în comun: puterea de a o batjocori fără să pățească nimic.

La etaj, paturile fuseseră desfăcute, iar mașina spăla a treia încărcătură. Dolly tocmai se apucase să-și adune hainele răspândite pe podea, când Boxer apăru în cadrul ușii.

— Ai găsit ceva? o întrebă cu rânjetul lui stupid pe buze. Se purta ca și cum ar fi fost prietenul ei cel mai bun, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nu el ar fi fost principalul responsabil pentru halul în care arăta casa ei.

— Lasă-mă să văd mai întâi ce poate fi recuperat. Nici dacă ai ști unde să cauți n-ai putea găsi nimic în harababura asta.

— Ai dreptate, scuză-mă.

— După ce facem curățenie, vom căuta sistematic. Îți promit că nu vom omite nici un colțișor.

Dolly puse capăt discuției cu un zâmbet mieros, iar uriașul o luă înapoi spre parter. Zâmbetul îi dispăru aproape instantaneu. Știa foarte bine că nu-i va fi de nici un folos la curățenie, dar avea un plan în care Boxer urma să joace un rol foarte important.

*

Linda ajunsese cu mult înainte de începerea licitației. Se plimba printre rândurile de mașini răsfoind broșura, fără să știe exact ce căuta. Nu se pricepea prea bine la autovehicule, era un mister cum trebuia să arate și să sune un motor bun, ce trebuia să verifici când luai o mașină la mâna a doua sau cum puteai face contactul fără cheie. Joe îi

arătase câteva chestii elementare de sub capotă, dar o învățase mult mai multe pe bancheta din spate...

Până la urmă hotărî că-i plăcea un Ford Capri și începu să se târguiască cu dealerul, care era foarte amabil. Era evident că o găsea atractivă, iar Linda chicoti la glumițele lui fără perdea și chiar se lăsă îmbrățișată. Când bărbatul acceptă să verifice mașina pentru ea, se frecă puțin de el și chicoti din nou ca o școlăriță. Era atât de ocupată să admire Fordul Capri, încât nici nu băgă de seamă sosirea Jaguarului argintiu al lui Arnie Fisher.

Cu o geantă din piele în mână, gangsterul își croi drum prin labirintul de mașini spre sala de licitații, dar se opri brusc când îl văzu pe Carlos stând sprijinit de capota Rolls-Royce-ului pe care pusese ochii. Își aranjă nervos cravata.

— Arată foarte bine, murmură Carlos făcându-i cu ochiul.

Îi plăcea când Arnie își manifesta emoțiile de față cu el, căci îl făcea să se simtă special. „Băiatul învață repede", își spuse Arnie remarcându-i costumul elegant. Nu-i plăceau zdrențăroșii, din contră, le cerea oamenilor săi să fie mereu la patru ace, chiar cu puțină clasă, dacă se putea. În cazul lui Carlos, nu fusese nevoie să insiste. Observă însă că exagerase puțin cu lanțurile de aur de la gât. Avea să-i atragă atenția asupra acestui aspect mai târziu, când rămâneau între patru ochi.

Începu să-i laude avantajele Rollsului și kilometrajul redus. Nu avea nevoie decât de mici reparații și reglaje fine ca să fie perfect. Carlos ridică capota și se aplecă deasupra motorului. Arnie habar n-avea despre motoare, dar se aplecă și el conștiincios, mai ales că astfel se putea lipi de trupul puștiului. Observă că făcuse efortul de a-și curăța cu grijă unghiile. Categoric, băiatul era sortit unui viitor

frumos. Se simțea tot mai atașat de el. Îi dădu geanta de piele și-l bătu drăgăstos pe obraz.

— Ai destul aici ca s-o cumperi.

— Până unde vrei să merg dacă se licitează?

— Totul e rezolvat, dragule. Prețul nu-l va depăși pe cel de pornire. Nu vor exista alți participanți la licitație, deoarece am anunțat deja că vreau Rollsul pentru mine.

Arnie avu dreptate, licitația se deschise și se închise aproape concomitent. Carlos plăti cu bani gheață, și în mai puțin de treizeci de minute se puseseră în mișcare spre un restaurant unde să serbeze achiziția.

Linda scoase Capri-ul la un preț foarte bun cu ajutorul dealerului amorezat. În timp ce număra banii, bărbatul se apropie de ea cu un rânjet unsuros și-i puse mâna pe fund. Îl răsplăti cu o privire de gheață.

— Cară-te, sau încep să țip.

Victima înțelese perfect mesajul și se îndepărtă.

— Târfă împuțită, îl auzi înjurând în timp ce se îndrepta spre mașină cu cheile în mână.

*

Greg, fratele lui Shirley, se jură că totul era perfect legal și că nu era furată, dar ea tot nu-l credea pe de-a-ntregul, deși prețul era bun și mașina pe care i-o procurase îi plăcea. Audrey, la a cincea ceașcă de ceai, se băgă în discuție remarcând că probabil Greg o furase, pentru că în revista de specialitate, *Exchange and Mart,* valora de două ori mai mult decât spunea că plătise. Cearta ajunsese la cuțite când Shirley trânti excedată un teanc de bani pe masă, reducându-i instantaneu la tăcere. Audrey icni scurt și-și vărsă ceaiul pe bărbie, iar Greg se repezi să-i înșface pe toți. Shirley fu însă mai rapidă și-i numără scurt cele 750 de lire sterline pe care le ceruse. Tânărul băgă repede

banii în buzunar și-i înmână cheile și cartea de service. Shirley știa precis ce trecea prin capul maică-sii.

— Am găsit banii într-o geantă mai veche de-a lui Terry. Sper că nu-ți închipui că pot produce o mie de lire în mai puțin de o săptămână?

— Un miar? Într-o geantă? Și polițiștii nu i-au găsit? chirăi Audrey.

— Da! se ținu tare tânăra. Erau ascunși într-o cusătură, iar polițiștii erau prea ocupați să flirteze cu mine ca să mai fie atenți.

— Când anume ai găsit banii și când aveai de gând să-mi spui și mie de ei?

— Nu eram obligată în nici un fel să te informez, mamă!

— Suntem cu toții la pământ, fetițo! Mașina de spălat pe care mi-ai cumpărat-o nu avea picioare să vină singură acasă, așa că a trebuit să plătesc transportul. Știi cât de scump e să închiriezi O furgonetă în ziua de azi?! Ar fi fost normal să știu, nu pretind nimic mai mult. Sunt totuși cea care te-a adus pe lume.

Shirley mai numără cincizeci de lire sterline din teanc și i le întinse replicând sarcastic:

— Îmi pare rău că mașina de spălat pe care ți-am oferit-o te-a costat atât de mult, mamă.

Dacă Audrey ar fi avut puțină demnitate, ar fi lăsat pe masă cele cincizeci de lire, demonstrându-i fiicei sale că nu putea fi cumpărată așa de ușor. Dar preferă să ia banii.

— Hai să udăm mașina la pub. Tu faci cinste, Shirley.

*

Mini-ul break demară de-abia la a treia încercare, apoi începu să scârțâie, să scoată un fum negru și să salte pe carosabil. Shirley se plânse că frânele erau cam tari, apoi se

puse pe înjurat când un ștergător se desprinse și căzu cu totul.

— Greg să facă bine s-o repare, altfel vede el ce pățește!

— Poate e de vină și stilul tău de condus, dragă.

— Terry m-a învățat să conduc și am trecut examenul cu brio, din prima.

După un tur de bloc decise că, până la urmă, mașina nu era chiar atât de rea. O lăsă pe Audrey la pub și porni într-un test mai lung. Fusese de acord s-o cumpere pentru că echipamentul necesar pentru jaf ar fi avut suficient loc în spate, iar culoarea era enervant de banală. Ar fi preferat o mașină galben-canar, dacă ar fi avut de ales, dar își putea împlini ușor această dorință după ce punea mâna pe un sfert de milion de lire sterline. Începu să râdă de una singură – nu-și închipuise niciodată că va alege o mașină în funcție de calitățile necesare unui jaf armat.

Pe măsură ce rula, începu să se simtă tot mai bine cu ea însăși. Se gândi că ar trebui să se ducă la coafor, poate că-și va face niște șuvițe și se va vopsi mai blondă. Poate va face și un masaj...

*

Linda apăsă pe pedala de accelerație și constată satisfăcută că acul vitezometrului avansa rapid: șaptezeci... șaptezeci și cinci... optzeci. Era exaltant. Verifică rapid în retrovizor că nu avea pe nimeni în spate și apăsă mai tare. Optzeci... optzeci și cinci... nouăzeci. Făcuse o achiziție bună. Dintr-odată, un norișor de fum ieși de sub capotă și începu să se răspândească peste parbriz, reducându-i vizibilitatea. Opri pe banda de urgență, ieși din mașină, trase un picior în cauciucul din dreapta față și începu să înjure birjărește.

Când ridică printr-o sforțare capota nu-și putu reține un zâmbet amar.

— Ce naiba fac? se întrebă cu voce tare.

Una dintre misiunile ei, conform listei lui Dolly, era chiar aceea de a deprinde noțiuni elementare de mecanică auto – ei bine, exact asta făcea, oprită pe marginea drumului, cu un jaf de Ford Capri abia cumpărat.

Mașinile vâjâiau imperturbabil pe lângă ea. Unii bărbați claxonau lung când o vedeau, dar niciunuia nu-i dădea prin cap să o ajute. Lindei nu-i păsa. Se simțea extrem de puternică, de sigură pe sine. Avea o grămadă de bani în buzunarul jachetei și o mașină second-hand. Va învăța cum să o repare, așa cum îi ceruse văduva lui Harry. Îl va suna pe Gino și-i va cere numărul de telefon al amicului de la pub care era mecanic. Va învăța din mers, prin practică, nu din cărți. Va învăța repede și bine. Nu pentru aiureala de jaf armat la care visa Dolly, ci pentru ea. Linda nici nu-și mai aducea aminte când reușise ultima dată să realizeze ceva special prin forțe proprii. Venise clipa să facă o schimbare.

• 10 •

Așezat la masa proaspăt curățată, Boxer băga în el ouă cu șuncă de parcă n-ar mai fi mâncat de câteva săptămâni. Șterse farfuria cu o felie de pâine și și-o îndesă cu totul în gură, apoi sorbi zgomotos din ceașca de ceai ca să se clătească și se lăsă pe spate împingând farfuria din dreptul lui.

Dolly intră în bucătărie cu o pereche de sacouri vechi ce-i aparținuseră lui Harry.

— Ridică-te, îi ordonă.

Boxer sări în picioare, așteptându-se să primească noi însărcinări, dar, când Dolly îl puse să încerce sacourile răposatului său șef, avu mari dificultăți să nu izbucnească în lacrimi. Îi puse haina pe el, periindu-i umerii și trăgând-o la spate din reflex, așa cum făcuse de nenumărate ori pentru Harry. Deși aveau cam aceeași înălțime, burta lui Boxer era mai mare și sacourile păreau cam strâmte. El avea impresia că devenise cel mai elegant om din lume, firește.

— Lână pură virgină, foarte frumos, n-am ce să zic, exclamă trecându-și încântat mâna peste material.

Deși tocmai dădea de pomană hainele scumpe ale fostului ei soț, chipul femeii rămase complet inexpresiv, netrădând nici o emoție.

— Mai sunt și vreo două cămăși și două perechi de pantaloni, dacă le vrei, îi spuse nonșalant.

— Le voi purta cu venerație, îngăimă uriașul.

— Îmi pare rău că nu-ți pot oferi lucrurile cele mai scumpe, Boxer.

Încă nu se putea despărți de hainele cu adevărat luxoase ale lui Harry, care continuau să atârne în șifonierul lui, proaspăt spălate și călcate. Dolly îi lustruise și pantofii, așezându-i sub costume, ca și cum bărbatul ar fi fost plecat într-o scurtă călătorie de afaceri.

Emoțiile începură s-o asalteze. Aprinse din nou fierbătorul și făcu încă un ceai, care o ajută să-și revină și să poată merge mai departe. În timp ce Boxer se îndopa cu prânzul improvizat, Dolly făcuse curat în camera copilului. Tony Fisher aruncase hăinuțele peste tot prin cămăruța bleu și călcase pe ele cu pantofii plini de noroi. Salteaua era răsturnată, micile pernuțe, rupte, iar fotografiile erau zdrobite. Distrugerile nu aveau nici un motiv rezonabil, ci reprezentau doar un act de ură, de răutate. Gândul că frații Fisher preluaseră afacerile lui Harry îi umplu pieptul de furie. Decise pe loc că avea de făcut două lucruri.

În primul rând, avea să adune toate obiectele din camera copilului și să le doneze mănăstirii din apropiere, pentru ca măcar copiii săraci și orfanii să se bucure de ele. După nașterea copilului lor mort, măicuțele o ajutaseră mult pe Dolly, ușile lăcașului fiindu-i deschise zi și noapte. Fusese o vreme când mergea acolo zi de zi, apoi, pe măsură ce durerea scăzuse, și vizitele se răriseră, dar ajunsese să adore viața simplă de acolo, în comparație cu haosul traiului alături de Harry. În lunile de după pierderea copilului fusese foarte aproape de o depresie cruntă, de care o salvaseră prietenele ei de la mănăstire, fără să-i ceară absolut nimic în schimb. Venise clipa să le răsplătească. Avea să strângă toate lucrurile și să le doneze chiar în acea după-amiază, când avea oricum programată vizita săptămânală. În loc să-i plângă pe morți, avea să-i ajute pe cei vii. Era ruptura simbolică ce-i permitea să meargă mai departe neîmpovărată. Intenționa să păstreze o singură jucărie – un pudel de pluș, alb și pufos.

În al doilea rând, Dolly decise că era momentul să pună în aplicare planul prin care urma să scape de frații Fisher...

Boxer rămăsese la masă, admirându-și noul sacou și așteptând să i se reumple cana de ceai. Văduva aduse ceainicul la masă și le turnă amândurora. Decise că era momentul să-i spună ceea ce-și repetase în cap toată noaptea.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva despre registre, Boxer. Vezi tu, te-am mințit. Știu exact unde sunt.

Bărbatul păru profund șocat.

— Adevărul este... Se opri teatral, prefăcându-se că-i păsa de sentimentele uriașului naiv din bucătăria ei. Adevărul este că... Harry mi-a spus înainte să moară că apari și tu în însemnările lui, alături de mulți alții. Ai putea da de necazuri serioase, dragule. Ai putea chiar să ajungi la pușcărie dacă registrele cad în mâna gaborilor.

Boxer simți un fior rece pe șira spinării. Nu-și găsea cuvintele, așa că o lăsă să continue.

— Mi-am dat seama că Harry trebuie să fi folosit patru oameni la ultima lovitură: unul în față, trei în spate, altfel planul n-ar fi putut funcționa. Dacă eu știu asta, atunci o știu și polițaii. Își făcuse corect socoteala că nu va fi necesar să intre în explicații prea detaliate. Continuă pe același ton: Trei dintre participanții la jaf sunt morți, dar al patrulea e liber. Sunt convinsă că acesta din urmă fie a pus deja mâna pe registre, fie știe unde sunt ascunse.

Se opri să ia o gură de ceai și să dea timp creierului greoi al fostului sportiv să proceseze informația și să pună întrebarea corectă. Nu voia să-i spună totul dintr-odată, pentru ca povestea să pară mai autentică.

— Cine crezi că este cel de-al patrulea complice, Dolly?

Ezită, prefăcându-se că se gândea atent la ceea ce urma să spună.

— Rămâne numai între noi doi, Boxer. Dacă îți dau această informație, nu trebuie să mai afle nimeni. Trebuie să înțelegi că poate fi foarte periculos pentru tine să știi ceea ce știu eu.

— Jur. Poți să ai încredere în mine.

— Al patrulea om, cel care a scăpat din explozie, este soțul meu, Harry. Luă o nouă pauză ca să-i dea timp de gândire, iar peste câteva clipe urmă: Nu a murit. Am îngropat un alt membru al bandei, crezând și eu ca toată lumea că era Harry. Acum însă știu că nu era el. Nimeni nu trebuie să afle că este în viață, înțelegi? Nimeni! Îmi promiți?

Boxer își plesni coapsele cu palmele și izbucni într-un râs tunător.

— Sigur că-ți promit! Ce tip extraordinar, bătrânul Harry, a scăpat! I-a dus de nas pe toți. Clătină de mai multe ori din cap, uluit. Ce întorsătură neașteptată!

Dolly îl apucă de mână, iar bărbatul își concentră din nou atenția asupra ei.

— Bucură-te aici, pentru că după ce ieși din casă, mi-ai promis c-o să-ți ții gura. Vreau să fii de partea mea, de partea lui Harry.

Boxer îi strânse la rândul lui mâna atât de tare, încât simți că o podidesc lacrimile. O privi în ochi și-i vorbi cu toată sinceritatea.

— Pe viața mea, jur că n-o să spun nimic nimănui. Știi că întotdeauna am fost de partea voastră.

— Caută în buzunarul din interior al sacoului.

Uriașul se execută și scoase un plic.

— Două sute de lire sterline. De la Harry. Nu e decât un avans.

Boxer nu deschise plicul, că nu avea nevoie. Dacă Dolly spunea că acolo erau două sute de lire, înseamnă că așa era.

— Sunt înapoi pe statul de plată, șopti el mulțumit, îl urmări îndepărtându-se pe aleea grădinii din față.

Părea foarte mândru și sigur pe el când își trase în jos haina și-i salută din cap pe polițiștii care o supravegheau. Reveni în salonul ei, mult mai curat și mai ordonat acum, și se lăsă să cadă pe canapeaua vandalizată, unde i se alătură rapid Wolf.

— Hello, scumpule!

Întinse mâna să-l scarpine pe burtică și ridică ochii în tavan, încercând să-și dea seama ce o aștepta în continuare. În opinia ei, în cel mult două zile, Boxer avea să se destăinuie cuiva. Odată ce zvonul era pe piață, frații Fisher urmau să afle și ei, și spera că asta avea să-i țină, măcar o vreme, departe de ea și de celelalte văduve, de frica represaliilor.

— Încă mai ai atât de multe de făcut, își spuse.

Scoase carnețelul elegant și începu să scrie, în prescurtările criptate cu care se obișnuise. Trebuia să se ducă la bancă și să verifice din nou registrele. Avea nevoie de o a patra persoană pentru organizarea jafului, și spera să găsească acolo numele cuiva care s-o poată ajuta și în care să aibă încredere – deși, își dădea seama că ar fi fost dificil dacă era un bărbat. Nu numai că ar fi trebuit să-l convingă să li se alăture, dar respectivul trebuia să accepte ordine din partea ei. Al doilea punct al planului era să-l găsească pe cel care scăpase din tentativa eșuată în care-și pierduseră viața cei trei. Dacă Fisherii îl găseau primii, ar fi aflat că Dolly minți despre supraviețuirea lui Harry și ar fi venit să-i facă felul. Spera din tot sufletul că tipul cu pricina plecase în străinătate și n-avea de gând să revină vreodată. În sfârșit, se impunea să le informeze pe Linda și

pe Shirley despre conținutul discuției cu Boxer. Trebuia ca ele să fie la curent cu stadiul planurilor ei, ca să rămână în alertă și să se păzească.

Dolly se uită la Wolf, care se făcuse covrig într-o crăpătură din tapițeria canapelei și dormea liniștit. Mai avea atât de multe de reparat, atât de multe de făcut ca să transforme casa într-un cămin în care să locuiască cu plăcere! Acum însă era obligatoriu să se ducă la mănăstire, conform programului obișnuit, altfel detectivii din mașină ar fi devenit suspicioși. Deși devenise foarte pricepută să scape de filajul lor, era conștientă că trebuia să le permită s-o urmărească netulburați dacă voia să le întrețină iluzia că totul era normal. Avea să fie dificil, dar simțea un entuziasm reînnoit. Cumva, complexitatea situației îi dădea energie suplimentară. Îndrăznea să se simtă din nou în viață. Se întoarse și aruncă un zâmbet spre fotografiile pe care Boxer le așezase la loc pe placa de marmură a șemineului, exact în ordinea în care fuseseră. Nutrea senzația tot mai pregnantă că Harry era alături de ea. Închise ochii, ca să-l vadă mai bine, iar trupul i se încordă să-l cuprindă în brațe.

Cu două nopți înainte de jaf, când soțul ei venise în dormitor, știuse intuitiv că ceva era în neregulă. Ghicea întotdeauna când încheiase o afacere proastă sau când se vâra într-o combinație ce presupunea riscuri prea mari. Harry se învârtise fără țintă prin casă, intrase și ieșise din camere, se așezase și se ridicase din nou, făcuse cafea și-și verificase ceasul de nenumărate ori. Dolly era destul de înțeleaptă să nu pună întrebări, pentru că oricum el nu i-ar fi spus nimic. Nu mai făcuse dragoste cu ea de luni de zile, dar în acea noapte, când se strecurase în pat lângă ea, o posedase sălbatic, ceea ce n-o deranja. Adora atingerea lui, îi adora mirosul și puterea. Rămăsese în brațele ei ghemuit ca un copil, apoi plecase să doarmă în camera de oaspeți,

iar ea stătuse ore în șir cu ochii deschiși, zâmbind. Chiar și după douăzeci de ani o putea face să se cutremure în interior. Era mândră de forma lui fizică perfectă, fără o urmă de grăsime. Îl urmărea pe ascuns când făcea duș sau se bărbierea, admirându-i musculatura.

Acum, îi era recunoscătoare pentru acea ultimă noapte împreună. Nimic altceva nu conta în ritmul frenetic pe care moartea lui îl imprimase vieții ei. Se iubiseră atât de mult. Își aminti cu tandrețe cât de mulțumită era când îl vedea consultându-și ceasul Rolex pe care ea i-l făcuse cadou, iar durerea o copleși din nou. A doua zi, Harry se trezise devreme. Îi adusese o ceașcă de ceai la pat și o deșteptase cu un sărut tandru.

— Bună dimineața, iubito! Hai, jos din pătuț. Ne vedem mai târziu.

„Mai târziu” nu mai venise. Harry al ei plecase pentru totdeauna, iar jigodiile alea de polițiști nu voiau să-i dea ceasul înapoi.

*

Linda se opri în fața ușilor deschise ale grajdului transformat în atelier mecanic. Cunoscuse destui italieni ca să știe că puștiul în salopeta pătată de ulei de mașină nu era Carlos, amicul lui Gino de la pub. Tânărul își bombă pieptul ca s-o impresioneze, dar îl puse la respect cu o privire disprețuitoare.

— Carlos! E o păsărică aici care zice că are treabă cu tine! strigă el, apoi se întoarse la lustruirea unui Jaguar spectaculos.

Șeful garajului se afla într-un mic birou, vorbind la telefon cu Arnie Fisher, care urma să vină să-și recupereze limuzina de lux. Aruncă o privire pe fereastră, dar n-o

recunoscu pe Linda, așa că acoperi receptorul cu mâna și strigă că va veni în câteva minute.

Carlos îi făcu o impresie bună. Purta o salopetă maro, deschisă în față aproape până la mijloc. Îl analiză în detaliu în timp ce se foia prin micul birou, vorbind la telefon. Avea ochii mari, întunecați și misterioși, un trup masiv, o față cu maxilarul proeminent, nebărbierit de câteva zile, și o frunte lată, de poet, toate acestea dându-i un șarm necizelat. Nici nu apucase să discute cu el, dar se decisese să și-l bage în așternut.

Când ieși din birou, începu să se pisicească pe lângă el și se prezentă drept Linda Pirelli. Îl întrebă dacă nu putea să arunce o privire la noul ei Ford Capri.

— Îmi pare rău, duduie, îi răspunse bărbatul. Nu reparăm decât mașinile firmei sau ale clienților care au exclusivitate cu noi.

Dând-o la o parte, se întinse pe o platformă mobilă și se băgă sub Jaguar pentru o ultimă verificare.

Linda se apropie de el și se lăsă pe vine, având grijă ca fusta să i se ridice peste genunchi. Știa că bărbatul avea acum vedere liberă spre chiloțeii ei roșii, mai ales că-și crăcănase convenabil picioarele.

— Ascultă-mă, Carlos, adevărul este că vreau să învăț mai multe despre mașini și despre reparații, ca să mă pot descurca singură la un moment dat. Pot plăti, dacă vei accepta să mă înveți...

Mecanicul se trase înapoi de sub mașină. O examină din cap până în picioare, încă întins pe platforma cu rotile. Era cam stridentă, chiar vulgară, dar îl avea pe vino-ncoa. Fără să se gândească prea mult, se trezi invitând-o în Jaguar, ca să-l însoțească într-un test. Linda se așeză pe locul pasagerului rânjind, iar el nu se putu abține să nu-i

răspundă printr-un zâmbet complice – se purta ca o viţică nerușinată!

Văduva își puse grijulie centura de siguranță, dar Carlos nu se sinchisi cu asemenea detalii și ieși pe autostrada M4 în mare viteză. Știa că încerca s-o impresioneze, dar îi trebuiră peste 200 de kilometri la oră și o oră de condus ca să reușească. Era limpede că avea de-a face cu un as al volanului. Îi tot freca pulpa când schimba vitezele, și Linda nu făcu nici un efort să se dea mai încolo. Nu era mai înalt decât răposatul Joe, dar arăta mai bine și părea chiar amabil. O mai atrăgea și mirosul slab de deodorant banal pe care-l emana. Când se aplecă peste ea la o curbă mai strânsă, o convinse definitiv – urma să se distreze bine cu el!

Înapoi la garaj, Carlos se ocupă de Fordul Capri și-i dădu câteva lecții de întreținere minimală. O asigură că nu greșise cumpărând mașina, care avea însă nevoie de mici reparații. Se ocupă pe loc de o gaură din radiator, apoi curăță bujiile, filtrele și contactele, explicându-i ce făcea fiecare și lăsând-o să facă unele intervenții ea însăși.

Rămase lângă el tot timpul și se umplu de ulei pe haine. Dorința ei neabătută de a învăța cât mai mult în ora ce-i fusese alocată îl amuza copios. Insistă chiar să se bage cu el sub mașină, pe platforma rulantă de verificare. Carlos nu-și dădea seama ce urmărea. Pe de o parte îi lansa toate semnalele de interes pentru o relație intimă, pe de altă parte părea sincer pasionată de motorul Fordului Capri. Patru ore mai târziu, cei doi erau tot acolo, lângă mașina care „torcea ca un pisoiaș”, în cuvintele mecanicului. În timp ce se spăla pe mâini cu o soluție degresantă și se ștergea, Carlos avu ocazia să mai admire o dată picioarele femeii ce se iţeau de sub mașină. „Frumoasă pereche de planetare”, trase el concluzia. Nu purta ciorapi, iar fusta i se ridicase aproape complet, lăsând la vedere chiloții roșii,

ce păreau de satin. Femeia împinse afară platforma și se trezi între picioarele bărbatului, unde îi admiră umflătura impresionantă din pantaloni. Apoi îl privi direct în ochi.

— Cât îți datorez?

— Plătești cash, sau altfel? râse el ajutând-o să se ridice.

De această dată, fu rândul Lindei să conducă, cu Carlos pe post de pasager. Mecanicul nu scăpa din ochi temperatura lichidului din radiator, în timp ce Capri-ul se angaja vioi către cartierul White City. La un moment dat, îi făcu semn să accelereze. Motorul se ambală și începură să câștige viteză – nouăzeci și cinci, o sută, o sută douăzeci... Linda îi aruncă o privire îngrijorată, dar el nu avea ochi decât pentru picioarele ei.

Ar fi trebuit să facă puțină curățenie înainte de plecare, își spuse când Carlos intră în baie. Se strecură în dormitor și-și adună rapid lucrurile murdare, apoi scutură și netezi cuvertura patului. Trase cu atenție perdelele, apoi se întoarse în micul salon și turnă două pahare mari de brandy. Duse unul în baie, unde Carlos se bărbierea cu aparatul de ras al lui Joe. Avea un trup perfect, cu musculatura bine definită, și se frecă intenționat de el când așeză paharul pe marginea chiuvetei. Bărbatul nu reacționă în nici un fel, iar ea se îndepărtă simțindu-se nedorită.

Dădu băutura pe gât și-și mai turnă un rând. Nu prea știa ce să facă în continuare, după ce-i semnalase atât de explicit dorința ei; pur și simplu nu părea deloc interesat să-i rupă hainele și să treacă la treabă. Auzi un zgomot și, când se întoarse, îl văzu sprijinit de tocul ușii, cu brandy-ul în mână. Arăta chiar mai bine decât la prima impresie. Bărbatul ridică paharul în cinstea ei. În spatele lui se auzea curgând apa în cadă. „Dumnezeule, tipul ăsta chiar se simte ca la el acasă!” își spuse Linda surprinsă. Fără nici un comentariu, își turnă încă un rând și se întoarse în baie. Îl

lăsă să aștepte un moment, apoi îl urmă. Carlos îi examina colecția de săruri de baie.

— Care îți place mai mult? Asta, sau asta?

Dădu din umeri. În realitate, baia cu diferite arome saline n-o amuza în mod deosebit. Până la urmă, alese el o combinație, răspândi cristalele în apă și se apropie de ea.

— Vrei să facem dragoste, sau nu? îl întrebă direct.

Bărbatul nu spuse nimic, dar începu să-i desfacă nasturii bluzei.

„În sfârșit", se gândi ea răsuflând ușurată. Îl trase mai aproape în timp ce încerca să scape de haine. Dumnezeule mare, de când nu mai simțise o asemenea excitație! Încercă să iasă din baie trăgându-l după ea, dar Carlos avea alte intenții. Fără nici un avertisment, o luă pe sus și o aruncă îmbrăcată în cada plină cu apă. Apoi, cu un rânjet carnasier, își dădu chiloții jos și păși lângă ea. Contrastul dintre trupul bronzat al bărbatului și conturul albicios al slipului fu ultima imagine de care avea să-și amintească Linda. Era ca într-un vis minunat.

*

Inspectorul principal Resnick se îndrepta către Sunshine Bread Company însoțit de Andrews și de Fuller. Urmăreau o pistă ce i-ar fi putut conduce la furgoneta folosită în tentativa de jaf. Resnick era serios și încordat, sperând din tot sufletul că, în sfârșit, obținuse un punct de plecare concret. Bravada ce-i servea drept carapace dispăruse, iar Fuller începu să discearnă rămășițe dintr-un polițist autentic sub carcasa ratatului. Asta nu însemna că șeful nu era același umflat insuportabil.

Fuller conducea mașina de poliție banalizată cu energia unei mătușici virgine, ceea ce până la urmă îl scoase din sărite pe Resnick.

— Apasă pedala aia nenorocită, pentru numele lui Dumnezeu! Bagă sirena și hai să ne mișcăm și noi mai repede, că suntem pe urmele celei mai mari bande de spărgători din Anglia, nu mergem la picnic!

La fabrica de pâine, un polițist în uniformă asigura paza camionului suspect. Wally Titherington, de la Criminalistică, lucra deja în interiorul cabinei, căutând amprente, în timp ce unul dintre colegii lui examina banchetele după fibre textile. Wally ridică ochii văzându-l pe Resnick.

— Ăsta iar se crede într-un film de aventuri, bombăni el, având grijă să nu fie auzit.

— Bună ziua! urlă inspectorul principal la managerul brutăriei. Am nevoie de un birou pe care să-l folosesc drept cameră de interogatoriu.

— Cât îmi veți mai bloca activitatea și pe cine vreți să interogați? întrebă omul, vizibil surprins.

— Fiecare șofer, fiecare mecanic, fiecare muncitor din fabrică și fiecare client al acestei parcări, începând cu tine. Oricine a intrat în contact cu acest camion prezintă interes. Subinspectorul Adrews va amprenta pe toată lumea, ca să evităm eventualele confuzii.

Chipul responsabilului se împurpură de enervare.

— Avem de-a face cu un caz extrem de important, vă rog să ne înțelegeți, interveni conciliant Fuller. Cu cât începem mai repede, cu atât mai repede scăpați de noi și vă puteți vedea de treabă.

*

Resnick aruncă o privire prin vestiarul femeilor cu mâinile înfipte în șolduri, pufăind aprig din țigară. Încerca să treacă peste inconvenientele așa-zisului birou care-i fusese oferit.

— Dacă avem puțin noroc, le prindem aici la patru, când vin să se schimbe înainte să plece acasă, ce părere ai Andrews? Poate vezi prima femeie dezbrăcată în carne și oase din viața ta.

Tânărul polițist se abținu de la comentarii. Avea mânecile murdare de cerneală de la amprentare.

— Ai văzut în ce hal arăți? Cum naiba reușești să te îmbraci așa dimineața? Sper că știi cum se iau amprentele, da?

— Da, domnule comandant.

— Trebuia să verific, după ce am văzut că nu poți să urmărești o babă care iese să-și plimbe potaia!

Resnick se apropie de Andrews, care-și reprimă un acces de greață când îi simți mirosul de transpirație stătută.

— Centrala a primit o sesizare de la o vecină a văduvei că doi tineri i-au aruncat hamburgeri și pahare de milkshake în grădină. Încă un incident ca ăsta, și ajungi la rutieră! Ai înțeles?

— Am înțeles, domnule comandant, răspunse polițistul încercând să-și țină respirația.

Fuller îi făcu un semn complice imediat după ce inspectorul principal se întoarse cu spatele. Știau amândoi că Resnick încerca să-și verse nervii pentru că i se pusese la dispoziție tocmai vestiarul femeilor drept birou pentru anchetă.

*

Dolly se îndreptă către apartamentul din subsol al Lindei, după ce îi spusese șoferului de taxi s-o aștepte. Își înfipse degetul în sonerie până ce ocupanta își făcu apariția din dormitor. Înăuntru, Linda trăi adevărate momente de panică la sosirea văduvei. Se uită la corpul frumos și

transpirat al lui Carlos simțindu-se de parcă ar fi prins-o maică-sa cu un tip.

— Să nu faci nici un zgomot, îl imploră cu degetul la buze, apoi se înfășură într-un cearșaf.

Dolly dădu buzna pe ușa întredeschisă.

— De ce naiba nu răspunzi la telefon? îmbracă-te imediat. Trebuie să stăm de vorbă toate trei la ascunzătoare, urgent.

Din dormitor se auzi un zgomot, iar Dolly îngheță cu ochii la ușă. Îi aruncă Lindei o privire de gheață. Era șocată la ideea că femeia se putuse consola atât de repede după decesul bărbatului ei și furioasă la gândul terifiant că, într-un moment de beție, proasta ar fi putut vorbi verzi și uscate, inclusiv despre planul jafului.

— E cineva cu tine? mârâi ea printre dinții strânși.

— Nu contează. E mecanicul care mă ajută să pun la punct mașina pe care tocmai am cumpărat-o, nimic mai mult.

Dolly o apucă strâns de încheietură, o trase mai aproape și-i șuieră în ureche.

— M-a văzut cumva? M-a văzut, târfă proastă ce ești? O strânse și mai tare și o trase mai aproape, tremurând de furie. Ai cinci minute să te îmbraci. Te aștept în taxi. Apoi dispăru, trântind ușa după ea.

Mahmură și rușinată, Linda începu să se îmbrace în grabă.

— Ce s-a întâmplat, cine era? Cine te-a speriat așa? Spune-mi, dacă te pot ajuta, încercă bărbatul s-o consoleze.

— Nu sunt speriată! țipă ea împingându-l deoparte. Și nu e treaba ta cine era la ușă. Trebuie să plec, trebuie să plec.

— Ai un tip, conchise Carlos furios. Ai vrut să-i dai o lecție culcându-te cu mine, nu-i așa?

Privirea rănită de pe chipul văduvei îi demonstră imediat că se înșela, așa că își ceru iertare... prea puțin și prea târziu. Cu lacrimi în ochi, Linda îi întinse cincizeci de lire sterline.

— Îți mulțumesc pentru ajutorul cu mașina. Poți pleca acum.

— Linda, Linda, n-am nevoie de banii tăi. Îmi pare rău pentru ce ți-am spus mai devreme.

Carlos îi închise pumnul peste bani, o strânse la piept și-și ceru iertare încă o dată. Linda îl privi adânc în ochi și-l sărută apăsat.

— Chiar trebuie să plec. Nu mă aștepta.

Părăsi micul apartament înainte de a-și termina fraza.

În timp ce se îmbrăca, mecanicul observă fotografia cu fața în jos de pe noptieră și o întoarse. Nu-l recunoscu pe Joe Pirelli, dar era limpede că bărbatul reprezenta ceva pentru Linda. „Poate că totuși are un soț sau un iubit, până la urmă”, își spuse. Enervat, lăsă fotografia așa cum o găsise și se pregăti să iasă. În hol, văzând telefonul, luă un pix și-și notă rapid numărul pe dosul mâinii. Avea de gând să-l întrebe mai multe pe Gino despre Linda.

*

Dolly se izolă într-un colț al taxiului, privind pe fereastră și nescoțând nici o vorbă până ajunseră la depozit. Linda era tulburată, ca un copil obraznic care știa că greșise. „Ce naiba e cu ea? Dacă am nevoie de un futai, o fac și gata, nu trebuie să-mi cer voie. Nu e treaba ei.” În același timp, se simțea teribil de vinovată. Se luptă minute bune, în tăcere, cu sentimentele confuze ce o dominau, dar se văzu obligată să admită că ceea ce trăia cu adevărat era o

bucurie copleșitoare. Chiar îi plăcea de Carlos și încă se mai simțea umedă între picioarele încrucișate, pe bancheta taxiului, cât mai departe de lidera grupului. Se uită pe furiș spre ea. „Oare de când nu și-a mai pus-o?” se întrebă. Ce naiba găsise un armăsar focos ca Harry Rawlins la această femeie? Se ținea bine pentru vârsta lui, deși câteodată putea să se poarte foarte urât. Hotărî pe loc că nu va mai accepta nici un fel de observații, insulte și agresiuni fizice din partea lui Dolly, nici pe seama lui Carlos și nici în alte privințe. Îi va răspunde cu aceeași monedă de acum înainte... tot ce-și dorea era să nu se mai simtă atât de vinovată.

*

În aer plutea o tensiune aproape tangibilă, constată Shirley. Linda era ciudat de tăcută. Stătea cu capul plecat și bâțâia nervoasă dintr-un picior, cu o privire mofluză. Nu-i adresase nici o vorbă lui Dolly, care nu era nici ea în toane mai bune.

Tânăra decise să rupă tăcerea. Purta una dintre salopetele pe care i se ceruse să le cumpere pentru jaful armat, așa că începu să se plimbe în sus și-n jos, ca și cum ar fi fost un model la o prezentare de modă.

— Am găsit-o la reduceri! declară ea cu un zâmbet larg. Și am cumpărat și niște espadrile, foarte confortabile pentru fugit.

— Ah, exact ce-mi doream, o ironiză Linda.

— Am cumpărat și trei măști de schi, așa cum mi-ai cerut. Începu să caute prin pungile de cumpărături. Uite-le, una roșie, una albastră și una neagră, ca să ne putem recunoaște între noi. Pentru tine, Linda, am luat roșie, gândindu-mă că face un contrast frumos cu părul tău negru.

— Mersi, scumpo. O să fie grozavă iarna pe sub arcadele de la gară. Îți îngheață oasele în fundătura asta când e deschisă ușa.

Dolly se uita de la Shirley la Linda și înapoi, nevenindu-i să creadă cât de proaste erau.

— *Roșu?* Ce fel de tâlhari ar purta măști roșii? Iar salopeta pe care ți-ai pus-o pe tine e mult prea mică.

— E perfectă, răspunse tânăra întorcându-se și netezind materialul strâmt peste liniile ei perfecte.

— Salopete de lucru, am spus! Salopete mari, urâte, care să atârne pe noi. Trebuie să dăm impresia că suntem bărbați. Așa, îți pot vedea fiecare rotunjime a corpului, ca să nu mai vorbim de nenorocitele de glezne.

Lui Shirley i se făcuseră nenumărate complimente pe această temă.

— Ce-i cu gleznele mele, ți se pare ceva în neregulă? se indignă ea privindu-și picioarele.

— Că le pot vedea, de pildă? o repezi Dolly. Ai modificat salopeta asta ca să-ți pui în evidență bustul și ai adăugat buzunărașe peste tot. Pentru ce? Pentru ruj? Ți-am spus... salopete de culoare neagră, cu cel puțin trei sau patru măsuri mai mari, pentru că va trebui să le căptușim. Pe dedesubt o să avem haine normale, și trebuie să ne putem schimba rapid. Astea pe care le-ai cumpărat tu sunt inutile, complet inutile!

Shirley știa că greșise, așa cum era conștientă și Linda, dar dacă aceasta din urmă alesese calea confruntării înciudate, tânăra încercă imediat să-și corecteze erorile. Ridică masca mare, neagră, pe care o cumpărase și și-o trase pe cap.

— Dar de asta ce spui, șefa? Uite, e destul de mare ca să-mi acopere și părul.

Dolly îi smulse masca de pe cap, luând și o șuviță de păr.

— Găurile pentru ochi sunt prea mari, și n-avem nevoie de găuri pentru gură. Ți se văd rujul și bronzul artificial.

Shirely lăsă privirea în jos. Știa că toate criticile erau îndreptățite, dar pierduse două zile orbecăind prin magazine, de la Harlow la Windsor și chiar pe autostrada M1. Își scoase tristă salopeta. „Douăzeci și cinci de lire aruncate pe apa sâmbetei, chiar șaptezeci și cinci, dacă le punem pe toate trei", își spuse.

Linda ascultase tirada lui Dolly din pragul bucătăriei, rozându-și unghiile. Deși era dincolo de orice îndoială că excursia la cumpărături a lui Shirley fusese un eșec total, ea era cea care-i stricase dispoziția văduvei lui Harry, ceea ce-i sporea vinovăția. Nu suficient cât s-o apere pe puștoaică, dar aproape. Se hotărî să facă niște ceai.

Văzând că Shirley era în pragul lacrimilor, Dolly decise să schimbe abordarea.

— Coase complet gura și îngustează puțin fantele pentru ochi. Atunci o să fie foarte bune. Vopsește-le și pe celelalte în negru, și putem spune că avem prima piesă din echipament. Dar mi-e teamă că salopetele trebuie înlocuite. După ce cumperi unele adecvate, scoate-le etichetele și arde-le.

— Și cu espadrilele cum rămâne? întrebă Shirley, înțelegând că prin acele cuvinte Dolly își exprimase regretul pentru insultele de mai devreme.

— Vopsește-le și o să fie OK. Își aprinse o țigară. Veniți lângă mine, amândouă. Nu v-am adus aici ca să vorbim despre modă.

Se auzi clinchetul fierbătorului, și Linda se ridică să pună ceaiul. În graba ei, îl împinse pe Wolf într-o parte,

atrăgându-și o privire mânioasă din partea stăpânei cățelului, care-l luă lângă ea.

— Lasă ceaiul, stai jos! îi ordonă Dolly. Își deschise geanta și scoase carnețelul. Avem probleme. Vi le voi expune pe rând, dar cel mai important e că am studiat mai atent planurile lui Harry și mi-am dat seama că a folosit patru oameni la atacul transportorului, nu trei.

— Patru? exclamară celelalte două la unison, părând derutate.

— Patru bărbați, dintre care unul a scăpat, lăsându-i pe soții noștri să se descurce cum or putea. Cele două femei îi sorbeau cuvintele, observă Dolly. Acest al patrulea om a fost adus din afara găștii, un șofer. Probabil că era la volanul camionului din față. N-am citit nimic despre el în presă, absolut nimic. Înseamnă că polițiștii fie nu și-au dat seama, ceea ce nu cred, fie sunt pe urmele lui.

— Nu vor fi singurii! sări Linda în picioare, roșie la față. Nenorocitul!

— Linda, te rog, murmură Dolly încercând să o readucă la ordine.

— Nu! Am și eu dreptul să vorbesc. Dacă omul ăla a stat și s-a uitat cum a ars Joe al meu... dacă i-ar fi putut salva și n-a făcut-o, îl omor cu mâinile mele! Jur că o fac!

Dolly încercă s-o calmeze din nou, în zadar. Pricepu că avea de-a face cu o apucată care nu-și putea ține nervii sub control.

— Îl omor! Ție poate că nu-ți pasă de cum a murit bărbatul tău, dar...

Dolly sări în picioare și se repezi la ea într-o fracțiune de secundă, trăgându-i o palmă zdravănă peste obrazul stâng.

— Niciodată să nu mai spui asta! Am văzut chiar astăzi cât de mult îți pasă ție, așa că stai naibii jos și nu mă mai întrerupe.

Shirley nici nu mai îndrăznea să respire. „Dumnezeule, ce temperament are!” N-o văzuse niciodată atât de furioasă și nu-i venea să-și creadă ochilor. Iar acum stătea și fuma, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Din spatele clăii de păr negru se auzi vocea stinsă a Lindei.

— De ce sunt eu de vină tot timpul, de ce?

Dolly trase un fum adânc în piept înainte de a-i răspunde.

— Pentru că tu ai douăzeci și șase de ani, eu am patruzeci și șase și tot eu plătesc facturile. Fă tu ceaiul, te rog, îi ceru lui Shirley, care rămăsese blocată, albă ca varul la față, apoi se întoarse spre victima ei, pe al cărei obraz se distingea urma palmei primite: Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să fac asta.

Linda se ridică și se îndepărtă înainte de a scoate vreo vorbă pe care s-o regrete ulterior. Dolly continuă de unde fusese întreruptă, ca și cum scuzele adresate ar fi rezolvat situația.

— Știți ce înseamnă asta, nu-i așa? Înseamnă că trebuie să mai aducem pe cineva în echipă.

— Nu un bărbat. Dacă băgăm un tip, toată Londra o să afle ce punem la cale, interveni Shirley.

— De acord, de preferință nu un bărbat. În registre n-am găsit niciunul pe care să-l cunosc suficient de bine încât să am încredere, așa că trebuie să mă mai gândesc. S-ar putea să trebuiască să amânăm lovitura până ce găsim femeia potrivită.

— Of, dacă asta e tot ce ne trebuie, voi găsi eu o femeie, spuse Linda nerăbdătoare.

— Eu voi găsi, îi închise gura Dolly.

Era o chestiune prea importantă. Nici nu se punea problema ca altcineva să aleagă în locul ei.

— Mă rog, tu ești șefa.

— Așa este, iar dacă nu-ți convine, știi ce ai de făcut! Poți să te întorci înapoi în pat, la mecanicul tău. Sunt convinsă că este un familist, iar dacă nu, sigur apare altul în cel mult cinci minute.

Când ieși din bucătărie, Shirley habar nu avea ce se discutase în absența ei, dar, când o văzu pe Linda repezindu-se către Dolly, se interpuse rapid, oferindu-le câte o cană de ceai. Incapabile să reziste rugăminții din ochii fetei, cele două acceptară și se îndepărtară din nou. Shirley se așeză între ele.

— Ai spus că avem „probleme”, la plural, spuse ea fluturând din mâini ca să alunge fumul oribil.

— Frații Fisher vin tare peste noi și n-o să se lase păgubași prea ușor. Au început cu mine. Mi-au distrus casa, iar data viitoare o să-mi distrugă fața. După asta o să vină după voi, nu vă faceți iluzii că scăpați.

Intrarea celor doi mafioți în scenă schimba totul și era mult mai gravă decât micile lor certuri. Linda o putea lăsa baltă pe Dolly fără probleme, dar Tony Fisher ar fi sfâșiat-o în bucăți dacă îndrăznea să-i întoarcă spatele.

— Cei doi vor cu orice preț registrele lui Harry și nu vor accepta un refuz. Fără îndoială, al patrulea participant la lovitura ratată, despre care nu știu nimic, n-are nici un interes să mai apară pe-aici. Cred că și-a luat de mult tălpășița din țară. O să dăm de el și-o să-i aplicăm pedeapsa cuvenită. Deocamdată, e bine că nimeni nu-l poate găsi.

Simți nevoia să adauge această asigurare văzând durerea încă vie din ochii Lindei și ura pentru lașul care fugise când ceilalți dăduseră de greu.

Shirley rupse prima confruntarea vizuală, lăsând ochii în jos, spre podeaua de beton murdară, înainte ca lidera grupului să-i poată vedea lacrimile.

— Vom executa un jaf armat și nu vreau ca vreuna dintre noi să fie rănită, continuă Dolly. Nu suntem niște tipi bine clădiți, ci niște biete femei. Dar trebuie să începem să gândim ca bărbații. Boxer Davis lucrează acum pentru frații Fisher, și pariez că deja răspândește zvonul. Când o să audă despre ce e vorba, cred c-o să ne lase în pace.

Un zâmbet satisfăcut îi înflori pe buze, pe când celelalte două femei o așteptau să continue. Shirley își aminti brusc de întâlnirea lor de la saună, când aflase despre raid pentru prima dată. Orice urma să spună, era sigură că va fi un șoc pentru ele. Nu se înșela.

— I-am zis lui Boxer că cel de-al patrulea complice, cel care a scăpat, a fost Harry. Omul crede că soțul meu trăiește și, când le va raporta șefilor lui, aceștia vor trage concluzia că registrele sunt la el. E cel mai bun mod de a ne proteja, cel puțin pentru moment. Harry era singurul om care-i putea ține în șah pe rechinii ăia, cu lucrurile pe care le știa despre ei, de aceea l-am înviat.

— Cum poți fi sigură că Boxer o să le dea vestea?

— Va vorbi. Niciodată n-a putut ține un secret, mai ales dacă ia ceva la bord. I-am dat unul dintre costumele vechi ale răposatului meu soț și două sute de lire sterline, așa că, beat sau treaz, se va simți invincibil. Dolly își termină ceaiul și-i întinse cana lui Shirley. Vă dau un semn când îl identific pe al patrulea membru al echipei. Își deschise poșeta și scoase o hârtie împăturită pe care i-o întinse Lindei. Aveți aici un număr sigur unde mă puteți contacta. Este de la mănăstirea pentru care fac voluntariat o dată pe săptămână. Le puteți lăsa un mesaj, și măicuțele o să mi-l transmită. Memorați-l și ardeți-l.

Fără nici un cuvânt de rămas-bun, luă cățelul în brațe și plecă.

— Eu nu mai am chibrituri, așa că va trebui să-l înghiți, îi spuse Linda lui Shirley.

Tânăra citi de câteva ori cu voce tare numărul, apoi băgă foaia în gură, moment în care văzu că prietena ei se prăpădea de râs.

— Ho, că glumeam! Era doar o glumă, Shirl.

Ziua îi adusese prea multe emoții bietei fete, care-și pierduse temporar simțul umorului.

— Câteodată n-o pot înghiți deloc pe Dolly, șuieră Linda.

— Cred că sentimentul e reciproc, veni replica pe care nu o aprecie ca deosebit de empatică.

— N-ar trebui să ne vorbească de parcă am fi niște copii handicapați. Cred că n-ai greșit așa de rău cu salopetele acelea.

— Ba am greșit! Sunt complet nepotrivite, o știi foarte bine. Dolly avea toate motivele să fie furioasă.

— Dar n-are dreptul să se rățoiască la noi și să-mi tragă palme. Nu ea e șeful.

— Te înșeli, chiar este șeful. Shirley vorbea pe tonul cel mai serios din lume. Dacă e să facem cu adevărat chestia asta... ea este șeful nostru.

*

În ghereta ei de la sala de jocuri mecanice din cartierul de bordeluri din West End, la ora zece, Linda era deja nervoasă și plictisită, afișând un rânjet matol. Totuși, indiferent cât de beată era, întotdeauna dădea restul corect. Charlie făcea de planton la intrare și-i arunca priviri îngrijorate când o vedea că mai trage câte o dușcă din sticla de votcă. Se temea că dacă venea șeful și o găsea beată și pusă pe scandal aveau să fie concediați amândoi. Oftă și

zâmbi resemnat – dacă nu te poți pune cu ei, fă-te prietenul lor. Aruncă restul de cafea din ceașcă direct pe stradă, se apropie de ghereta casierei și se uită pe gemuleț la colega lui. Femeii îi luă câteva secunde să-și focalizeze privirea, dar îl recunoscu.

— Charlie, bătrâne prieten. Ce mai faci?

Bărbatul ridică ceașca goală de cafea și făcu semn cu capul spre sticla de băutură.

— Cară-te! șuieră Linda prin fanta pe unde dădea restul clienților. Dacă îți dau ție, toată lumea o să vină să-mi ceară.

Izbucni într-un râs ca un urlet neomenesc, apoi își sprijini capul în mână și începu să sforăie ostentativ. După câteva minute, Charlie nici nu mai putea spune dacă femeia dormea cu adevărat sau doar se prefăcea. Se pregătea s-o întrebe dacă se simțea bine, când Linda își înălță capul și-l fixă cu o privire oțelită.

— Știi ceva, Charlie, dragule? Chiar îmi place la nebunie locul ăsta. Păi, ce-ți poți dori mai mult? Avem copii minori, care intră cu acte false și pică în labele pedofilului local... avem un bețivan care doarme pe scări... avem mai mulți dealeri decât drogați... iar singurii clienți sunt prostituatele, peștii lor și pariorii. Da, e minunat aici, Charlie! Noroc! mai strigă Linda înainte de a goli dintr-o înghițitură restul sticlei de alcool.

Când se întoarse la postul lui, bărbatul o văzu pe Bella O'Reilly care tocmai intra. Colega lui avea dreptate, clientela sălii de jocuri era formată din prostituate, pești și pariori. Bella le adusese ambele specii. Tânăra avea o piele neagră sclipitoare și era îmbrăcată într-un top de satin strâmt, de culoare galbenă, și blugi strâmți negri. Pe umăr îi atârna o jachetă asortată. Deși avea peste un metru optzeci, tocurile o făceau și mai înaltă. Bella se opri în

mijlocul sălii și inspectă situația, imitată de peștele ei, rămas puțin mai în spate. Cap Slinos, cum i se spunea de obicei, începu să glumească cu doi chinezi, rotindu-și pălăria în mâini și admirându-și inelele de aur masiv ce reflectau lumina vie a ecranelor. Charlie știa că proxenetul aranja o afacere cu droguri. Îl avertizase de mai multe ori pe Cap Slinos să nu-și mai exercite comerțul în sală, dar nenorocitul îi râsese în nas – un fel de strănut înecat de prea multă cocaină. Problema cu tipul ăla era că nu știai niciodată dacă râde cu tine sau de tine. Era un individ periculos, căruia îi plăcea să dea ture prin cartier călare pe Harley Davidsonul lui, iar fetele se temeau de el, cu excepția celei care era numărul unu – Bella O'Reilly.

Femeia începu să se plimbe printre mașinile de joc ca o vedetă rock care se lasă admirată de public, oprindu-se chiar să pună la punct doi puștani obraznici. Indiferent ce le spusese, efectul se văzu imediat. Cei doi părură îngroziți, își cerură febril scuze și ieșiră în grabă. Observând-o pe Linda în gheretă, prostituata îi adresă un zâmbet larg și se îndreptă spre ea. Nu avea nevoie să-și ceară scuze când trecea printre oameni, căci aceștia se dădeau singuri la o parte din calea ei.

— Bella! strigă văduva.

Cele două se cunoșteau de multă vreme, căci lucraseră în aceeași branșă, dar în ligi diferite. Bella era suficient de puternică pentru a se apăra singură și nu se temea de nimeni. Linda, spre deosebire de ea, nu lucrase niciodată pentru un pește, preferând o carieră pe cont propriu în domeniile sexului oral și masturbării, refuzând contactul vaginal. În orice caz, asta se întâmplase cu mult înainte de a-l cunoaște pe Joe.

— Cum naiba suporți să stai închisă acolo?

— E izolată fonic, iar vodculița ajută, îi răspunse Linda râzând. Îmi place cum ți-ai făcut părul, Bel.

Podoaba ei capilară fabuloasă era tunsă acum destul de scurt, în stil Grace Jones. Purta încinsă pe frunte o bandă aurie care, deși cumpărată de la o tarabă, părea că face un milion de dolari și-i dădea alura unei prințese africane.

— Cu ce te mai ocupi? o întrebă Linda.

— Ca de obicei, nimic deosebit. Trei dansuri pe noapte la Z-Easy și orice pot strecura printre ele.

— Cum se face că te-ai întors în fundul ăsta de iad?

— Doar mă cunoști. Îmi mergea foarte bine, până când, într-o noapte, mi-am pierdut cumpătul cu un client și l-am luat la bătaie. Nenorocitul era atât de beat, că nici nu mai putea să vorbească, dar punea labele peste tot, deși nu plătise pentru tot tacâmul. Am încercat să scap de el și, până la urmă, l-am trosnit. Mi-am recunoscut vina la proces, iar Cap Slinos mi-a plătit amenda, ca să nu ajung la pârnaie.

— Deci îi ești datoare.

— Da, până peste cap. Îi dau banul, apoi o să văd ce mai fac. Se pare că mi-a găsit un client, spuse Bella uitându-se spre proxenetul care discuta cu unul dintre chinezi și arăta cu mâna spre ea.

Linda îi deschise ușița casieriei ca să poată discuta între patru ochi.

— Am auzit despre Joe și vreau să știi că-mi pare tare rău, murmură prostituata. Era un băiat de treabă și vă potriveați de minune. Dacă ai nevoie de un mic împrumut sau de altceva, să-mi spui. În curând mă mut înapoi în vechiul apartament, așa că o să pot veni să te vizitez mai des. Deocamdată stau la International.

— Îți mulțumesc. Chiar apreciez gestul tău.

Peștele fluieră după Bella, care ridică mâna făcându-i semn să aștepte.

— Te-ai lăsat de drogurile grele?

Prostituata păru jenată pentru o clipă.

— Mă confunzi, iubito. Cu asta se ocupa exul meu, care și-a luat ultima supradoză acum trei luni... așa că știu prin ce trebuie să treci, simți nevoia să adauge.

Știind că Bella consumase la greu heroină în trecut, Linda înțelese din cuvintele ei că reușise să se lase. În orice caz, părea „curată", chiar arăta surprinzător de bine. Se despărțiră după o ultimă strângere de mână.

Imediat, Charlie își făcu apariția lângă ea.

— I-aș da și eu un număr puicuței negre, spuse visător, scărpinându-se între picioare și mirosindu-se discret la subraț.

— Tipa asta ți-ar da așa un număr, că nu te-ai mai putea aduna de pe jos după aia. Și dacă te holbezi prea mult la ea riști să-ți iei o scatoalcă, îi răspunse Linda râzând de naivitatea lui.

— Oricum, nu mi-aș înfige pistonul în ea nici să mă roage, zise Charlie schimbând registrul. Sunt sigur că mi-ar da sculament. Și prea seamănă cu un bărbat ca să fie pe gustul meu, adăugă el înainte de a se îndepărta.

Linda se uită lung spre prietena ei, care ieșea cu clientul chinez. Văzuți din spate, cu părul scurt, brunet, și gecile lor de piele, era greu să-i deosebești. Rânji oarecum satisfăcută, apoi deschise sertarul și scoase o nouă sticluță de votcă.

• 11 •

Arnie Fisher turnă două cupe de șampanie și se îndreptă cu ele în mână spre canapeaua pe care stătea tolănit Carlos, răsfoind o revistă. Se așeză lângă el și-i puse mâna pe coapsă. Tânărul, acceptând paharul, își întinse brațul pe spătar și-i făcu semn să se apropie. Umăr la umăr, ciocniră privindu-se în ochi, apoi băură din lichidul efervescent.

Arnie era foarte spilcuit în costumul său nou de culoare crem. Se ridică, se admiră în oglindă, apoi, mulțumit de ceea ce văzuse, se întoarse spre Carlos și-i adresă un zâmbet radios.

— Vrei să-ți comand și ție unul? Te-ar prinde foarte bine.

Mafiotului îi plăcea foarte mult să-l îmbrace, ca pe o păpușă de jucărie sau un animal lipsit de discernământ. Pe Carlos nu-l deranja chestia asta, din contra, chiar îi plăcea să fie răsfățat. Acceptă cu un gest lasciv și luă încă o înghițitură.

În acel moment, Gloria sună la ușă și intră fără să mai aștepte răspunsul. Era și ea pusă la patru ace, cu sânii enormi pe punctul de a-i sfâșia bluza mulată și haina strâmtă a taiorului. Se sprijini de tocul ușii.

— Boxer așteaptă afară, vrea să stea de vorbă cu tine. Să-l las să intre, sau nu?

O adora pe Gloria. Dacă ar fi fost heterosexual, ar fi avut o aventură cu ea. Se înțelegeau bine, căci femeii nu-i păsa dacă urla la ea. Se cunoșteau de ani de zile, de când lucra în barul topless de la parter, înainte ca vârsta să înceapă să-și arate colții. Încă bătea destul de încet la

mașină și nu prea știa să scrie corect, dar ținea lucrurile în ordine și arăta bine acolo, în spatele biroului de la recepție.

Secretara se apropie de sticla de șampanie și-și turnă nonșalant un pahar înainte de a i se alătura lui Arnie și a se admira reciproc în oglindă. În opinia ei, Carlos era foarte arătos; nu înțelegea cum de se lăsa pipăit toată ziua de șeful ei. „Până la urmă poponarii sunt și ei oameni, își spuse, întotdeauna gata să profite, dacă pică ceva." Parcă ea nu s-ar fi lăsat pipăită dacă ar fi primit costume din mătase naturală și mașini de lux! Da, Carlos scotea un ban bun de pe urma lui Arnie, mai ales de când îi asigura și service-ul mașinilor la garajul lui. Se întrebă cât va dura această idilă. În general, favoriții nu rezistau mai mult de două luni, însă mecanicul acesta șmecher se ținuse pe poziții și încă părea bine înfipt în șa. Iar dacă s-ar fi întâmplat ca șeful ei să fie cel sedus și abandonat, ei bine, ea era acolo ca să-l consoleze.

— Mă car acasă, anunță dându-și paharul pe gât. Ce fac cu Boxer? îl trimit la plimbare, sau îl primești?

Carlos se ridică să plece.

— Stai. E doar amărâtul de Boxer Davis, nimic serios. Bagă-l înăuntru, îi ordonă Arnie Gloriei.

Femeia flutură din mână în cadrul ușii, și fostul sportiv apăru. În prima clipă, aspectul lui îl luă prin surprindere pe Arnie. Se tunsese și-și aranjase o freză într-o parte care-i scotea în evidență urechile clăpăuge, dar ceea ce-l izbi cel mai tare fu costumul aproape decent pe care-l purta Boxer.

— Ia zi, ce ai pentru mine? îl abordă direct, aprinzându-și o țigară.

Zdrahonul dădu drumul unui șuvoi de vorbe. Fusese la casa văduvei, avea multe informații, care valorau o grămadă de bani, dar ar fi preferat să i le spună între patru

ochi. Aruncă o privire furișă spre Carlos, sperând că acesta se va simți și va părăsi încăperea.

Arnie îl trimise pe mecanic să mai aducă o sticlă de șampanie de la bar. Boxer se așeză fără să fie invitat, ceea ce iarăși îl surprinse, căci niciodată nu-și lua astfel de libertăți cu vreunul din frații Fisher. Era limpede că omul se simțea foarte sigur pe el, dar preferă să nu-l taxeze încă, așa cum ar fi meritat. Era mai mult curios să audă ce avea de spus.

— Am vești despre Harry Rawlins, domnule Fisher. I-am recâștigat, cu mari eforturi, încrederea lui Dolly. Femeia mi-a spus totul. Lăsă o pauză de efect, își bombă pieptul uriaș și trânti bomba: Trăiește. Harry Rawlins este în viață.

Fu rândul lui Boxer să fie luat prin surprindere de reacția lui Arnie. Acesta se lăsă pe spate în fotoliul directorial din spatele biroului, își scoase ochelarii și izbucni busc într-un hohot de râs ascuțit. Apoi ridică ochii și-l fixă pe gigant cu o privire plină de venin.

— Trăiește pe naiba! Te joacă pe degete, nerodule!

— Vă spun adevărul, domnule Fisher. Mi-a oferit să lucrez din nou pentru el. Mi-a dat și un sacou mai vechi, pentru că vrea să arăt respectabil când îl reprezint.

— Chiar ești demn de milă, măi băiete. Am fost la nenorocita lui de înmormântare, cu polițaii lângă mine. Pe cine crede ea că păcălește? Am văzut când a fost îngropat!

— Nu era el în sicriu.

Arnie sări în picioare, făcându-l pe omul bun la toate să tresară.

— Era chiar el! Tu, în schimb, tu ești terminat. Terminat, mă auzi? Ai avut o șansă și ai dat cu mucii în fasole. Dă-ți jos zdreanța asta de costum și treci la bar să ștergi pahare, că de altceva nu ești bun. Și ai grijă când te mai întâlnești cu mine zilele astea. Cum îți permiți să dai

buzna așa în biroul meu și să te așezi ca la tine acasă? Păzea, că sunt cu ochii pe tine! De târfa aia bătrână o să mă ocup personal. Vom vedea dacă nenorocitul de Harry e încă în viață. Îl dezgrop cu mâinile mele, dacă trebuie!

Boxer se ridică fierbând de furie pentru modul în care era tratat. Închipuitul acesta mititel îl umilea, îl făcea să se simtă inutil. Ei bine, el nu era inutil. Cu Harry înapoi de partea lui, avea să-l mănânce pe acest poponar împuțit de pe fața pământului.

— Vă spun un singur lucru, domnule Fisher, zise el încercând să sune calm și amenințător: Tony i-a distrus casa, și asta nu i-a plăcut deloc lui Harry. Fără să-l bage în seamă pe Carlos, care se întorsese cu șampania, Boxer continuă: Harry e plin de draci, mai ales pentru ce a făcut Tony în camera copilului, puteți să-i transmiteți asta. Nu eu sunt cel care trebuie să-și apere spatele. Mie mi-l apără Harry, așa să știți.

— Dispari, șuieră Arnie.

Ochii aproape că-i săreau din cap de nervi. Carlos rămăsese stingher în mijlocul camerei, cu șampania în mână, ca o piesă de schimb într-un depozit gol. Înțelese că Arnie era pe punctul să facă explozie, așa că lăsă sticla deoparte și îl cuprinse pe după umeri, într-un gest tandru. În prima clipă se trezi împins violent, dar apoi mafiotul își luă seama.

— E un moment nepotrivit, dragule. Nu acum.

*

Când ajunse la ascunzătoare, Shirley o găsi pe Linda tronând pe cutiile portocalii cu o mutră de groază, mânjită cu rimel și ruj pe toată fața. Se repezi la ea. Dacă Tony Fisher îi făcuse ceva indescriptibil?

— Sunt bine, n-am nimic. Te rog doar să nu vorbești prea tare, simt că-mi plesnește tărtăcuța.

— Când poți, explică-mi și mie ce căutăm aici. Știi că nu avem voie să organizăm astfel de întâlniri fără știrea lui Dolly. Ce s-a petrecut atât de important?

Bella ieși din oficiu și-i întinse Lindei o cană de cafea. Shirley rămăsese cu gura căscată.

— Ceai? o întrebă negresa.

Tânăra nu-și găsea cuvintele. Cine era această femeie? De ce era aici? Și, cel mai important, ce naiba apucase Linda să-i spună?

— Ea este Bella și va fi cel de-al patrulea membru al echipei noastre.

Gura lui Shirley se deschise și mai tare, iar Linda începu să râdă de mutra ei ridicolă.

— Hai, nu te mai sclifosi. Prietena mea are un suflet de aur și mușchi de oțel. Este exact ce ne trebuia. Știu la ce te gândești, dar sunt sigură că Dolly va fi fericită s-o cunoască. Iar dacă nu, puțin îmi pasă. Fata asta valorează cât zece ca ea. În plus, nu trebuie să-i faci un desen ca să priceapă ceva, deci face cât zece mii ca tine!

— Dolly o să-și iasă din minți, Linda. O știi foarte bine.

— Bella e la fel de îndreptățită să-i pape banii ca oricare dintre noi. Merită și ea un dram de noroc, măcar o dată în viață... mai e și văduvă, ca noi. Dolly o s-o adore.

Auziră lătratul ascuțit al lui Wolf și mârâitul inconfundabil al ciobănescului german de alături. Cele trei femei își îndreptară concomitent ochii spre ușă, apoi Shirley o luă spre oficiu, trăgând-o pe Bella după ea.

— Te descurci cu ea cum știi. Ești pe cont propriu acum, îi aruncă Lindei din mers.

Aceasta din urmă își apăsă mâinile pe tâmple, dorindu-și din răsputeri să scape de durerea de cap.

Dolly îl lăsă jos pe Wolf și dădu buzna în depozit.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? Ce este? întrebă ea îngrijorată.

Când Linda ridică capul și emană un iz puternic de băutură, îngrijorarea lui Dolly se transformă în furie.

— Ești beată! Ai convocat o reuniune de urgență pentru că ți s-a terminat votca?

Shirley urmărea toată scena prin ușa întredeschisă a oficiului. Nu o văzuse niciodată pe Dolly atât de răvășită. Nu era machiată deloc, părul îi era nespălat și părea extenuată; chipul îi atârna cu o privire pierdută. Văduva își arăta pe deplin vârsta, era chiar mai bătrână decât mama ei. „Adică, mi-ar putea fi mamă", avu tânăra o revelație.

— Nu sunt beată deloc. Am luat o dușcă sau două, dar nu sunt beată.

În orice caz, era suficient de beată ca să nu priceapă în ce situație se afla. Shirley putea vedea cum lui Dolly i se umflau venele pe gât.

Înainte ca Linda să poată deschide gura din nou, Bella ieși din mica bucătărie. Statura ei înaltă, impunătoare, nu o impresionă cu nimic pe șefa echipei, care îi zâmbi și se îndreptă spre ea cu mâna întinsă. Shirley o văzuse pe Dolly când se repezise la Linda mai devreme în aceeași zi – parcă sancționase un copil obraznic. Acum atitudinea ei era cu totul diferită, avea ceva de-a dreptul bărbătesc în ea, ca și cum situația necesita un supliment de hotărâre. Privirea îi zbura între cele trei femei.

— Ea cine dracu' mai e?

— Numele ei este Bella, răspunse Linda, îmboldită de curajul pe care i-l dădea băutura.

— Și ce caută aici?

— Vrea să intre în echipă. Ai spus că mai avem nevoie de un om, și eu i-am zis ei și...

— Ce anume i-ai spus?

Dolly încerca din răsputeri să-și mențină stăpânirea de sine.

— Totul. I-am povestit tot, când a venit pe la mine la sala de jocuri. Uită-te la ea, este perfectă.

— Tu ești băgată în asta? se repezi Dolly la Shirley, întrerupându-i tirada Lindei.

— Eram în pat când m-a sunat. N-am nici un amestec, sunt la fel de șocată ca și tine.

— Taci naibii din gură, Miss Pătlăgică, și lasă-mă să vorbesc, se răsti Linda la ea.

— Ai vorbit destul! interveni Dolly, care făcea eforturi supraomenești să n-o plesnească din nou. Adună-ți lucrurile, ia-ți cioroaica și dispari de aici!

— Stai, lasă-mă să-ți explic.

— Ce să-mi explici? Să-mi explici cum te-ai îmbătat și-ai dat sfară-n țară că urmează să jefuim un transport de bani? Câte curve ai mai chemat aici? Vreau să pleci, imediat!

O apucă de braț și încercă s-o târască spre ieșire. De această dată, încurajată de alcool, Linda opuse rezistență.

— Ți-am adus răspunsul la toate problemele noastre, iar tu îți bați joc de mine, băbătie încuiată!

Bella apăru parcă de nicăieri, o trase brusc deoparte pe Linda și-i dădu o palmă puternică peste față. În tăcerea ce se lăsă, negresa și Dolly se înfruntară din priviri, fără un cuvânt, minute bune. Apoi, Bella deschise gura pentru prima dată.

— Ascultați, dacă vreți să vă păruiți, n-aveți decât, dar nu pe spinarea mea. Vocea îi era calmă, egală, dar ochii ei

aruncau flăcări. Doamnă Rawlins, considerați că am uitat tot ce am aflat. Nu e treaba mea și n-o să povestesc nimănui. Mulțumesc pentru cafea.

Acestea fiind spuse, își adună geanta și se îndreptă spre ieșire.

— O secundă.

Vocea lui Dolly o făcu să se întoarcă.

— Cu mine vorbiți, doamnă Rawlins? o întrebă cu un ușor dispreț în voce. Vreau să știți că nu mă numesc nici cioroaică și nici târfă. Și n-am venit aici ca să vă iau locul, ci pentru că am fost invitată. Fetele astea două vă cred nebună, probabil. Eu, nu. Știu ce puneți la cale și nu aș fi venit aici dacă n-aș fi crezut că aveți o șansă. Câte femei din Londra ar fi capabile de așa ceva? Mai mult, câte credeți că ar avea curajul să se bage?

Cum Dolly nu răspundea, Bella se întoarse spre Linda și-i spuse să-și strângă lucrurile.

— Stai așa, ce-ai aflat despre planul meu?

— Nimic, îi răspunse Bella pe un ton sarcastic. Am o memorie de doi bani. Dacă vrei să vii cu mine, Linda, te conduc acasă.

Linda se înfipse între cele două ca un copil care încearcă să-și împace părinții certați.

— Te rog, am făcut-o cu cele mai bune intenții. Îmi pare tare rău. Nu poți renunța acum, te rog, nu din cauza mea. Dolly, te implor, n-o lăsa să plece. E omul care ne lipsea, știu că este.

— Ai mai vorbit și cu altcineva?

— Nu, îți jur că nu.

— Ce părere ai, Shirley?

Tânăra fu surprinsă că i se cerea părerea. Nu o cunoștea pe Bella și era, la rândul ei, supărată că Linda lucrase pe la

spate, dar încă nu-și pierduse încrederea în ea.

— Îmi face o impresie bună, răspunse după un moment de reflecție. Iar acum, dacă știe totul, nu văd de ce n-am primi-o.

— Ești măritată? o întrebă Dolly pe Bella.

— Nu am nici un fel de obligații, doamnă Rawlins. Umblu prin cluburi și mai agăț ce pot pe lângă.

— Ți-a spus că vom folosi arme de foc?

— Da.

— Știi să conduci?

— Da.

Dolly și Bella se măsurară din nou din priviri. De această dată însă, nu erau ca două femele alfa concurând pentru conducerea haitei. Acum, în ochii lor se citea respectul reciproc. Într-un târziu, femeia ușoară rupse tăcerea apăsătoare cu o glumă.

— Știu și să cânt o melodie porcoasă la acordeon.

Dolly se văzu nevoită să-și cenzureze un zâmbet. Avea în față o femeie puternică, sigură pe picioarele ei, care nu accepta să fie jignită de nimeni. În același timp, părea isteață. Ar fi putut reprezenta un atu pentru echipă. Linda și Shirley își înlănțuiră mâinile, așteptând decizia liderului lor.

— Bine, Bella... poți să-mi spui Dolly.

• 12 •

Criminaliștii îl informară pe inspectorul principal Resnick că bara din spate a camionului de pâine fusese ranforsată cu o tijă groasă de oțel, destul de puternică încât să reziste la impactul cu furgonul de valori. De altfel, încă se mai vedeau urme de vopsea pe metal. Fără nici o umbră de îndoială, acesta era vehiculul folosit în tentativa de jaf.

Timp de cinci zile, la fabrica de pâine Sunshine se desfășurase o investigație complexă, în timpul căreia amprentele fiecărui angajat fuseseră comparate cu cele găsite în autovehicul. Era o procedură lungă și anevoioasă, dar inspectorului nu-i păsa.

Până în prezent nu fuseseră găsite amprente care să conducă la persoane condamnate penal anterior, iar toate cele din camion aparțineau angajaților companiei, care nu aveau cazier. Pe de altă parte, cineva din cadrul fabricii trebuie să-i fi dat cheile lui Harry Rawlins. Cineva era corupt. În săptămâna când avusese loc atacul, managerului i se spusese că autovehiculul era la reparat, așa că ancheta începuse cu mecanicii. Ambii negaseră orice implicare, desigur, și niciunul nu fusese capabil să recunoască fotografiile suspecților. Unul dintre ei mințea, insista Resnick.

— Îi prinzi după priviri și după limbajul trupului, Fuller. Nu avem de-a face cu un geniu criminal, ci cu un amărâștean care s-a bucurat la două sute de lire și se cacă pe el de când a aflat că toți cei implicați în jaf au întins copitele.

Exasperat de „instinctul” șefului său, polițistul mai tânăr protestase:

— Mie mi se pare că n-are nimic altceva de făcut decât să-și țină bine pliscul, mai ales că Rawlins și banda lui au mierlit-o și nimeni nu-l poate da în gât.

— Mai există și al patrulea om, Fuller. Al patrulea poate arunca totul în aer, pentru că el are registrele. Ascultă-mă, e unul dintre mecanici, și nu mă las până nu aflu care.

*

Donald Franks stătea jos, în fața lui Resnick, frământând în mâini o cârpă plină de ulei de mașină. Cu siguranță ceva îl măcina. Polițistul îl lăsase să fiarbă o vreme în suc propriu și acum se pregătea să înceapă interogatoriul, când sună telefonul.

— Ce e? începu urlând, apoi vocea i se înmuie. Da, Alice, așa voi face. Așa voi face. Închise și i se adresă lui Fuller: Fii atent la ceas, colega. La patru trebuie să ajung înapoi la secție.

La câteva minute de la începerea discuției, polițistul descoperi că mecanicul nu era îngrijorat pentru că ar fi fost omul din interior al spărgătorilor, ci pentru că era chiulangiu. El și celălalt mecanic își împărțeau treburile, apoi unul dintre ei, prin rotație, dispărea la pubul de la colț pentru tot restul zilei.

— Treaba se face întotdeauna, doar că nu-i destul de muncă pentru amândoi. Pe de altă parte, nici nu vrem să ne pierdem și noi slujbele, înțelegeți?

— Cum adică „și noi”? întrebă inspectorul principal, cu ochii îngustați la bănuiala unei piste interesante.

— Vedeți dumneavoastră, domnule, am fost trei la început. Len a fost dat afară acum trei luni. Eu și cu amicul meu, Bob, ne agățăm cu ghearele și cu dinții să nu pățim la fel. Vă rog din suflet să nu spuneți nimănui.

— Nu te mai miorlăi atâta! Nu dau nici două cepe degerate pe tine și pe amicul tău și nu-mi pasă dacă vă jecmăniți patronul. Dar dacă nu-mi spui tot ce știi despre fostul tău coleg, Len, poți fi sigur că șeful tău o să afle cum i se scurg banii din buzunar.

Franks îi povesti lui Resnick că Len Gulliver fusese suspectat de furt. Nimeni n-o crezuse, toți se gândiseră că era metoda cea mai lejeră pentru patron să scape de el. După mai multe întrebări meșteșugite, inspectorul principal află că fiecare mecanic își făcuse o copie după setul de chei de la garaj, tocmai ca să poată fugi la pub ori de câte ori nu era prea mult de muncă. Așadar, dacă managementul fabricii nu știa că Gulliver avea cheile, acesta ar fi putut să-l ajute oricând pe Rawlins să fure camionul. Pentru prima dată după săptămâni de-a rândul, avea impresia că găsise un fir. Resnick îl dădu pe Len Gulliver în urmărire generală, pariind cu sine însuși că acesta cunoștea identitatea celui de-al patrulea atacator.

La domiciliul mecanicului n-o găsiră decât pe soția acestuia, de la care aflară că nu mai erau împreună, însă rezervele ei inițiale ridicau anumite suspiciuni. Tot bătea câmpii despre fabrica de pâine care-l trata pe Len mai rău decât pe un câine vagabond.

— A lucrat cincisprezece ani pentru ei și l-au dat afară așa, fără nici o explicație. L-au azvârlit ca pe o cârpă veche. Au inventat niște minciuni cum că l-ar fi prins cu mâța-n sac, dar nu-i plătești cuiva două sute de marafeți ca să plece fără scandal dacă a furat, nu? N-am dreptate?

Bănuind că omul își luase tălpășița și că nevastă-sa îl acoperea, Resnick nici nu se mai obosi s-o întrebe unde se găsea soțul ei. Se pregătea să plece, dar o inspirație de moment îl făcu să-i arate setul de fotografii cu suspecții. Spre surprinderea lui, femeia îl recunoscu pe Joe Pirelli.

— Da, l-am văzut pe aici. Avea niște treburi cu bărbatu-meu. Și ăsta – arătă cu degetul spre Rawlins – l-a așteptat afară. Îl puteam vedea de la fereastra bucătăriei, la volanul unui Mercedes gri-închis.

Resnick simți un gol în stomac. Se părea că doamna Gulliver chiar nu știa nimic despre cariera infracțională a soțului ei. Abia aștepta să pună mâna pe Len Gulliver.

— Unde este soțul dumitale acum? o întrebă.

Doamna Gulliver începu să plângă și arătă cu mâna spre sufragerie.

Resnick intră în micul apartament și împinse ușa cu mâna.

— Nu încerca să faci vreo prostie, Len! urlă, apoi se opri brusc. Pe masa din centrul încăperii se afla un sicriu.

— A murit de cancer în gât, o auzi pe femeie plângând în spatele lui. Măcar a murit repede, nu s-a chinuit...

*

Erau înapoi de unde porniseră. Când ieșiră din bloc, Fuller nu se mai putu abține:

— „Nu încerca să faci nici o prostie, Len!”, își imită el șeful. O să rămână în istoria poliției... așa ceva nu se poate inventa.

Când urcară în mașină, Andrews îi spuse lui Resnick că Alice îl căutase de două ori prin radio. O dată ca să-i transmită că un informator poreclit „Dinte Verde” îl căutase, iar a doua oară fiindcă Saunders, comisarul-șef, se interesase de programul lui.

— La naiba! Ți-am spus să mă duci înapoi la stație înainte de ora patru!

— Era ceva important? zise Fuller făcând pe niznaiul.

Știa foarte bine că Resnick ceruse întâlnirea, nu doar ca să discute cazul, ci și șansele sale de promovare. Ca toată lumea, bănuia că aceste șanse erau foarte mici. Acum, când mai și întârziase la întâlnire, deveniseră nule. Îi făcu cu ochiul lui Andrews în oglinda retrovizoare.

Inspectorul principal îi ordonă să-l ducă acasă la Rawlins, unde intenționa să stea de vorbă cu ofițerii de planton acolo. Fuller conduse încet pe lângă casa lui Dolly, din care perdelele trase nu lăsau să se ițească nici o rază de lumină, și opri lângă mașina de supraveghere nemarcată. Hawkes aproape că sări prin tavan când văzu mutra lui Resnick la geam. Nu avea mare lucru de raportat, nici o mișcare, nimic... cu excepția unui camion de mobilă care luase un pătuț, o saltea și o mulțime de alte lucruri din camera copilului. Autovehiculul fusese oprit și controlat ceva mai departe de o patrulă în uniformă, care nu găsise nimic suspect.

— Haidem înapoi la secție. Sper că Dinte Verde are ceva mai bun pentru mine decât voi, gașcă de incompetenți ce sunteți!

*

Cu chipul la numai câțiva centimetri de fața lui Tony, Arnie Fisher îi vorbea calm și rar. Primul era pe deplin conștient că nu avea încotro decât să stea și să asculte.

— Ți-am dat o treabă simplă. Cu douăsprezece mii de lire, trebuia să iei băutură în valoare de douăzeci de mii și s-o aduci aici. Nimic violent. Nu trebuia să i-o tragi nevestei tipului cu care încercăm să facem afaceri. Ce naiba se petrece în tărtăcuța ta, băiete? întrebă Arnie bătând cu vârful arătătorului în tâmpla fratelui său. Ce anume te împinge să faci numai tâmpenii?

— Era o blondă apetisantă, cu țâțe mari, care nu s-a plâns când am pipăit-o nițel. Pe chipul lui Tony se lăți un

zâmbet. În schimb, porcul de bărbatu-său avea ceva de obiectat. I-am dat un pumn când nu se aștepta și a căzut ca un sac de cartofi.

— Apoi?

— Recunosc, când am plecat am lovit Jaguarul, la ieșirea din parcare. Partea bună este că i-am boțit BMW-ul nenorocitului ăluia din Manchester. Carlos îl repară fără probleme. Ascultă-mă, Arnie, se însufleți Tony, gaborii erau pe urmele mele, cu sirene și girofaruri și tot tacâmul. Am reușit să scap de ei. N-a fost rănit nimeni, camionul cu băutură s-a întors la Londra neatins, iar eu mi-am salvat fundul – de ce să ne mai facem griji?

— Poate pentru că băieții din Manchester n-o să mai facă niciodată afaceri cu noi? strigă Arnie începând să-și piardă cumpătul. De aceea trebuie să ne facem griji, pentru că pierdem niște clienți buni!

— Dă-i dracului pe labagiii ăia din Manchester! pufni Tony răsturnându-se pe spate în fotoliu. N-ar trebui să-ți faci griji pentru contractele mărunte cu nordicii, dragul meu. Poate că ar fi cazul să te gândești mai mult la ditamai afacerea Rawlins, care îți bate la ușă!

— Crezi că eu nu sunt conștient de asta? urlă Arnie. De ce crezi că te-am trimis la Manchester? N-am nevoie de haosul tău aici, iubite frate. Am nevoie de calm, de creier, de un plan.

Tony reveni în față, dintr-odată serios.

— Dacă poliția pune mâna pe registrele alea, noi doi o să serbăm lejer cincisprezece revelioane la pârnaie. Am dat trei spargeri cu nenorocitul de Rawlins, și poți paria pe ce vrei tu că șobolanul ăla a trecut în catastif până și ultimul bănuț pe care l-am spălat.

— Nu-i nevoie să-mi amintești asta!

— Ascultă-mă, e clar că nu merge cu binișorul, zise Tony ridicându-se în picioare. Preiau eu treaba de unde a lăsat-o Boxer. O să le fac pe văduve să meargă până la capăt cu mărturisirile. Cum Arnie rămânea neobișnuit de calm, îl întrebă nedumerit: Ce-i?

— Boxer n-a obținut nimic de la Dolly. I-a spus că Harry Rawlins e în viață.

— Pentru numele Domnului, asta trebuie să fie o glumă proastă! După o scurtă ezitare, Tony izbucni în râs. L-a identificat și l-a îngropat, așa că lasă-mă cu vrăjeala asta.

Arnie părea la capătul puterilor. Se așeză înapoi în spatele biroului și-și scoase ochelarii.

— Nu știm dacă-i o vrăjeală.

— Cum să nu fie, frățioare? Știi foarte bine că așa este. Lasă-mă să mă ocup eu, și ți-o scot la vopsea.

— Să nu sari calul, zise Arnie ștergându-și nervos ochelarii. Noi doi am lucrat bine întotdeauna. Vorbește cu Boxer, vorbește cu Dolly, pune câteva întrebări. Nu șifona pe nimeni și nu te apropia de celelalte două văduve. N-am auzit nimic despre Pirelli sau despre cealaltă, așa că lasă-le în pace.

— Shirley, mi-am amintit cum o cheamă – Shirley, repetă pofticios Tony. O piesă de excepție.

— Da, aia e. Dar nu te atingi de ele, ai înțeles?

Ușa se deschise brusc și în birou intră Carlos, cu o sticlă de șampanie în mână. Tony se repezi la el ca din pușcă.

— N-ai învățat să bați la ușă, băi, codoșule? Bate înainte să intri, auzi?

— Am venit să iau Jaguarul pentru reparații... din nou. Ar trebui să conduci mai atent, Tony.

— Calmează-te!

Mârâitul lui Arnie îl opri brusc pe fratele lui, care se deplasa spre mecanicul auto cu o privire asasină. Carlos continua să-l înfrunte obraznic, sigur pe intervenția protectorului său, dar când mafiotul îi făcu un semn scurt spre canapea, își revizui atitudinea și se așeză cuminte. Arnie își întoarse atenția din nou spre Tony.

— Ai grijă, atât îți spun. Mizele sunt foarte ridicate.

— Crede-mă, ghiocel, Harry Rawlins e mort și îngropat. N-avem de ce să ne facem griji din partea lui. Singurul lucru care ne interesează sunt registrele, iar dacă m-ai fi lăsat să lucrez cum știu eu, le-am fi avut până acum. În primul rând o să-i fac o vizită vărului Eddie Rawlins, apoi o să discut cu văduva, și la final o să-l aduc înapoi aici pe boul ăla de Boxer și-o să ne comparăm calm observațiile, la o cană de ceai.

Tony îi adresă o bezea batjocoritoare lui Carlos și ieși din încăpere.

— Ai probleme? îl întrebă acesta din urmă pe Arnie, ridicându-se cu sticla deschisă în mână.

— N-ai de ce să-ți faci griji, iubitule. Se așeză în spatele mecanicului, unde avea acces la fesele lui tari. Era puțin mai scund, așa că se ridică pe vârfuri ca să-și așeze capul pe umărul lui lat, musculos. Doar câteva mici reglaje de rezolvat, continuă el. Fiasco-ul echipei Rawlins, Miller și Pirelli a lăsat câteva fire în aer.

Carlos recunoscu numele de Pirelli, dar, fără să spună nimic, se apucă să toarne șampania în două pahare. Mafiotul, dornic să ușureze atmosfera și să schimbe subiectul, îi făcu semn să deschidă eleganta cutie legată cu o panglică de pe canapea. Înăuntru stătea frumos împăturit un sacou de mătase alb ca neaua. Fericit, mecanicul auto îl ridică la înălțimea ochilor.

— E superb! exclamă el cu un zâmbet ce-i scotea în evidență dinții perfecți. Pirelli... parcă am mai auzit pe undeva numele ăsta, adăugă nonșalant.

— Da, era un tip dat dracului, îi răspunse Arnie îmbrăcându-l cu gesturi senzuale în sacoul cel nou. Nevastă-sa e casieriță la o sală de jocuri în Soho – o curvă în toată regula, dar Joe era un tip de ispravă.

Se îndepărtă puțin ca să admire cum cădea haina pe favoritul lui.

Carlos își aminti de fotografia cu fața în jos de pe noptiera Lindei.

— Chiar îmi place cadoul tău, Arnie, fu singurul lui comentariu.

*

Eddie Rawlins stătea cu picioarele pe masă în biroul lui întunecos și umed. Era o cocioabă înghesuită în curtea unui garaj de dezmembrat mașini din Camberwell. În unele zone, mașinile erau îngrămădite câte trei sau patru una peste alta. Își petrecea cea mai mare parte a timpului holbându-se pe geam la rable, visând la Rolls-Royce-ul bleu-ciel pe care urma să și-l cumpere într-o bună zi, când se întrema financiar. Harry îi promisese de mult că-i va da bani pentru o presă modernă de zdrobit caroserii, care i-ar fi pus afacerea pe picioare, însă nu văzuse nici un sfanț.

Vorbea la telefon cu amicul lui de la un birou de pariuri de lângă Epsom, căci primise un pont și voia să plaseze cinci lire sterline. Era cumpătat în ce privește pariurile, dar nu se dădea în lături să cheltuiască din când în când o sută de lire cu câte o prostituată, deși, își spuse în timp ce răsfoia o revistă despre cursele hipice, femeile din viața lui se dovediseră la fel de proaste ca și caii pe care pariase.

Dintr-odată auzi frânele unei mașini; când văzu cine cobora dinăuntru, se înverzi la față și simți cum conținutul stomacului îi pornea brusc în sus. Coborî picioarele de pe birou, încheie convorbirea și, încercând să pară relaxat, scoase o sticlă de scotch dintr-un sertar.

— Ce mă bucur să te văd, Tony! Ai venit chiar la timp pentru un pahar. Bei și tu, da?

Se îndreptă spre bar ca să aducă pahare și aruncă o privire prin fereastra murdară la oribilul Ford Granada parcat afară. Cel puțin, mafiotul venise singur.

— Afacerile merg cam prost în ultima vreme, continuă el să trăncănească. Oamenii nu-și mai aduc mașinile la dezmembrări. Ție cum îți merge, Tony? Mai aveți clubul ăla faimos?

— Spune-mi, ce știi despre registrele vărului tău, Harry?

Mâna îi tremură necontrolat la auzul întrebării și whisky-ul se vărsă pe lângă pahare. Tony Fisher era foarte bun la genul acesta de afacere. De fapt, era tot ceea ce-și dorise Eddie să fie vreodată. Un tip dur, cu musculatură masivă, dar îmbrăcat în haine elegante, cu unghiile atent manichiurate și un mic diamant în lobul urechii. Mafiotul se așeză picior peste picior pe scaunul din fața lui, ștergându-și ostentativ praful de pe pantaloni și expunându-și pantofii Gucci perfect lustruiți. Arnie îl învățase să se îmbrace, deși nu fusese de acord cu cercelul cu diamant. Lui Tony i se părea că-l face mai sexy. Unele femei îl plăceau, dar altele nu se lăsau înșelate de ochii lui alunecoși. Nu privea niciodată pe nimeni drept în ochi, ci întotdeauna într-un punct din mijlocul frunții. Acum, aruncă o privire leneșă prin baraca infectă pe care Eddie o numea birou, știind foarte bine ce efect producea. Una dintre cele mai mari plăceri ale lui Tony era să inspire frică.

— Îl știi pe amicul Boxer Davis, nu? îl întrebă pe un ton neutru.

— D-d-da, se bâlbâi Eddie. Știu că lucrează pentru voi. E un fel de caz social. Nu l-am mai văzut de la înmormântare.

— Ei, ca să vezi, de câteva zile nu-i mai tace gura. Povestește oricui stă să-l asculte că vărul tău, Harry, e viu și bine sănătos. Noi știm foarte bine că așa ceva nu poate fi adevărat, nu-i așa?

— Viu? Eddie părea sincer uluit. Harry e mort. Suntem din aceeași familie, dacă trăia cred c-aș fi aflat înaintea amărâtului de Boxer Davis.

Tony zâmbi înțelegător, iar interlocutorul lui se relaxă vizibil. Mafiotul își scoase batista de la piept și se aplecă peste masă spre paharul de whisky. Într-o fracțiune de secundă, mâna lui își schimbă traiectoria, îl apucă pe Eddie de păr, îl trase peste masă, îi înfipse batista în gură, îl izbi puternic de peretele de vizavi și-i dădu un pumn în față. Totul durase câteva secunde. Amețit și îndurerat, bărbatul se scurse în șezut, cu spatele sprijinit de zid. Aplecându-se deasupra lui, Tony îi șterse grijuliu sângele care-i curgea din nas.

— Acum, spune-mi unde sunt nenorocitele de registre ale lui Harry! șuieră el amenințător.

— Nu știu nimic despre nici un registru, îți jur pe ce vrei tu.

— Dar ești parte din familie, îl cită Tony ironic. Ai fi aflat înaintea amărâtului de Boxer Davis. Dacă Boxer știe, e limpede că și tu trebuie să știi.

— Nu știu nimic, îți jur pe viața mea. Harry nu-mi spunea niciodată nimic, doar mă dădeam mare, înțelegi? Harry obținuse tot ce-și dorea, iar eu... eu am fundătura asta împuțită. Nu eram deloc apropiați. Nu-mi spunea nimic despre treburile lui, crede-mă!

Când Tony ridică mâna să se scarpine la ureche, Eddie se feri atât de tare, încât fu gata să cadă cu totul pe podea.

— Te rog, nu mă lovi!

— Taci din gură, mironosiță ce ești! Harry era cel mai tare, nu-i așa? Ei bine, bagă-ți în tărtăcuță că acum eu sunt cel mai tare. Noi facem legea, eu și frate-meu. Nu contează dacă Harry trăiește sau nu, pentru că el nu mai înseamnă nimic. Fără el, nici tu nu însemni nimic, ai înțeles? Tony își puse ușurel mâna pe obrazul lui și-l izbi cu capul de podeaua din lemn. Vreau să asculți cu atenție și să-mi spui imediat dacă Boxer ia legătura cu tine sau dacă auzi ceva despre registre.

Îi mai dădu două palme ușoare peste obraz și se ridică în picioare.

Eddie nu îndrăznea să se miște. Zăcea pe podea plângând încetișor, așteptând o lovitură de pantof în față. Deschise ochii abia când auzi motorul mașinii lui Tony. Se ridică ținându-și cu o mână nasul spart și cu cealaltă tâmpla dureroasă și se uită pe geam ca să se asigure că plecase. Apoi, se apropie de birou și ridică receptorul telefonului.

*

Într-un mic apartament păduchios din Portobello Road se auzi soneria telefonului. Bill Grant răspunse și ascultă calm toată povestea turuită de Eddie pe o voce speriată și plângăcioasă. La un moment dat, își pierdu răbdarea.

— Mai ține-ți fleanca și spune-mi ce-a scos de la tine!

— Eu nu i-am spus nimic. Totul vine de la Boxer Davis.

— Și unde-l găsesc?

Eddie ezită și închise ochii strâns, conștient în ce-l băga pe Boxer. Bill Grant era mai rău decât Tony. Era un dur adevărat, care nu ezita să ucidă la comandă – mai lent sau

mai rapid, după dorința clientului. Adevăratul lui talent era însă discreția, ceea ce explica și faptul că nimeni nu știa că se afla în oraș. Bill nu făcea valuri. Știa să se dea la fund și să evolueze sub radar. N-ai fi dat mare lucru pe el la prima vedere, dar atâta îți trebuia să-l subestimezi. Nu avea pe nimeni apropiat, așa că n-avea nimic de pierdut – ceea ce-l făcea unul dintre cei mai periculoși oameni din Londra. Bill tocmai ieșise din închisoare după o sentință de doisprezece ani, dar parcă nici nu plecase. Eddie deschise brusc ochii, la auzul nervozității abia stăpânite din vocea de la celălalt capăt al firului:

— Te-am întrebat unde-l găsesc.

Vărul lui Harry se consolă cu gândul că mutra lui Boxer nu era la fel de importantă ca mutra lui.

• 13 •

În depozitul ce le servea drept cartier general, cele trei femei lucrau intens. Într-un colț, Shirley se ocupa de două salopete bleumarin pe care tocmai le cumpărase, tăind cu grijă etichetele și aruncându-le într-un coș metalic, ca să poată fi arse mai târziu. Bella și Linda vopseau în alb o dubă Ford Escort. Ambele femei purtau măști speciale, căci vopseaua avea un miros insuportabil, care le înroșea ochii. Propriile salopete de lucru albastre erau acum aproape în întregime albe.

— Nu știu cum te simți tu, dar eu sunt epuizată. Cred că ajunge deocamdată. Să lăsăm să se usuce primul strat, propuse Linda.

Bella finaliză secțiunea la care lucra, scoase din funcțiune pompa de vopsea și-și dădu masca jos.

— Crezi că vine diseară să ne aducă niște bani?

Nu-i făcea plăcere să întrebe, dar fusese nevoită să renunțe la câteva ture la club ca să participe la pregătiri, așa că voia să știe dacă efortul ei meritase.

— Așa sper! Vopsitoria auto nu este ieftină deloc, și am pontat ore bune astăzi. Tu ce părere ai, Shirley?

— Am umblat toată ziua după țoalele astea și am rămas fără fonduri, așa că și eu sper să vină cu niște bani.

— Știți, ar trebui să vorbim despre asta doar între noi trei, sugeră Bella scoțându-și mănușile de latex portocalii. Linda, mi-ai spus că putem să zicem ca Dolly și să-i umflăm banii, dar mie mi se pare că nu mai merge chiar așa. Ori este pe jumătate înnebunită de durere și inconștientă, ori chiar pune la cale un jaf armat.

— De acord, răspunse Shirley. De ce și-ar cheltui banii cu noi și cu echipamentele dacă ar minți?

— Dacă-i adevărat, o să facem milioane, exclamă Bella în culmea entuziasmului.

— Un milion, o corectă cea mai tânără dintre ele, împărțit la patru.

— Da? Atunci, hai să lăsăm totul baltă și să mergem la casele noastre! Cine ar munci atâta pentru un amărât de sfert de milion de lire sterline? După o scurtă pauză în care râseră toate trei, Bella continuă: Tot ce știm e ce ne-a spus Dolly, că planul este făcut și că nu trebuie decât să întindem mâna și să luăm cașcavalul. În ce mă privește, dacă mă uit în jur la ce-am meșterit până acum, mă declar gata de treabă.

Shirley îi zâmbi timid Lindei, care-și permise și ea, pentru prima dată, să se gândească la ce-ar fi însemnat să dea lovitura, să pună mâna fiecare pe 250.000 de lire sterline și să nu mai trebuiască să-și facă griji pentru tot restul zilelor. Acum, când Bella o spusese cu voce tare, suna atât de bine!

— Dacă iapa aia bătrână ar fi de față, am putea s-o întrebăm direct. Adevărul e că de câteva zile parcă a intrat în pământ. Între timp, noi i-am făcut jocul și am rămas leftere. Acuma, poate că planul ei e real și-o să ne îmbogățim, sau poate că mica ei depresie i-a trecut și ne-a uitat aici ca pe niște proaste. Poate că stă acum în vila ei ca în turnul de fildeș al poeților, cu un whisky în mână și jigodia în poală.

— N-ai pic de credință, Linda, o certă Bella scuturând critic din cap. Oamenii te pot surprinde plăcut, dacă le acorzi puțină încredere.

— Da? Ei bine, eu n-am mai fost surprinsă plăcut de multă vreme. Mi-a ajuns pe ziua de azi. Plec acasă.

În timp ce Linda se îndrepta spre ușa depozitului, Shirley aruncă un chibrit aprins în coșul metalic unde pusese etichetele salopetelor. Se auzi un foșnet puternic, și din recipient se ridică o flacără uriașă. Tânăra sări înapoi țipând ca din gură de șarpe.

— Dumnezeule, Shirl, ce naiba ai pus acolo? strigă Bella.

— Juma' de sticlă de terebentină!

Izbucniră din nou în râs, dar Linda le întrerupse, făcându-le semn să ciulească urechile. Se auzea clar lătratul gros al ciobănescului german din vecini.

— A venit. A venit șefa, zise Bella.

— N-are tocuri și nu-l are pe Wolf.

Linda, care se afla cel mai aproape de ușă părea nedumerită.

Bella și Shirley căutară din ochi o ascunzătoare, dar era prea târziu. Ușa se deschise scârțâind și un bărbat în pardesiu Barbour, purtând pe cap o șapcă cu cozoroc, își făcu apariția în cadrul ei. Candidata la titlul de miss scoase un nou țipăt, prostituata puse mâna pe o rangă, iar Linda strigă:

— Cine naiba ești și ce cauți aici?

— Mă bucur că m-ați confundat cu un bărbat, spuse Dolly scoțându-și șapca și părând mulțumită de farsa ei. Îmi pare rău că nu v-am căutat, dar încă mai am o împuțită de mașină de poliție lipită de ușa mea. Nu mă scapă din ochi nici ziua, nici noaptea. Pune apă la fiert, Linda, sunt moartă de frig. Am tot sărit garduri de grădini, ceea ce nu-i ușor în bocancii grei ai lui Harry, credeți-mă pe cuvânt.

Cele trei rămăseseră cu gura căscată, urmărind-o cum dădea jos din spinare un rucsac din care își făcu vesel apariția Wolf. Se repezi direct la mașina proaspăt vopsită,

ridică piciorul drept și dădu drumul unui jet galben surprinzător de puternic.

— Nuuu! strigară cele trei într-un glas, după care izbucniră în râs.

Dolly nu li se alătură. „Probabil că-s obosite”, își spuse. Își dădu jos haina, aprinse o țigară și începu să scoată din buzunare diverse carnețele. Linda se duse în oficiu ca să prepare cafeaua, Bella se grăbi să ia drujba, în timp ce Shirley urmărea fascinată ultimele licăriri ale focului pe care-l aprinsese.

Tăcerea fu spartă de negresă, care porni motorul drujbei și o ridică în aer. Era o sculă grea.

— Admirabil, Bella, exclamă admirativ Dolly. Când o să te apropii de paznici fluturând chestia aia, sigur o să se dea la o parte. Nimeni n-o să-și dea seama că nu ești bărbat. Bravo, Shirley, salopetele acelea sunt exact ce ne trebuia, iar tu, Linda, ai făcut treabă bună cu mașina.

Cele trei femei zâmbiră ca niște copii care tocmai au fost lăudați de mama lor. Niciuna dintre ele nu înțelegea precis ce făcuse atât de extraordinar, dar sentimentul era extrem de plăcut.

Din cauza zgomotului scos de fierăstrăul mecanic nu auziră bătăile insistente în ușă, însă micul Wolf începu să se agite, și dulăul de alături își reluă lătratul. Bella opri drujba, iar Dolly duse degetul la buze cerându-le să păstreze tăcerea. Linda se îndreptă spre groapa din podea ca să scoată o armă, însă negresa îi făcu semn să se oprească.

— Pentru numele Domnului, calmează-te. Te crezi în filme cu mafioți? șuieră șefa grupului.

— Am de-a face cu pistolari zi și noapte la sala de jocuri, așa că știu să mă descurc cu o armă.

— Te cred, dar e altceva să tragi cu cartușe încărcate cu ditamai alicele.

— Tăceți amândouă, interveni Shirley când loviturile în ușă reîncepură.

Dolly se puse în mișcare, cu Wolf în dreapta ei, gata să-și apere stăpâna. Stinse luminile, apoi întredeschise puțin poarta principală și aruncă o privire afară. Fetele stăteau grupate lângă ușa anexei interioare, ascultând încordate.

— Numele meu este Bill Grant, se auzi o voce de afară. Sunt prieten cu Harry Rawlins. Am un depozit ceva mai jos. Sunteți doamna Rawlins?

— Ce căutați? Știți, sunt foarte ocupată, îi răspunse Dolly evitând să-și confirme identitatea.

— Pot să intru?

— Nu. Dacă deschid ușa mi-ar fugi cățelul, și n-aș avea nici o șansă să-l mai găsesc.

— Nu e nici o problemă, zise bărbatul. Mă întrebam dacă acum, că Harry tot s-a dus – profit de ocazie ca să vă transmit regretele mele –, n-ați fi interesată să închiriați depozitul. Numai dacă vreți, nu mă supăr în caz de refuz.

— Vă mulțumesc pentru condoleanțe, îi răspunse ea politicos. Strecurați numărul dumneavoastră de telefon pe sub ușă și vă caut eu când voi lua o decizie.

Închise ușa și se asigură că era încuiată bine, apoi reveni gânditoare la echipa ei, trăgând puternic din țigară.

— Ați auzit vreodată de un tip pe nume Bill Grant?

Se priviră una pe cealaltă și dădură nedumerite din umeri, apoi o urmară în sanctuarul lor, unde Dolly stinse țigara și își reluă carnetul de notițe.

— S-ar putea să avem o problemă. Omul mi-a spus că era un prieten de-al lui Harry și că deține un depozit mai

jos, pe alee. M-a văzut venind și a venit să verifice dacă totul este în regulă.

— Și care-i problema? întrebă Bella.

— Harry nu a spus niciodată, nimănui, că folosește locul ăsta. L-a închiriat sub un nume fals. Se lăsă tăcerea, femeile evaluând implicațiile.

— Dacă l-au trimis frații Fisher? Cred că am dat de dracu'! țipă Shirley.

— Tony Fisher n-ar fi trimis niciodată pe altcineva să ne sperie în locul lui. Îi place s-o facă personal, argumentă Linda.

— Dar dacă și-a închipuit c-o să dea peste Harry? La asta te-ai gândit? Soțul tău l-ar fi speriat el pe Tony, nu-i așa, Dolly?

— Stați așa puțin, interveni Bella. De ce ar crede Tony Fisher că Harry Rawlins – căci despre el vorbim, da? – ar fi în viață?

— Pentru că eu i-am spus lui Boxer că Harry a supraviețuit jafului ratat, știind că el nu se va putea abține și le va povesti mai departe fraților Fisher. Voiam să scap de ei, să-i pun pe o pistă falsă.

— Înseamnă că trucul n-a funcționat prea bine, dacă tipul ăla a fost trimis de Tony, zise Bella cu vocea ei profundă, autoritară. Cine crezi că i-a trimis?

N-o scăpa din ochi pe văduvă, putând auzi aproape cum i se învârteau rotițele în cap.

— Nu știu. S-ar putea să fie cel de-al patrulea participant la jaf, dar sunt convinsă că numele lui nu este menționat în registre. Trebuie să mă duc mâine la bancă, să verific încă o dată. Și să vă mai aduc niște bani.

Dolly se adânci în studiul carnețelelor cu notițe, pe când celelalte femei își aruncau priviri nesigure. Linda o încurajă

din cap pe Bella, ca și cum ar fi încercat să-i transmită: „Hai, întreab-o tu dacă toată povestea asta cu spargerea e adevărată”, dar negresa tăcu mâlc. Nu avea chef să zguduie barca tocmai acum, când urmau să mai vină niște bani câștigați aproape fără nici un efort.

— Shirl, pe tine te rog să faci rost de niște role mari de vată, ca acelea folosite la spitale, ca să burdușim salopetele.

Era atât de obosită, încât își dădu seama că vocea îi suna puțin implorator.

— De ce trebuie să mă ocup numai eu de cumpărături? protestă tânăra.

— Pentru că te pricepi atât de bine la asta, draga mea. Trebuie să umplem rucsacii cu ceva greu. Linda, de asta te ocupi tu.

Bella ridică una dintre cărămizile împrăștiate pe jos, rămase de la nenumăratele lucrări de amenajare.

— Ce-ar fi să ne punem în formă? sugeră ea.

— Am putea merge la centrul acela SPA, unde să facem sport cu greutăți adevărate, prinse Linda ocazia din zbor.

Îi surâdea ideea unei recompense după toată munca grea pe care o prestase, iar sauna i se părea chiar atrăgătoare acum. Se simțea mult mai sigură pe ea de când reîncepuse să facă sex periodic.

— Nu mă refer la prosteala cu greutăți pentru copii, Linda, se încruntă Dolly. Vom purta pe noi echipament de protecție și va trebui să ridicăm rucsacii burdușiți și să alergăm cu ei spre mașină cât de repede ne țin picioarele.

— Trebuie să folosim bocanci în locul espadrilelor pe care le-am cumpărat? se îngrijoră Shirley privind spre hainele bărbătești pe care le purta Dolly.

— Nu, încălțările alese de tine sunt foarte bune.

— Nu m-aș supăra, dar, dacă vom purta bocanci, pot păstra espadrilele? Se potrivesc perfect cu vechea salopetă pe care am modificat-o. Știi, din setul acela pe care nu-l mai folosim pentru atacul mașinii blindate.

— Ah, da, sigur că se potrivesc! o ironiză Linda.

— Ce-ar fi să ne concentrăm asupra cărămizilor, le întrerupse Dolly nevenindu-i să creadă la ce nivel degenerase discuția.

— Îmi pare rău, se scuză slugarnic văduva lui Joe Pirelli, care, în sinea ei, tot mai spera să ajungă la centrul acela de înfrumusețare. Câte cărămizi crezi că trebuie să pun în fiecare rucsac?

— Pentru numele lui Dumnezeu, folosește-ți creierul, femeie! Fiecare rucsac trebuie să cântărească echivalentul unui sfert de milion de lire. Dolly era cu adevărat exasperată. Acum, ne putem concentra puțin? Nu avem mai multe încercări și nu ne este permis să greșim. De aceea, trebuie să repetăm fiecare operațiune până când ne intră în reflex.

Scoase harta unei cariere de piatră din preajma Londrei și o întinse pe bancul de lucru.

— Harry și oamenii lui au folosit locul ăsta pentru repetiții. Este destul de izolat, iar exploatarea a fost abandonată, așa că li s-a părut perfect.

Ochii lui Shirley se umplură de lacrimi. Puse mâna la gură și izbucni în hohote de plâns abia reținute. Linda îi cuprinse umerii protector.

— Îmi pare rău, Dolly, îngăimă tânăra printre suspine.

— Nu, Shirl, dacă este ceva în neregulă avem dreptul s-o știm. Trebuie să fim puternice și să rămânem unite. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai mi-am amintit ceva, asta este tot. Cu o săptămână înainte de... cu o săptămână înainte, Terry a venit acasă cu pantofii și pantalonii murdari de un praf alb. Crezi că fusese acolo? Se antrena cu Joe și cu Harry?

Linda și Dolly își aruncară o privire lungă. Cariera era exact locul unde să te murdărești cu praf de piatră. Harry nu cărase nici un fir acasă, dar el era mult mai grijuliu cu ținuta decât Terry. Linda îi șterse lacrimile cu batista ei.

— Joe al meu nu s-a întors niciodată cu așa ceva pe el, dar pun pariu că patul târfei blonde cu care mă înșela era plin de praf.

Vorbise fără mânie, doar cu resemnare. Știuse dintotdeauna că Joe nu venea direct acasă în patul ei și știa că venise momentul să o spună și altora. Simțea că i se luase o piatră de pe inimă.

— Voi căuta un alt loc unde să ne antrenăm, spuse Dolly împăciuitoare.

— Nu, nu e nici o problemă. Doar mă prostesc, nu mă luați în seamă.

— Shirley, am decis că vom găsi un alt loc pentru pregătire. Asta va fi lovitura noastră, nu a lor. Mâine aveți liber, odihniți-vă. Ne vedem aici poimâine, la nouă dimineața, ca să trecem prin toate etapele atacului, pas cu pas, până când nu mai există neclarități. O să vă sun de pe telefonul sigur, de la mănăstire. Termină de împachetat sub privirile celorlalte femei, cu micuțul Wolf amușinându-i curios bocancii, intrigat de amestecul de mirosuri.

În timp ce le privea, lui Dolly i se puse un nod în gât. Îi făcea mare plăcere să fie alături de ele, alături de aceste văduve care aveau grijă de ea și una de cealaltă. Da, se mai certau, dar nu din egoism, ci pentru că le păsa. Deschise gura pentru a-și exprima sentimentele tandre, dar își înghiți cuvintele în ultima clipă.

— Nu uita de cărămizi și de rucsacuri, Linda! De rest mă ocup eu.

Cu aceste cuvinte, părăsi depozitul.

Shirley mai scoase un suspin și verifică dacă focul din coșul metalic se stinsese complet. Văzu că etichetele erau complet de nerecunoscut.

— A fost drăguț din partea ei să schimbe locul de antrenament, nu-i așa? comentă ea, mulțumită că făcuse, în sfârșit, o treabă bună.

— Da, a fost un gest frumos. Desigur, ar fi fost mult mai bine dacă rămânea împreună cu noi să strângă mizeria.

Bella strânse rucsacurile într-o singură grămadă, ca să-i ușureze munca Lindei, și adună cănile ca să le spele.

— Aș da orice să văd ce scrie în registrele acelea, spuse Linda visătoare, cu ochii la ușa pe care tocmai dispăruse liderul lor.

— Eu n-aș vrea, o contrazise Shirley. Nu vreau să cunosc nimic din ceea ce n-am nevoie să cunosc.

— Și de unde știi ce ai nevoie să cunoști și ce nu? Dacă blestematele de registre sunt complet goale, iar noi suntem niște marionete dirijate de imaginația ei bolnavă? Ai avea nevoie să știi asta, nu crezi?

— Să n-o luăm de la capăt. Trebuie să plec, că în douăzeci de minute începe *Dallas*-ul.

Celelalte două o petrecură cu privirea. Mai aveau de lucru în acea noapte, deci nu mai avea rost să mai treacă pe acasă. Linda pregăti încă un ceai în cănile proaspăt spălate, neputându-se abține de la o nouă serie de bombăneli, la care prietena ei nu răspunse, căci știa cât de important era pentru unii să-și exprime cu voce tare sentimentele, de care pe ea o durea undeva.

— Se poartă cu noi de parcă am fi sclavii ei, oftă Linda. Numele de Rawlins nu-i dă dreptul să ne spună ce să facem și ce nu. Dacă suntem o echipă, de ce nu avem drepturi egale? Tu ce părere ai? o întrebă întinzându-i o cană de ceai.

— Nu suntem o echipă, draga mea. Ea este șefa și n-avem ce face. Nu-i pot plăti ratele la casă lui Shirley, nu-ți pot cumpăra o mașină, nu-mi permit nici măcar luxul de a-mi păstra hainele pe mine o lună sau două. Tu ai putea plăti pentru toate astea? Și nu vreau să știu ce este în registrele alea, căci dacă toată povestea asta e reală și apar necazuri cu legea, eu o să neg totul. Cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine.

Linda zâmbi. Îi plăceau onestitatea și simplitatea prietenei sale. Începu să așeze teancuri de cărămizi lângă fiecare rucsac sub privirea Bellei, care se sprijinea de măsuța bucătăriei. Ceva o deranja în legătură cu Dolly, dar nu putea preciza ce anume. Spera că era corectă cu ele, pentru că își dorea într-adevăr să lase în urmă viața de păcat pe care o ducea. De acum înainte însă, se hotărî să n-o scape din ochi pe văduva mai în vârstă.

*

Linda se simțea destul de obosită când ajunse la sala de jocuri, dar nici nu intrase bine când îl văzu pe Carlos trecând prin față.

— Unde te duci îmbrăcat așa, la patru ace? îi strigă din ușă.

Carlos se opri rânjind, iar Linda alergă spre el și-l sărută.

— Mă întâlnesc cu un tip care închiriază mașini și e interesat să-și facă service-ul la mine. Ar fi o afacere trăsnet dacă aș reuși să-l conving.

Aruncă o privire în spate, către localul din care tocmai ieșise femeia. În primul moment fusese teribil de jenată. Arăta ca naiba după noaptea petrecută la ascunzătoare. El era pe cale să încheie o înțelegere bănoasă, pe când ea se ocupa să-i păzească pe copiii de la jocuri de labele pedofililor locali. „La naiba, își spuse. Sunt cine sunt, nu am de ce să-mi fie rușine." Îl privi din cap până în picioare zâmbind fericită. Nu putea crede că un asemenea bărbat era numai al ei. Joe arătase foarte bine, dar era puțin cam necioplit. Nu era o mironosiță, însă Carlos era altceva. Nu-i lipsea nimic: era stilat, macho, frumos și puternic.

— Ai întârziat, se auzi vocea lui Charlie din spatele ei. Eu nici nu mi-am putut lua pauză.

Zâmbetul îi dispăru într-o secundă.

— În pauză nu faci altceva decât să te uiți după fundurile femeilor care trec pe stradă. Stai liniștit, că vor trece și peste zece minute. Dispari!

Charlie se uită urât la Carlos. „De-aia e veselă ca o vrăbiuță în ultima vreme. Ăsta trebuie să fie șmecherul care i-o trage." Îi privi pe când se despărțeau și Linda profită ca să-l mai pipăie puțin peste tot. Charlie îi făcea curte de ani de zile, fără nici un succes. Iar Carlos arăta exact ca un codoș, cu costumul lui deschis la culoare și părul lung, buclat. Își croi drum afară, nelăsându-i femeii altă opțiune decât să-i ia locul pe scaunul de la casierie.

De cealaltă parte a străzii aglomerate, Boxer Davis mânca o pungă de *fish and chips*. Această parte din Soho era vie mai mult noaptea, cu mici restaurante, cluburi, puburi și săli de distracții. Clubul fraților Fisher era cel mai luxos, dar oricând puteai găsi unul mai ieftin. Pe străzi circula un amestec pestriț de bărbați eleganți precum Carlos, ratați jerpeliți ca Charlie și oameni buni la toate și la nimic, asemenea lui Boxer. Businessmenii se întâlneau cu pipițele,

pegra făcea afaceri dubioase, muncitorii se îmbătau criță, oameni de la optsprezece la optzeci de ani se amestecau fără probleme, căci era loc pentru toată lumea.

Boxer îl văzuse pe Carlos îmbrățișând-o pe Linda și rămăsese cu gura căscată, plină de cartofi pe jumătate mestecați, când Charlie trecu pe lângă el în drumul lui spre ceva de mâncare.

— Cum îți merge, bătrâne? Aia cu care vorbeai nu era femeia lui Joe Pirelli? Îl cunoșteam pe tip, de-aia întreb, îl abordă fostul sportiv.

Charlie dădu din cap afirmativ și-și văzu de drum. Nu-l mai văzuse de multă vreme pe Boxer și nu voia să aibă de-a face cu el. După părerea lui, omul nu era decât un bețivan pus tot timpul pe ciupeală. Îi aruncă o privire, observând totuși costumul bine croit în care-i stătea înfiptă caroseria. Părea decent pentru prima dată în viață, poate că-i mergea mai bine. Charlie se decise că merita să-i acorde puțină atenție.

— Ne mai vedem pe aici, Boxer... dacă ai nevoie de ceva, mă găsești la sala de jocuri.

— Așa facem, îi răspunse acesta fericit.

Charlie simți o împunsătură de gelozie care se transformă imediat în enervare. „Ziua în care ești invidios pe omul ăsta e ziua în care ai face mai bine să te împuști.” La coadă se scotoci în buzunare, descoperind că nu-și putea permite decât o porție mică de cartofi și o chiftea de pește. „Doamne, cât mi-aș dori să scap din gaura asta de șobolani!” Piciorul îi dădea dureri pe vremea aceea umedă și-l făcea să șchioapete. Fusese un copil plăpând, iar când, dintre toți colegii lui de școală, poliomielita îl alesese tocmai pe el, se mai pricopsise și cu un picior paradit. Cu monedele ținute strâns în pumnul scheletic, își băgă cealaltă mână în buzunar și-și atinse boașele. Zâmbi

reconfortat și se lăsă în voia sportului lui favorit, acela de a admira fundurile de femei care se foiau pe stradă.

• 14 •

Resnick dădu buzna pe coridorul secției de poliție gata să se ia la ceartă cu cineva, însă nimeni nu se oferi voluntar. Voia să rezolve situația cu Saunders înainte de a merge la întâlnirea cu Dinte Verde, dar în secție nu era mai nimeni, cu excepția zugravilor și a decoratorilor care luaseră în stăpânire culoarele, aparent cu scopul precis de a-i sta lui în cale. Era ca la casa de nebuni. Fără a i se cere părerea, se trezise mutat într-un birou mai mic până la finalizarea lucrărilor în cel principal. Văzuse planurile și știa că se va alege cu un acvariu cu geamuri transparente. Până și ideea că putea fi privit în timp ce se frământa și se plimba fumând de colo-acolo îl scotea de sărite. Era un tip retras care avea încredere doar într-o mână de oameni.

— Alice! urlă. Ali...

Tânăra își făcu apariția în pragul unei uși. Ținea în brațe o cutie de carton cu toate documentele de pe biroul lui, atent aranjate. Deasupra trona un sendviș de la automat.

— Seiful dumneavoastră e la mine în birou, încuiat. Cheia e la mine. Dosarele astea vor ajunge în sertar la mine până când vi se va muta biroul. Saunders a plecat acasă, pentru că mirosul de vopsea îi dădea dureri de cap. Va continua evaluarea cazului mâine, așa că ați face bine să fiți aici. Sendvișul este cu șuncă și cașcaval, îmi închipui că n-ați apucat să mâncați nimic.

— Îți mulțumesc, Alice. Resnick își luă gustarea și dădu să plece la întâlnirea cu informatorul.

— Cum v-a mers azi? o auzi în spatele lui.

— L-am găsit pe angajatul fabricii de pâine care, după toate probabilitățile, l-a ajutat pe Rawlins să fure camionul. Din păcate, nu am aflat prea multe de la el. Era mort.

Nu găsea ceva care să-l consoleze pentru eșec, dar susținerea morală era exact ceea ce-i lipsea de cele mai multe ori.

— Sper că Dinte Verde o să vă aducă vești mai bune. Noapte bună, domnule.

Îi adresă un zâmbet timid și plecă.

*

Zece minute mai târziu, Resnick se afla pe bancheta din spate a unei mașini de poliție, cu servieta deschisă în poală, în timp ce Fuller conducea spre Regent Park. Andrews aruncă o privire furișă în oglinda retrovizoare – concentrarea de pe chipul bătrânului era teribilă. Ochii îi săreau de la un rând la altul în timp ce dădea paginile, căutând orice indiciu care l-ar fi putut conduce la registrele lui Rawlins. Rapoartele de la supravegherea văduvei erau deosebit de relevante: coafor, SPA, bancă, coafor, mănăstire, bancă, coafor...

— Andrews, întreabă echipa de filaj unde este Dolly Rawlins în acest moment.

— E în casă. Ne-au transmis când erați la secție.

— Ați remarcat cât de des se duce la coafor? Nu? Dar la bancă? De câte ori ai scăpat-o, Fuller? Dar tu, Andrews?

Din față nu se auzi nici un răspuns. Andrews, cel puțin avea bunul simț de a părea rușinat, în timp ce Fuller își luase mutra plictisită.

— Crezi că se joacă cu noi, Andrews, sau pune ceva la cale?

— Nu-mi dau seama, domnule.

— Da, cum să-ți dai seama, cap de... Resnick era prea obosit până și pentru a-l umili pe Andrews. Îți mai dau o întrebare la care nu știi răspunsul: știe să se debaraseze de filaj ca o profesionistă, sau filajul vostru este deosebit de prost? Presupun că n-o să știm niciodată adevărul, nu-i așa?

Își aprinse o țigară și inhală adânc fumul. Fuller începu să clipească des și dădu să deschidă geamul.

— Închide-l! urlă inspectorul principal. Se face curent în spate!

Frânele, acționate cu forță, opriră brusc autovehiculul. Hârtiile i se împrăștiară peste tot. Îi aruncă o privire ucigașă lui Fuller.

— Am ajuns la Regent Park, așa cum ați solicitat... domnule comandant, spuse Fuller, încercând să-l scoată din sărite.

Resnick își adună documentele de pe jos și coborî, nu înainte de a arunca o ultimă privire spre „oamenii lui" – Fuller se uita în față cu un rânjet stupid pe față, iar Andrews căsca de-i trosneau fălcile. „Dumnezeule, ce pereche de incompetenți leneși", își spuse trântind portiera. Poate va avea mai mult noroc cu Dinte Verde, poate primea o veste bună.

Intră în parc, se așeză pe o bancă și începu să-și mănânce sendvișul privind fascinat cum fremătau crengile copacilor. Era atât de obosit! Știa că Dinte Verde îl urmărea de undeva din apropiere și că avea să i se alăture curând pe bancă.

Într-adevăr, informatorul se așeză imediat ce Fuller și Andrews ieșiră din raza lui vizuală. Ca un câine flămând, puse ochii pe sendviș. Resnick îi dădu ce nu apucase să mănânce și-l așteptă să termine de înfulecat înainte de a vorbi.

— Ce e așa de important?

— E un zvon care se răspândește ca râia, dom' comandant. Un zvon despre Harry Rawlins, completă interlopul aprinzându-și o țigară.

— Ce chestie, așa speram și eu, răspunse polițistul scuturându-și firimiturile de pe pulpanele hainei.

— Dacă cineva a pus mâna pe registrele lui, e ca și cum ar avea lampa lui Aladin... înțelegeți?

— La cine sunt?

— Chiar la proprietar: Harry Rawlins.

— Am venit până aici doar ca să aud tâmpeniile astea?

— Vorbesc foarte serios! insistă Dinte Verde.

— De unde naiba ai aflat chestia asta? strigă furios Resnick. Tu nu te trăgeai de șireturi cu Harry Rawlins, amice! Chiar dacă ar fi adevărată, o asemenea informație nu poate ajunge până la tine!

— Boxer Davis aruncă cu bani în stânga și-n dreapta și vorbește ca o moară neferecată. Ba chiar poartă și costumul lui Harry.

Ochii polițistului se îngustară. Davis ar fi putut reprezenta o sursă validă. Poate că aflase ceva interesant, până la urmă.

— A lucrat ani de zile pentru Harry, iar acum spune peste tot că a reintrat în serviciul lui.

Resnick își aruncă țigara în iarba umedă și se ridică să plece.

— Stați! Dinte Verde se repezi după el și-l trase de mână.

— Nu plătesc pentru zvonuri. Și nu-mi mânji pardesiul. Uite ce-ai făcut, deja mi-ai pus cașcaval pe haine! Ar trebui să-mi plătești curățătoria, nu să-mi ceri bani.

Dinte Verde își trase nasul demonstrativ și-și curăță dinții din față cu unghia. După ce-i întinse o hârtie de cinci

lire, Resnick o luă spre mașină.

*

Fuller, care dădea ture de parc, îl văzu pe când se ușura în spatele unui copac.

— Fii atent ce face, remarcă dezgustat. Îți dai seama că în pixul ăstuia stă avansarea mea?

În timp ce se apropia de mașină, Resnick își șterse mâinile pe partea din spate a pantalonilor și-și aprinse încă o țigară.

— Acum o să-și pună curul plin de pișat pe bancheta ta curată și o să-ți sufle fumul în nas, hohoti Andrews.

Dar inspectorul principal părea foarte reținut.

— Dinte Verde spune că Boxer Davis a dat dintr-odată de bani. A răspândit prin oraș vestea că lucrează pentru... făcu o scurtă pauză și se răzgândi. În fine, nu contează. Oricum, probabil sunt numai prostii.

— De ce vă îndoiți de informație? întrebă Fuller.

În realitate, era bucuros că întâlnirea se dovedise un eșec, dar îl rodea curiozitatea.

— Omul spune că lucrează pentru nenorocitul de Harry Rawlins.

— Ce? Fuller se frecă la ochi. Dinte Verde lucrează pentru Rawlins?

— Nu Dinte Verde! Boxer Davis, tâmpitule! Se pare că grăsanul se plimbă într-unul dintre costumele scumpe ale lui Harry, încălțat cu pantofii lui. Și a făcut rost de bani, pe care-i sparge fericit.

Andrews ridică din sprâncene și se întoarse spre șeful lui.

— Poate că lucrează pentru Dolly, că-l tot vedem pe acolo.

— Altă idee tâmpită, răspunse Resnick.

— E imposibil ca o babă care-și petrece timpul între coafor și mănăstire să-l fi angajat pe un infractor de carieră ca Boxer Davis.

— Tăceți din gură, amândoi! Fuller, mergem în Soho. Vreau să-l găsim pe Boxer și să-l luăm pentru o discuție amicală.

— Dar e aproape miezul nopții, se plânse polițistul.

— Atunci, avem mai multe șanse să-l găsim, nu? Golanii ăștia bătrâni nu se culcă la nouă seara, ca voi, curci plouate ce sunteți!

Cei doi polițiști de pe locurile din față schimbară o privire lungă, apoi Fuller se înscrise în direcția cartierului rău famat.

*

Boxer se întoarse în garsoniera lui cu punga de *fish and chips* în mână. Pentru a treia oară, se apucă să numere banii pe care i-i dăduse Dolly, aranjându-i în teancuri ordonate pe pat. Femeia îi spusese că Harry va mai ține capul la cutie o vreme și că ar fi bine să facă la fel. Îi dăduse adresa unei pensiuni drăguțe de la țară și-i promisese că-i va mai da niște bani înainte de plecare. Harry urma să-l contacteze acolo la momentul potrivit. Boxer înghițise momeala cu ac, cu plută și cu undiță cu tot.

Ridică o fotografie neînrămată de pe noptieră în care apărea alături de fiul lui. Băiețelul era cocoțat pe umerii tatălui său, făcând cu mâna spre fotograf. Își frecă nasul zdrobit. Probabil că avea opt sau nouă ani acum. Clătină din cap, supărat pe el însuși că nu era în stare să-și amintească vârsta propriului copil. Se întrebă dacă nu era momentul s-o caute pe fosta lui nevastă, Ruby. Ar fi fost mândră de el,

căci reușise să nu se mai atingă de alcool. Iar băiețelul lui i-ar fi admirat costumul nou și pantofii strălucitori.

Sprijini cu grijă fotografia de piciorul veiozei. Îi era dor de pușți, dar altfel se simțea bine, foarte bine. Scutură din cap și chicoti la gândul surprizei pe care le-o pregătea tuturor șeful și prietenul lui, Harry Rawlins. Își îndesă un pumn de cartofi reci, plini de ulei, în gură. Aveau un gust oribil acum, așa că-i scuipă înapoi în punga de hârtie, pe care o mototoli cu tot cu conținut și o aruncă în coșul de gunoi care dădea deja pe dinafară. Se uită în jur la camera sărăcăcioasă și murdară.

— Ce cocină... bombăni el, apoi se înveseli. Lucrurile erau pe cale să se schimbe în bine. Harry Rawlins avea să-i facă rost de o locuință decentă și să-i dea mai mulți bani.

— Sunt pe val, fiule. Aș vrea să te iau cu mine. Sper că mă vei lăsa măcar să încerc. Își trânti uriașa conformație într-un fotoliu uzat, închise ochii și se gândi la Harry. Îl putea vedea atât de bine, de parcă s-ar fi aflat acolo, în aceeași cameră.

Îl cunoscuse într-o noapte, lângă ringul sălii de box York Hall din cartierul Bethnal Green. Boxer se pregătea să intre pe sub corzi, când simțise că cineva îl trăgea de halat. Privind în jos, văzuse un tânăr cu țigara în colțul gurii.

— Mă numesc Harry Rawlins. Am pus o mie de lire la bătaie pe tine, bătrâne. Așa că rupe-l în bătaie, și te aștept cu două sute pentru osteneală.

Partida se terminase în runda a treia, iar Harry își respectase promisiunea. Era un hoț de onoare, își spusese Boxer, iar asta îi plăcuse întotdeauna la el. Știai că-și va ține cuvântul.

Un ciocănit puternic în ușă îl smulse din reverie. De pe coridor se auzea o respirație sacadată.

— Hei, Boxer? Ești acolo? Deschide!

Rămase tăcut. Era Fran, proprietara de zece tone cu respirația urât mirositoare, pe numele ei complet Frances Welland. Își amintea că venise odată foarte beat acasă și că, spre regretul lui, se culcase cu ea. Era bucuros că nu-și mai aducea aminte cum fusese sexul, dar o găsise sforăind lângă el, dezbrăcată. Femeia încercase să-l facă să repete performanța, însă reușise să scape.

— Boxer, nenorocitule! Știu că ești acolo! Deschide, ai un vizitator!

Se ridică mormăind și deschise prudent ușa. Vizitatorul era mascat de trupul masiv al lui Fran, așa că nu-și putea da seama cine era. Când, în sfârșit, făcu un pas înainte, chipul i se lumină ca prin farmec.

— Eddie Rawlins, bătrâne prieten! Hai, intră, te rog.

Boxer îl târî în sălașul lui și trânti ușa în nasul proprietăresei cu un rânjet. Îi zâmbea întotdeauna nebunei, căci nu voia să fie dat afară. Se îndreptă spre chicineta din colțul garsonierei și puse în funcțiune fierbătorul electric.

— Mă bucur să te văd, Eddie. Din păcate, nu-ți pot oferi mare lucru, dar ceai am întotdeauna.

— Nu, nu, nu, protestă bărbatul. Hai să stăm de vorbă ca între vechi prieteni! Scoase o sticlă de whisky scoțian dintr-un buzunar și o așeză cu zgomot pe masă. Ai pahare?

Ochii lui Boxer se măriră și nările începură să-i freamăte. Pofta de alcool reveni în mai puțin de o secundă, dar rezistă cu un zâmbet superior.

— M-am lăsat de tărie, bătrâne. De luni de zile n-am mai pus gura pe așa ceva. Nu mă deranjează dacă tu vrei să bei, dar eu rămân la ceai.

Îi întinse o ceașcă pătată și ciobită și se așeză lângă el.

— Hai, că un strop de băutură n-a omorât pe nimeni, insistă Eddie. Doar o gură... să bem în sănătatea lui Harry.

Boxer zâmbi și cedă fericit. Probabil că Eddie știa și el că șeful lui era în viață și că se pregătea să-și recupereze afacerile de la frații Fisher.

— În cazul ăsta, cred că un strop ar fi OK.

Era tot mai excitat. Vechea bandă părea să se reunească.

Aduse încă o ceașcă veche, iar Eddie începu să vorbească în timp ce turna. Începu prin a se plânge de nevastă și de copil, apoi de afacerea cu dezmembrări auto care mergea tot mai prost, având grijă tot timpul să-i umple ceașca lui Boxer. El își punea o singură măsură, pe când fostului sportiv îi turna două măsuri. În mai puțin de o jumătate de oră, zdrahonul era amețit bine.

Eddie turuia fără oprire. Boxer aștepta disperat o ocazie să-l întrebe despre Harry, dar se gândea că până la urmă vizitatorul său avea să vorbească din proprie voință. Când acesta încercă să-i toarne din nou whisky, își puse palma mare peste ceașcă.

— N-am mai băut de multă vreme, Eddie. Mi s-a urcat direct la cap. Ar trebui să mă opresc.

— Nu-ți face griji, bătrâne. O să am eu grijă de tine. Hai, să terminăm sticla.

Boxer luă încă o gură, moment în care auzi sunând telefonul cu plată din holul de la parter. Alese să-l ignore.

— E pentru Fran, probabil, zise el dând din umeri cu nonșalanța omului beat. E o târfă grasă și leneșă, adăugă, observând că nimeni nu ridica receptorul.

Însă proprietara reușise să se târască până la aparat și acum urla pe casa scărilor:

— Boxer, e pentru tine!

Până și Eddie se strâmbă la auzul vocii ei sfredelitoare.

Deja beat bine, fostul sportiv își trânti scaunul și se îndreptă spre ușă. Fran îl aștepta gâfâind cu receptorul în

mână în timp ce cobora nesigur scările.

— Credeam că ai surzit.

Boxer o apucă în brațe, o strânse puternic și o sărută apăsat pe gură.

— Ooooh! chicoti femeia. După ce pleacă prietenul tău, te aștept cu o sticluță de gin în camera mea, îi susură la ureche. Am și o pătură electrică să ne țină de cald în pat...

Boxer îi făcu semn să plece zâmbind stupid și privindu-i fundul uriaș cu dorința pe care ți-o dă excesul de alcool. După o porție zdravănă de whisky arăta bine, chiar dezirabilă.

— Cine e? bâigui în receptor. Apoi, după o scurtă pauză, strigă: Dolly, ce mai faci?

— Ai băut?

Sunase ca să verifice dacă plecase la pensiune, așa cum îi recomandase ea.

— Am băut una mică, dar stai liniștită. Totul e sub control... sughiță el. Fii atentă pe cine am văzut în Soho, să mori de râs, nu altceva. Am văzut-o pe văduva lui Pirelli cu un macaronar, unul Carlos. Femeia a făcut o obsesie pentru genul mediteraneean. Dar ia ghici cine e omul de fapt? Este mecanicul și iubitul nenorocitului de Arnie Fisher! Boxer râdea atât de tare, încât nu auzi ultima replică a femeii.

— Carlos *cine?* repetă Dolly cu o voce aspră. Nu putea auzi altceva decât râsul dement și tusea lui Boxer, care încerca să-și recapete suflul. Ascultă-mă, cine este Carlos?

Fără să-și dea seama, bărbatul continuă pe un ton de glumă.

— Nu-i mișto, Dol? Între târfulița aia și noi, Arnie a pierdut totul. Și habar n-are! Ah, n-ai să ghicești niciodată cine a venit în vizită pe la mine...

Uriașul mai trase un hohot homeric de râs și scăpă receptorul pe podea. Până să-l ridice, Eddie apăruse în spatele lui și cu un gest fulgerător puse capăt convorbirii.

— N-avem timp de bârfă, amice. Te duc în West. Eu fac cinste.

Fostul sportiv nu se lăsă rugat.

*

Resnick și Fuller se garaseră la ultima adresă cunoscută a lui Boxer Davis, pe care o dăduse când fusese arestat pentru tulburarea liniștii publice, cu șase luni înainte. Andrews intră în blocul mizer cu camere de închiriat și ieși peste câteva clipe.

— Nu-i aici, dar proprietara mi-a dat o adresă din Ladbroke Grove unde crede că ar putea fi acum.

Fuller demară, iar inspectorul principal își trase pălăria pe ochi.

— Băiatul ăsta e o uriașă piesă din tot puzzle-ul, ascultați la mine. O piesă mare, stupidă și urâtă. Ne va spune tot ce vrem să aflăm.

Zâmbind satisfăcut, Resnick închise ochii și ațipi.

*

La pubul cu specific sportiv, Boxer era aproape incapabil să mai rămână în picioare sau să lege două propoziții. Stătea cu Eddie la bar, înconjurat de un mic grup de clienți care-i sorbeau cu nesaț povestea ultimului meci din carieră, lovitură după lovitură. Pereții clubului erau tapetați cu fotografii îngălbenite de foști boxeuri și luptători, printre care și Boxer. Audiența îl cunoștea după reputație, dar știa și că ieșise de mult din circuit și că partida pe care o povestea era veche de cel puțin douăzeci de ani. Cu toate acestea, ascultau cu atenție, iar vreo doi

chiar îl încurajau. Boxer era în elementul lui, fluturând din brațe și lovind năprasnic fantomele, parând și ripostând. La un moment dat, se întoarse violent și răsturnă halba unui bărbat din spatele lui. Cerându-și iertare în fel și chip, puse brațul peste umerii clientului și-l sărută drăgăstos pe chelia lucioasă.

Singura persoană care nu-l asculta era Eddie, care supraveghea intrarea barului. La un moment dat, un tip în blugi și geacă scurtă își făcu apariția și-l salută scurt din cap, având grijă să rămână în umbră. Deși chipul nu i se vedea, Eddie știa cu cine avea de-a face. Salută, la rândul lui, în tăcere. Afacerea era reglată.

Încă o eschivă și Boxer lovi tejgheaua, trimițând la podea o tavă plină cu pahare murdare. Barmanul se săturase de scandal și distrugeri, așa că-i spuse lui Eddie să-și ia campionul și să se care pe ușa de serviciu, căci nu avea chef de urme de vomă la intrarea principală. Ieșiră împreună cu cheliosul stropit cu bere în mica alee din spate. Muzica rock bubuia de peste tot, pe lângă pereți erau înșirate gunoaie și butoaie vechi de bere, iar un cerșetor își făcea de lucru într-un tomberon imund. Boxer căzu în genunchi imediat ce simți aerul rece al nopții. Eddie privi în lungul aleii și văzu semnalul farurilor unei mașini care-i aștepta. Nu mai trebuia decât să scape de cheliosul băgăcios, care se lipise de ei.

— Hai la bombele de strip-tease, ce zici, bătrâne? bolborosi el prefăcându-se beat. Nu ne-ar pica bine niște țâțe și cururi? Plătesc eu. Vino și tu amice, îl invită și pe necunoscutul atins de calviție, apoi începu să-și palpeze febril buzunarele. La naiba, mi-am uitat portofelul la bar. Te rog mult, intră tu și adu-mi-l, până îl culeg pe Boxer de pe jos.

Omul, la ideea unei nopți cu femei și băutură pe gratis, se execută bucuros.

În momentul în care acesta intră în bar, Eddie se îndreptă cu pași rapizi în direcția opusă mașinii care pândea. Boxer reuși să se ridice și, ținându-se de un tomberon, îi strigă în zadar să-l aștepte.

Mașina claxonă o dată. Fostul sportiv se întoarse și privi prin aburii beției, crezând că era cineva cunoscut. Dintr-odată, șoferul aprinse faza lungă, orbindu-l, apoi farurile se stinseră complet și mașina acceleră pe alee, aruncând în toate părțile lăzi, butoaie și saci de gunoi. Deși auzea motorul venind spre el, picioarele nu-l ascultau, nu voiau să-l ducă la adăpost. Mașina îl lovi în plin, îl aruncă în sus, într-un arc de cerc, și-și continuă cursa încă vreo câțiva metri. Boxer aterizã în spatele ei cu un bufnet și reuși să se ridice în patru labe, încercând frenetic să se ascundă pe undeva. În oglinda retrovizoare, șoferul îi sesiză eforturile disperate. „E solid, nenorocitul”, bombăni el băgând în marșarier. Ca să fie sigur, îl mai lovi nu o dată, ci de două ori, izbind și un zid cu bara din spate. Apoi, autovehiculul părăsi aleea, cu stopurile și pozițiile clipind avariate.

Boxer rămase întins printre gunoaie, zdrobit și plin de sânge. Respira precipitat, căci plămânii nu reușeau să facă față șocului. Putea vedea luminile străzii circulate chiar în fața lui, dar nimeni nu-l putea zări în întunericul aleii. Oarecum anesteziat de cantitatea prodigioasă de alcool pe care o ingurgitase, reuși să se târască spre lumină înainte de a-și pierde cunoștința. Dacă cineva ar fi catadicsit să arunce o privire, i-ar fi putut zări brațul ridicat deasupra unui mic morman de legume putrede, dar ar fi crezut că nu era decât un boschetar beat care adormise și ar fi trecut mai departe.

— Hei, amice! N-am găsit nici un portofel pe bar! Nevăzând pe nimeni, cheliosul pisălog începu să bombăne: S-a dus noaptea mea de distracție. Sper să vă umpleți de lăței, lua-v-ar dracu'!

Omul se întoarse înăuntru și își mai comandă o bere.

• 15 •

În bucătăria mănăstirii, Dolly curăța cartofi pentru prânz. De obicei se mulțumea să le servească cina copiilor, dar, ca o excepție, se hotărâse să vină devreme și să ajute la gătit. Avea atât de multă energie, încât simțea nevoia s-o risipească într-un mod constructiv. Era ora șapte dimineața. Îi trecu prin cap că, probabil, Bella tocmai își încheiase noaptea de muncă. Avea o meserie atât de grea și câștiga o nimica toată, dar era una dintre cele mai puternice femei din câte cunoștea. Linda probabil că nu-i ascultase sfaturile și se afla încă în pat – niciodată nu o asculta. Cât despre Shirley, își permise un zâmbet mulțumit... tânăra începea să se dea pe brazdă.

Îi ajută pe copiii mai măricei să-și facă paturile, apoi se duse la creșă să ajute la hrănirea bebelușilor. Imaginea unui băiețel care dormea dus în pătuțul donat de ea îi merse direct la inimă. Știa că toate lucrurile ei erau aici și că erau utilizate așa cum trebuia, dar tot se simțea tulburată la vederea lor. Una dintre măicuțe îi întinse un biberon cald și ieși fără să spună un cuvânt. Dolly se apropie de pătuțul copilului ei născut mort și privi la pruncul nedorit care-l folosea acum. Pe o etichetă desluși numele Ben.

— Bună, Ben, șopti, iar ochii micuțului se deschiseră larg la auzul vocii ei.

Se măsurară din priviri câteva clipe și deciseră că se vor înțelege excelent. Sufletul îi era sfâșiat de sentimente contradictorii: tristețea că nimeni nu dorea să-l adopte și mândria că ar fi fost o mamă extraordinară. Hrănise mulți bebeluși la mănăstire de când își pierduse propriul copil, dar, pentru prima dată, se aplecă peste pătuțul cumpărat de

Harry și ridică în brațe un prunc pe deplin sănătos. În acel moment, toate regretele și sentimentele de pierdere parcă i se șterseră cu buretele. Se concentră asupra clipei prezente. Testă temperatura laptelui pe pielea fină de la încheietura mâinii.

— Eu sunt Dolly, și o să-ți dau să mănânci.

Cartofii curățați și tăiați cubulețe fierbeau într-o oală uriașă. Văduva trase la tigaie carnea tocată și legumele, îngroșând compoziția cu granule dintr-un cub de vită, înainte de a transfera totul într-o tavă mare. Apoi zdrobi cartofii, îi întinse pe deasupra compoziției și vârî tava la cuptor ca să se coacă și să facă o crustă crocantă. Dădu pe răzătoare o bucată mare de brânză în timp ce se uita pe geam la copiii care se jucau în grădină. Dincolo de gard se zărea mașina banalizată a poliției, cu doi bărbați plictisiți de moarte pe locurile din față.

— N-aveți decât să mă urmăriți, băieți, căci sunt hotărâtă să merg până la capăt. Voi da lovitura chiar sub nasul scârbosului ăla de Resnick.

*

Plecă de la mănăstire, se îndreptă spre Knightsbridge și lăsă mașina în parcarea pentru clienți de la Harrod's. Intră pe ușa principală și se plimbă aparent fără țintă prin magazin, oprindu-se la un moment dat să probeze o pălărie. În timp ce se admira din diverse unghiuri în oglindă, estimă distanța la care se găsea polițistul însărcinat s-o urmărească. Calculă că avea timp s-o zbughească pe ușa din colț, să ajungă în strada aglomerată și apoi la metrou înainte ca omul să-și dea seama în ce direcție o luase.

Ajunsă în stație, cumpără un ziar și un bilet dus-întors până la Leicester Square. Examină siluetele oamenilor din jur în geamul chioșcului, dar nu zări nici urmă de polițistul care intrase după ea la Harrod's. Cu toate acestea,

îngrijorarea nu-i dispăruse. Orice chip din marea de capete necunoscute ar fi putut aparține altui polițist în haine civile.

Coborî din metrou și se îndreptă pe căi ocolite spre sediul băncii, făcând toate eforturile să-și piardă urma. Se opri încă o dată, în fața unui magazin Army and Navy de pe Strand, prefăcându-se că examina atent produsele expuse în vitrină. Când hotărî că nu era urmărită, intră la bancă. Trebuia să verifice dacă Bill Grant apărea menționat pe undeva prin registrele lui Harry. Avea nevoie și de bani pentru fete.

*

Mama lui Shirley, Audrey era înghețată de frig, picioarele îi înțepeniseră, iar ghetele îmblănite păreau cu totul inutile. Începu să joace mărunt pe loc și să-și sufle în mâinile înmănușate ca să se încălzească. Frigul mușcător îi gonise clienții, așa că de la zece dimineața nu vânduse nimic. Ar fi dat orice pentru o cafea fierbinte, însă trebuia să se abțină, pentru că băutura, recunoscută pentru proprietățile ei diuretice, ar fi trimis-o instantaneu la toaletă, ceea ce ar fi însemnat să lase taraba în grija vecinului de la standul cu produse din ciuperci, „Mushroom Features”. Ar fi cheltuit zece pence pentru ea, ar fi fost nevoită să-i dea și lui zece pence, iar apoi ar fi trebuit să-i dea explicații patronului de ce vânzările de legume și fructe fuseseră atât de slabe.

Încercă să-și treacă timpul analizând trecătorii și, nu după mult timp, îl zări pe Tony Fisher ieșind dintre-o mașină luxoasă. Îl cunoștea de multă vreme. Mamele lor lucraseră împreună în Covent Garden Market, înainte ca piața să fie închisă și mutată la Nine Elms. Din câte auzise, mama lui Tony își găsise apoi de lucru la o firmă de curățenie din Aldwych.

Era un bărbat elegant, își spuse privindu-l admirativ. Numai haina de cașmir de pe umeri trebuie să-l fi costat câteva sute de lire. Clătină din cap. Biata lui mamă rânea prin birouri, în timp ce el se fălea ca un model scos dintre coperțile unei reviste lucioase! pufni scârbită și-și făcu de lucru cu un teanc de pungi de plastic.

Când ridică ochii din nou, Tony se îndrepta direct spre ea. O salută din cap prietenește. „Nenorocitul vine să-mi ceară un măr pe gratis sau ceva asemănător", își spuse. Nu-și făcea iluzii că dacă se știau de-o viață ar fi putut beneficia de vreo favoare. Îi cunoștea reputația murdară. Pe când își trăgea nervoasă căciula de lână peste urechi remarcă privirea îngrijorată a vânzătorului de ciuperci, care urmărea scena.

— Ai o problemă cu mine? îl întrebă Tony destul de politicos, iar omul se întoarse imediat cu spatele. Audrey observă că și ceilalți colegi evitau contactul vizual cu bărbatul. Nimeni nu avea chef de necazuri.

— Merele arată foarte bine, spuse mafiotul cu un zâmbet larg. Fusese un copil obraznic, dar acum căpătase un aer periculos și impredictibil. Audrey șterse un măr și i-l împachetă, sperând să scape cu atât. Își dorea să fi băut multă, multă cafea și să-l fi lăsat pe colegul de la ciuperci să se descurce.

Tony mușcă din fruct cu poftă. Femeia își permise un moment de ușurare, deși instinctul îi spunea că greul urma să înceapă.

— Dulce și proaspăt, exact ca fiica ta, Shirley. Pe unde mai locuiește?

Știa foarte bine că oamenii din specia lui Tony Fisher nu se deranjau pentru o discuție ca între vechi prieteni. În general, voiau ceva de la tine, ceva ce nu doreai să dai.

Gândul că o căuta pe Shirley îi trimise un fior rece pe șira spinării.

— N-am mai văzut-o de la înmormântarea lui Terry. Am auzit c-ar fi plecat în Spania printr-o agenție de modelling, minți ea neconvingător.

Fiica ei părea să aibă foarte mulți bani în ultima vreme, intrase oare în afaceri cu frații Fisher?

— Te-am întrebat unde locuiește, spuse Tony apucând marginea standului cu o mână fermă.

— Se mută des, stă pe la prieteni... știi cum e la vârsta asta.

Cu un gest scurt al mâinii sale puternice, bărbatul zgudui taraba, și o mulțime de fructe se rostogoliră în canalizarea ce traversa piața.

— Te rog, Tony, nu fă asta!

— Mai fac o dată, și toată marfa ți se duce pe apa sâmbetei. Și pentru ce, Audrey? Nu vreau decât să stau de vorbă cu ea, ți-am spus.

— Las-o în pace, a trecut prin multe...

Bărbatul îi surprinse privirea speriată peste umărul lui și gestul rapid de negație din cap.

— Hei, mamă, l-ai văzut pe neisprăvitul acela de Greg pe undeva? Prostia aia de mașină pe care mi-a dat-o iar face figuri și...

La vederea lui Tony, cuvintele i se opriră în gât și sângele i se retrase din obraji.

— Cum a fost în Spania? o întrebă mafiotul întorcându-se brusc spre ea.

— Tocmai îi povesteam cum ai fost la Madrid, să faci modelling, interveni rapid mama ei. Mă întreba cum să dea de tine.

Tony o examină pe fată din cap până în picioare, oprindu-se îndelung asupra pieptului ei apetisant.

— Arăți bine, Shirl!

— Mulțumesc, răspunse ea, gândindu-se că nu avea deloc idee cum să trateze cu astfel de oameni.

— Speram să putem sta puțin de vorbă între patru ochi. Hai să mergem la tine, că-i mai liniște.

— Să vă dau ceva să duceți acasă, interveni Audrey începând să împacheteze frenetic o legătură de morcovi, disperată să-și păstreze calmul. Stă din nou cu mine acum, nu-i așa, Shirl? Haide, luați legumele astea cu voi. Le putem mânca la ceai. Vă urmez și eu. Vin imediat.

Știa că nu-l putea face să plece din piață fără fiica ei, dar spera în mod irațional că Greg ar fi putut fi încă acasă, cu prietenii lui enervanți.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă Shirley speriată, strângând puternic pachetul cu morcovi.

— Hai să mergem, zise Tony apucând-o de braț. Putem discuta acasă la maică-ta.

O conduse la mașina lui ținând-o cu atâta forță de umăr, încât fetei îi era imposibil să se opună.

Shirley se uită înapoi la mama ei, care-i făcu semn că o va urma, dar niciuna din ele nu putea ști dacă va reuși s-o facă la timp. În secunda în care autovehiculul porni, Audrey își aruncă borseta cu bani spre vânzătorul de ciuperci și fugi cât putu de repede la pub, unde spera să convingă pe cineva s-o ducă cu mașina. Dacă nu, trebuia să alerge pe străzi, mânată de frica pentru ce ar fi putut păți fiica ei în mâinile acelui ticălos.

*

Tony fu nevoit să ridice piciorul de pe podeaua bucătăriei lui Audrey ca să treacă peste un maldăr de pungi

de gunoi și de haine murdare. Scândura de călcat era plină de haine șifonate, pe masă tronau mai multe generații de mic-dejunuri, iar în chiuvetă și pe lângă ea, un munte de farfurii, tacâmuri și cratițe murdare așteptau stoic apa și detergentul. Era de-a dreptul dezgustător.

— Greg, ești pe aici? strigă fata. Vreau să vorbim despre mașină!

Nu se auzi nici un răspuns.

Mafiotul își scoase haina din cașmir, o împături cu grijă și-o puse pe scândura de călcat.

— Suntem numai noi doi, mârâi el amenințător.

Trase două scaune la măsuța din bucătărie, se așeză pe unul din ele și îi făcu semn spre celălalt.

Shirley tremura. Ea nu era vicleană, ca Linda. Era teribil de speriată și știa că nu-și putea ascunde starea.

— O să fac niște cafea, spuse, gândindu-se că ar fi făcut orice ca să stea departe de el.

Lui Tony îi rămăsese gândul la ea încă de la prima lor întâlnire, cu cinci ani în urmă, pe când era încă o adolescentă. Nu înțelesese niciodată de ce se măritase cu berbecul acela de Terry. O văzuse într-o noapte la club, numai bună de cules și de rontăit, deși probabil că nu avea mai mult de șaisprezece ani. Își încrucișă picioarele, gândindu-se excitat la ce i-ar fi putut face.

Shirley, care nu-și putea stăpâni tremuratul, deschise frigiderul și luă laptele. O urmări cum își înclina gâtul delicat ca să miroasă gura sticlei.

— O să bem cafea neagră, spuse ea punând recipientul la loc cu o mutră îngrețoșată.

Tony nu zise nimic, mulțumindu-se s-o privească. Fiecare gest pe care-l făcea era încărcat de senzualitate; cu cât era mai speriată, cu atât devenea mai sexy și-l excita

mai tare. Cum fata trebui să se strecoare pe lângă el ca să ajungă la punga de cafea, profită ca s-o apuce brusc și s-o tragă în poala lui. Se așeză rămânând perfect țeapănă, cu spatele drept, în timp ce el îi mirosea ceafa. Lămâiță. Îi atinse pielea curată și rece și observă cum o străbătu un fior când îi simți degetele coborând și urcând. Încurajat de aceste reacții, Tony începu să-i desfacă nasturii bluzei.

— Știi cât de frumoasă ești. Îți place să-i înnebunești pe bărbați?

— Nu. Nu știu... nu fac nimic intenționat. Încercă să-l oprească împingându-i labele cercetătoare la o parte, dar el o apucă de încheietură și cu mâna cealaltă reuși să-i mai desfacă un nasture. Îi dădu drumul și încercă să-i vâre o mână în sân, dar Shirley profită ca să sară ca din pușcă.

Tony începu să râdă, amuzat s-o vadă cum se chinuia să toarne apa peste cafea și să-și încheie bluza în același timp. Mâinile îi tremurau necontrolat. Își aprinse tacticos o țigară, se ridică și se lipi de ea pe la spate, apoi îi luă fierbătorul din mână și turnă apa clocotită în cești. Tânăra încercă să scape, dar bărbatul o blocă prinzând-o de șolduri cu cealaltă mână.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă acum?

— Dacă vrei, îi răspunse Shirley pe o voce pierdută.

— Ce știi despre registrele lui Harry Rawlins?

Fata scutură din cap.

— Terry le-a pomenit vreodată?

— Nu, niciodată. Nu știu nimic despre ele. Adică, nici măcar nu știu ce sunt.

Tony trase puternic din țigară și expiră fumul. Brațul lui puternic încă o ținea strâns de mijloc. Fumul îi înțepă ochii lui Shirley, așa cum pățea întotdeauna, dar acum era atât de speriată, că nici nu-și dădu seama. Mafiotul o trase mai

aproape și-și împinse bazinul în fesele ei. Putea simți cât de excitat era. Urma să fie violată, era tot mai convinsă. Tony lăsă jos fierbătorul electric și-și vârî mâna în decolteul ei, apucându-i un sân.

— Splendid!

— Ce vrei? îl întrebă Shirley, străduindu-se zadarnic să se oprească din tremurat.

— Toate la timpul lor, îi răspunse el continuând s-o pipăie. Foarte frumos, tare și delicat în același timp. Frica ei animalică îi cam strica dispoziția amoroasă, așa că adăugă: Relaxează-te, te rog. Nu vreau să-ți fac rău. Nu trebuie decât să-mi spui tot ce știi despre registrele acelea, iubito. Atât și nimic mai mult.

— Nu știu...

Fără a o lăsa să-și termine propoziția, Tony îi blocă mâinile strâns pe lângă corp, scoase țigara din gură și o apropie de sânul ei. Putea simți căldura tutunului incandescent.

— Ah, nu! Dumnezeule, te rog, nu fă asta! țipă ea.

— Mai participi la concursurile de frumusețe? Pun pariu că nu te-ar atinge nici cu o prăjină dacă ai apărea cu ditamai cicatricea pe piept, nu-i așa? Nemernici ipocriți. Dar eu tot te-aș atinge peste tot, Shirl, nu-ți fie teamă. Acum, fii fată bună și spune-mi unde sunt nenorocitele acelea de registre.

— Nu știu, Tony! Îți jur că nu știu!

Bărbatul apropie țigara de pielea ei perfectă. Shirley reuși cumva să-și elibereze o mână și-l lovi, făcându-l să o scape pe jos.

— Curvă proastă! strigă el trăgându-i un dos de palmă peste gură.

Fata se prăbuși pe jos. Îi spărsese buza, și un firicel de sânge i se scurgea pe pielea palidă. Tony o apucă de păr, își desfăcu șlițul și o forță cu fața înspre sexul lui.

Greg nu fusese niciodată un tip punctual, dar măcar o dată reuși să ajungă la momentul potrivit. Ușa bucătăriei se deschise larg și tânărul apăru în toată splendoarea ținutei lui de punker, cu geacă de piele, inele, piercinguri și părul vopsit în roz și galben-pai. În spate se iteau tovarășii lui, Arch, cu o coafură mohawk și un tricou cu model de leopard, și Fruity Tooty, care umbla ras în cap și cu un machiaj negru exagerat la ochi, asortat cu raglanul de piele. Cei trei arătau ca personajele dintr-un film de groază de serie B. În primul moment, văzându-l pe Tony cum se încheia calm la pantaloni, Greg crezu că nimerise într-un moment de intimitate. Era pe punctul să iasă jenat, dar sângele de la gura surorii lui și privirea ei terifiată îl determinară să rămână pe poziție.

— Ești bine, surioară? întrebă, la fel de speriat ca ea. Auzise de ce era în stare Tony Fisher.

În mod normal, prietenii lui erau complet inutili, dar Fruity Tooty, văzând-o pe Shirley bătută – și necunoscându-l pe mafiot –, făcu galant un pas în față. Greg îl opri clătinând din cap. Ar fi fost o idee proastă. Nu era deloc sigur că toți trei ar fi reușit să-i facă față dacă se ajungea la pumni.

Tony pufni în râs, își trase pe umeri paltonul de cașmir și se îndreptă spre ei, oprindu-se în fața lui Fruity Tooty.

— Am o bună memorie a chipurilor, îl amenință bătându-l superior pe obraz, după care ieși.

Fruity și Arch habar n-aveau din ce scăpaseră. Greg se așeză lângă sora lui și o luă în brațe, ceea ce nu mai făcuse de ani de zile. Tremura toată și-și strângea disperată bluza, încercând să se acopere. O ținu în brațe până se mai calmă

și se opri din plâns, apoi o ridică de jos și o conduse în dormitorul ei. Chiar în acel moment, mama lor dădu buzna pe ușă în micul apartament. Audrey era transpirată ca un porc și roșie ca sfecla, căci alergase într-un suflet până acasă. Când o văzu, Shirley izbucni din nou în lacrimi. Mama ei o luă în brațe și începu să-și mângâie consolator fetița. O buză spartă nu însemna nimic față de ceea ce ar fi putut păți.

— Greg, rezolvă problema cu mașina surorii tale. Acum!

Cei trei băieți ieșiră în tăcere, iar Audrey și Shirley se așezară pe canapeaua din salon.

— Cum ai ajuns să ai de-a face cu frații Fisher, iubita mea? Eu îi cunosc de multă vreme, vezi tu, și nu-s deloc cumsecade. Chiar deloc. Fără să răspundă, tânăra clătină din cap și-și afundă chipul la pieptul lui Audrey, cu ochii închiși și un deget apăsat pe buza umflată. Sunt mama ta, dar nu te pot ajuta dacă nu-mi spui adevărul, insistă femeia mai în vârstă.

— A venit să-mi facă curte, dar mie nu-mi place deloc de el! Când l-am împins la o parte, și-a ieșit din fire și m-a trosnit pentru că n-am acceptat să-i dau ce voia.

— Ești sigură că e doar atât? Am observat că ai dat de bani în ultima vreme...

— Sincer, asta este totul. Cât despre bani, ți-am mai spus, am găsit o valiză plină prin lucrurile lui Terry.

Nu se pricepuse niciodată să mintă, iar utilizarea cuvântului „sincer” era cel mai bun indiciu că nu spunea adevărul. Shirley se ridică și se duse la baie, unde își dădu cu apă rece pe față, inspiră și expiră adânc de câteva ori și-și admiră buza crăpată în oglindă. Reflexia îi mai arătă ceva, o putere pe care n-o observase anterior, nu în ochii ei, în orice caz. O văzuse în privirea lui Terry atunci când o

mințea asupra activităților lui ca s-o protejeze. Era exact ceea ce făcea pentru mama ei acum.

Audrey nu trebuia să afle că banii proveneau de la Dolly Rawlins și cu nici un chip nu trebuia să știe despre planurile lor de a jefui un transport de bani. Suna atât de absurd, încât nici ea nu se obișnuise cu gândul. Cu toate acestea, îi era foarte clar că trebuia s-o avertizeze rapid pe Dolly în privința lui Tony Fisher. Dacă nu obținuse ceea ce dorea de la ea, avea să încerce cu celelalte văduve, fără nici o îndoială.

*

Linda fusese obligată să se prezinte la sala de jocuri mai devreme decât de obicei, pe motiv că întârziase în noaptea precedentă. Probabil că Charlie o turnase, căci șeful n-ar fi avut de unde să afle din altă parte. Dumnezeule, cât și-ar fi dorit să le poată spune să-și bage undeva slujba aia nenorocită! Când ajunse, colegul ei se învârtea prin fața intrării, uitându-se intrigat la ambulanța și la mașinile de poliție parcate în dreptul aleii ce ducea la intrarea din spate a pubului cu tematică sportivă.

— Ce păcat că n-ai ajuns mai devreme, o întâmpină Charlie surescitat, cu ochii la echipele în uniforme care lucrau de zor pe alee.

— Cum poți să spui asta? Chiar am ajuns mai devreme!

— Nu, nu pentru tura ta la casă. Vreau să spun că ai pierdut tot spectacolul cu sirene și girofaruri.

— Nu mă interesează problemele altora, îi răspunse ea îndreptându-se către ghereta casieriei.

— Dar Tony Fisher te interesează? A trecut pe aici și a întrebat de tine.

— Când? întrebă Linda încercând să-și mascheze emoția din glas.

— Imediat după ce-ai plecat noaptea trecută.

— Ce-a zis? se interesă ea pe același ton de conversație banală.

Charlie era complet absent, pasionat de scena străzii.

— Nu ți-am zis? A întrebat dacă erai pe aici.

— Și ce i-ai răspuns?

— Păi, ce puteam să-i răspund? Că nu, pentru că nu erai. I-aș fi spus același lucru și dacă erai. Îți dai seama, nenorocitul de Tony Fisher! Ce se întâmplă, ce vrea?

— Mă place. Poți să te superi pe el?

Se îndepărtă înainte ca omul să mai poată comenta ceva.

În gheretă scoase toți banii mărunți și începu să-i numere ca să-i pună în săculeții speciali, dar nu reușea decât să-i așeze în teancuri de aceeași valoare. Când Charlie intră ca să anunțe că traversa ca să vadă mai îndeaproape ce se petrecea în capătul aleii, se sperie atât de tare, încât trânti toate monedele pe jos.

Trecuseră zece minute, și Charlie tot nu apăruse. Linda se gândi că se oprise la o bere, însă chiar atunci îl văzu intrând în fugă și îndreptându-se spre ea. Era pentru prima dacă când îl vedea fugind, cu piciorul acela betegit din copilărie.

— Boxer... e Boxer Davis! strigă el încercând să-și recapete respirația. Cineva i-a făcut felul rău de tot amărâtului. Arată ca o friptură în sânge. N-am văzut în viața mea atâta sânge, pe pereți, pe jos, peste tot... L-au găsit în spatele barului, pe un morman de gunoaie, țeapăn ca o scândură. Tipul de pe ambulanță i-a zis gaborului că probabil zăcea acolo de vreo douăzeci și patru de ore.

Respirația grea a lui Charlie aburea peretele de sticlă groasă al casieriei. Linda nu reuși să spună nimic. Rămase

cu gura căscată și ochii pironiți în zare. Cuprinsă de o răceală stranie, simțea cum sângele îi părăsea extremitățile.

— Boxer? Ești sigur?

În aceeași clipă își dădu seama că nu era nevoie să întrebe. Charlie era un profesionist al bârfelor.

— Sigur că-s sigur. L-am văzut mai încolo, pe stradă, noaptea trecută. Mânca *fish and chips.* M-am gândit că era în bani, pentru că avea un costum elegant și...

Charlie se opri brusc, încordat.

— Ce e? Și ce, omule, spune-mi!

— A întrebat de tine.

— Ce-a zis?

— Nimic deosebit, doar m-a întrebat dacă tu ești văduva răposatului Joe Pirelli.

Fără nici un alt cuvânt, Linda ieși din casierie și o luă spre ieșire. Rămase lângă mulțimea de gură-cască, cu ochii la ambulanța parcată în drum. Oamenii din jurul ei lansau diverse ipoteze. Poate că tipul se certase cu vreun pește sau, mai rău, cu un dealer de droguri. Poate că se culcase cu nevasta cui nu trebuia sau poate că nimerise în locul greșit la un moment nepotrivit. Numai prostii. Charlie apăru lângă ea.

— De ce te-ar căuta și Boxer Davis și Tony Fisher în aceeași zi? Sper că n-ai intrat în combinații cu niște indivizi de teapa lor.

— De teapa lor? Să nu-mi ții tu mie lecții despre ei, îl repezi Linda. Știa că se purta urât cu el fără nici un motiv, dar trebuia să-și verse nervii pe cineva. Eu mă întorc la treabă. Tu n-ai decât să stai aici și să cști gura cât poftești, bucurându-te de nenorocirea altuia. Că nu te văd doborât de tristețe că Boxer a dat colțul.

— Nu-i mort, bombăni bărbatul în spatele ei.

— *Ce?* exclamă Linda întorcându-se către el.

— Nu-i mort. Arată ca o friptură în sânge, dar trăiește.

Înapoi în ghereta casieriei, femeia simți că o lua cu leșin. Că Tony Fisher o căutase era grav, dar să întrebe și Boxer Davis de ea, în aceeași noapte, era deja prea mult. Iar acum, fostul sportiv se lupta pentru viața lui pe acea uliță infestată de gândaci și de șobolani. Linda era complet șocată – n-avea cu cine să stea de vorbă, nu aici, în orice caz. Voia să ia legătura cu Dolly, cu Bella și cu Shirley. Trebuia să le avertizeze despre... despre ce? Nu-și putea explica în nici un fel cele întâmplate, dar nu se simțise niciodată atât de vulnerabilă, de expusă pericolului. Rămase așa o bună bucată de vreme, gândindu-se la ce avea de făcut. Toate răspunsurile se îndreptau către Bella. Fără îndoială, Bella știa cum trebuiau să procedeze. Până la urmă, își reveni.

— Ține-mi locul, Charlie, te rog! strigă ea aruncându-și haina pe umeri și strecurându-și cu îndemânare brațele prin mâneci.

— Nu, nu poți pleca! Abia ți-ai început tura, îi aminti bărbatul pe când trecea în viteză pe lângă el.

Se opri. Nici nu-i trecea prin cap să-i explice în detaliu ce se întâmpla, dar trebuia să-l convingă s-o acopere. Dolly le spusese de la început că trebuiau să-și vadă de treabă ca de obicei, pentru a nu da de bănuit. Capul ei vâjâia de bănuieli amenințătoare, și avea nevoie ca Charlie să fie de partea ei.

— Te rog, nu fi rău, întotdeauna ne-am acoperit unul pe celălalt.

— Nu-i adevărat. *Eu* ți-am ținut locul tot timpul. Eu n-am nevoie de ajutorul tău, pentru că eu îmi fac treaba conștiincios.

Părea un elev de școală primară supărat că fata pe care o plăcea nu-l băga în seamă.

— Ascultă-mă, vorbesc foarte serios... chiar trebuie să plec. Nu-ți pot spune de ce, dar o să mă revanșez cumva. Pe cuvântul meu! promise ea încercând să zâmbească.

— Dacă pleci, te dau în gât și-o să ajungi direct la șomaj, se ținu tare Charlie.

— De ce te porți așa?

— Pentru că, în afară de mormanul de carne de pe alee, se pare că sunt cel mai trist nenorocit din cartier! Iar nenorociții triști fac nenorociri atunci când sunt tratați de colegii lor ca niște cârpe!

— Știi ceva, amice? La dracu' cu sentimentele tale și la dracu' cu slujba asta! Am plecat.

Charlie o urmări în timp ce se îndepărta cu pași mari. Concomitent, ușile ambulanței se trântiră cu zgomot, iar vehiculul începu să-și croiască cu greutate drum prin mulțimea care nu se dădea la o parte în ciuda sirenei și a luminilor pornite.

*

Albă ca varul, Linda se învârtea prin camera de machiaj, așteptând ca Bella să coboare de pe scenă.

Imediat ce-o văzu intrând, dădu drumul unui șuvoi de vorbe.

— Boxer a fost aproape omorât în bătaie. M-a căutat la sala de jocuri, la fel și Tony Fisher și...

— Calmează-te, draga mea, că așa nu înțeleg nimic. Ia-o de la început.

Trase adânc aer în piept și încercă să prezinte lucrurile așa cum se întâmplaseră.

— E probabil o consecință a faptului că Linda i-a spus lui Boxer că Harry trăiește. Ce părere ai? o întrebă când negresa păru să priceapă gravitatea situației.

— Cred că totul se duce de râpă și că frații Fisher sunt speriați.

— Ei sunt speriați? La naiba, Bella. Eu fac pe mine de frică. Dolly trebuie să rezolve cumva mizeria asta. Gândește-te! Dacă i-a făcut felul lui Boxer Davis, ce ne-ar putea face Tony nouă?

— Știm sigur că el este autorul? insistă Bella, încercând să fie rațională pentru amândouă.

Linda ajunsese la concluzia asta pentru că amândoi bărbații o căutaseră la slujbă în seara respectivă, ceea ce era, fără îndoială, un motiv serios de îngrijorare pentru ea.

— O să sun la mănăstire să las un mesaj pentru Dolly, zise Bella ștergându-și sudoarea de pe frunte și îmbrăcându-se. Ai pe cineva care să stea cu tine peste noapte? Cum fața Lindei fu străbătută de un zâmbet poznaș, spuse râzând: Bine, sună-l și spune-i să vină să te culeagă de aici. Știm ceva despre Shirley?

Zâmbetul Lindei se șterse la fel de repede cum apăruse. Nu se gândise la eventualitatea ca mafiotul s-o fi căutat și pe ea.

— Sună-ți prietenul. Eu mă voi ocupa de celelalte două. Nu-ți fă griji. Încearcă să te relaxezi. Totul va fi bine.

În fotoliul ei distrus, Dolly bea brandy și trecea prin notițele pe care și le făcuse mai înainte la bancă. Pe măsuța din fața ei se aflau trei plicuri cu bani, iar Wolf îi stătea tolănit în poală, ca de obicei. Nu găsise nimic despre Bill Grant în registrele lui Harry. Nici măcar ceva despre vreun William sau o prescurtare, de tipul BG. Se gândi dacă nu cumva omul care le vizitase la ascunzătoare se prezentase

sub un nume fals. Trebuia să-l întrebe pe Boxer. Dacă știa ceva, nu-i era greu să scoată de la el adevărul.

Sunetul neașteptat al telefonului o puse în alertă. Nimeni nu o căuta la o oră atât de târzie. Era sora Amelia de la mănăstire.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea doamnei O'Reilly. Este legat de un prieten comun, domnul Fisher. Doamna O'Reilly spune că este urgent să vă prezentați la locul ei de muncă.

Călugărița nu părea deloc surprinsă să lucreze ca intermediar.

Dolly îi mulțumi și puse capăt convorbirii păstrându-și sângele rece. Dădu restul de brandy pe gât și aruncă o privire printre perdele. Locul de parcare unde stăteau de obicei polițiștii era liber. Nu văzu nimic suspect pe stradă. Totuși, era nevoită să se deplaseze cu cea mai mare prudență, în cazul în care poliția își schimbase tactica.

*

Clubul unde lucra Bella era întunecos și mirosea a fum, bere stătută și transpirație. Toți ochii erau lipiți de scenă, așa că nimeni nu-i remarcă intrarea. Rămase în spate, urmărind evoluția unei fete de vreo douăzeci de ani care încerca să cânte. Comentariile obscene ale bărbaților din jur îi făcură greață, dar cel mai puternic o impresionară încercările lor de a întrerupe spectacolul. Tânăra se străduia să-și scoată sutienul și să rămână în picioare pe tocurile de zece centimetri, în timp ce publicul urla la ea de parcă ar fi fost o bucată de carne nesimțitoare. În sfârșit, își termină numărul sub o ploaie de înjurături și de râsete.

Dolly încercă să-și facă drum mai aproape de scenă, însă tocurile i se afundau în covorul îmbibat de bere, iar bărbații, crezând că aveau de-a face cu un client care voia

să vadă mai bine, o împingeau cu coatele și cu șoldurile. Își strânse poșeta în brațe și încercă să se facă cât mai mică posibil. Ideea de a atinge sau de a fi atinsă de asemenea bestii cu chip uman îi repugna profund. Unii dintre ei chiar își țineau mâinile în partea din față a pantalonilor.

Publicul aplaudă zgomotos când începu următoarea melodie, apoi se așternu o tăcere cvasireligioasă. Dolly reuși să găsească, în sfârșit, un colțișor de unde putea zări scena. Bella se deplasa deja pe podium, trupul ei uns cu uleiuri aromatice mișcându-se cu grația unei pantere. Era îmbrăcată într-o fustă mini de piele, un sutien negru și cizme înalte, tot negre. În mâna dreaptă avea un bici lung pe care îl mai trosnea din când în când deasupra capului. Transmitea prin toți porii forță și senzualitate sălbatică, sfidându-i din ochi pe bărbații cu totul căzuți sub vraja ei.

Dolly era fascinată și ea, dar din motive diferite. „E atât de puternică", își spuse. Recunoscu o forță similară cu a ei: ceva ascuns, aproape masculin, care-i permitea să controleze bărbați slabi, de tipul lui Boxer Davis. Dar puterea Bellei mergea chiar mai departe decât a ei. Toți bețivii din jur o urmăreau hipnotizați, neîndrăznind să înjure sau să glumească, așa cum făcuseră cu fata dinainte. În acel moment își dădu seama că era exact persoana potrivită pentru a îndeplini rolul celui de-al patrulea om din echipă. În timp ce audiența și-o imagina în pielea goală, Dolly o vedea îmbrăcată într-un combinezon închis, cu o mască de schi și o pușcă cu repetiție în mână, în locul biciului. „Agenții care păzesc banii o să leșine de frică", se gândi ea satisfăcută.

Pe măsură ce numărul avansa, fu surprinsă să vadă că Bella își dădea jos sutienul și fusta, rămânând într-o pereche de chiloței cu șnur ce nu ascundeau nimic. Păstrându-și cizmele, cu un rânjet lasciv pe buze, începu să-și rotească pelvisul prin fața bărbaților care parcă intraseră

în delir. Urletele și fluierăturile o asurzeau pe Dolly, care strânse și mai tare poșeta în mâini. „Într-o lună sau două n-o să mai ai nevoie să te umilești așa”, îi promise în sinea ei.

Când numărul luă sfârșit, publicul se îndreptă însetat către bar, iar Dolly profită ca să se apropie de scenă.

— Bella! strigă, încercând să acopere tămbălăul din jur.

Dansatoarea, încă despuiată până la brâu, se postă în fața văduvei cu mâinile înfipte în șolduri.

— Avem probleme serioase. Tony Fisher a dezgropat securea războiului și e pe urmele noastre. Aseară a întrebat de Linda, la sala de jocuri unde lucrează. Nu era acolo, slavă Domnului, iar acum e acasă la ea, cu un tip. Am încercat să dau de Shirley, dar nu răspunde nimeni. Mai e și chestia cu Boxer. Crezi că are legătură cu frații?

— Ce-i cu Boxer? întrebă Dolly la întâmplare, căci nu înțelegea mare lucru.

— Credeam că ai aflat, îi răspunse Bella în timp ce-și punea sutienul. Omul a fost găsit noaptea trecută pe o alee, mai mult mort decât viu. A fost bătut fără milă, se pare. Zdrobit, nu altceva... Linda spune că arăta înfiorător.

Chiar atunci un tip beat se împinse în spatele lui Dolly, care-l îmbrânci la rândul ei spre ușa de la toaleta bărbaților. Se întoarse spre interlocutoarea ei.

— I-am spus lui Boxer să plece din oraș! l-am dat și bani și i-am indicat unde să se ascundă. Nu mă pot ocupa de toate și nu sunt răspunzătoare pentru ce-a pățit.

— Nimeni nu te acuză de nimic, dar chiar tu ne-ai povestit că i-ai dat hainele bărbatului tău, i-ai dat banii cu care să se îmbete și i-ai spus că Harry ar fi în viață, știind foarte bine că omul e incapabil să-și țină gura.

Chiar și în lenjeria ei de piele, Bella era greu de înfruntat.

— Cine este cu Linda? întrebă Dolly, alegând să nu răspundă atacului.

— Nu mi-a spus și n-am întrebat-o, dar măcar nu-i singură. Nu știu nimic despre Shirley fiindcă nu răspunde la telefon.

— O să încerc și eu să dau de ea. Tu ești în regulă?

Își dădu seama că întrebarea ei n-avea sens din momentul în care deschise gura.

— Sunt sigură c-o să apară mâine, la întâlnire, spuse Bella evitându-i întrebarea. Dar trebuie să discutăm serios despre povestea asta. Nu-mi place ce se întâmplă și aș vrea să găsim o soluție înainte ca una dintre noi să pățească ceva urât.

— Ascultă-mă, nu tratez deloc cu lejeritate ce-a încasat Boxer sau interesul lui Tony pentru noi. Crede-mă că principala mea prioritate este siguranța voastră. A tuturor. Vom discuta, dar trebuie să vedem ce facem cu Linda și cu Shirley, care nu sunt ca mine sau ca tine. Mâine, să ne concentrăm pe treaba noastră, să nu ne lăsăm distrase de frații Fisher sau de un bețivan care, după toate probabilitățile, a urinat pe pantofii cui nu trebuia.

— Sper că nu crezi asta cu adevărat, Dolly Rawlins, așa cum nimeni nu ar crede-o, îi răspunse Bella cu un zâmbet.

*

Începu să-și croiască drum spre ieșirea din club, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Se luptă printre trupurile transpirate și prin mirosul greu de fum și de bere, disperată să ajungă la aer proaspăt. Afară, se lipi de un zid și se strădui să se calmeze. Trebuia să-și revină. Trebuia să-și țină nervii sub control. Bella avea dreptate în ce-l privea pe Boxer; știa că bătaia pe care o încasase avea legătură cu minciunile pe care i le spusese ea despre Harry. Știa că era

vina ei. Deși îi părea rău, durerea era suportabilă. Îi dăduse o șansă. Nu era lipsită de inimă, însă pentru ea celelalte văduve erau mult mai importante, ca și misiunea pe care le-o trasase. Își promise să spună, totuși, o mică rugăciune pentru Boxer Davis imediat ce ajungea acasă.

• 16 •

Resnick stătea și fuma pe coridorul secției de terapie intensivă, chiar sub semnul cu fumatul interzis. Adusese cu el o scrumieră din camera de așteptare destinată rudelor. Nu-i plăcea să se afle în preajma suferinței umane, dar avea nevoie de răspunsuri, și liniștea de pe culoar îl ajuta să se concentreze. Mai devreme fusese la garsoniera lui Boxer, unde proprietara îi spusese că în ajun plecase cu un prieten și nu se mai întorsese. Nu fusese capabilă să-l descrie pe străin sau, mai bine zis, nu dorise: „Nu vreau să am probleme", îi tot repetase.

Imediat ce plecaseră auzise prin radio că Boxer fusese găsit inconștient, probabil bătut, pe o alee din Soho. În loc să se repeadă la locul faptei, Resnick îl târâse pe Fuller înapoi, gata s-o interogheze pe proprietară, cu sau fără voia ei. La sosire descoperiseră că ușa fusese forțată și că Fran zăcea pe spate, ca o balenă eșuată, cu fața umflată de lovituri și nasul și arcada sparte.

— Nu mai da, nu mai da! țipase speriată când îi auzise intrând. Nu știu unde a plecat Boxer, îți jur. Te rog, nu mă mai lovi. Îi luă câteva minute bune să se concentreze și să-i recunoască.

— Ești în siguranță. Am fost aici mai devreme, îți amintești? Nu încerca să te ridici. Ambulanța e pe drum.

Fran se calmase, însă refuzase cu îndărătnicie să admită că văzuse chipul agresorului care o maltratase în așa hal, iar Resnick nu-i spusese că viața lui Boxer atârna de un fir de păr.

Orele treceau, dar coridorul secției de terapie intensivă rămânea la fel de pustiu. Deși fostul sportiv nu se trezise, polițistul nu se putea hotărî să plece. Era sigur că bărbatul

reprezenta cheia întregului caz. Capul îi vâjâia de întrebări. De ce încercase Boxer să plece din oraș? Era speriat? Altcineva era speriat și-i ceruse să dispară? Cu cine plecase de bunăvoie de acasă noaptea trecută? Un lucru era limpede: bărbatul care o bătuse pe Fran nu știa că cineva încercase deja să-i facă de petrecanie uriașului, așadar nu putea fi aceeași persoană care-l condusese în capcană. Erau doi bărbați care, dintr-un motiv sau altul, îl căutau pe Boxer. De ce?

Resnick își aminti de discuția pe care o avusese cu Dinte Verde. Insistase că Boxer cheltuia fără să se ascundă și făcea paradă cu hainele lui Harry Rawlins. Mai lăsase să se înțeleagă că registrele spărgătorului ar fi fost disponibile pentru cine oferea mai mult. Strânse ochii și oftă de frustrare. Simțea că era la un pas de a scoate totul la iveală, dar, încă o dată, era pe punctul de a pierde singura persoană care i-ar fi putut oferi cazul pe tavă. Mai întâi, Len Gulliver murise înainte să ajungă la el, iar acum Boxer Davis părea gata să-i facă aceeași figură. Care ar fi fost șansele ca Harry Rawlins să mai fie în viață? Numai ideea îi făcea sângele să-i fiarbă în vene. Oricum ar fi fost, trebuia să scoată de la bietul Boxer tot ce putea, înainte ca doctorii să decidă că nu mai avea rost să se chinuie cu el și să elibereze patul pentru altcineva.

După încă un pachet de țigări și opt pahare de carton cu cafea, Resnick era tot în fotoliu, pe culoar, cu pălăria trasă pe frunte. Un doctor îl scutură ușor de umăr. Era ora șase seara. Se înțeleseră imediat din priviri, Boxer Davis își dăduse ultima suflare, așa că plecă. Un omuleț scund și îndesat, cu umerii căzuți, lăsând în urma lui un teanc de pahare strivite, un nor de fum și un miros ușor de transpirație. Doctorul îl urmări cu privirea, mirându-se cumva că încă mai umbla după orele pe care le petrecuse acolo fără mâncare, dar cu un aport înfricoșător de cafeină

și nicotină. Spera că inspectorul se va duce acasă, să facă o baie și să tragă un pui de somn, dar nu-și făcea iluzii.

*

Înapoi la secție, Resnick se prăbuși în biroul lui și devoră o jumătate de plăcintă cu carne de porc, aruncând restul la coș. Deschise încă un pachet de țigări, aprinse una și se apucă să parcurgă rapoartele de filaj. Observă iritat că nu mai fuseseră actualizate din ajun. Avea să le tragă o săpunea lă strașnică oamenilor lui a doua zi, îndată ce se prezentau la muncă. Nu se putea lăsa descurajat de neglijență. Echipa avea ordine stricte să cutreiere străzile căutând informații, ceea ce însemna că weekendul tocmai fusese anulat pentru toată lumea. Știa că decizia nu va fi bine primită, dar își luase și el porția de muncă de teren, așa că nu-i păsa câtuși de puțin de sentimentele subordonaților. Dacă nu-i dădea ceva rapid superiorului său, putea să-și ia adio de la caz și de la promovare. Trebuia să închidă ancheta fără greș, mai ales după ce reușise să rateze întâlnirea cu Saunders.

Râgâi, simțind gustul de plăcintă cu carne de porc în gură, și trase puternic din țigară. Își dădu seama că singurul martor care-i mai rămăsese era Fran, proprietara garsonierei unde locuise Boxer. Era însă atât de speriată, încât se îndoia foarte tare că va obține identitatea celui care-i făcuse fața varză. Trebuia să continue fără ea. Pe de altă parte, Boxer era mort, ceea ce transforma ancheta într-un caz de omucidere, situație în care teama nu mai era o scuză valabilă. Avea s-o ducă pe Fran la secție imediat ce ieșea din spital și intenționa să-i pună sub nas toate portretele infractorilor apropiați de frații Fisher și de Harry Rawlins, până îl identifica pe cel care o bătuse și-i sluțise chipul pe viață.

Deschise o sticlă de scotch și-și turnă o porție sănătoasă în cana de cafea murdară de pe birou, observând o pată verde de mucegai ce plutea pe amestecul rezultat. Se strâmbă și încercă s-o pescuiască cu degetul în timp ce trecea din nou în revistă detaliile cazului. Mintea i se întorcea obsesiv la cel de-al patrulea participant la tentativa de jaf, la bărbatul care plecase liniștit de la locul exploziei. Până la urmă, abandonând vânătoarea petei de mucegai, alese o cană ceva mai curată și-și turnă o altă porție de băutură. Începu să soarbă încetișor, cu ochii pironiți asupra fotografiilor complicilor cunoscuți ai lui Harry Rawlins, pe care le lipise pe un perete.

— Unul dintre voi e omul pe care-l caut, mormăi el. De aia a fost lichidat Boxer, pentru că știa cine ești? „Dumnezeule mare, e posibil să fie chiar Harry?”

Resnick era intrigat de bancnotele răspândite prin hogeacul fostului sportiv. Acesta se lăudase că lucra din nou pentru Harry Rawlins, ceea ce ar fi justificat banii, dar de ce nu-i luase nenorocitul care-i scotocise prin cameră și o bătuse pe Fran? Însemna că, de fapt, căutase cu totul altceva, ceva anume. Oare își închipuia că registrele s-ar fi putut afla la Boxer?

Un alt detaliu semnificativ era că persoana cu care Boxer plecase în noaptea în care își găsise sfârșitul spălase și șterse cu atenție o ceașcă ciobită, cea din care băuse, fără îndoială. Era singurul lucru curat din cameră. Așadar, această persoană misterioasă era cineva cunoscut, cu care lui Boxer îi făcea plăcere să stea la un pahar și să iasă la cârciumă.

— Nelegiuiții au anumite motive atunci când devin atenți la detalii, șopti doar pentru el. Își plimbă degetul arătător peste fotografiile lipite pe perete, oprindu-se la cel

mai atent dintre toți infractorii cu care avusese de-a face. Tu ai fost, Harry?

Lui Resnick îi venea greu să creadă că Harry Rawlins ar fi fost partenerul misterios de băutură, agresorul lui Fran sau șoferul care-l lovise pe Boxer și fugise. Nu era genul lui să se expună în felul acesta. Însă ar fi putut plăti pe cineva... Detaliile crimei indicau un profesionist, iar Rawlins cunoștea mai mulți.

Luă trei săgeți de darts de pe birou, ținti și aruncă una spre peretele cu fotografii. Micul proiectil ricoșă și ateriză pe podea. Ținti din nou și aruncă mai tare. De această dată, săgeata se înfipse cu un zgomot sec chiar sub mutra lui Terry Miller. Zâmbi, își turnă încă o doză de scotch și o dădu peste cap dintr-odată.

*

Fuller văzu lumină pe sub ușa biroului inspectorului principal. Cum nimeni nu era prin preajmă, se gândi că ar fi fost o ocazie potrivită ca să-i spună ce părere avea despre anularea zilelor libere de la sfârșit de săptămână. Își programase o ieșire romantică cu soția și nu avea de gând s-o rateze de dragul carierei nenorocite a lui Resnick. Încercând să-și controleze respirația, bătu la ușă, hotărât să-i ceară politicos să-l scutească de muncă în weekend.

— Intră!

Tânărul detectiv se strecură în biroul murdar. Resnick se uita atent la fotografiile de pe perete, pregătindu-se să mai arunce o săgeată. O lansă în direcția lui Fuller.

— Dacă nu ai o veste bună, nu te mai obosi să deschizi gura.

— E vorba de weekend, domnule comandant. Aveam niște planuri.

— Cu toții aveam planuri! urlă șeful lovind puternic cu palma în birou.

— Am făcut patruzeci și opt de ore de muncă de teren, îi aminti Fuller, care se săturase să mai fie tratat ca un sclav.

— Știu, cu toții muncim din greu, dar suntem aproape de recompensă.

— Așa să fie? Mie mi se pare că batem pasul pe loc.

— Fii atent, zise Resnick ignorându-i remarca. Rawlins a folosit patru oameni la atacul contra furgonului cu bani, corect? Știm cine sunt trei dintre aceștia. Arătă spre portretele lui Rawlins, Miller și Pirelli. Cât despre identitatea celui de-al patrulea complice, nu știam absolut nimic... până noaptea trecută. Începu să recapituleze plimbându-se prin birou. S-a zvonit că Boxer a dat de bani, iar Dinte Verde a venit cu presupunerea că avea registrele sau că știa cine le are. Etapa următoare: fostul sportiv ajunge pe o alee, condus de cineva cunoscut, în care avea încredere – o treabă de profesionist. Douăzeci și patru de ore mai târziu, nu știm nimic despre acești oameni, iar proprietara e prea speriată ca să vorbească. Dar n-o avem decât pe ea. Primul lucru pe care vreau să-l faci este s-o aduci aici, să aflăm cine a bătut-o.

Deși avea aceeași expresie stupidă pe chip, Resnick știa că subordonatul lui îl ascultase cu atenție.

— Credeți că era cel de-al patrulea complice.

— Ai început să pricepi, fiule! Ai început să pricepi!

Resnick se lăsă pe spate în fotoliu, mai luă o săgeată și o aruncă fără ezitare direct în fruntea lui Harry Rawlins.

Fuller rămase fără replică un moment, cu privirea mutându-se de la fotografie la șeful lui și înapoi. Grăsanul avea dreptate probabil, însă n-ar fi recunoscut-o nici mort cu glas tare.

— Mergem să bem ceva?

Prin acea tentativă de împăcare, inspectorul principal nu voia să dea de înțeles că făcea cinste, desigur. Singura persoană căreia îi plătise vreodată o halbă de bere era Alice... care ceruse un gin tonic, dar băuse berea, prea jenată ca să mai spună ceva.

— E șapte seara, bombăni Fuller pregătindu-se să iasă din birou.

— Stai! Oboseala nu-i o scuză pentru munca de mântuială. Spune-le tuturor, când apar, să completeze rapoartele de urmărire și să aducă dosarul la zi.

Fuller trase adânc aer în piept.

— Comisarul-șef Saunders a decis retragerea echipei de filaj de la casa soților Rawlins. E unul dintre lucrurile pe care voia să le discute cu dumneavoastră în cursul întâlnirii care n-a mai avut loc.

Văzu cum roșeața urca de la gât spre tâmplele șefului său.

— Va fi reluată urmărirea! mârâi Resnick. Ai auzit? Va reîncepe din clipa asta.

Fuller aprobă din cap, prea obosit și prea scârbit ca să mai protesteze. Ieși din birou și închise ușa în urma lui. Inspectorul principal rămase adâncit în gânduri. Dincolo de discuția pe care tocmai o purtase, avea o mulțime de alte motive de îngrijorare. Ceea ce-l enerva cu adevărat era că nimeni nu-l mai invitase la un pahar de multă vreme. Înainte de apariția fotografiei aceleia compromițătoare în presă, nu exista seară să nu fie strigat prietenește de colegi atunci când se duceau seara la pub. Acum, nimănui nu-i mai păsa de el, iar situația avea să se agraveze după ce se muta în biroul acela de plexiglas, unde toată lumea putea să-l vadă. Și cum naiba îndrăznise Saunders să anuleze

supravegherea în cazul *lui?* Mai mult, cum de niciunul dintre colegi nu-l anunțase de intenția comisarului-șef?

Se simți dintr-odată teribil de singur. Viața lui de familie era sterilă, lipsită de sens. Nevasta abia dacă-i mai adresa vreun cuvânt, nici gând să mai facă sex – e adevărat că nici el nu voia neapărat chestia asta. De câteva luni dormea în camera de oaspeți, pentru că venea acasă și pleca la cele mai diverse ore, cel puțin aceasta era scuza oficială. În realitate, îi era imposibil să se mai întindă în pat lângă o femeie care ajunsese să-l deteste. Preferase să se ascundă, era mai ușor. Se îndreptă spre ușă târșindu-și picioarele și simți cum oboseala îl ajungea, în sfârșit, din urmă. Merse spre cel mai apropiat restaurant, cu gândul să ia o cină singuratică.

• 17 •

Roțile motocicletei tăiau brazde adânci în cărarea nisipoasă, în timp ce conducătorul se bucura de sentimentul libertății și testa la maximum performanțele mașinăriei de sub el. O oprire bruscă, în ac de păr, proiectă un val de nisip și pietricele pe faleza stâncoasă.

Plaja, aflată mai jos, era minunată. Zeci și zeci de kilometri de pustietate – exact ce-i recomandase doctorul. Bella își scoase casca și rămase așezată pe motocicleta lui Cap Soios, admirând peisajul. Proxenetul poreclit astfel tocmai luase o pedeapsă de șase luni pentru trafic de droguri și o rugase s-o mai pornească din când în când, ca să nu se deterioreze filtrele și manșoanele. Ar fi trebuit s-o lase să meargă la ralanti câteva minute, dar, la naiba, era o motocicletă fabuloasă, iar Bella știa că urma să fie confiscată înainte de ieșirea proprietarului din pușcărie, pentru niște datorii mai vechi. Avea tot dreptul să se bucure de ea până spărgeau ușa recuperatorii.

În aerul proaspăt al dimineții, îmbrăcată în echipamentul din piele neagră, se aplecă peste ghidon și acceleră la maximum. Deși mergea pe motocicletă de ani de zile, era pentru prima dată când ieșea de una singură, ceea ce-i dădea un sentiment îmbătător de libertate.

Ajunse prima la Birling Gap, unde plaja era pustie. Puse vehiculul pe cricuri și se apropie de marginea micului golf. Marea era la reflux. Zâmbi. Putea să parieze că Dolly luase în considerare orarul mareic. Femeia asta se gândea la toate. Coborî pe cărăruia abruptă, cu trepte uzate din lemn, până la plaja principală. Două bărci vechi putrezeau răsturnate pe-o parte, iar la vreo douăzeci de metri distanță ruginea o mașină Morris Minor fără roți, cu

scaunele rupte și invadate de alge. Bella zâmbi din nou la gândul turiștilor neinspirați care încercaseră probabil să facă un picnic la malul mării și fuseseră surprinși de flux. Și-i imagină urcând pieptiș cărarea pe care ea tocmai o coborâse, pe când băieții din împrejurimi pândeau să le vandalizeze mașina.

Zări porțiunea pe care urmau s-o folosească drept teren de antrenament. Se bucura că Linda nu ajunsese încă, lăsându-i timp să se concentreze și să facă pregătirile necesare fără a-i împuia capul cu maratonul ei sexual, cu Tony Fisher sau cu bombăneli despre șefa grupului. Începu să culeagă bețe pentru a marca distanța pe care urmau s-o aibă de parcurs cu banii în spinare. Voia să termine repede, fără întreruperi care ar fi făcut-o să piardă șirul.

Până la sosirea Lindei reușise să jaloneze frumos așa-zisul traseu de la furgonul de securitate până la mașina cu care urmau să dispară. Ridică fruntea la auzul frânelor obosite ale vechiului Ford Capri pe pietrișul cornișei și-i făcu semne cu mâna prietenei sale, care începuse să descarce saci și pături din portbagaj. Odată ajunsă jos, Linda aruncă un braț de lucruri pe nisip. Bombănea deja.

— De ce naiba a ales tocmai locul ăsta? Cred că are buba la scufiță! Cum o să exersăm noi un jaf armat aici, pe plajă?

Vântul rece îi adusese puțină culoare în obrajii altfel cenușii și-i flutura violent părul lung, negru. Chipul Lindei era ciudat, cu un nas ca ciocul unei păsări răpitoare, pomeți înalți și ochi negri sfredelitori. Putea să treacă la fel de bine drept o femeie banală sau o frumusețe din specia ascuțită. „Dacă ține gura închisă, e chiar interesantă”, își spuse Bella.

— Am vorbit cu Dolly, începu ea, ignorându-i criticile. E la curent cu Tony Fisher și Boxer Davis. I-am spus că

trebuie să vorbim despre asta înainte de a ne înhăma la repetiții.

— Știi ceva despre Shirl? întrebă Linda cu o îngrijorare sinceră.

— Am lăsat-o pe Dolly s-o caute după ce mi-am terminat tura la club. E bine, stai liniștită.

Linda își dădu seama cât de bine îi făcea acest optimism simplu. Fusese incapabilă să-i acorde atenția cuvenită lui Carlos noaptea trecută, așa că nu făcuseră sex decât o singură dată – mult sub prestația obișnuită. Bărbatul fusese însă extrem de înțelegător și acceptase s-o țină în brațe. Era trist că bietul Boxer fusese bătut atât de rău, dar cel puțin nu trebuia să-și mai facă griji din partea lui. În schimb, Tony Fisher continua să reprezinte o amenințare serioasă.

— Hei, să vezi ce idee mi-a trăsnit prin cap! Dintr-odată, Linda fugi la grămada de materiale descărcate pe plajă, apoi se întoarse la Bella cu rucsacurile, trei fețe de pernă, două pâlnii mari și două lopeți. M-am gândit: De ce să cărăm cărămizile până aici? Umplu o față de pernă cu nisip și o puse într-un rucsac. Vezi, Bel, sub această mutră drăguță se ascunde o inteligență ascuțită!

Apucă o pătură, o puse la unul din capetele parcursului imaginat de prietena ei și-i fixă fiecare colț cu câte o grămăjoară de nisip, ca să n-o ia vântul.

— Asta ce mai e?

— Imaginează-ți că ai în față duba de la bancă! Mai târziu, ăsta va fi locul nostru de picnic. Doi iepuri dintr-un foc, nu?

Bella adora această fațetă jucăușă a personalității Lindei. Te puteai distra grozav cu ea dacă o prindeai în toane bune.

Pe drumeagul de pe cornișă apăru mașina lui Shirley, care se opri prudent, fără zgomot. Cele două femei o urmăriră atent pe când cobora panta pe treptele de lemn inegale. Își ducea cumpărăturile în pungi cu firme celebre și avea pe ea una dintre salopetele foarte feminine despre care Dolly spusese că nu erau bune. Părea că tocmai descinsese de pe Kensington High Street.

— Trebuie s-o întreb de unde și-a cumpărat salopeta asta. Am impresia că m-ar prinde foarte bine.

Bella o examină pe Linda din cap până în picioare. Purta blugi rupți în genunchi, espadrile murdare și un hanorac uriaș care-i aparținuse probabil lui Joe.

— Ai reușit să arăți ca o sperietoare de ciori, o informă cu un zâmbet ironic.

— M-am îmbrăcat ca pentru ocazie. Este ținuta de repetiție pentru cel mai tâmpit jaf din istorie.

Pe măsură ce prietena lor se apropia șovăind prin nisip, zâmbetele celor două se șterseră. Buza spartă îi era vizibilă de la zece metri distanță. O luară la goană spre ea.

— Nenorocitul de Tony Fisher! spuse Shirley.

Bella și Linda îi luară din mâini pungile de cumpărături și le aruncară pe capota vechiului autoturism Morris Minor.

— Ar fi trebuit să-mi pun o jachetă groasă. Cred că vine ploaia.

— Lasă asta! Ce s-a întâmplat? strigă Bella.

Ochii tinerei se umplură de lacrimi cu greu stăpânite.

— Vă rog... nu vreau să povestesc de prea multe ori. Vă spun totul când vine și Dolly.

Se îndepărtă spre malul mării, privind în larg. Celelalte două o lăsară în pace și continuară amenajarea terenului de antrenament.

*

Până să ajungă Dolly în Mercedesul ei somptuos, scena fusese pregătită, iar ploaia se dezlănțuise cu toată forța. Se opri pe marginea falezei înalte și admiră parcursul de cincizeci de metri jalonat de Bella cu bucăți de lemn. Era ca și cum ar fi studiat o schiță de-a lui Harry. Pătura de picnic era furgonul cu bani, iar paleții răspândiți în fața lui reprezentau mașina de blocaj, în timp ce Morrisul urma să fie duba lor Ford Transit. Trei rucsacuri pline se odihneau pe capotă. La capătul îndepărtat al traseului, alți paleți reprezentau mașina de fugă. Linda și Shirley, din care Dolly vedea suficient cât să știe că se prezentase în ținuta nepotrivită, se adăpostiseră de ploaie în caroseria abandonată. Le putea auzi chicotind, în timp ce Bella colecta în continuare lemne aduse de valuri.

Data atacului se apropia, iar Dolly era tot mai îngrijorată. Linda nu găsise încă un autovehicul suficient de mare ca să blocheze autospeciala, iar ea însăși nu reușise să obțină încă planul de drum și orarul furgonului de la complicele din interior al lui Harry. Auzind cum râsetele fetelor umpleau golfulețul, se întrebă dacă era singura care lua cu adevărat în serios toată povestea. Nu cumva celelalte își închipuiau că dăduseră peste o vacă de muls, bună să le finanțeze cumpărăturile, intrările la SPA și sticlele de votcă?

Într-o dispoziție neagră, se aventură pe cărarea alunecoasă. Coșul de picnic pe care-l adusese era destul de greu, așa că avansa încet. În cealaltă mână avea umbrela, iar Wolf nu înceta să i se încurce printre picioare. Linda o văzu și clătină din cap iritată. Ca de obicei, ele făcuseră toată munca grea, iar șefa lor sosea precum Regina-mamă la o plimbare pe moșia de la Sandringham.

— Bella! strigă ea făcându-i semn cu capul spre Dolly.

Negresa se întoarse și flutură amenințător o bucată mai lungă de lemn. De unde se afla, văduvei lui Harry i se păru că semăna foarte bine cu o pușcă cu repetiție cu țeava tăiată.

Dolly îi indică Lindei să vină s-o ajute.

— Să trăiți, am înțeles! o maimuțări aceasta ieșind din carcasa Morrisului. Imediat, doamnă. Probabil că Wolf a făcut un căcățel și vrea să i-l adun, îi făcu voios cu ochiul lui Shirley, care-i răspunse cu un zâmbet palid.

Linda începu să lopăteze prin nisip, simțindu-se dintr-odată insuportabil de tristă. Părul îi era ud leoarcă, iar hanoracul lui Joe parcă-și dublase mărimea și greutatea de când și-l pusese pe umeri în acea dimineață. Era udă până la piele, spre deosebire de Dolly, care părea imaculată, ca de obicei, sub pelerina ei de ploaie cu cizme de cauciuc asortate. O privi în ochi.

— Bella ți-a povestit ce-a pățit bietul Boxer, îi spuse pe un ton arțăgos.

Dolly aprobă din cap, îi dădu pătura de picnic și continuă să înainteze pe plajă.

— Ce facem acum? Tony Fisher nu-i un fitecine, și...

Văduva lui Harry se întoarse brusc pe călcâie și o privi adânc în ochi.

— Tipul cu care te-am găsit în pat, mecanicul, tot cu el ai petrecut noaptea trecută?

Linda negă din cap. Simțea pe undeva o undă de vinovăție, dar cine se credea ea ca să-i ceară socoteală cu cine petrecea noaptea?

— Încă te mai vezi cu el, așa-i?

Clătină din nou din cap, iar torționara ei făcu încă un pas în față.

— Îmi fac griji serioase pentru tine, Linda. Bei prea mult și spui vrute și nevrute. Trebuie să fiu sigură că nu te confesezi în pat vreunui tip oarecare, cules de pe stradă.

Dolly știa foarte bine cine era Carlos, înțelesese din scurta conversație cu Boxer că Linda se încurcase cu favoritul lui Arnie Fisher.

— Ah, nu, crede-mă că facem orice altceva decât să vorbim, încercă Linda s-o dea pe glumă. Ascultă-mă, a fost doar o chestie de-o noapte. Nimic serios. De atunci nu m-am mai văzut cu el, exact așa cum mi-ai spus. Am fost cuminte.

Dolly o privi atent, încercând să-și dea seama dacă mințea, dar Linda îi susținu privirea. Se gândi o clipă să-i spună cine era cu adevărat Carlos și că știa că fusese cu el în noaptea în care Tony se dezlănțuise, însă ar fi ruinat planurile atent elaborate pentru ziua respectivă. Nu, trebuia să rămână concentrată la ce avea de făcut. Se îndreptă spre Bella urmată îndeaproape de Linda, care părea incapabilă să tacă.

— Nu schimba subiectul, Dolly. Cum vei rezolva situația cu frații Fisher? Bătrânul Boxer s-a dus probabil direct la ei – exact așa cum ai prevăzut, iar acum uite unde a ajuns.

— Era un prost. Iar proștii o pățesc când nu-și țin gura. Înțelegând că celelalte aveau nevoie de un mesaj de îmbărbătare, continuă pe un ton ridicat: Nu mi-am dorit niciodată să pățească ceva și nici măcar nu știm dacă a fost mâna fraților Fisher sau a altcuiva. Sunt pe deplin conștientă de dificultățile cu care ne confruntăm, însă am venit azi, aici, cu un scop anume. Iar datoria mea este să am grijă de voi, nu de altcineva, și cu atât mai puțin de Boxer.

— Am impresia că și aici ai cam dat-o în bară, spuse Linda cu maxilarele încleștate, aruncând o privire elocventă

spre Shirley.

Tânăra își ținea ochii în pământ, încercând să-și ascundă buza maltratată, însă Dolly o văzuse deja, iar expresia ei oripilată provocă deliciul Lindei. După o pauză ce păru că nu se mai termină, șefa grupului se apropie de Shirley și-i ridică bărbia cu blândețe.

— Ce-ai pățit, draga mea?

— E o nimica toată, încercă ea să braveze. Apoi, ochii i se umplură de lacrimi și nu mai putu să reziste. Tony Fisher m-a luat de pe stradă și m-a dus la apartamentul mamei. Mi-a spus că vrea să-i spun tot ce știu despre registrele lui Harry. Eram speriată și i-am zis că nu știu nimic. M-a amenințat că mă arde cu țigara, spunând că nu mă crede. Eu tot încercam să-l conving, i-am repetat: „Nu știu nimic!” Atunci, s-a enervat și mi-a dat o palmă puternică peste față. Iar mâinile lui scârboase erau peste tot pe mine, în sutien și în...

Se aruncă în brațele lui Dolly, plângând cu suspine violente. Nimeni nu scoase o vorbă preț de câteva secunde bune, până ce văduva lui Harry rupse tăcerea.

— Ți-a mai făcut ceva?

— Nu. M-ar fi violat dacă nu apărea Greg cu prietenii lui, sunt sigură. A și recunoscut-o. Dar nu i-am spus nimic despre noi. Nu i-am spus despre registrele lui Harry sau despre ce punem la cale. Îți jur pe ce am mai sfânt.

Dolly scoase o batistă și-i șterse lacrimile.

— Te cred, draga mea. Nu te mai gândi la asta. Îmi pare tare rău pentru ce ți-a făcut nenorocitul și, crede-mă, n-o să scape nepedepsit. Se uită spre celelalte două femei. Totul rămâne între noi. Fără poliție, fără repercusiuni, ne-am înțeles? O să vedeți, va fi bine.

Ridică unul dintre rucsacurile de pe capota mașinuței Morris și-l cântări în mână. Discuția despre cele întâmplate

tocmai fusese închisă.

— E prea greu, scoate o parte din nisip. Cărăm bancnote, nu lingouri de aur.

Lindei nu-i venea să creadă cât de repede expediase liderul lor subiectul, dar Shirley coborî din mașina abandonată și începu să scoată nisipul dintr-un rucsac.

— Cred că ar trebui golit cam un sfert, estimă Dolly.

Văzându-i entuziasmul, Linda înțelese că cea mai tânără dintre ele încerca să se concentreze asupra unei activități practice ca să poată depăși trauma prin care trecuse. Bella ajunse la aceeași concluzie, dar nu-i scăpă faptul că Dolly le ascundea ceva, ceva ce se numea frică. Decise că era mai bine să nu spună nimic momentan și să se ocupe și ea de aspectele practice.

— Ne-am gândit să utilizăm Morrisul pentru fugă, așa că exersăm intrarea și ieșirea rapidă. Nu e perfect, dar este mai aproape de realitate decât o pătură de picnic. Mai târziu, îl pot tăia în bucăți, ca să mă obișnuiesc cu drujba.

— Bună idee. Găsești drujba și barosul în portbagajul Mercedesului. N-am putut să car totul dintr-odată.

— Nici o grijă, Doll, zise Linda sarcastic. Doar repetăm pentru un jaf armat, cui îi trebuie o drujbă și un baros când tu ai adus plăcintă cu carne și sendvișuri?

— Și cui i-ar trebui un furgon de baraj când tu ai adus o pătură? replică Dolly pe același ton. Cel puțin, eu am adus sculele, dar tu ai făcut ce te-am rugat? Ți-am spus de mai multe ori să rezolvi, așa că scoate-ți degetul din fund și fă-o! Trebuie să știm care sunt dimensiunile dubei ca să putem dubla spoilerul din spate cu o bară de oțel.

Linda era foc și pară, dar atingerea fermă pe braț a Bellei o făcu să se abțină. Trase adânc aer în piept și răspunse:

— Știu exact de ce avem nevoie. Am o listă din care să aleg, dar îmi mai trebuie o săptămână. Îți vei primi duba la timp, stai fără grijă.

Vorbise pe un ton calm, atent controlat.

Fără alte comentarii, Dolly se îndepărtă către pista jalonată de cincizeci de metri.

— Nu risc să fur o mașină și să merg la pârnaie pentru visele ei despre jafuri armate, îi șopti lui Shirley.

— Sper că nu-s simple fantezii, îi răspunse tânăra atingându-și buza crăpată. Îmi doresc foarte mult să fie adevărat.

Bella și Dolly mai măsurară o dată, cu pasul, cei cincizeci de metri prevăzuți, ajungând la concluzia că distanța corespundea. O luară înapoi spre celelalte, dar Bella rămase puțin pe loc, îngrijorată.

— Ce e cu tine?

— Pare tot mai real.

— Este real, îi răspunse Dolly. Așa a fost întotdeauna.

— Pentru tine, poate. Eu n-am fost așa de sigură de la început. Nici măcar nu știam cine ești. Puteam să mă trezesc cu o bătrânică excentrică, incapabilă să treacă peste moartea soțului ei, încercând să-l țină în viață prin ceea ce ar fi reprezentat pentru el un apogeu al carierei. Acum însă, m-ai convins. Sunt sută la sută alături de tine, și împreună o să furăm un milion de lire.

Bella se uită adânc în ochii lui Dolly și-i oferi un zâmbet de respect absolut. Voia să știe că înțelegea câte probleme avea pe cap și că era acolo ca s-o ajute.

Expresia de pe chipul interlocutoarei rămase însă impasibilă. Îi acceptă cuvintele frumoase cu un gest scurt din cap și-și continuă drumul spre celelalte două femei.

— Mai scutește-mă cu „bătrânica”, îi aruncă peste umăr.

— Am înțeles, răspunse Bella, gata să se apuce de treabă.

Ploaia se oprise, așa că Dolly își scoase pelerina, dând la iveală un trening roz de la Dance Centre. Părea că-și pusese pe ea o draperie hidoasă de pluș. Linda și-o imaginã la SPA sărind în toate părțile, transpirând intens în acel purceluș roz și pufos. Aparent insensibilă la ridicolul situației, lidera grupului scoase un cronometru din buzunar, i-l dădu Bellei, apoi își împături cu grijă haina de ploaie și o băgă în rucsac.

— Dispunem de numai patru minute de la declanșarea acțiunii până la final. Acum, hai să vedem cât ne ia să ieșim din mașină și să pornim drujba. Bella, ești gata?

— Trei, doi, unu... GO!

Dolly sări de pe locul șoferului, se repezi în spatele Morrisului și îndreptă pușca din lemn spre spațiul din spatele autovehiculului. Shirley se strecură afară de pe locul din spate și-și ocupă poziția la colțul păturii de picnic, ațintindu-și arma improvizată în direcția paznicilor. În tot acest timp, Linda... Linda era blocată pe celălalt loc din spate, izbind cu lama lungă a drujbei în cadrul portierei, ca un câine care încearcă să iasă pe o ușă cu un băț ținut de-a curmezișul în bot.

— E prea lungă, nu iese!

— Tu ai băgat-o acolo, tu știi cum s-o scoți! strigă Dolly.

Până la urmă, așezând motofierăstrăul pe locul de lângă ea, reuși să-l întoarcă și să-l târâie după ea afară. Apucă zdravăn de cordonul de pornire, însă trase mult prea tare, scăpându-și drujba pe picior.

— La dracul Nu pot s-o fac, mă las păgubașă! strigă în timp ce sărea pe loc, ținându-se de piciorul rănit.

Își aruncă rucsacul pe jos și refuză să se mai miște. Ca și cum raidul ar fi fost de-adevăratelea, Dolly fugi fără nici

o ezitare spre ea, apucă mașinăria, o porni fără probleme și începu să taie din tabla caroseriei.

Shirley rămase cu gura căscată de admirație, în timp ce Linda spera în secret că baba nebună o să-și taie un picior sau o mână. În tot acest timp, Bella cronometra impasibilă, de pe pătura de picnic. Sunetul lamei pe metal era oribil. „Gardienii o să facă pe ei înăuntru când o să audă zgomotul ăsta”, își spuse. Aveau să fie la pământ înainte să dea ochii cu cei patru „bărbați” mascați.

Lui Dolly îi luă cincisprezece minute să taie portiera mașinii. Nu lama cam uzată era problema, ci faptul că nu avea suficientă forță s-o împingă în metal. Linda se așeză pe marginea păturii, rușinată să vadă cum picăturile de sudoare se prelingeau pe fruntea femeii mai în vârstă.

Când termină secționarea unei porțiuni din ușă, fugi până la pătură și ridică unul dintre săculeții cu nisip. Instinctiv, Linda sări în picioare, iar Dolly îi îndesă săculețul în rucsac.

— Gata, Bella! strigă ea respirând cu greutate.

Negresa se ridică, urmărind cum Linda punea un săculeț de nisip în rucsacul lui Dolly și încă unul în cel al lui Shirley.

— De ce naiba ne cronometrăm rateurile? Oricum, polițaii ar fi fost deja în capul nostru, ar fi băut un ceai și apoi ne-ar fi ciuruit înainte să ajungem la cașcaval, protestă Linda.

— GO! strigă Dolly începând să fugă pe pista de cincizeci de metri. Shirley și Linda o depășiră aproape imediat, în timp ce Bella ținea pasul pe lângă ele fără nici un efort.

La sfârșitul cursei, cele trei femei mai tinere se văzură nevoite s-o aștepte. Ateriză în genunchi pe paiet, tușind și împroșcând cu salivă.

— Încă o dată, gâfâi ea.

— Nu, hai să bem un ceai și să ne odihnim puțin. Mai facem o încercare peste douăzeci de minute, propuse Bella.

— Pornim acum! urlă Dolly opintindu-se să se ridice.

Bella rămase neclintită. Încovoiată de greutatea rucsacului, văduva mai în vârstă părea de-a dreptul insignifiantă pe lângă ținuta statuară a negresei.

— Acum, știm în ce ordine trebuie să acționăm și știm c-o putem face. Dar tot scenariul ne-a luat cu douăzeci de minte mai mult decât era prevăzut. Dacă o luăm imediat de la capăt, nu rezolvăm nimic. Mai bine ne tragem sufletul și încercăm din nou, îi explică Bella pe o voce calmă.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Cele patru femei se îndreptară încet, printre țărușii de lemn plantați la distanțe egale, spre Morris, spre pătura de picnic și spre coșul cu provizii. La un moment dat, Linda rupse tăcerea:

— Voiam să te întreb, Shirley, de unde ți-ai cumpărat salopeta aceasta încântătoare?

• 18 •

Terry Miller petrecuse vreo două ore la cariera de piatră abandonată, pregătind mașinile. Jimmy Nunn, un fost pilot de curse și vechi prieten, trecea printr-o pasă proastă, căci îi fusese suspendat carnetul pentru, culmea ironiei, conducere periculoasă. Căsătorit și în șomaj, avea nevoie disperată de bani, iar Terry își făcuse socoteala că putea juca perfect rolul celui de-al patrulea om din echipa lor – firește, numai după ce primea aprobarea șefului.

Așadar, aranjase o întâlnire între cei doi la un pub cu trei luni mai înainte, fără să-l prevină pe Jimmy despre obiectul discuției. Lui Harry nu-i plăcea să se grăbească atunci când evalua un nou candidat și evita să-și detalieze intențiile atunci când nu era cazul. În acea zi venise la cariera de piatră ca să-l vadă la treabă pe posibilul complice. Numai dacă era mulțumit ar fi urmat să-i expună planul și să-l angajeze drept șofer al echipei. Jimmy era un băiat arătos, de vreo treizeci și trei de ani, înalt și lat în umeri. Fără cazier, în afara unor contravenții mărunte la codul rutier, nu fusese amprentat niciodată de poliție. Mai participase la două spargeri de bănci ca șofer, așa că avea referințe solide, însă reputația lui venea mai mult din riscurile pe care nu ezitase să și le asume ca șofer de curse.

Jimmy testase motorul camionului de pâine pe care Len Gulliver îl furase pentru Joe Pirelli de la Shunshine Bread Company. Era o mașină bună, pătrățoasă, cu uși duble în spate. Joe atașase o bară de metal groasă sub spoilerul din spate, destul de puternică încât să preia impactul cu autospeciala băncii, și fixase un sistem de centuri de siguranță în formă de „X” ca să-l protejeze pe șofer. Jimmy o călcase tare și executase un tur al carierei pustii. Nu fusese

tocmai mulțumit, dar problemele se puteau regla. Odată întors la locul unde așteptau cei doi, sărise din mașină și ridicase capota, gata să se ocupe de motor. Harry fusese plăcut impresionat.

Între timp, în pădurea ce înconjura vechea carieră de piatră, Joe Pirelli testa puștile cu repetiție cu țeava tăiată, trăgând în niște porumbei de lut și în fazanii care făceau greșeala să apară pe acolo. Joe era un profesionist, obsedat de „fiarele" lui, pe care le curăța și le ungea periodic. În ultimii trei ani, el și Terry lucraseră intens împreună, iar acesta din urmă îl respecta pentru seriozitatea lui și nervii de oțel. Joe nu era un înger și uneori devenea violent, dar ceilalți știau foarte bine care erau limitele ce nu trebuiau depășite cu el. Dacă vedeai că în ochii lui întunecați apărea o lucire sticloasă, acela era semnalul că Joe Pirelli devenise letal. Se respectau reciproc, însă nu deveniseră prieteni apropiați și nu socializau în afara locului de muncă. Era una dintre regulile șefului, pe care le urmau fără crâcnire. Așa stăteau lucrurile și toată lumea înțelegea că așa trebuia făcut pentru binele tuturor.

Joe se întoarse la carieră. Într-o mână își ducea „fiarele", într-o cutie de lemn căptușită cu catifea roșie, iar cealaltă căra un fazan mort. Terry îl urmări cu privirea pe când așeza armele și prada în portbagajul mașinii. Joe era înalt, cu trăsături întunecate, italiene, obsedat de forma fizică. Era slăbuț, cu un chip sculptat, și avea acei ochi de o culoare indescriptibilă, căprui, poate? Era un tip de ispravă, iar Terry era mândru că lucrau în aceeași echipă.

Terrry îi făcu un semn, și cei doi își verificară ceasurile înainte de a inspecta falsul furgon de transport valori. Cum lui Harry Rawlins îi plăcea ca totul să fie gata înainte ca el să ajungă la fața locului, cei doi erau nevoiți să treacă prin toate detaliile: sacii de bani erau cântăriți, pozițiile mașinilor erau măsurate astfel încât să corespundă cu

situația reală. După repetiții, tot ei trebuiau să curețe mașinile și camionul de pâine și să le ducă înapoi în ascunzătoare.

Motorul camionului torcea acum ca nou. Jimmy coborî de pe locul șoferului și le făcu semn că totul era în regulă. De fapt, era foarte nervos, Joe îl speria de-a dreptul. Nu se dumirise încă exact pentru ce se pregăteau și știa foarte bine că era încă în probe, dar îl admira pe Harry Rawlins și ar fi dat orice ca să lucreze cu el.

Mercedesul argintiu al șefului era atât de silențios, încât părea să plutească peste drumul de pietriș. Nimeni nu-l auzise venind, dar imediat ce-l zăriră pe Harry luară poziția de drepți aproape ca în armată la inspecția trupelor de către un ofițer superior. Cu pardesiul de cașmir pe umeri, costumul bleumarin impecabil croit, servieta și ochelarii negri, părea mai mult un bancher din City decât un delincvent pe cale să execute un atac armat. Se apropie de cei doi amici.

— Motorul camionului toarce ca o pisicuță, din partea asta nu mai avem probleme, începu Terry.

Harry aruncă o privire spre mașina cu care urmau să fugă, un BMW, și-i făcu un semn cu capul celui de-al treilea bărbat. Jimmy nu așteptase decât atât. Fugi spre mașină, sări la volan, demară în scrâșnet de roți și acceleră în jurul carierei la o viteză nebunească, transpirând în timp ce mașina urla și se hurduca. Trecu pe lângă cei trei bărbați, trase frâna de mână și execută o întoarcere pe loc, revenind pe accelerație aproape instantaneu. Observând zâmbetul lui Terry în retrovizor, îi făcu semn cu degetul mare ridicat și pumnul strâns.

Harry se întoarse la mașina lui și-și dădu jos pardesiul, apoi se apucă metodic să-și schimbe hainele. Orice alt om s-ar fi simțit teribil de ridicol în mijlocul pustietății, pe

jumătate dezbrăcat, dar gesturile hotărâte cu care-și trăgea salopeta și organizarea perfectă nu trădau nici o emoție.

— Vom încerca explozibilii, decise Harry aplecându-se să-și lege șireturile de la pantofii ușori.

Terry lipi o mostră de falsul furgon de securitate, înfipse capsele detonante și aprinse fitilul scurt. Trecu de cealaltă parte a dubei și – BUM! Totul durase câteva secunde; acum, în peretele mașinii se căsca o gaură de dimensiunea unui pumn. Se întoarse spre ceilalți rânjind mulțumit.

— Cu cantitatea potrivită, o să fac o gaură prin care aș putea s-o bag și pe bunică-mea, Harry. Și e grasă ca o purcică bătrână.

Liderul echipei trecu apoi prin toate celelalte instrucțiuni, calm, dar precis și cu atenție la detalii. La final, fiecare bărbat luă un rucsac în spinare. Joe primi puștile, iar Jimmy, cronometrul.

— Tot atacul n-are voie să dureze mai mult de patru minute, de la început și până la sfârșit, spuse Harry.

Toate cele trei mașini erau pe poziție. Camionul de pâine era în fața furgonului de transport valori, iar duba cu care venise Terry, în spate. Convoiul fusese organizat ca și cum s-ar fi oprit în mijlocul pasajului subteran ce traversa Strandul. Lângă camion, Jimmy aștepta semnalul lui Harry, care se afla pe locul șoferului în dubă, cu Joe și Terry în spate.

— Nu prea e în apele lui, comentă Joe arătând spre fostul pilot de curse.

— O să se descurce, stai liniștit, zise Terry.

— Când ești speriat, îți tremură degetul pe trăgaci, și dintr-odată – BANG! Ne-o luăm cu toții pe viață pentru crimă.

— De-aia suntem azi aici, interveni Harry. Va număra secundele până când îi dau eu ordin. Dacă se pierde într-o frenezie fără sens sau își păstrează capul limpede, vom afla imediat.

Ridică mâna, iar Jimmy ridică în același timp cronometrul.

Mâna șefului coborî brusc, moment în care Jimmy începu să cronometreze. Cei trei bărbați se mișcau rapid ca niște fulgere. Joe sări din mașină și-și îndreptă arma spre traficul imaginar din spate. Terry lipi o porție bună de explozibil pe una dintre laturile falsului furgon de securitate, iar Harry urcă pe treapta din dreptul șoferului cu arma ațintită spre acesta și spre paznicul de lângă el.

— Ieșiți imediat! le strigă, ecoul vocii lui reverberând din pereții de piatră.

Ideea era ca cei doi să fie scoși afară și puși să stea întinși pe burtă în fața lui Joe.

BUUM! O explozie cât un om apăruse într-o latură a falsului vehicul de transport. Harry se strecură înăuntru, urmat de Terry. Îi încărcă acestuia rucsacul cu săculeții atent cântăriți anterior, apoi strigă: „Gol” Terry și Joe schimbară rapid locurile între ei, iar rucsacul acestuia din urmă fu umplut. Apoi, Joe îi umplu rucsacul lui Harry și cei trei se angajară în cursa de cincizeci de metri până la mașina cu care urmau să se facă nevăzuți.

Operațiunea fusese executată fără cusur, iar Jimmy era nerăbdător să afle mai multe.

*

Dolly sorbi o gură de ceai din termos, ascultând cum Linda și cu Shirley se ciondăneau pe ultimul sendviș cu pui. Tânăra considera că Linda nu mai avea dreptul la sendviș fiindcă mâncase două felii de plăcintă cu carne de porc, pe

când ultima afirma sus și tare că nu poți compara o felie de plăcintă cu un sendviș. Cât încă se mai ciondăneau, Bella înșfăcase cele două felii de pâine și și le îndesase în gură.

— Mai terminați! le spuse răstit.

Dolly, care nu mâncase nimic, se ridică în picioare, îi întinse o pușcă lui Shirley, păstrând una pentru ea.

— Hai să facem doar partea de fugă, să vedem ce timp scoatem.

Bella se ridică și traversă rapid plaja, cu cronometrul în mână. Linda încercă și ea să se ridice, acuzând dureri la piciorul pe care-și scăpase drujba.

— Nu cred că pot...

— La fel o să spui și dacă ceva o să meargă rău în ziua Z? Sau o să fugi ca din pușcă, disperată să scapi?

Linda tăcu din gură și se așeză la linia de start alături de celelalte două, așteptând semnalul.

De la cincizeci de metri, Bellei i se păru că vedea un grup de mame încercând să facă sport la un resort all-inclusive pentru săraci. Dolly în treningul ei roz, Shirley în salopeta modificată pentru parada modei și Linda arătând exact ca o prostituată. Clătină neîncrezătoare din cap.

— Gata? Unu, doi, trei, start!

Oricât ar fi încercat, Dolly nu reușea deloc să țină pasul cu celelalte. Nu avea energia sau nivelul de antrenament necesare, așa că după douăzeci de metri sufla deja greu. De fiecare dată când ajungeau la linia de finiș se oprea aplecată, cu mâinile în șolduri, ca să întrebe ce timp scoseseră. Evident, era incapabilă să execute exercițiul în intervalul impus. Dar nu era genul care să renunțe: încercă încă o dată și încă o dată și încă o dată. La a patra cursă, Linda simți nevoia să intervină:

— E ridicol, Dolly. Eu pot s-o fac, la fel Shirley, atunci de ce trebuie să mai alergăm ca proastele pe lângă tine, care nu poți? *Tu* ești singura care ne ține în loc. Odihnește-te și mai încearcă de una singură, dacă vrei.

Dolly se îndepărtă cu capul plecat și mâinile în șolduri. Se forța până la limită și o știa foarte bine, dar refuza să se dea bătută. Ajunse lângă Morrisul ruginit și ridică mâna, indicând că era gata s-o ia de la capăt.

— Hai, draga mea, știu că poți reuși! șopti Bella.

De data asta fu aproape de limita de timp, dar era dureros să vezi cât de mult i se umflaseră venele de pe gât și tâmple și cum îi atârnau mâinile imobile pe lângă corp. Cu numai câțiva metri înainte de finiș, corpul îi cedă. Picioarele începură să-i tremure și să i se împleticească. Se aruncă peste linia de sosire și căzu în patru labe, respirând sacadat.

— Bella, ia-mi asta din spinare, abia reuși să articuleze.

Linda zâmbi compătimitor și clătină critic din cap. Aruncându-i o privire ucigătoare, Shirley îngenunche lângă Dolly.

— Nu e bine. N-o poți face, îi șopti la ureche.

Încet, încet, Dolly își recăpătă suflul și se calmă. Mai expiră o dată puternic și se ridică în picioare. Îi încredință rucsacul Bellei, care-i dădu înapoi cronometru! Și își scoase hainele de motociclist, lăsând la vedere o ținută de jogging. Își aruncă rucsacul pe spate, îl luă și pe al lui Shirley într-o mână, apoi se îndreptă spre linia de start.

— Fiți atente la ea. Reprezenta școala în concursurile de atletism, se lăudă Linda.

Lui Shirley îi venea să-i tragă o palmă; putea fi atât de rea uneori! Dolly nu spuse nimic, mulțumindu-se s-o admire pe negresă cum căra cele două rucsacuri fără nici un efort.

Ajunsă la Morris, Bella goli de nisip rucsacurile lui Shirley pe pătură, căci momentan nu avea nevoie de ele. Ridică drujba și-i testă motorul pornindu-l și oprindu-l de mai multe ori. Satisfăcută că Linda nu-l stricase, intră în mașina abandonată, cu un rucsac în spate și motofierăstrăul în mână. În secunda în care sări din mașină, Dolly porni numărătoarea. Bella porni drujba fără ezitare și, sub ochii lor, tăie în ușa caroseriei o gaură suficient de mare încât să strecoare prin ea țeava unei puști. Apoi, alergă la pătura de picnic și ridică sacii de nisip cu care umplu rucsacul Lindei și pe cel al lui Shirley. Avea o precizie de automat. Când o luă înapoi pe plajă, prietena ei nu-și mai putu ascunde entuziasmul și începu să o încurajeze ca pe stadion, între timp, ochii lui Dolly fugeau de la cronometru la Bella, care alerga ca și cum n-ar fi avut nici o apăsare. Nici măcar nu trebuia să mai anunțe timpul, căci Bella era, în mod evident, cea mai rapidă dintre ele. Pe când Shirley și Linda o îmbrățișau pe campioană, Dolly se îndreptă de una singură spre Mini Morris.

— Hai s-o luăm de la capăt! le strigă, apoi îl fluieră pe micul Wolf, care se distra copios tăvălind în nisip cadavrul putred al unui pescăruș.

*

Mai petrecură o oră repetând planul, apoi deciseră că le era de ajuns. Dolly împachetă rămășițele picnicului, iar Bella și Linda cărară sculele și rucsacurile în portbagajul Mercedesului. Shirley goli fețele de pernă de nisip trăgând cu coada ochiului la șefa lor, care ținea buzele strâns lipite, părând că încă se mustra pentru că nu putea ține pasul. Încercă să-i adreseze un zâmbet încurajator, dar simți cum i se deschidea din nou rana; oricum, Dolly n-o băgase în seamă. Era o tipă dură. Propria ei slăbiciune în fața lui Tony

Fisher i se învârtea prin cap. „Am fost demnă de plâns, își spuse cu amărăciune, dar n-o să mai fiu de-acum încolo...”

Ultima repetiție a atacului se desfășurase fără probleme și chiar sub timpul prevăzut. Decizia lui Dolly de a redistribui rolurile, cu ea la volanul mașinii de blocaj, Bella la drujbă și Linda la volanul Fordului Transit din spate, se dovedi absolut corectă, punând în valoare la maximum calitățile fiecăreia dintre ele. Încheiară ziua murdare, obosite, pline de junghiuri, dar fericite. Pentru prima dată atacul începea să prindă formă, să devină real. În timp ce strângea pe plajă, Shirley apucă unul dintre lemnele în formă de pușcă, și zâmbi fără să vrea. Asigurându-se că n-o vedea nimeni, ridică „arma” și ținti, apoi aruncă bățul printre dune.

Pe Dolly n-o deranja foarte tare că fusese nevoită să accepte rolul static de șofer al furgonului de blocaj, dar o supăra la culme că dăduse greș în fața fetelor. Trebuia să le fie un ghid, o sursă de inspirație, de stabilitate, solidaritate și predictibilitate. În nici un caz nu putea să-și trădeze postura și să lase să se întrevadă vreo slăbiciune. Privindu-și grupul de fete, observă semnele pe care Linda le făcea din ochi spre celelalte două. Din felul în care se uitau la ea, în acest moment, nu se mai îndoiau de capacitatea *lor* de a executa lovitura, ci de a ei.

— Eu nu prea am exersat, nu? spuse veselă ridicând barosul.

Se plasă la vreo doi metri de Morris, cu picioarele ușor îndepărtate, cu mâinile ținând ferm coada. Ridică ciocanul greu, simțind cum i se umflau venele de pe gât, și, cu un urlet ce venea parcă direct din stomac, îl proiectă cu forță în luneta mașinii, spărgând-o într-un milion de fragmente. Cioburile se împrăștiară spectaculos, transformând pentru o clipă interiorul într-un glob de zăpadă. Era aproape

frumos de văzut. Cele trei femei încercau să-și revină din șoc.

— Ah, Dumnezeule! Parcă am auzit-o pe mama înjurând pentru prima dată! exclamă Linda.

— Îmi cunosc puterile, zise Dolly cu un zâmbet poznaș, și vi le cunosc pe ale voastre. Știm ce avem de făcut și o putem face, fetelor! O putem face! Apoi spuse ceva ce o înduioșă până și pe Linda: N-o să vă dezamăgesc.

Orice urmă de îndoială dispăruse, acum în ochii lor se citea numai respectul. Știau cine era șeful, iar ea știa că va fi ascultată.

*

La a treia încercare deveni limpede pentru toți că Harry îi întârzia. Nu era suficient de rapid, indiferent cât de mult își dădea silința. Nimeni nu îndrăzni să scoată un sunet în timp ce șeful își reanaliza planul. De nervi, mușchii maxilarului i se vedeau zbătându-se spasmodic. Furia îi era îndreptată contra lui însuși, așa că ceilalți îi acordară respectuos timpul și spațiul necesare ca să-și revină. Până la urmă, Harry îi întinse rucsacul lui Jimmy.

— Hai, să te văd cum fugi, puștiule!

Jimmy termină cursa într-un timp spectaculos, sub ochii înroșiți de efort și de nervi ai bărbatului mai în vârstă. Un sprint de cincizeci de metri ar fi fost o bagatelă pentru Harry în tinerețe, însă ajunsese la înțelepciunea de a estima aportul fiecăruia într-o echipă, iar rolul lui nu era acela de a alerga.

— Înapoi la pozițiile de start, le ordonă. Vreau să cronometrez încă o dată toată operațiunea.

Imaginea lui Terry, Joe și Jimmy care se îndreptau către furgonul de bani îi rupea inima. Condusese întotdeauna operațiunile din prima linie și-i venea foarte greu să renunțe la această poziție.

Joe și Terry se urcară în spatele mașinii de urmărire, în timp ce Jimmy rămase în urmă. Își tot lovea și zguduia ceasul cu un aer frustrat.

— Ce-ai pățit? îl întrebă Harry.

— Ei, nimic... nu-mi mai merge ceasul. Cred că i-am dat peste cap remontorul.

Nu voia cu nici un chip să pară greu de cap sau încurcă-lume.

— Ia-l pe al meu, îi spuse Harry scoțându-și fără ezitare Rolexul de aur masiv de la mână și întinzându-i-l. Eu o să-mi cumpăr ultimul model când terminăm trebușoara asta.

Fără alte explicații, se urcă la volanul camionului de pâine.

Jimmy ocupă locul șoferului în mașina de urmărire, admirând cadoul neașteptat. Coroana încrustată cu diamante îl fascina. Era cel mai frumos ceas pe care-l văzuse vreodată. Își jură să nu-l scoată niciodată de la mână.

• 19 •

Fuller își petrecuse sfârșitul de săptămână la secția de poliție, arătându-i proprietarei garsonierei lui Boxer Davis sute și sute de fotografii cu infractori cunoscuți. Femeia jurase că o să facă tot posibilul să-l ajute, dar polițistul se întreba tot mai serios dacă nu cumva urmărea doar să profite de mesele gratis și de băuturile pe care le solicita încontinuu. Câteodată se oprea asupra unui chip și începea să bombăne: „Cred, dar nu sunt sigură, ar putea fi el... mai adu-mi un ceai și câțiva biscuiți, până mă mai gândesc.” Atunci, Fuller rula o verificare rapidă a tipului respectiv pe computer, doar ca să descopere că respectivul era condamnat și închis pe undeva, ori mort de multă vreme. Dar nu avea încotro, trebuia să continue cu singura pistă pe care o mai aveau. De fiecare dată când menționa numele câte unui penal, speranțele lui creșteau, dar se dovedea că era vorba de foști iubiți. La un moment dat dăduse chiar peste fostul ei soț. „La naiba, a avut cam mulți amanți pentru cât de grasă și de împuțită este...” Până la urmă, Fran recunoscu că nu era în stare să-și mai aducă aminte cum arăta omul care o atacase.

Andrews își petrecuse dimineața cu criminaliștii. Le ceruse să verifice o mașină furată găsită pe o străduță laterală ce se intersecta cu Shaftesbury Avenue. Sângele găsit pe sub caroserie avea aceeași grupă cu cea a lui Boxer. Barele față și spate erau deteriorate serios, iar un far era spart, cioburi similare fiind găsite la locul unde fusese omorât fostul sportiv. Polițiștilor nu le luase multă vreme ca să confirme că fibrele textile culese de pe far corespundeau cu cele din care era făcut costumul victimei. Un rezultat pozitiv, dar care nu-i ducea nicăieri: nu

găsiseră amprente suspecte în mașină, iar urmele de mănuși din piele sugerau că ucigașul lui Boxer avea cazier și nu voia să fie prins. Era încă o pistă moartă.

Fuller își lua notițe metodic, lovind tastele cu furie, închipuindu-și că era mutra lui Resnick. Toată secția vorbea despre marele jaf ce avusese loc în noaptea precedentă la un magazin de bijuterii; ar fi avut tot dreptul să lucreze la soluționarea acelui dosar dacă n-ar fi fost blocat în cazul Rawlins. Așadar, în loc să alerge după infractori adevărați – și, cel mai important, în viață – pierduse vremea cu grăsana de Fran și nu obținuse absolut nimic. Era sătul să fie calul de bătaie al lui Resnick, iar colegii din secție îl mai enervau și ei cu glumele lor despre cât de „nedespărțiți" păreau și cum începuse să se îngrașe și să miroasă a scrumieră, pe măsură ce se transforma în „șeful" lui. Pufnind de furie, termină de bătut și smulse raportul din mașina de scris, rupând din greșeală paginile de la jumătate. Ridică o privire disperată către tavan, se calmă și o luă de la capăt.

Andrews intră pe ușă la fel de nervos. Șeful cel mare îi trăsese un perdaf zdravăn pentru că ceruse investigarea criminalistică a mașinii furate care-l zdrobise pe Boxer înaintea furtului de bijuterii. Fusese obligat să stea cu capul plecat ca o cârpă și să încaseze el porția lui Resnick. Acum se învârtea nervos prin birou, uitându-se la colegul lui care lovea atât de tare tastele, încât mișca masa cu totul.

— Hei, Fuller, ce mai face prietenul tău, Resnick?

Inspectorul Hawkes își strecură capul pe ușă cu un zâmbet batjocoritor.

— Dispari!

— Cu plăcere. Eu și cu Richmond am fost scoși de pe cazul vostru. Ne ocupăm de magazinul de bijuterii. Nu ne

mai pierdem vremea urmărind-o pe văduva Rawlins, ca alții.

— Cum se face că voi ați fost mutați și eu nu? nu rezistă Fuller să întrebe.

— Cred că strategia este să țină toți ratații la un loc, ca să nu infecteze toată secția, îi răspunse batjocoritor Hawkes.

Fuller era livid. Se gândise să-i ceară transferul comisarului-șef, dar își spusese că acesta l-ar fi chemat dacă avea nevoie de el. Dumnezeule, dacă începea să se contamineze de incompetența lui Resnick?

— Inspectorul a aflat? îl întrebă pe Hawkes.

— N-am idee. Nu l-am văzut pe aici și nici nu-mi pasă. E decizia comisarului-șef.

Hawkes încheie conversația și ieși lăsându-l pe Fuller să fiarbă în suc propriu.

După nici cinci minute își făcu apariția Alice. Urma să fie transferată la caziere și, într-un fel, era mulțumită că munca va fi mult mai puțin stresantă.

— Azi o să vă mutați înapoi în birourile voastre, le aminti celor doi. Zugravii au făcut o treabă minunată, totul miroase a proaspăt și aveți echipamente noi-nouțe. Suna ca o mamă grijulie combinată cu o dirigintă riguroasă. Fuller își aranjase dosarele și mutase deja aproape toate lăzile, dar Andrews reușise să se strecoare la cantină înainte de a fi pus să care ceva.

— S-a întors inspectorul Resnick? o întrebă scoțând cu atenție filele din mașina de scris și așezându-le deoparte.

— Nu, și sunt plină de draci că nu și-a strâns nimic din birou! I-am dat cutii ca să-și pună lucrurile în ele, dar n-a reușit nici măcar atâta lucru.

Deși se presupunea că asigură secretariatul pentru întreaga echipă de ofițeri, Resnick o trata ca și cum ar fi lucrat numai pentru el.

— Alice, tu la ce te așteptai? o întrebă Fuller cu o voce blândă.

Tânăra îi aruncă o privire furioasă. Știa exact ce insinua detectivul, dar nu tolera ușor dovezile de lipsă de respect. Resnick era complet neajutorat în chestiunile practice și știa că dacă lăsa ceva să treneze suficient de mult, până la urmă se va ocupa ea în locul lui. Îl prinsese o dată amuzându-se pe tema asta cu un coleg: „De ce să latri tu, dacă ai un câine?” Cuvintele o răniseră profund, deși știa că nu le spusese cu răutate. Resnick devenise leneș pentru că ea îl obișnuise așa, nu invers.

— Ei bine, este foarte ocupat. Nu are timp pentru mărunțișuri.

— E norocos să te aibă pe tine, Alice. Îmi pare rău că reciproca nu e valabilă, zâmbi Fuller ieșind cu ultima cutie în brațe.

— Ai idee pe la ce oră vine? strigă după el.

— Nu știu! Nici nu mă interesează!

Alice ieși pe coridorul pustiu și se opri în fața ușii biroului lui Resnick. Încercă clanța. Era, ca de obicei, încuiat. Tăcerea fu spartă de bubuitul ușilor batante de la capătul culoarului; peste o clipă, inspectorul principal își făcu intrarea. Îndreptându-se spre noul birou, urlă după Fuller, apoi după Andrews. Era pe punctul să urle și după ea, când o văzu în dreptul ușii.

— Bună dimineața, păpușă! o salută, după care izbucni într-una dintre crizele matinale de tuse tabagică.

Biroul lui era la fel de haotic ca întotdeauna, nu făcuse nici cel mai mic efort să-și strângă lucrurile în pungi. Își

aruncă servieta uzată pe masă și ridică receptorul telefonului.

— A fost tăiat, domnule. Azi încep să lucreze zugravii aici, și dumneavoastră ar fi trebuit să fiți deja mutat în noul birou din anexă.

— De ce nu mi-ai spus? strigă el trântind telefonul.

Alice îi spusese de vreo cinci ori, dar nu fusese băgată în seamă.

— Vezi să nu dispară nimic, îi spuse întinzându-i cheia și privind-o adânc în ochi. Numai în ea avea deplină încredere.

— Desigur.

Alice rămase singură în mijlocul haosului ce ilustra viața profesională a inspectorului principal. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi lăsat treaba pe mâna serviciilor administrative, dar Resnick îi încredințase cheile de la sanctuarul lui și nu avea de gând să piardă vreo hârtiuță. Oftă din rărunchi: „De ce îi permit să-mi facă asta tot timpul?” Resnick intra și ieșea în fiecare zi din viața ei ca o tornadă, și în fiecare seară trebuia să strângă haosul pe care-l lăsa în urma lui. O asculta cu adevărat numai atunci când îi răspundea la o întrebare de-a lui. Nici nu-și mai aducea aminte de câte ori îi spusese să-i transmită urări de sănătate tatălui ei, deși îi repetase de nenumărate ori că tatăl ei murise. În sinea ei, știa foarte bine de ce nu-l lăsa baltă pe Resnick și de ce ar fi făcut orice pentru el. Îl iubea în secret de cincisprezece ani.

• 20 •

În ghereta casieriei de la sala de jocuri, Linda își rodea unghiile. Muzica bubuitoare îi provocase o migrenă teribilă. Se gândea la discuția pe care o avuseseră în ascunzătoare, după repetiția de la plajă, și nu-i plăcea deloc cum se terminase. Reușita antrenamentului le ridicase moralul, însă atmosfera se deteriorase rapid. Totul începuse când Bella o întrebase pe Dolly unde plănuia să-și ascundă banii după raid.

— Nu-ți spun, îi răspunsese lidera grupului pe tonul cel mai normal din lume. Ceea ce nu știi nu poți spune. E mai sigur așa, crede-mă.

— N-ai încredere în noi? sărise Linda.

— Dacă nu-ți convine, nu trebuie să-ți arăt unde este ușa.

Cele trei femei fuseseră profund șocate, însă Dolly, imperturbabilă, le dăduse o nouă listă cu sarcini de îndeplinit. După atac, fiecare dintre ele urma să se îndrepte, separat de celelalte, spre aeroportul Heathrow și să se îmbarce pe un zbor către Rio. Datele și orele aveau să le fie comunicate mai târziu, în funcție de discuția cu omul din interior, dar fiecare avea instrucțiuni detaliate despre cum să ajungă la aeroport și cum să se comporte în timpul călătoriei. În sfârșit, Dolly le dădu plicuri cu bani ca să-și acopere cazarea la hotel.

— Ai mai fost vreodată la Rio? o întrebă Shirley speriată și excitată în același timp, ca un copil.

— Nu. Trebuie să găsesc momentul potrivit ca să-l las pe Wolf la un adăpost pentru animale și să ascund banii. Dacă dispărem toate în același timp, oamenii vor începe să-și

pună întrebări. Voi aduce destui bani ca să putem trăi fără griji două luni. Cu cât dispărem mai multă vreme, cu atât mai bine.

Linda deschise gura ca să pună întrebarea logică ce se afla pe buzele tuturor, dar Bella o întrerupse. Nu voia ca discuția să degenereze într-o ceartă.

— Și cea mai mare parte a banilor... numai tu vei ști unde este? întrebă politicos.

— Lucrăm așa cum ar fi făcut-o Harry. Nimeni din echipa lui nu știa unde sunt banii, iar el nu a escrocat niciodată pe nimeni. Aveau încredere în el până la capăt... Dolly își coborî brusc fruntea. Își alesese prost cuvintele și nu putea să întâlnească privirile celor două văduve. În fine, aveau încredere în el, se corectă. Erau oameni de toată isprava, însă Harry îi cunoștea destul de bine ca să știe că n-ar fi rezistat tentației de a ieși în oraș și a începe să arunce cu banii. Iar un astfel de comportament atrage imediat atenția... mai ales atenția polițailor. Credeți-mă, n-o să vă fac figura să dispar cu toți banii, încheie ea după o scurtă pauză de efect.

— Dar ce se întâmplă dacă pățești ceva? Dacă ești arestată sau dacă dă un autobuz peste tine?

Linda, care își dorea din tot sufletul să afle cât mai multe, se băgă în discuție.

— O să fim blocate în Rio fără nici un ban, iată ce-o să se întâmple. Trebuie să știm totul.

Dolly se simțea mai mult rănită decât supărată. Rănită pentru că tot nu aveau încredere în ea.

— În clipa asta, chiar acum, sunt pe punctul să las totul baltă și să plec. Îmi veți da înapoi fiecare bănuț pe care l-ați primit de la mine. Aveți în mână câte un plic cu mai mulți bani la un loc decât ați văzut în toată viața voastră. Cum îndrăzniți să-mi puneți cuvântul la îndoială? Credeți că

puteți da lovitura fără mine, n-aveți decât. Abia aștept să văd cum vă rupeți gâturile! M-am săturat de văicăreala voastră. O să alegeți, aici și acum, calea pe care vreți s-o luați. Vreți să plecați, vreți s-o faceți singure? Spuneți-mi acum! Pe loc!

Deși fusese singura care nu spusese nimic care s-o ofenseze pe Dolly, Shirley fu prima care plecă privirea. Se simțea vinovată pentru gândurile urâte pe care le nutrise. Linda era mai puțin afectată de ieșirea văduvei lui Harry, știind însă că fără registre și fără contactul din interior nu aveau nici o șansă de a duce proiectul la bun sfârșit.

— Nu vrem să știm unde o să ascunzi banii. Avem încredere în tine. Trebuie să avem, zise într-un final Bella, punând capăt discuției.

Dolly ridică din umeri. Primise un compliment cu dublu tăiș, dar deocamdată se vedea nevoită să se mulțumească cu atât. Îl luă pe Wolf și plecă înainte de a spune ceva ce ar fi putut regreta apoi. Odată închisă ușa în spatele ei, Bella se întorsese spre celelalte două.

— Eu nu mi-am pierdut soțul în minunatul jaf al lui Harry, ca voi, dar vreau să știți că dacă... dacă încearcă ceva, o omor. Îmi pun pielea la bătaie pentru că eu cred în promisiunile ei. Niciodată n-am avut atât de mult de pierdut, iar dacă cineva îmi fură această șansă, o s-o regrete amarnic.

Shirley păru șocată, înțelegând că Bella nu glumea. Linda își roase o unghie până la carne, făcându-și degetul să sângereze. Ca și prietena ei, nu reușea să aibă complet încredere în șefa lor. Ele aveau să se afle de cealaltă parte a lumii, pe când Dolly ar fi fost singura cu acces la toți banii. Nici măcar n-aveau să știe valoarea prăzii!

După câteva ore de rumegat toate acestea în micuța ei gheretă, Linda era un pachet de nervi. Își mai turnă o porție

de votcă în cafea și o dădu pe gât. Detesta să fie controlată de văduva lui Harry, să fie tratată ca un copil și să nu mai fie propriul ei stăpân. Dacă privea lucrurile din acest unghi, ideea ca ea, cu Bella și cu Shirley să dea lovitura fără Dolly parcă nu mai părea atât de fantezistă.

*

Shirley se admiră în oglinda înaltă și zâmbi, mulțumită de ce vedea. Noua mască de față pe care o încercase făcuse minuni pentru tenul ei, care avea o nouă strălucire. Începu să-și taie și să-și pilească unghiile. Repetiția de pe plajă aproape că i le distrusese. Începuse să se relaxeze când auzi soneria și aproape că sări afară din cămașa de noapte din mătase.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dacă era Tony Fisher? Nu mai era nimeni acasă! Ar fi putut să spargă ușa, ar fi putut s-o bată și s-o violeze, chiar s-o omoare. Se uită la ceas, era unu și un sfert dimineața. Speriată, nu îndrăzni să scoată un sunet. Pe palier, Linda își înfipsese aproape degetul în butonul soneriei. Văzuse din stradă că era lumină în dormitorul tinerei. Chicoti amuzată la ideea că ar fi putut-o găsi pe Miss Moralista Numărul Unu cu cracii în sus și un tip deasupra ei.

Soneria scotea un zgomot infernal. Nu putea fi Tony Fisher, se gândi Shirley. Până acum ar fi dărâmat ușa sau, cel puțin, ar fi urlat la ea ca un descreierat.

— Cine este? îndrăzni să întrebe cu voce tremurândă.

— Eu sunt! Deschide odată, viță proastă, deschide! strigă Linda, nepăsătoare la oră sau la nervii zguduiți ai prietenei sale.

Așteptă nerăbdătoare deschiderea nenumăratelor încuietori. Se auzea ca la Fort Knox: lanțuri, yale încuiate

de trei ori, zăvoare... Chipul lui Shirley se lumină când o văzu.

— La naiba, m-ai speriat îngrozitor. Ce vrei de la mine?

— Voiam să stăm puțin de vorbă despre Dolly, îi răspunse Linda clătinându-se puțin de la băutură.

Intră în salon, lăsând-o pe tânără să încuie la loc. Aspectul apartamentului o luă cu totul prin surprindere. Parcă intrase într-un magazin de design interior: culori pastelate peste tot, covoare mari, groase, mobilă stil și o măsuță de toaletă din pin masiv absolut superbă. Simți o undă de gelozie. Amenajarea și decorarea locuinței costaseră probabil o avere. Terry trebuie să fi făcut o grămadă de bani cu Joe și cu Harry Rawlins. Oare ce făcuse răposatul ei soț cu partea lui de bani? De ce cheltuise atât de puțin pentru ea sau pentru casa în care trăiau? Nu putea spune că fusese zgârcit cu ea, dar îi reproșa atenția exagerată pe care o acorda neamurilor lui din Italia. Le plătea cazarea și biletele de avion de câte ori veneau în Anglia și le mai dădea și bani de buzunar. Era adevărat și că lui Joe îi plăcuse să arunce cu banii prin cluburi, să parieze și să facă cinste tuturor, recunoscu în sinea ei. Ca să nu-și mai aducă aminte de pipițele blonde cu care se juca uneori... Când o văzu pe Shirley, în cămașa ei de noapte scumpă, jucându-se cu comenzile încălzirii centrale, Linda își dădu seama că devenise nervoasă și arțăgoasă, deși biata fată nu avea nici o vină.

— Ce-ar fi să bem ceva?

Tânăra își dădu seama că prietena ei băuse deja. „Votcă, probabil”, își zise, căci o trăda mutrița de dihor îmbufnat. Cum nu avea votcă, îi puse o porție de brandy într-un pahar de cristal. Așezată pe covor, cu spatele sprijinit de canapea, Linda luă paharul fără o vorbă și începu să-l agite în mână

cu un aer de cunoscător, apoi trase o duşcă sănătoasă şi trecu direct la chestiune:

— Crezi că Dolly este corectă cu noi?

Shirley era obosită şi sătulă de suspiciunile maladive ale Lindei.

— Sigur. Eu cred că este corectă, îi răspunse ferm.

— Am stat de vorbă cu Bella...

— ...Şi ai băut, o completă Shirley.

— Vrei să taci o clipă? Zvonul răspândit de Dolly cum că soţul ei ar fi în viaţă... şi acel al patrulea tip, cel care a scăpat. Ne-am gândit serios: dacă ambele zvonuri ar fi adevărate? Dacă Harry Rawlins trăieşte? Dacă el este nenorocitul care i-a lăsat pe bărbaţii noştri să ardă ca nişte şobolani?

— Cred că ai luat-o razna! exclamă Shirley, gândindu-se că niciodată nu auzise ceva atât de şocant din gura Lindei.

— Dacă suntem trimise la Rio fără să ştim unde sunt banii, fără să ştim ce face Dolly? Dacă cel de-al patrulea complice dă târcoale pe aici, aşteptând să ne ia toată prada? Dacă este chiar Harry, care lucrează împreună cu soţia lui, Dolly? Îl iubeşte ca pe ochii din cap, Shirl. Ar face orice pentru el.

Tânăra se încordă de nervi, iar obrajii i se înroşiră. Strânse pumnii ca să se controleze mai bine. Nu auzise în viaţa ei un asemenea delir de ură şi ingratitudine. Între timp, Linda se ridicase, se apropiase de ea şi o împungea cu degetul pe care şi-l molfăise până la sânge. Shirley o împinse deoparte şi o înfruntă pe un ton calm, dar ferm.

— Crezi că durerea ei nu este reală? Crezi că atunci când ne-a povestit totul în saună, a făcut-o doar ca să ne păcălească, să ne târască într-un plan care nu ne priveşte deloc? Harry a murit! La fel ca Joe al tău şi Terry al meu. Să

nu încerci să mă faci să cred că suferința ei ar fi falsă. Dacă tu ți-ai găsit deja pe altcineva, asta nu înseamnă că toate suntem ca tine!

— Bine, oprește-te! Poate că Harry n-a scăpat – dar nu are nevoie de el ca să ne păcălească. De ce nu ne spune unde ascunde mălaiul?

— Ne-a explicat deja de ce! Dacă ai ceva de împărțit cu Dolly, spune-i-o direct, în față, Linda. N-aveți decât să credeți ce vreți, tu și cu Bella, dar pe mine nu mă puteți convinge că face un joc dublu. Nu voia să conducă prima mașină, însă acum o va face. Este poziția cea mai periculoasă, și a acceptat-o pentru că se gândește la noi.

— Eu și cu Bella... încercă Linda să revină la atac.

— Tu și cu Bella, *tu și cu Bella!* Tu ai adus-o în grupul nostru, iar acum vreți să semănați zâzanie și să mă aduceți de partea voastră. Degeaba. Dolly nu ne-a dezamăgit până acum și nici nu cred c-o va face. Nu intenționat, în orice caz.

— Gata, iartă-mă pentru tot ce-am spus, iartă-mă, zise Linda recunoscându-se învinsă.

Shirley, pe de altă parte, nu era pregătită s-o lase să scape atât de ușor.

— Nu, încă n-am terminat cu tine. Dai buzna aici în creierii nopții și încerci să pornești o revoltă, deși Dolly nu ne-a făcut nimic rău, ba chiar ne-a ajutat. Niciodată n-ai câștigat atâția bani, Linda! Tony Fisher nu umblă după tine să-ți ardă sânii cu țigara! Atitudinea ta mă sperie, înțelegi? Mă faci să-mi fie frică de tine!

Linda înțelese că n-ar fi trebuit să vină. Se întinse după sticla de brandy ca să-și calmeze nervii.

— Cred că ai băut destul, ar trebui să pleci, îi spuse Shirley luându-i băutura din mână.

Dezumflată, cu mâinile înfipte în buzunare, Linda scutura din cap ca un copil neascultător. Shirley oftă, deșurubă capacul sticlei și-i mai turnă o măsură mică. Cu paharul în mână, Linda începu să examineze fotografiile expuse pe lespedea șemineului. Sorbi din băutură și arătă spre una dintre ele.

— Mama ta?

— Da, iar alături sunt fratele meu și tata, îi răspunse.

Deși nu avea câtuși de puțin chef de conversație, Shirley spera că vor urma niște scuze.

Când începu să vorbească, pe obrajii Lindei curgeau lacrimi tăcute.

— Tatăl meu ne-a părăsit când aveam trei ani. Mama m-a abandonat într-un orfelinat și nu s-a întors niciodată. Nici nu mi-o amintesc, nu știu cum arăta. Frumoasă familie, o felicită dând pe gât restul de brandy. Ești norocoasă, Shirl. Auzi, tu ai un gagiu? o întrebă, cu rânjetul acela obraznic instalat iarăși pe chip.

— Sigur că nu, îi răspunse Shirley indignată, sperând să scape de încă o poveste cu accente pornografice.

— Eu am un prieten, deși n-am voie să mă mai întâlnesc cu el, Dolly nu-i de acord. Dar îmi place de el, îmi place la nebunie. E tandru și are viitor, spre deosebire de Joe. E patronul unui service și vrea să devină pilot de curse, adăugă mândră Linda.

— Ah, Doamne, Dumnezeule! Ochii lui Shirley se măriră de groază. Căzu în genunchi, deschise brusc un dulăpior, scoase un album cu fotografii și începu să-l răsfoiască frenetic, repetând: El trebuie să fie! El trebuie să fie! Uite!

Găsise ceea ce căuta. O apucă pe Linda de braț și o trase lângă ea, arătând cu degetul spre o fotografie în care Terry apărea ținând după umeri un bărbat îmbrăcat în salopetă de mecanic.

— Jimmy Nunn! A fost pilot de curse. El trebuie să fi fost al patrulea complice, Linda! Probabil că Terry l-a adus în echipă. Iată de ce nu apare în registrele lui Harry, iată de ce Dolly nu reușește să dea de el... era nou!

— Cum poți fi sigură?

— Îmi aduc aminte că Terry vorbea mult despre el. Cât de bun șofer era, cum nimeni nu putea să-l prindă. Cred că s-a aflat la volanul primului camion, așa ar fi fost normal. Altfel, de ce nu l-am putea găsi? Era *nou!*

Trezită dintr-odată din beție, Linda luă albumul.

— Nu-i spune nimic lui Dolly. Numai după ce suntem sigure. Vreau să-l găsesc. Te rog, lasă-mă să-l găsesc, după aia o să-i spunem totul.

— Cum o să-l găsești? o întrebă Shirley, nepărând deloc convinsă.

— Te rog, Shirl, lasă-mă să mă ocup eu. Va fi bine, îți promit.

Tânăra acceptă cu jumătate de gură, iar Linda o zbughi afară pe ușă. Jimmy Nunn... era ferm hotărâtă să-l găsească pe ticălosul care le lăsase bărbații să moară. Mai mult decât atât, era hotărâtă să-i demonstreze lui Dolly că avea creier, nu câlți, în cap și că era pe de-a întregul parte a echipei.

*

Comisarul-șef Saunders asculta fără nici o expresie pe chip reclamațiile lui Fuller. Câteodată mai ridica ochii din dosarul pe care acesta i-l dăduse și-i făcea semn din cap să continue. Inspectorul era hotărât să-și verse tot sacul.

— Nu vreau să par că pârăsc ca la școală, domnule, dar trebuie să aflați cum gestionează Resnick cazul acesta. Mi se pare, domnule comisar-șef, că este necesară alocarea de resurse umane suplimentare în cazul furtului de bijuterii. Sunt convins că aș putea face treabă bună acolo. În loc de

asta, sunt pus să fac de planton în fața casei unui mort sau să-i urmăresc nevasta când se duce la coafor, la mănăstire ori la plimbare cu câinele. Cu tot respectul, domnule, consider că este o risipă de resurse. Și pe timpul weekendului... ei bine, bugetul poliției a fost obligat să suporte ore suplimentare, însă nu s-au obținut rezultate, iar moralul echipei a fost zdruncinat.

În timp ce Fuller continua să-și verse frustrările, Saunders se îndreptă spre ușa biroului său și o deschise. Inspectorul tăcu imediat.

— Nu ești obligat să-ți placă de el, dar trebuie să lucrați împreună.

Fuller se ridică și dădu să recupereze dosarul cu care venise.

— Acela rămâne la mine, spuse comisarul-șef.

Închise ușa în spatele subordonatului său și trase adânc aer în piept. Era un ofițer bun, muncitor și competent, dar total neadaptat muncii de echipă. Ar fi fost surprins dacă ar fi aflat că Resnick îi dăduse întotdeauna calificative bune: „E un tip plin de el, care se crede mai bun decât oricine. Mă enervează când își închipuie că munca de teren nu mai e pentru el, fiindcă este băiat deștept. Uneori e prea încuiat și ar trebui să-și asculte mai mult instinctele, dar o să ajungă acolo. Și s-ar putea să aibă dreptate când se crede cel mai deștept din echipă."

„Fuller se pune pe el și cariera lui înaintea oricăror alte considerente, ceea ce Resnick n-a făcut niciodată", se gândi Saunders. Nu era ușor de lucrat cu inspectorul principal, căci dacă-i intra ceva în cap putea fi la fel de încăpățânat ca un câine care a găsit un os. Însă, de cele mai multe ori, avea dreptate. Ca majoritatea ofițerilor din secție, credea că Resnick făcuse o afacere personală din cazul Harry Rawlins, dar, dacă suferise o înscenare, nici un polițist nu l-ar fi

condamnat pentru asta. Avea să fie pensionat înainte de vreme pentru atitudinea lui opacă și necooperantă, nu pentru altceva. Nu trebuia decât să-i mai dea încă puțină sfoară ca să se spânzure singur cu ea. Iar dosarul lăsat de Fuller era chiar sfoara de care avea nevoie.

Lăsă să treacă un interval cât să nu dea de bănuit, apoi o luă pe urmele lui Fuller spre noile birouri, în ideea de a purta o discuție cu Resnick. În cochetul separeu ce i se pregătise, biroul inspectorului principal era gol. Saunders o luă spre vechiul lui birou, unde o găsi pe Alice care încărca de zor cutii de carton cu dosare. Fata îngheță când îl văzu.

— Inspectorul Resnick începuse să împacheteze, conform ordinelor primite, domnule comandant. Eu i-am promis că-l ajut, însă am rămas în urmă. Este numai vina mea că nu s-a finalizat încă mutarea în noul birou.

Îi adresă fetei un zâmbet înțelegător. Îi admira sincer loialitatea și credea că ar fi putut deveni un ofițer excelent într-o bună zi. Ridică un dosar dintr-o cutie deja umplută. Era incomplet și vechi de câteva luni. Apoi începu să frunzărească agenda de lucru a lui Resnick. Nimic, doar pagini albe, una după cealaltă, fără nici o indicație despre deplasările pe care le făcea în interes de serviciu. Chipul i se înroși de indignare față de aceste dovezi de dispreț flagrant pentru bazele și reglementările esențiale ale muncii de poliție.

— Când apare Resnick, spune-i că vreau să vorbesc cu el, la mine în birou. Fără întârzieri și fără scuze de data asta, Alice.

• 21 •

Linda era satisfăcută de ea însăși. După un telefon la administrația pistei de curse Brands Hatch, puțin flirt și muncă de investigație, reușise să afle unde locuia Jimmy Nunn. Se pare că nimeni nu-l mai văzuse de multă vreme. Mecanicul cu care stătuse de vorbă chiar o rugase să-i amintească o datorie de cincizeci de lire sterline, dacă îl găsea. „Pun pariu că știa să scoată bani de la oameni", își spuse, amintindu-și de manevrele pe care le făcea Joe ca să obțină mici „împrumuturi" cu care o ducea în minivacanțe exotice.

Se afla într-o cafenea grecească din Old Compton Street, așteptând-o pe Dolly. Când o sunase la mănăstire, maica stareță rămăsese la numai câțiva pași de ea, așa că n-o putuse interoga asupra motivelor acestei întâlniri în public și în format restrâns. „Sunt sigură că e moartă de curiozitate", își spuse zâmbind superior. Pentru prima dată, își dorea să o vadă, căci acum ea avea ceva de oferit, ea trebuia să fie ascultată, ca atunci când o adusese pe Bella în grup. Se simțea puternică.

Când văzu Mercedesul argintiu parcându-se vizavi, îi făcu semn chelnerului să mai aducă două cafele. O urmări pe când ieșea din mașină cu cățelul la subraț și punea câteva monede în parcometru. „Hai, vino odată, babă proastă și arogantă, să vezi ce ți-am pregătit."

Dolly se așeză în fața Lindei nelăsând să transpară nici un sentiment. Nu putea suporta mirosul de grăsime încinsă și de carne friptă. Detesta putoarea acestor cafenele unsuroase ce ți se lipea de haine. Patronul grec aduse cafelele, lăsând să-i scape câteva picături în farfurioare și ștergându-se permanent pe mâini cu șorțul dubios pe care-l

purta la brâu. În difuzoare se auzea hitul lui Demis Roussos, „Forever and Ever”, dar discul era zgâriat și suna prost.

Aruncă o privire critică spre marginea destul de murdară a ceștii din fața ei și așteptă ca Linda să deschidă discuția.

— Ai auzit de Jimmy Nunn?

— Nu, niciodată.

— Cred că el era cel de-al patrulea complice. Cel care ne-a lăsat bărbații să moară.

Dolly rămase tăcută. Ca în filmele cu spioni care schimbă mesaje secrete, Linda îi împinse peste masă o foaie de hârtie în care împachetase fotografia luată de la Shirley.

— E un fost șofer de curse, prieten cu Terry. Am și adresa lui. M-am gândit că ai vrea să-i faci o vizită, în calitatea ta de șefă a noastră, după care să avem o discuție în patru. Ce părere ai?

— O să vă convoc la un moment dat. Iar genul ăsta de întâlnire în public nu ne avantajează în nici un fel.

— Cred că ai ajuns expertă în plantarea filajului, nu?

Dolly ignoră întrebarea. Citi adresa, se uită la fotografie și o puse în buzunarul interior.

— Nu i-am bătut la ușă și n-am vorbit cu vecinii, continuă Linda. Doar am parcat vizavi și am pândit puțin, dar nu l-am văzut venind sau plecând. Pariez pe orice că el este cel de-al patrulea om, cel pe care-l căutăm. Sunt sigură că este cel care ne-a lăsat bărbații să ardă de vii. Se lăsă pe spate în scaun, așteptând să fie felicitată cumva, ceva de genul: „Bună treabă, bravo!”

În loc de asta, Dolly îl chemă pe chelner, ceru biscuiți de ceai și începu să-l hrănească pe Wolf cu ei. „La naiba! își spuse Linda. Oare Shirley, toanta gură-spartă, a avertizat-o

deja pe babă despre Jimmy Nunn, din cauza legăturii lui cu Terry?”

Dolly mai rupse un biscuit în două și i-l băgă în bot micului patruped, apoi se uită în ochii ei.

— Știi, nu ești singura care se joacă de-a detectivul. De ce m-ai mințit?

În acea secundă, dinamica puterii se inversă complet. Linda simți cum i se umezeau palmele de teamă.

— Nu te-am mințit. Eu și cu Shirl am găsit fotografia lui Jimmy Nunn într-un album foto vechi și...

— Nu, nu despre Jimmy Nunn. De povestea asta mă ocup eu de-acum înainte. Vorbesc despre noul tău prieten, Carlos, dacă nu mă înșală memoria.

Linda fu luată cu totul prin surprindere. Simți cum o lua cu călduri, iar chipul i se înroși ca sfecla.

— Nu i-ai spus nimic despre noi, despre responsabilitățile tale, sper?

— Nu-mi este un prieten. E doar un mecanic cu care am avut o scurtă relație după ce am cumpărat mașina. Nu reprezintă nimic.

Ochii lui Dolly o sfredeleau nemilos, citindu-i în adâncul sufletului și transmițând un amestec ciudat de furie și dezamăgire.

— Pe plaja aceea m-ai privit în față și mi-ai jurat că nu te vezi cu nimeni.

— Nu era treaba ta! izbucni Linda aprinzându-și încă o țigară. Începuse să-și dorească să n-o fi sunat deloc. De ce naiba era mai preocupată de Carlos decât de Jimmy Nunn?

— De ce crezi că te-am întrebat? Crezi că mă interesează promiscuitatea sexuală în care te complaci? Nu, câtuși de puțin. Ceea ce mă interesează este siguranța ta și a noastră, a tuturor.

Zâmbetul Lindei se evaporă. Simți că iar urma să fie pusă la punct și, la fel ca data trecută, era complet nepregătită. Nu spuse nimic, așteptând lovitura de grație.

— Carlos al tău lucrează pentru Arnie Fisher. Amantul tău, draga mea, este cocota lui masculină, o prostituată care sare din patul tău direct în cel al mafiotului. În afară de serviciile sexuale pe care i le aduce, Carlos îi repară și rablele de mașini. Este, cum s-ar spune... corupt din mai multe părți.

Linda nu-și mai găsea cuvintele. Numele lui Arnie Fisher i se învârtea prin cap ca un titirez. Gândul că se culca cu mecanicul ei îi făcea greață. Gura i se uscase, iar scrumul nescuturat al țigării căzu pe masă. Dolly își făcu de lucru cu un alt biscuit, lăsându-i timp să digere ceea ce tocmai aflase.

Când își reveni trecu la contraatac, încercând să zâmbească nonșalant.

— Nu cred nici o vorbă din ce mi-ai spus.

În sinea ei, deși o detesta pe bătrâna văduvă, știa că nu mințea. Niciodată.

— Boxer Davis a apucat să-mi spună, înainte să fie transformat într-un morman de carne tocată. Când te-am întrebat despre Carlos la plajă și mi-ai zis că nu vă mai vedeți, știam că minți, înțelegi? Am hotărât să nu-ți spun nimic, gândindu-mă că aveam o zi grea în față și că-ți vei revizui singură comportamentul... dar m-am înșelat. Se pare că-ți place să calci în strâchini tot timpul. Dolly făcu o scurtă pauză de efect. În ce mașină te aflai când supravegheai apartamentul lui Jimmy Nunn? Îi pregătea următoarea lovitură devastatoare. Linda simțea cum ochii i se umpleau de lacrimi. Erai în mașina ta, din întâmplare? Cea pe care Carlos te-a ajutat s-o repari? Mașina ce poate fi văzută parcată lângă casa ta, lângă locul tău de muncă *și* în

fața acestei cafenele, unde m-ai chemat, în văzul întregii lumi? Aceea este mașina?

În acel moment, Linda își dori ca pământul să se deschidă sub ea și s-o înghită cu totul. Dar Dolly nu se lăsa, în pofida lacrimilor ce-i curgeau pe obraji.

— Încetează să te porți ca o curvișteină proastă, auzi? Iată motivul pentru care eu sunt șefa acestei echipe, nu tu. Acum, înainte să-ți trasez următoarele sarcini, te întreb pentru ultima dată: i-ai spus ceva lui Carlos despre ceea ce punem la cale?

— Nu, îți jur pe viața mea!

Dolly o crezu.

— Trebuie să scapi de el, Linda.

Pentru o secundă, femeia se văzu într-un film cu mafioți, când *nașul* îți ordonă să elimini pe cineva.

— Cum adică? reuși să întrebe pe o voce cârâită, demnă de milă.

— Cizmele de beton nu sunt genul meu, dacă asta-ți trece prin tărtăcuța aia goală. El se ocupă de parcul auto al fraților Fisher, da? Sunt sigură că are garajul plin de mașini furate.

— Vrei să-l dau pe mâna gaborilor?

Lindei îi căzuse falca.

— Un telefon anonim, nimic mai mult. Pune-i să facă o percheziție acolo. Astăzi. Dolly se ridică și își luă cățelul sub braț. Și încă un lucru: să nu mă mai minți niciodată. Mulțumesc pentru adresa lui Jimmy Nunn. O să văd ce pot afla.

Înainte de a ieși pe ușă se întoarse și-i aruncă o privire. Linda rămăsese zdrobită, cu capul între palme, holbându-se la scrumul de țigară ce-i plutea în ceașca de cafea. Nu-i

păru rău pentru ea. Trebuise s-o zguduie suficient de tare încât să scape de Carlos.

Linda rămase singură. Din cealaltă parte a stabilimentului, patronul grec și trei muncitori zdrențăroși o măsurau curioși. Îi era silă de ea însăși. În numai cinci minute, Dolly reușise s-o umilească, transformând ceea ce ar fi trebuit să fie o victorie într-o înfrângere penibilă. O *ura!* Era o femeie oribilă, oribilă. Nu avea pic de suflet și i-l călcase în picioare pe al ei. „Nu trebuia să folosească termeni precum «cocotă masculină», dar a făcut-o pentru că este o zgripțuroaică tristă, acră și dușmănoasă."

Mâna ei dreaptă apucă lănțișorul de aur și pandantivul cu simbolul Săgetătorului pe care i-l făcuse cadou Carlos. Îi spusese să închidă ochii și i-l trecuse peste gât, sărutând-o tandru și așezându-i-l între sâni, îl iubea. Făcuseră dragoste în picioare, privindu-se în oglindă. Dimineața, Carlos plecase fără s-o trezească, lăsându-i un bilet prin care-i spunea că va reveni după program. Acum, când închidea ochii nu vedea decât imaginea scârboasă a buzelor lui senzuale, italiene, sărutându-l pe Arnie. „Javră nenorocită! Zgripțuroaică perversă!" Durerea pe care o simțea devenise de nesuportat. Încercă să-și alunge imaginea obsedantă din cap, dar fără succes. Trase de lănțișor până îl rupse, și un firicel de sânge începu să-i curgă din locul unde săgeata pandantivului îi perforase pielea. Începu să plângă.

• 22 •

Dolly verifică adresa pe care o primise. Parcase mașina pe o stradă sordidă, cu case în ruină. Văzând un copil pe skateboard, coborî fereastra și-i făcu semn să se apropie.

— Cine locuiește la numărul treizeci și nouă? îl întrebă.

Puștiul se uită spre casă, apoi spre ea și clătină din cap.

— N-am nici o idee, doamnă. De ce întrebați?

— Vreau să vizitez un vechi prieten.

— Atunci ar trebui să știți mai multe despre el decât mine, nu? îi răspunse băiatul cu un zâmbet obraznic.

— Ai grijă de mașina mea și primești trei lire, îi propuse ea dându-și seama că Mercedesul era un trofeu irezistibil în acea parte a orașului.

— Vreau cinci.

Lăcomia care licărea în ochii lui o făcu să zâmbească. Începea să-i placă tot mai mult. Își strânseră mâinile și se îndreptă spre domiciliul lui Jimmy Nunn. Casa fusese împărțită între patru chiriași, iar ușa din față era închisă cu un zăvor. Înăuntru era chiar mai rău decât te-ai fi așteptat. Holul era plin de broșuri, saci plini de gunoi, sticle sparte și cartoane de pizza. Lumina nu mergea, și constată că din fasungul din tavan lipsea becul. Găsind scările la lumina brichetei, începu să urce. Pe la etajul doi, mirosul parcă nu mai era la fel de puternic. Se opri, apropie bricheta de o ușă și văzu că nimerise la numărul patru. Bătu și auzi aproape instantaneu urletele unui sugar. Așteptă puțin, bătu din nou, iar urletele deveniră mai puternice.

— Cine este? Ușa se întredeschise. Nu vreau să cumpăr nimic.

Femeia încercă să închidă la loc, dar Dolly fu mai rapidă.

— Vreau doar să stăm puțin de vorbă, nimic mai mult, spuse strecurându-se într-o cameră mică și mobilată ieftin. Își aprinse o țigară ca să acopere mirosul grețos de parfum al tinerei și adăugă: Îl caut pe Jimmy Nunn. E aici?

Fata nu-i răspunse. Era limpede că habar nu avea cu cine vorbea.

— Eu sunt doamna Harry Rawlins. Soțul tău a lucrat pentru soțul meu. Iar tu te numești...?

— Trudie, îi răspunse fără voia ei. Probabil că numele lui Harry îi spunea ceva. Nu l-am mai văzut pe Jimmy de luni de zile. Mi-a spus că are o treabă, a plecat și nu s-a mai întors.

Dolly încerca să înțeleagă cât mai bine mediul în care se afla: hainele copilului pe calorifer, mobila fragilă, murdară, dar mai ales interlocutoarea ei – Trudie. Fata era frumoasă la modul vulgar. O mutriță drăguță, părul blond, o gură cam mare și, mai ales, ochii albaștri mari, inocenți. Ar fi fost ușor să obțină informații de la ea, își spuse. Nu trebuia decât să fie amabilă. Îi oferi o țigară, dar fu refuzată cu o clătinare din cap.

— Nu fumez.

Așadar, scrumiera de pe cotiera fotoliului de lângă ea fusese umplută de altcineva. „Poate că bombița sexy nu fumează, dar atunci cine?”, se întrebă. Așa cum Trudie stătea cu bebelușul ei în brațe, Dolly își ținea cățelul. Îl lăsă jos pe Wolf, se așeză cu prudență pe canapeaua desfundată și-și mai aprinse o țigară. Micul animal sări pe fotoliu, adulmecând și zgurmând cu lăbuțele tapițeria. În frenezia lui jucăușă, răsturnă scrumiera.

— Jos, imediat! îl certă Dolly, iar cățelul se execută dând din coadă. Nu făcu nici un efort să ridice scrumiera sau

chiștoacele, căci oricum nu s-ar fi văzut diferența. Scoase fotografia din poșetă.

— El este Jimmy?

Trudie aruncă o privire și încuviință din cap.

— Îți datorează bani, nu-i așa?

Dolly se ridică, își netezi fusta și-i dădu numărul ei de telefon, lângă nume, pe o bucățică de hârtie.

— Dacă apare, spune-i că vreau să stăm de vorbă. Mă găsește la acest număr, doamna Rawlins.

— V-am reținut numele.

„Ce fetiță naivă și proastă, mai ales să se lase potcovită cu un copil. Unul care plânge tot timpul", își spuse. Mirosul parfumului ieftin al lui Trudie o izbi din nou. Poate că asta îl făcea pe copilaș să plângă. În vârstă de vreo șase luni, era în realitate destul de frumușel. Când Dolly îl mângâie ușor pe obraz, mama lui făcu un pas nervos în spate. Își deschise iar poșeta și scoase cinci bancnote noi de zece lire. Între timp, Wolf sărise iarăși pe fotoliu și începuse să zgârie și mai abitir șezutul, dar stăpâna lui nu-l băgă în seamă.

— Pentru copilul tău, îi spuse fetei întinzându-i banii. Dacă Jimmy mă sună, vei primi chiar mai mult.

Trudie se uita îngrozită la câinele care-i distrugea amărâtul de fotoliu.

— Wolf! strigă Dolly. Dă-te jos! Când se aplecă să-l ridice în brațe, observă ceva strălucitor în spațiul dintre pernă și spătar. Îmi pare rău, se scuză ea prefăcându-se că scutura perna.

Cu spatele la Trudie, extrase o brichetă Dunhill de aur masiv, exact ca aceea pe care o cumpărase cu ani în urmă pentru...

Vocea gazdei păru să-i parvină dintr-o altă galaxie:

— Dacă aceea e mașina dumneavoastră, doamnă Rawlins, să știți că aveți probleme.

Aruncă repede bricheta acolo unde o găsise. Ar fi dat orice să fi avut timp s-o verifice, să vadă dacă pe spate era inscripționată „H.R.”, însă glasul lui Trudie se auzi din nou:

— Mașina dumneavoastră e înconjurată de băieți din cartier. Mi-e teamă că ați pierdut deja o oglindă.

Dolly ieșise deja, fără să privească în urmă, speriată de ceea ce ar fi putut afla.

*

Trudie o urmări cum se repezi peste drum, la mașină, și îl trase de-o ureche pe un puști care încerca s-o deschidă. Rânji satisfăcută. Ușa bucătăriei se deschise puțin.

— E tare baba, nu-i așa? Nici nu știi ce noroc avem, dragule. Mi-a dat cincizeci de lire pentru copilul nostru.

• 23 •

Linda revenise în ghereta din sala de jocuri. Reparase lănțișorul de aur, temându-se că iubitul ei mecanic ar fi fost neplăcut surprins s-o vadă fără el. Cuvintele lui Dolly o obsedau. Nu-i venea să creadă, nu și-l imagina pe Carlos al ei, cel care o ținuse atât de tandru în brațe și o satisfăcuse de atâtea ori, în pielea unui homosexual. Ridică ochii, și inima i se opri pentru o fracțiune de secundă. Carlos se îndrepta spre ea cu un zâmbet larg pe chip. Purta un costum crem elegant – din mătase, după aspect –, extrem de costisitor. Incapabilă să-l privească în ochi, se apucă să numere frenetic mărunțișul.

— Ce părere ai? o întrebă proțăpit la ghișeu, emanând un nor greu de colonie scumpă.

Linda ridică încet capul din fișicuri. Carlos arăta fălos cu degetul spre costum și zâmbea. Chipul lui frumos, oacheș, lucea proaspăt bărbierit. Îi adora ochii negri, superbi și misterioși, dar nu-i putu susține privirea. Nu acum. Se uită în altă parte.

— Unde te duci ferchezuit așa, de parcă ai fi ieșit la agățat? Vocea îi tremura ușor.

— Mă duc la o masă de afaceri cu niște parteneri, îi răspunse el nonșalant. Hai, deschide ușa, să-ți dau un sărut.

În pragul crizei de nervi, Linda îi deschise. Carlos o luă în brațe, o trase aproape de el și o sărută, părând să nu-i simtă încordarea.

— Am treabă, murmură ea încercând să scape din mâinile lui puternice.

Mecanicul n-o lăsă să ajungă prea departe. Atinse pandantivul pe care-l purta la gât, trimițându-i fiori reci pe

spinare.

— Îți stă foarte bine și mă bucur că-l porți. Ce-ar fi să ne întâlnim când scap de obligațiile sociale?

— Lucrez până târziu, voi fi obosită.

— Am impresia că te porți cam rece. Ești supărată?

O luă pe după gât și-i apropie capul de al lui, însă ea se retrase, jucându-se nervoasă cu medalionul.

— Nu. Doar că am foarte mult de lucru. Sunt atât de obosită, încât nu vreau decât să ajung acasă și să dorm.

Mecanicul se dădu un pas înapoi și o pironi cu privirea, dar ea îi evită ochii. Cum nu-i mai rămânea mare lucru de făcut, dădu din umeri, mormăi un: „Treaba ta” și se îndreptă cu pași mari spre ieșire.

— Bine, la douăsprezece, pufni Linda. Termin la ora douăsprezece.

Nici nu știa ce anume o făcuse să cedeze.

— Ne vedem mai târziu! zise Carlos făcându-i poznaș cu ochiul.

Linda așteptă nerăbdătoare câteva secunde bune, apoi strigă la Charlie:

— Hei, prinde! Aruncându-i cheile de la casierie, îi promise: Mă întorc repede.

Înainte ca omul să poată protesta, ieșea pe ușă.

Costumul alb o ajută să-l repereze rapid pe amantul ei. Urmărindu-l de pe trotuarul celălalt, menținu totuși distanța, având grijă să se mai oprească în dreptul unor magazine, pentru cazul în care s-ar fi întors brusc cu fața la ea. Îl văzu oprindu-se și admirându-și imaginea într-o vitrină, netezindu-și părul și îndreptându-și nodul cravatei, înainte de a continua pe Wardour Street și a intra într-un mic bistro francez.

Stabilimentul era decorat cu perdele roșii, prinse la jumătatea ferestrelor. Ridicându-se pe vârfuri, putu vedea cum Carlos era condus de către un chelner prin sală. O blondă îi zâmbi și-i făcu vesel cu mâna. În fine, era urât că o înșela, dar măcar o făcea cu o femeie, își spuse, până când își dădu seama că blonda îi făcea semne chelnerului, de fapt.

Carlos fu introdus într-un separeu din spatele restaurantului, unde se opri să vorbească cu cineva. Linda nu-i putea vedea chipul, dar zări o mână bărbătească ieșind și strângându-l de fese. Apoi, personajul misterios se întinse și-l sărută pe obraz. Pentru o fracțiune de secundă văzu clar trăsăturile străinului și îi fu suficient. Era adevărat. Dumnezeule mare, era adevărat! Arnie Fisher și Carlos erau amanți.

Capul îi vâjâia. Traversă ca prin ceață Wardour Street, aproape provocând un accident. Se repezi la primul telefon public, intră în cabină și începu să se scotocească după mărunțiș, până își aduse aminte că apelurile de urgență erau gratuite.

*

În aceeași noapte, Linda făcu dragoste cu el. Nu și-o dorea, dar nu trebuia să-i dea de bănuit. După ce bărbatul adormi, se strecură afară din pat și se învârti nervoasă prin casă, înainte de a se așeza la măsuța de toaletă. Carlos doar se prefăcea că doarme, întredeschise puțin ochii și o văzu cum se privea în oglindă, în pielea goală, cu medalionul atârnându-i între sâni. Se încruntă, luă un tampon de bumbac, turnă pe el o cremă demachiantă și începu să-și frece obrajii. „Ceva e în neregulă cu ea”, își spuse bărbatul. Fusese nervoasă la sala de jocuri, iar sexul nu mai fusese atât de pasional ca înainte. Femeia se ridică de la măsuță și se întoarse în pat. Mecanicul mimă o întoarcere prin somn,

reveni deasupra ei și făcură sex din nou. Când termină, Linda îi întoarse spatele.

— Ce-i cu tine? șopti Carlos.

— Nimic. Sunt doar obosită.

O luă din nou în brațe și o sărută pe ceafă. Nu-i spusese niciodată că o iubea, dar îi venea să i-o spună acum. Se ridică într-un cot și-i șopti ușurel numele în ureche, însă femeia dormea profund. Cu delicatețe, îi îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz, apoi se întoarse pe partea cealaltă și adormi și el.

Pe întuneric, Linda deschise ochii, holbându-se la perdele. Simți cum inima i se transformă în gheață. Poate că baba aia arogantă de Dolly se înșela? Poate că iubitul ei îl mulgea de bani de Arnie, fără să se culce neapărat cu el? În sinea ei, știa că încerca să se mintă singură.

*

Carlos se trezise și se îmbrăcase înaintea Lindei. Se așeză lângă ea, în genunchi, și o zgudui ușor de umăr.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec la muncă. Poți să mă duci cu mașina?

Ușurată că nu voia nimic mai mult, Linda se trezi. Conduse în tăcere. Costumul lui Carlos era șifonat, cravata îi atârna pe bordul mașinii, iar barba crescută peste noapte îi dădea un aer fantomatic. Bărbatul aprinse radioul și-și lăsă brațul să se odihnească pe spatele scaunului ei. Linda se simți extrem de vinovată tot drumul, până la service-ul cu garaje în formă de U.

— Gata, cobor aici, spuse Carlos. Ieși din mașină, dar se băgă pe geamul din dreapta și o sărută pe obraz de rămas-bun. Ești bine? o întrebă luându-i bărbia în mână.

Linda încuviință din cap și rămase pe loc urmărindu-l pe când se îndepărta fluierând, cu mâinile în buzunare.

Brusc, îi căzură ochii pe cravata pe care și-o uitase pe bordul mașinii. Lăsând motorul să meargă, se repezi afară și fugi după el. Nu avea nevoie de nici o dovadă care s-o lege de el, în cazul că ar fi fost arestat.

În interiorul service-ului, Johnny, tânărul ucenic, stătea legat cu cătușe la mâini între doi polițiști în uniformă, în timp ce trei inspectori scotoceau prin dosare și fișete. Auzindu-l pe Carlos, care se apropia fluierând fără grijă, polițiștii ocupară poziții defensive, pregătiți să-l captureze.

— Carlos, e poliția! strigă Johnny cât îl țineau bojocii.

— Porniți! le ordonă prin stație unul dintre polițiști agenților care pândeau în mașină după colț.

Într-o fracțiune de secundă, mecanicul făcu stânga-împrejur și o luă la goană spre ieșirea mascată din celălalt capăt al incintei. Mașina de poliție neinscripționată apăru în trombă și trecu scrâșnind din cauciucuri pe lângă Linda, care aruncă jos cravata și se repezi la propriul autovehicul. Trânti portiera și demară, fără să știe exact unde se ducea. Conduse drept până la capătul străzii și făcu stânga, însă, chiar când se pregătea să ia următorul viraj, auzi o izbitură puternică, un țipăt și zgomot de frână bruscă. Chiar în fața ei se căsca ieșirea din spate a service-ului. Câțiva metri mai departe, un camion roșu de-al Poștei era urcat pe jumătate pe trotuar. Din mașină coborî șoferul clătinându-se șocat, cu sânge șiroind pe față dintr-o tăietură la arcadă. Linda se apropie speriată, respirând cu dificultate. Mecanicul nu se vedea pe nicăieri. Ocoli mașina banalizată de poliție oprită în mijlocul străzii și văzu un grup de agenți în uniformă grupați în jurul botului camionului de poștă. Unul dintre polițiști vorbea la stația radio. Era pe deplin conștientă că ar fi trebuit să se îndepărteze cât mai repede, dar voia cu orice preț să știe dacă amantul ei scăpase. Pe când depășea

încet mașina de poștă, un ofițer îi făcu semn cu mâna să se grăbească. Apoi, Carlos îi apăru în fața ochilor.

Strivit între camion și un lampadar stradal, costumul lui alb era plin de sânge. Chipul îi era contorsionat de durere, ochii erau deschiși, iar sângele care-i curgea din gură se strânsese într-o baltă la picioarele lui, la fel de roșii ca vopseaua mașinii. Agentul care vorbea la stație clătină din cap a pagubă, și un coleg de-al lui se milostivi să acopere capul cadavrului cu un sac gol de poștă. Costumul elegant al lui Carlos devenea din ce în ce mai roșu sub ochii halucinați ai Lindei.

*

Loviturile din ușă erau atât de puternice și de insistente, încât în prima clipă Bella se gândi că urma să fie arestată. Apropiindu-se prudentă, o auzi pe Linda, care o implora printre suspine s-o lase să intre. Îi deschise ușa și o prinse în brațe.

— L-am omorât! Eu l-am omorât! Trebuie să mă ajuți, *te rog.* Ah, Dumnezeule, l-am omorât!

Cum sughița ca și cum ar fi fost pe punctul să vomite, prietena ei o îndrumă spre baie.

— OK, îi spuse. Hai să ne calmăm. Ce s-a întâmplat?

— Era plin de sânge, hohoti Linda isterică. Nu e bine ce-am făcut, l-am ucis!

— Gata! Termină, altfel o să ne trezim cu tot blocul la ușă, o repezi Bella trăgându-i o palmă zdravănă peste gură.

Linda se prăbuși pe gresie lângă cada de baie și începu să jelească și mai abitir. Cu chiu, cu vai o trase în dormitor, îi turnă un pahar de whisky și i-l ținu la gură până când îl goli. Bella își turnă și ei o porție și se așeză lângă ea.

— Acum, povestește-mi ce s-a întâmplat.

— E mort, e mort, e mort...

— Bine, partea asta am priceput-o. Cine a murit?

— *Ea* m-a pus să o fac. Mi-a spus să sun la poliție și să zic că la service-ul lui se fac afaceri dubioase, cu mașini furate. Linda își rupse brusc lănțișorul cu pandantiv în forma Săgetătorului de la gât și-l aruncă în peretele din fața ei. Târfa aia bătrână! Mi-a spus numai lucruri rele despre el, dar eu nu am știut nimic, Bella, îți jur că n-am știut nimic. Am fost cu el toată noaptea... doar i-am privit chipul frumos și trupul și n-am putut crede că ce mi-a spus Dolly ar fi adevărat. Cum ar fi putut să fie, atunci când el se culca cu mine? Eram așa de sigură că se înșală... prea târziu. Sunasem deja la poliție. Îl turnasem deja. Cuvintele nu mai puteau fi luate înapoi. Îl așteptau deja în dimineața asta, la serviciu. El a fugit și... Linda își luă capul în mâini. Continuă printre lacrimi, disperată să povestească cuiva. Camionul de poștă l-a lovit, iar bietul de el a rămas acolo, mort. Era sânge peste tot.

— A fost un accident, îi spuse ferm Bella.

— A fost vina mea! țipă Linda sărind în picioare. Era epuizată de plâns și de emoțiile prin care trecuse. O urăsc pe Dolly mai mult decât orice pe lume, declară cu o răutate care nu-i era caracteristică.

— Știu.

Bella se apropie de ea, o luă în brațe și o strânse tare, mângâind-o așa cum o mamă își alină pruncul. Linda își lăsă capul pe umărul prietenei sale.

— E o femeie crudă. Crudă și lipsită de suflet. M-a făcut să mă simt ca o tâmpită și m-a făcut să-l omor. O urăsc atât de tare, încât ar face bine să-și păzească spatele.

• 24 •

Dolly aștepta în mașina ei în parcarea restaurantului Little Chef, lângă autostrada A23 către Brighton. Wolf dormea buștean pe scaunul pasagerului. Se parcase într-un capăt, așa încât să poată urmări cine intră și cine iese. Deveni nerăbdătoare. Aștepta de peste o jumătate de oră și începuse să se facă târziu. Tot mai încordată, bătea darabana pe servieta din poală. În cele din urmă, ca să-și găsească o ocupație, scoase carnețelul de notițe și începu să-l studieze, trecând încă o dată prin detaliile jafului și încercând să rețină ceea ce mai aveau de făcut. Oftă. Linda încă nu găsise un autovehicul destul de mare încât să acționeze ca mașină de blocaj a furgonului de valori. Își spuse că probabil femeia fusese zguduită serios de cele aflate despre amantul ei, dar o considera destul de deșteaptă încât să-și dea seama când situația era gravă. Iar Carlos, aflat concomitent în buzunarul lui Arnie Fisher și în patul ei, reprezenta o amenințare de prim rang. Dolly nu putea avea încredere sută la sută în niciuna dintre fete, însă acum trebuia să aibă în Linda. Se întrebă dacă îi dăduse prin cap să-și deformeze vocea când sunase la poliție ca să-și toarne...

Dintr-odată lovi puternic cu pumnul în servietă, trezindu-l brusc pe Wolf, care sări speriat în sus.

— Unde naiba ești? strigă. Hai, apari, nenorocitule!

Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l facă pe Harry să aștepte atâta. Problema cu această întâlnire era că, dacă nu avea loc, proiectul jafului cădea. Îl sunase pe Brian Marshall și-i spusese că lucra pentru Harry Rawlins, în calitate de soție supraviețuitoare, colecta datoriile rămase nereglate. Marshall păruse neîncrezător la telefon, dar acceptase până

la urmă s-o întâlnească, deși la fel de bine ar fi putut să dispară, situație în care n-ar fi știut cum să dea de el.

Pe când se întreba foarte serios cum o să le spună celorlalte văduve că totul fusese în zadar, în parcare intră un Rover care se opri de cealaltă parte. Dolly așteptă să se asigure că mașina nu fusese urmărită, temându-se de o capcană.

Brian Marshall băuse deja o sticlă de brandy până să ajungă acolo, dar tot tremura ca o piftie în timp ce inspecta parcarea. Nu avea nici o idee la ce să se aștepte sau cine era contactul lui. Din fericire pentru Dolly, decisese că ar fi fost dezastruos pentru el să nu apară la întâlnire. Băgă mâna în buzunar, scoase sticluța plată și mai trase o dușcă de brandy, scârbit de el însuși.

La Brian, alcoolismul mergea mână în mână cu patima pentru jocurile de noroc, iar în zece ani trecuse de la cazinourile legale la clubul lui Arnie Fisher, atras de mizele mari. Acolo îl cunoscuse pe Harry Rawlins, un tip șarmant și prietenos care părea sincer interesat de soarta lui. În timpul unei conversații de beți, Brian lăsase să-i scape că era căsătorit cu sora proprietarului firmei Samson, una dintre cele mai mari companii de securitate din țară. Din acel moment, fără să-și dea seama, intrase pe un teren extrem de periculos...

Rawlins continuase să se poarte amical cu el, împrumutându-i bani periodic și încurajându-l să joace mai mult decât și-ar fi permis. Până când, într-o noapte intens alcoolizată, Brian obținuse un credit pentru joc de șapte mii de lire din partea lui Arnie Fisher, garantat de Harry, intrând practic în proprietatea acestuia. Rawlins așteptase plin de răbdare, prezentându-se abia un an mai târziu să-și ceară banii înapoi – bani pe care știa foarte bine că Marshall nu-i avea. În schimbul anulării datoriei și al unui

cadou de încă șapte mii de lire sterline, ceruse rutele urmate de camioanele firmei Samson când transportau sume mari de bani. Una dintre măsurile de securitate puse în practică era schimbarea frecventă a parcursului, uneori în ultima clipă. Dacă îl ajuta să dea o lovitură, îi promisese că-l va lăsa în pace.

Speriat și șantajabil, Marshall nu avusese încotro. Sperase prostește că Rawlins se va ține de cuvânt. Când citise despre eșecul ultimei lovituri și decesul violent al mafiotului răsuflase ușurat. Stătuse liniștit până la apelul văduvei. Acum, temându-se că întâlnirea putea să aibă un scop chiar mai sinistru decât recuperarea vechii datorii, pipăi plicul pe care-l dosise în lateralul scaunului. Venise pregătit. Ușa pasagerului se deschise brusc, făcându-l să tresară. O femeie cu ochelari negri și o servietă de aceeași culoare intră în mașină.

Dolly simți imediat mirosul greu de alcool. Se uită scârbită la fața omului, buhăită după ani și ani de băut. Gulerul costumului lui cu dungulițe era plin de mătreață.

— N-am venit pentru cele șapte mii de lire, îi spuse.

Marshall închise ochii. Dacă nu voia cașcavalul, înseamnă că voia altceva.

— Știam c-o să apară iarăși cineva. E vorba de firma de securitate a cumnatului meu, nu-i așa? Încă un atac și-o să ajungă în faliment!

Dolly își păstră calmul. Era limpede că se temea de ea. Ca să obțină ce-și dorea trebuia să-i accentueze această spaimă. Observând scăunelul de copil de pe locul din stânga spate, se gândi: „Domnul Marshall va face ce i se ordonă.”

— Ai aici zece mii de lire, îi spuse deschizând brusc servieta din poală. E mai mult decât ai primit ultima dată.

Ochii bărbatului se dilatară de lăcomie.

— Dar mi s-a promis că nu vor mai fi alte cereri. Rawlins mi-a promis! A zis că mă lasă în pace, începu el să se plângă.

— Rawlins e mort. O duru inima când rosti aceste cuvinte, dar nu putea lăsa să transpară nici un sentiment. Toți membrii bandei sunt morți, dar tu tot mai ai de returnat șapte mii de lire, în contul datoriei garantate de Harry Rawlins.

— Ai spus că nu voiai banii ăia...

— Dacă îți ții partea ta de înțelegere, nici nu-i vreau. Dar dacă nu...

— Prostii! o întrerupse brusc Marshall, aruncându-i o privire dușmănoasă. Nu știa cine era sau pentru cine lucra femeia pisăloagă de lângă el, dar știa că o ura din tot sufletul. Cum alcoolul îi dădea încrederea în sine ce-i lipsea de obicei, reluă pe un ton arțăgos: Sunt falit, așa că poți să-mi ceri câți bani vrei, că n-am de unde să-ți dau. Nu pot să-ți dau nici rutele furgoanelor de valori, pentru că cumnatul meu și-a întărit măsurile de securitate. Prin urmare, ce poți să faci?

— Dacă nu-ți ții partea ta de înțelegere, continuă Dolly ca și cum n-ar fi fost întreruptă, datoria le va fi cedată spre recuperare fraților Fisher. Îi cunoști pe frații Fisher, presupun?

Instantaneu, efectul brandy-ului dispăru, și curajul lui Marshall odată cu el. Nu-i cunoștea personal pe cei doi, însă reputația lor era un argument suficient de puternic.

— Dă-mi traseul, iar datoria ta de șapte mii de lire sterline se șterge pentru totdeauna, urmă văduva. În plus, după ce treaba este rezolvată, primești încă zece mii de lire. Ar trebui să-mi mulțumești, căci Fisherii n-o să se dovedească la fel de generoși.

Dolly deschise portiera și ieși cu servieta în mână, nu înainte de a arunca o privire grăitoare scaunului de copil din spate.

Marshall o urmări cum se îndepărta cu pași măsurați. Strânse mâinile pe volan pentru a le opri tremuratul. Femeia asta nu dădea doi bani nici pe el, nici pe copiii lui. Găsi pe bâjbâite cheia în contact. Ar fi fost atât de simplu s-o calce chiar acolo pe nenorocită, să-i ia banii și să dispară în noapte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Gândul îi dădu ghes, dar lașitatea îl împiedică să-l ducă la bun sfârșit.

Scoase sticluța de brandy din buzunarul de la piept și o termină, gândindu-se la soție și la copii. Dintr-odată, cu ochii plini de lacrimi, auzi în minte vocea aceea slabă, vocea care-i vorbea întotdeauna atunci când bea: „Totul va fi bine”. Transporturile cumnatului erau asigurate, iar el oricum era bețivanul familiei, cazul social, oaia neagră. Nimeni nu s-ar fi mirat dacă se afla. Și avea nevoie disperată de bani! Ar fi lichidat datoriile pe care le făcuse, ar fi putut chiar să încerce o afacere pe cont propriu.

Dolly se întoarse la Mercedesul ei cu inima strânsă. Avu nevoie de eforturi de voință uriașe ca să traverseze calm parcarea, pentru a nu-i permite lui Marshall să vadă cât de speriată era. „Spatele drept, Dolly, spatele drept”, se trezi îndemnându-se. Ajunsă la mașină, puse servieta pe capotă și se sprijini cu spatele de portieră. Din locul unde se afla bărbatul, ar fi părut că aștepta liniștită să ia o decizie. În realitate, se sprijinea să nu cadă. Micul Wolf o privea curios din habitaclu, întrebându-se probabil de ce nu venea lângă el.

De cealaltă parte a parcării, Brian Marshall nu părea să se grăbească. „Hai odată!” îl îndemnă în gând. Îl amenințase prea tare? Nu-l amenințase suficient? Dacă nu-i

mergea cacealmaua și bărbatul pleca pur și simplu? Poate că ar fi trebuit să-l flateze, să-i povestească despre respectul pe care i-l purta Harry? „Hai, numai vino odată!”

Roverul demară. Dolly își ținu respirația. Direcția mașinii urma să-i prezică viitorul. Ieși din locul de parcare și se îndreptă fără ezitare către ea. Scoase un oftat de ușurare și se relaxă. Mașina se opri chiar lângă ea, iar Marshall îi întinse plicul cu care venise.

— Rutele alternative ale următorului transport de bani, cu date și ore. Dar vreau banii acum și promisiunea că datoria este plătită și uitată.

Dolly luă plicul și-i înmână servieta.

— Dacă detaliile sunt corecte și poliția nu află nimic, creditul acordat de frații Fisher va rămâne la mine și nu vei mai auzi de el niciodată. Ai cuvântul meu de onoare.

Imediat ce Marshall ieși din raza ei vizuală, Dolly se urcă în mașină și se lăsă pradă unui entuziasm copleșitor. Avea planurile! Îl pupă apăsat pe Wolf, care stătea ridicat pe lăbuțele din față în poala ei.

— Tati ar fi atât de mândru de noi, dragule! Atât de mândru! Iar fetele vor fi atât de bucuroase! Toate se leagă, Wolfie, toate se legă, așa cum a prevăzut Harry. Cuvintele i se opriră în gât, formând un nod dureros. Nu era deloc așa cum plănuise Harry, din contră, era departe de planurile lui.

Strânse cățelul în brațe și își acordă o clipă de reflecție, încercând să înțeleagă unde greșise atât de grav soțul ei. Avea puterea și motivația să ducă la bun sfârșit ceea ce începuse el. Apoi își alungă toate gândurile negative și se concentră asupra fetelor ei. Erau atât de aproape de finalizare... Da, Linda încă nu făcuse rost de duba care trebuia să taie calea furgonului de valori, încă nu învățaseră să folosească armele, nu exersaseră cu

salopetele umflate cu vată și nici nu făcuseră recunoașterea traseului – dar făcuseră progrese majore, era atât de departe de acele văduve neajutorate, plângăcioase, care se întâlniseră în sauna de la SPA cu câteva luni înainte. Acum formau o echipă. Dolly zâmbi. Indiferent de greșelile lor, de toane sau de lipsa de experiență, erau o echipă. Echipa ei. Nimeni și nimic nu le mai putea opri acum.

• 25 •

Resnick și Andrews așteptau în fața casei lui Fran Grăsana într-o mașină banalizată încă de la ora nouă. Acum era zece și un sfert și, în ciuda radiatorului care mergea la maximum, tremurau de frig. În mașina plină de fum de țigară, Andrews, roșu la față ca un rac fiert, abia mai reușea să respire. Nici nu coborâse bine o fereastră, ca să mai lase aerul să intre, că Resnick urlase la el s-o închidă. Nimic nu detesta mai mult decât să lucreze singur cu inspectorul principal. Fuller îi mai lua apărarea, dar acum era la îndemâna tuturor toanelor lui Resnick. Secția trecea printr-un haos de nedescris de la atacul de la magazinul de bijuterii, desantul ratat de la garajul lui Carlos și fuga acestuia care-i adusese moartea. O mulțime de ofițeri erau obligați să scrie rapoarte, să proceseze probe și să audieze martori, iar Resnick fusese nevoit să lase pe cineva din echipă la birou pentru efortul birocratic colectiv. Andrews și-l imagină pe Fuller stând cu picioarele pe masă într-un birou călduros, fără fum de țigară, sorbind dintr-o cană de ceai.

— Domnule comandant! strigă el arătând pe fereastra mașinii.

Fran Grăsana se rostogolea pe trotuar. La fiecare zece metri se oprea, își lăsa cumpărăturile jos și-și trăgea respirația înainte de a continua într-un ritm de melc. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se auzeau mai tare sticlele din sacoșele ei lovindu-se între ele.

— Păzește-te, Andrews! închide ochii, copile, așa ceva nu e pentru tine! îl avertiză Resnick.

Sânii uriași ai lui Fran aproape că se revărsară din corset când se aplecă să-și ridice pantalonii diformi înapoi

peste burtă.

— Am mai văzut sâni la viața mea, domnule comandant, răspunse tânărul fără să se gândească.

— Nu, așa ceva n-ai mai văzut, ascultă-mă pe mine.

Inspectorul principal ieși din mașină, aruncă chiștocul pe jos și se luă după ea.

O urmăriră până la intrarea pe cărarea năpădită de buruieni, cu o portiță ruginită ce se mai ținea într-o singură balama. Ținându-se de ușă, femeia scoase cheia.

— Hei! strigă Resnick băgând-o în sperieți. Vrem să mai schimbăm o vorbă cu tine, Fran.

*

Mirosul din apartament era de nesuportat: pipi de pisică, bere râncedă, mâncare și transpirație. Sufrageria era prăfuită și întunecoasă. Perdelele grele, mâncate de molii, arătau ca și cum n-ar mai fi fost date la o parte de ani de zile. Resnick o ajută să-și scoată paltonul, pe când Andrews adună sticlele goale de băutură de pe podea și le așeză lângă ușă.

— Stai jos, draga mea. Cum te mai simți?

Inspectorului nu-i păsa câtuși de puțin cum se mai simțea femeia, dar avea nevoie de cooperarea ei. Îi împături cu atenție haina, o așeză pe spătarul unui scaun, apoi se așeză pe un taburet în fața balansoarului jos pe care se trântise ea.

Fran încă mai avea o vânătaie deasupra ochiului drept, deși acum culoarea devenise una galben-roșcată, în loc de negrul-albăstrui inițial. Tăieturile îi erau acoperite cu plasturi care o făceau să arate chiar mai rău decât înainte, iar o parte a capului îi fusese rasă la spital, acolo unde doctorii trebuiseră să-i coasă o rană.

Andrews aruncă o privire la ceas. Întotdeauna îi plăcea să cronometreze rutina de tip „polițistul bun” pe care tocmai o începuse șeful lui. Cine reușea să-l prindă că depășea șaizeci de secunde câștiga un rând de bere de la colegi.

— Acum, draga mea, ce-ar fi să ne spui tu cine te-a adus în halul ăsta, ca să-l putem aresta și să ne asigurăm că nu ți se va mai întâmpla nimic? o întrebă amabil Resnick.

— Ești un om de treabă, îi răspunse Fran mângâindu-l pe dosul palmei. Degetele ei grase și reci îl înfiorară, dar rezistă tentației de a-și retrage mâna. Aș vrea să-ți pot spune, iubitule, dar nu-mi amintesc nimic. Nu te mint. Am fost lovită grav la cap, nu mai știu cum arăta tipul. Cred că am o amnezie. Ar putea fi din cauza traumei, așa a zis doctorul. Mintea blochează lucrurile pe care nu vrei să ți le amintești.

— Trauma ta minoră nu blochează nimic, Fran. Banii îți întunecă memoria. De unde ai făcut rost de parale pentru atâta băutură?

Andrews se opri din cronometrat: cincisprezece secunde!

— Am și eu sursele mele de venit, să știi, insistă femeia.

— Ce-o să te faci când o să se întoarcă, Fran? O să-i torni un păhărel de whisky?

— N-o să se întoarcă, se înfioră grăsana. De ce ar face-o?

Resnick reușise s-o bage în sperieți.

— Ai venit la secție fără să te oblige nimeni, draga mea... iar acum, noi suntem aici, la tine, nu-i așa? Dacă te urmărește? Groaza din ochii femeii crescu. Am impresia că nu este un tip răbdător, iar dacă are senzația că ne spui diverse chestii, s-ar putea să-ți facă o nouă vizită. Dar, dacă ne spui cine este, noi îl vom scoate din circulație și-l vom

arunca după gratii. Iar tu vei putea să stai liniștită în fotoliul tău și să te îmbeți cât ai chef, știind că nimeni n-o să-ți mai bată la ușă cu gânduri rele.

Înainte ca inspectorul să-și fi terminat mica tiradă, femeia izbucnise deja într-un hohot de plâns îngrozitor, pântecul uriaș săltându-i obscen în timp ce înghițea aerul în serii scurte, sacadate. Făcându-i-se milă de ea, Andrews îi întinse batista lui. În timp ce Fran își curăța zgomotos căile respiratorii, Resnick sări brusc în picioare, răsturnând taburetul.

— Salt-o! O ducem la secție pentru obstrucționarea anchetei, îi ordonă. Hai, iubire, sus cu tine. M-am săturat până peste cap de minciunile tale.

Fran începu să se vaite și mai abitir, întinzându-i o mână flască lui Andrews care, neștiind ce să mai facă, o apucă.

— Nuuu! Nu mă arestați! Vă spun tot ce știu, tot ce-mi aduc aminte. Mai mult nu știu, vă jur pe ce am mai scump!

Subinspectorul îi dădu drumul la mână și o apucă în brațe, încercând fără succes s-o ridice din balansoar.

— Vă rog, nu mă duceți la secție. Unde-i Boxer? Numai el avea grijă de mine. Vreau să vină Boxer!

— Boxer e mort, se răsti Resnick. Ucis chiar de nenorocitul care te-a făcut ferfeniță. Dacă îți pasă de Boxer, spune-mi cine a fost!

Țipetele lui Fran urcară o octavă. Andrews se dădu un pas înapoi cu mâinile la urechi. Resnick găsi în el decența s-o lase să-și jelească prietenul o vreme. Când decise că suportase suficient, se puse pe vine în fața ei.

— Ascultă-mă bine, Fran, începu pe un ton ferm. Dacă ai luat bani ca să-ți ții gura, noi doi o să ne certăm urât de tot.

— Nu...

— Taci naibii și ascultă-mă, că începi să mă scoți din sărite! Știu că ți-a făcut rău, dar alții au pățit-o mai urât decât tine. Resnick se repezi la una dintre pungi și se uită înăuntru. Cine ți-a dat bani pentru asta? Știu că nu câștigi mare lucru din chiria pe maghernița asta. Cine? Hai, Fran, spune-mi, cine?

Flutură punga grea în aer, și câteva sticle căzură spărgându-se cu zgomot pe podea. Berea neagră, spumoasă, se răspândi pe covor. Femeia se lăsă în față și trase încă un urlet sfâșietor.

— Ahh, berea mea! Berea mea!

Își prinse chipul în mâini și începu să plângă și mai tare.

— Spune-mi, cine te-a atacat și cine ți-a dat bani ca să-ți ții gura?

Resnick se înroșise tot, de ciudă că nu putea scoate nimic de la ea.

— Nu știu! Nu știu! Ți-am spus-o de o mie de ori. Un bărbat politicos a venit și mi-a zis că vrea să-l vadă pe Boxer. L-am condus sus. Apoi a apărut celălalt... cel care m-a lovit. Nu-l cunosc pe niciunul dintre ei. Vă jur că nu-mi amintesc nimic!

— Încearcă! urlă Resnick.

— Eram atât de obosită, i-am spus femeii...

— Care femeie? o întrerupse polițistul.

— Cea care a sunat. „E plecat”, i-am spus.

— Stai puțin! Polițistul încerca să se concentreze asupra noului detaliu. O femeie l-a căutat pe Boxer?

— Da, tocmai ți-am zis.

— Când, Fran? Când a telefonat?

Tonul îi devenise din nou prietenos.

— A sunat de două ori. Prima dată a stat de vorbă cu Boxer.

Fran își luă din nou capul în mâini. Vorbea tot mai încet și mai rar, era epuizată și confuză.

— Și a doua oară? Resnick o lăsă să se gândească o secundă, apoi o îmboldi din nou: Ascultă-mă, e foarte important. Ce făceai când a sunat a doua oară?

— Mă uitam la televizor.

— La ce emisiune?

— La *Coronation Street*.

— Bravo, așa te vreau. Deci, femeia a sunat când te uitai la *Coronation Street*. Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că prima dată s-a întrerupt convorbirea. Dar Boxer plecase deja cu bărbatul amabil, așa că mi-a închis telefonul. Ah, bietul om! suspină Fran. N-o să-l mai văd niciodată.

— Ajută-mă să aflu cine l-a omorât. Dacă ai simțit vreodată ceva pentru Boxer, ajută-mă să fac dreptate, aproape o imploră inspectorul principal.

— A venit la spital, șopti femeia apucându-l strâns de mână. Pentru numele lui Dumnezeu, a venit la mine la spital și mi-a zis c-o să mă omoare dacă vorbesc.

„Nu te teme. Dacă nu-mi spui, te omor chiar eu!” se gândi polițistul în culmea exasperării.

— Stai liniștită, n-are ce să-ți facă. Eu te voi apăra! îi ieși de pe buze.

— Era înalt, brunet. Ochi pătrunzători, reci ca gheața. Nu era un bătăuș oarecare, domnule polițist, era un gentleman. Un ticălos rece și fără milă, asta era!

Resnick își ținu respirația. Scoase din buzunarul interior o fotografie format A4 și o despături sub ochii femeii.

— Acest bărbat?

Fran o împinse puțin mai departe, ca să-și poată focaliza privirea mai bine, ceea ce-i permise lui Andrews să vadă că era fotografia lui Harry Rawlins de pe peretele biroului de la secție, cu gaura de săgeată în frunte cu tot.

— Nu era el.

— Uită-te atent! Gândește-te! urlă polițistul. El era, nu-i așa?

— Nu.

— Ba da! El era, sunt sigur. Harry Rawlins te-a bătut până ai făcut pe tine. Spune-o cu gura ta! Știu că el a fost!

Andrews își luă curaj să intervină, când stația radio începu să emită.

— Ieși afară, nu vezi că nu se poate concentra din cauza ta? urlă Resnick la el.

Când se întoarse, după încheierea transmisiunii, subinspectorul îi găsi în aceeași poziție. Superiorul lui continua să agite poza lui Harry sub nasul lui Fran, urlându-i aceeași întrebare în ureche.

— El era? El era?

Tânărul polițist se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l cheme rapid pe Fuller înainte ca situația să degenereze mai rău, dar dacă n-ar fi reușit să se descurce singur cu bătrânul nebun ar fi ajuns de râsul întregii secții. Oricine putea vedea că descrierea verbală oferită de femeie se potrivea portretului lui Harry, dar și cu jumătate din populația bărbătească a Londrei. Nu putea pricepe încrâncenarea lui Resnick, care voia cu orice preț să demonstreze că mortul ieșise din groapă și-i corectase fizionomia grăsanei. Ezitant, puse mâna pe umărul șefului său.

— Domnule, s-a întâmplat ceva, tocmai am aflat prin radio...

— Taci, Andrews! urlă Resnick dându-i mâna la o parte. Fran tocmai îmi confirma că a fost agresată de Harry Rawlins. Nu-i așa, Fran?

Femeia ridică ochii spre torționarul ei, speriată la gândul repercusiunilor pe care i le-ar fi putut aduce mărturisirea ce urma.

— Nu, domnule Resnick, nu a fost Harry Rawlins. A fost... a fost Tony Fisher.

Drumul până la secție se derulă în tăcere. Andrews îi tot arunca priviri furișe șefului său, întrebându-se dacă să treacă în raport sau nu ieșirea la care tocmai asistase. Resnick părea distrus, ca și cum s-ar fi recunoscut înfrânt. Nici măcar nu-și aprinsese o țigară, așa cum făcea întotdeauna când se suia în mașină.

— Apelul prin stație, domnule, îndrăzni subinspectorul când se apropiau de destinație. Era de la Fuller. Tipul strivit de camionul poștei era Carlos Moreno, șoferul și mecanicul fraților Fisher.

Cu ochii privind în gol pe fereastră, Resnick păru să nu audă.

• 26 •

Fuller era mulțumit de randamentul lui matinal – reușise să rezolve o mulțime de treburi fără ca Resnick să-l bată la cap. Rânji ironic la gândul dimineții pe care trebuie s-o fi petrecut Andrews. Oribilă, probabil.

Pregătise un raport detaliat despre toate neregulile și infracțiunile constatate la garajul lui Carlos. Se părea că, în sfârșit, vor reuși să-i agațe cu ceva pe frații Fisher. Una dintre mașinile confiscate era un Jaguar maro cu partea din față tamponată serios și plăci de înmatriculare false în portbagaj. Verificarea acestora scosese la iveală că un Jaguar maro fusese implicat recent într-un caz la Manchester. Poliția se angajase în urmărirea mașinii, dar o scăpase. Pusese să fie căutate amprente și jubilase când fusese anunțat că se găsiseră atât cele ale fraților Fisher cât și ale lui Carlos, însă plăcuțele false erau curate. Era mândru că făcea adevărată muncă de poliție, nu fugea după fantome. Frații Fisher erau vii și nevătămați și urmau să fie duși la arest în cel mai scurt timp.

Fuller vorbise deja cu comisarul-șef Saunders, povestindu-i despre moartea lui Carlos și amprentele găsite în mașină. Dornic să fie mutat la cazul bijuteriilor furate, spera că aceste progrese aveau să-i crească șansele. Saunders îl felicitase pentru rezultate, dar revenise la subiectul nenorocitului de George Resnick.

— Pe unde umblă șeful tău? Iar caută copite de cai morți?

— N-aș putea să vă spun, domnule comandant.

— Imediat ce apar, vreau să-i văd pe Resnick și pe Andrews, separat, în biroul meu. *Nu*-l lăsa să plece fără să stea de vorbă cu mine.

Fuller revenise în biroul principal cu un zâmbet arogant pe figură. Știa unde se afla inspectorul principal și știa și că o presase pe biata Fran să spună că fusese bătută de un mort, pentru că aflase totul prin radio de la Andrews, despre care spera că va avea curajul să-l dea în gât pe șeful lor.

„Astăzi e ziua când Resnick va fi scos pe tușă", își spuse văzându-i pe cei doi intrând în birou. Nu-și putea ascunde rânjetul superior.

— Tu de ce naiba ești așa de încântat?

— L-am identificat pe șoferul fraților Fisher, domnule. Nu v-a spus Andrews?

— Mare scofală! Între timp, eu am făcut-o pe Fran să spună că a fost bătută de Tony Fisher.

Fuller fu luat cu totul prin surprindere. În spatele inspectorului principal, polițistul mai tânăr îi făcea semne disperate să tacă din gură.

— E atât de speriată, încât nu va depune niciodată plângere contra lui. Sigur, l-ați putea aresta pe Tony, însă el nu va recunoaște nimic, și, fără declarația ei, ce rost ar avea? Ar ieși în aceeași zi și i-ar mai administra o mamă de bătaie bietei grăsane. Sau mai rău, ar elimina-o, explică Andrews.

Fu rândul lui Resnick să rămână cu gura căscată, căci nu-l mai auzise vorbind atât de mult.

— Dar, dacă am putea să-l prindem pe Tony cu altceva, s-ar simți în siguranță și ar vorbi, interveni Fuller.

— Te referi la excelenta muncă de poliție pe care ai derulat-o în această dimineață când ai dat buzna în service-ul lui Carlos? îl ironiză Resnick. Unde sunt dovezile cu care putem scăpa Londra de Fisheri?

— Pe biroul dumneavoastră, domnule comandant.

Raportul lui fusese bine primit de Saunders, deci bătrânul n-ar fi avut ce să comenteze.

— Ah, da, Andrews, adăugă Fuller peste câteva clipe, vezi că vrea să te vadă comisarul-șef.

— De ce?

— N-am nici cea mai mică idee.

Resnick intră în noul său birou cu pereți din sticlă, dar se întoarse pe călcâie și ieși imediat.

— Am cerut să fie montate jaluzele, ca să nu fiu obligat să vă văd mutrele urâte toată ziua. Unde sunt? Adu-mi-o pe Alice, numai ea poate să rezolve ceva în secția asta!

Când Fuller plecă s-o caute, inspectorul principal se așeză la masa de lucru din „acvariul" în care fusese exilat și, scobindu-se în nas, începu să studieze dosarul Carlos Moreno. Peste cinci minute, văzând că inspectorul îi bătea în geam, îi zâmbi și-i făcu semn să intre.

— Un raport interesant. Complet și detaliat.

— Vă mulțumesc, domnule. După cum vedeți, am descoperit dovezi care i-ar inculpa pe frații Fisher pentru trafic cu băuturi alcoolice contrafăcute în Manchester. Odată ce Tony Fisher s-ar afla în spatele gratiilor, Fran n-ar mai avea de ce să se teamă și ar putea depune mărturie contra lui.

Resnick bătu cu degetul în raport și clătină sceptic din cap uitându-se la el.

— Ai dat peste o nenorocită de înscenare! Jaguarul avea plăcuțele autentice când l-ai găsit și este înregistrat pe numele clubului fraților, deci e normal să fie plin de amprentele lor.

— Rămân totuși plăcuțele false din portbagaj și legătura lor cu cazul unui Jaguar maro folosit la Manchester.

— Și ce-ai rezolvat cu asta? Frații Fisher au avocat scump care o să-ți facă praf cazul. Când i-ai permis lui Carlos Moreno s-o ia la goană prin spate și să fie strivit de camionul Poștei, le-ai dat Fisherilor alibiul perfect. Ca să-ți spun drept, ești chiar mai tolomac decât credeam. Frații Fisher pot arunca totul în spinarea mortului și n-avem ce să le facem.

Fuller se simți complet dezumflat. Șeful său avea dreptate. Jaguarul era în service, așa că mafioții ar fi putut pretinde oricând că ei nu știau ce făcuse Carlos la Manchester cu mașina. Moartea mecanicului îi lipsea de singurul om care putea contrazice afirmațiile fraților Fisher. Umilit, se răsuci pe călcâie și dădu să iasă.

— Stai. Raportul tău consemnează că informația despre service a venit de la o sursă anonimă, o femeie. Tot o femeie necunoscută l-a căutat la telefon pe Boxer Davis acasă în noaptea în care a fost ucis. Caută în cutia aceea rapoartele de ascultare ale telefoanelor.

În timp ce Resnick parcurgea lista apelurilor efectuate de la casa lui Dolly, Fuller îl văzu pe Andrews ieșind din biroul comisarului-șef. Părea deprimat, ceea ce-l înveseli pe inspector. Toate scurtăturile lui Resnick, tot neprofesionalismul și tot disprețul lui pentru reglementări, obsesia lui patologică pentru un anume personaj, aveau să iasă la iveală. Sfârșitul bătrânului era aproape. Dacă Andrews îi povestise despre fotografia A4 cu mutra lui Harry Rawlins pe care inspectorul principal o purta tot timpul în buzunar, Saunders își dăduse deja seama că avea de-a face cu un obsedat.

— Comisarul-șef dorește să vă vadă, domnule, anunță tânărul intrând în birou.

Fără să-l bage în seamă, Resnick continuă să examineze listele de apeluri, căutând numărul lui Boxer sau apelul la

poliție din noaptea dinaintea morții lui Carlos. La capătul celei de-a treia pagini, intrările se sfârșeau brusc: nu mai existau înregistrări, nici note, nici informații. Sări în picioare răsturnând fotoliul și trânti dosarul pe birou.

— Ei bine, sper că Saunders va avea amabilitatea să-mi spună și mie ce naiba se petrece, pentru că am impresia că mă ține în ignoranță, ceea ce nu-mi place! Mai întâi ridică supravegherea pe care eu am ordonat-o la casa văduvei, apoi anulează ordinul de ascultare! Ce naiba mai caut eu aici?

Ieși ca o furtună către biroul comisarului-șef.

Peste câteva secunde, Andrews apăru și mai roșu la față.

— Ia zi, ce i-ai spus lui Saunders? se repezi Fuller să-l întrebe.

— A vorbit numai el, oftă tânărul polițist înfigându-și mâinile în buzunare.

Dezamăgitor. Inspectorul sperase că șeful cel mare avea să afle de scena nebunească pe care i-o făcuse Resnick grăsanei Fran.

— Șeful mi-a făcut un raport dezastruos, iar Saunders m-a informat că am pierdut examenul de grad și că trebuie să mă întorc la infracționalitatea măruntă de luna viitoare. Nu pot să cred! Am lucrat la fel de mult ca toți ceilalți, am făcut tot ce mi s-a spus și nu l-am dezamăgit niciodată pe Resnick!

Fuller bănuia că acesta va fi deznodământul, dar exprimă regrete de circumstanță. Andrews era băiat bun, însă pentru jafurile armate trebuia să joci în altă ligă. Furturile și daunele mărunte i se potriveau mult mai bine.

— Nu-ți face griji, oricum avansările sunt o loterie. O să vină și vremea ta. Apoi șușoti doar pentru sine: „Tu ești pe tobogan în jos, eu sunt pe scară și urc...”

Vocea lui Resnick se auzi în tot spațiul de birouri, bubuind ca un tunet la intensitate maximă din biroul lui Saunders. Toți ochii se întoarseră spre peretele de sticlă; roșu la față ca un rac, inspectorul principal izbea cu pumnul în biroul superiorului său. Întorcând capul, Resnick îi văzu pe Andrews, pe Fuller și pe alții privindu-l curios, așa că deschise brusc ușa comisarului-șef și ieși pe coridor.

— Sper că vă distrați bine, da? Vă place ce auziți?

Fără o vorbă, toți polițiștii din spațiul comun reveniră la treburile lor sau își găsiră ceva de lucru: se auzea zgomot de dosare răsfoite în grabă, dactilografele începură să culeagă frenetic, iar ofițerii puseră mâna pe telefoane, sub pretextul unor apeluri ce nu mai puteau aștepta. Cu o singură excepție – Fuller, care-i înfruntă privirea cel puțin zece secunde înainte de a se uita în altă parte.

— Știai că ești un nenorocit mai mare decât el? îi spuse Andrews, care urmărise toată scena. El nu a ales să fie un jeg, pe când tu, tu o faci intenționat.

Aplecat în față, Resnick stătea cu ambii pumni înfipți în biroul comisarului-șef, fixându-l mânios cu privirea. Saunders își privea imperturbabil agenda, bătând din când în când în ea cu vârful creionului ascuțit perfect.

— Am anulat ascultarea telefonului văduvei Rawlins imediat ce am aflat despre asta, acum câteva zile. În primul rând, nu ai cerut aprobarea vreunui ofițer superior, ceea ce reprezintă o încălcare a legii. În al doilea rând, un polițist era obligat să stea zi și noapte să noteze apelurile primite și pe cele efectuate, deși ar fi putut face lucruri mai utile. Din aceleași motive am retras și filajul, nu puteam să justific doi oameni blocați la casa bătrânei, în timp ce ucigașul lui Boxer Davis umblă liber.

— De ce nu mi-ați spus? întrebă Resnick, încercând să-și recapete controlul. Poate că Dolly Rawlins l-a sunat pe

Boxer și a pus să fie eliminat Carlos Moreno. O femeie, domnule, o femeie a telefonat de două ori în seara în care Boxer a fost ucis. Ar fi trebuit să-mi spuneți.

— Eu ar fi trebuit să-ți spun? făcu ochii mari comisarul-șef. George, ai idee de câte ori te-am căutat, fără să reușesc niciodată să aflu pe unde naiba umblai? Am lăsat o copie a memorandumului interior pe biroul tău. Nu e problema mea că nu-ți citești hârtiile.

— Sunt atât de aproape, domnule comandant!

— Aproape de ce, mai precis?

Resnick trase adânc aer în piept, ferm decis să-și controleze temperamentul coleric. Își dăduse o dată în petic, mai mult nu mergea, Saunders l-ar fi dat afară, îl cunoștea prea bine ca să riște...

— Cazul Rawlins este închis, George, îi spuse comisarul-șef punând creionul jos. Tu și oamenii tăi vă veți ocupa de jaful de bijuterii de la Mayfair. Au câteva piste interesante, dar duc lipsă de personal.

— Ah, nu, nu, nu! Vă rog, mai dați-mi două săptămâni, de atâta am nevoie ca să obțin ceva concludent, îl rugă Resnick pe vechiul lui prieten. Știm că la jaful ratat a luat parte un al patrulea complice și sunt la un pas să-l prind. Așa voi rezolva patru cazuri dintr-o lovitură. El este omul cheie, care le leagă pe toate. Sunt convins că așa este. Rawlins e vârât până în gât în toate, ceea ce înseamnă că și al patrulea complice este implicat.

— Cine crezi că este?

— Încă nu știu, dar sunt aproape. Mai am nevoie doar de puțin timp. Al patrulea complice și femeia asta care sună diverși oameni... ei sunt cheia cazului.

— Parcă Fran era cheia, iar săptămâna trecută auzisem de Boxer Davis. Acum două săptămâni era Len Gulliver. Saunders clătină sceptic din cap. Era sătul de toată

povestea asta. Am primit ordine de mai sus, George, de foarte sus. Cazul tău este închis.

— Deci mă lași baltă, se răsti Resnick.

Saunders își rupse creionul în două și mârâi printre dinții încleștați:

— Cum îndrăznești? De unde ai atâta tupeu? Cazul Rawlins ți-a fost dat în urma recomandării mele. În afară de mine, nici un alt ofițer superior n-a avut încredere că l-ai putea soluționa, dar eu ți-am luat apărarea și le-am forțat mâna. Ți-am dat cazul pe care ți-l doreai, încununarea carierei tale, dar n-ai găsit nimic, George, doar piste înfundate, nici o dovadă, nici o mărturie. Mâinile mele sunt legate, nu te mai pot ajuta.

Resnick își înclină capul într-un amestec de rușine și disperare. Cunoștea sistemul suficient de bine ca să înțeleagă de unde veneau ordinele lui Saunders, dar tot nu putea accepta decizia.

— Știu ce ți-a făcut nenorocitul acela de Harry Rawlins, reveni comisarul-șef pe un ton mai împăciuitor, dar acum lupți pentru o răzbunare personală. Ai mers prea departe, George, las-o baltă și vezi-ți de viață, pentru binele tău...

— Ce răzbunare personală? îl întrerupse Resnick.

— Știi foarte bine la ce mă refer.

Inspectorul se aplecă și izbi iarăși cu pumnul în birou.

— Omul este un răufăcător de cea mai joasă speță și...

— Omul este mort! urlă Saunders, forțându-l să tacă. Am aflat ce-ai făcut cu Fran Grăsana. Mi s-a spus despre fotografia cu Harry Rawlins, de care nu te desparți. Ai greșit, pentru că femeia a zis până la urmă că, de fapt, Tony Fisher a bătut-o. George, ai făcut o obsesie și trebuie să revii la realitate: Rawlins e mort și îngropat!

Resnick deschise gura să spună ceva, dar Saunders ridică mâna cerându-i să tacă.

— Dacă nu vrei să te ocupi de cazul cu bijuteriile, ți-aș sugera să-ți iei un concediu. Chestorul-șef o să aprobe.

— Mi se pare că sunteți cam sigur în privința asta. I-ați spus deja, presupun. Poate că mi-a aprobat chiar transferul, nu-i așa?

— Ți-a aprobat transferul de acum câteva luni, bătrâne. M-am luptat să te țin aici, pe cazul pe care-l doreai, făcând treaba la care erai cel mai bun.

— Eram? Acest cuvânt îl duru ca o lovitură de cuțit. Probabil că este inutil să vă întreb dacă a apucat să-mi citească cererea de promovare.

Saunders, preferând să-i ignore ultimele cuvinte, continuă să bată câmpii despre calitățile profesionale ale inspectorului și cum era absolut convins că de această dată va primi promovarea, poate la o secție mai liniștită, unde ar putea aștepta să iasă la pensie. Știa că, de drept, ar fi trebuit să lucreze în continuare la același caz, spuse el la final.

— Atunci, de ce nu rămân aici?

— Din cauza nenorocitului de caz Rawlins, George! Această *vendetta* personală...

— Nu-i nimic personal! E un criminal ca oricare altul.

— Un criminal mort! ridică din nou glasul Saunders.

— Mort sau viu, este responsabil pentru zeci de jafuri armate nerezolvate, iar eu sunt la un deget de a soluționa mai multe dintr-un foc, repetă Resnick. În realitate, se săturase și el să i se facă morală. Nu dorea să mai insiste. Aveți dreptate. Eu ar fi trebuit să mă aflu în scaunul pe care-l ocupați dumneavoastră. Toată lumea știe că mi s-a tras de la Harry Rawlins. Am luat-o personal, cum altfel?

Cine n-ar fi făcut-o? Dar acum nu mai este cazul. Acum e vorba de muncă serioasă de investigație. Vreau să-i găsesc nenorocitele de registre, vreau să-l prind pe cel de-al patrulea complice și să aflu cine era femeia de la telefon. Pentru că numai așa putem curăța Londra! Și ca să știți și dumneavoastră, domnule, informatorii mei, oamenii care știu ce se întâmplă în subterane, consideră că Rawlins nu e câtuși de puțin mort și îngropat.

Resnick luă o pauză de respirație și încercă să se calmeze. Băgă mâna în buzunar, scoase legitimația de serviciu și o aruncă pe biroul șefului său.

— Puteți să-mi ignorați cererea de promovare, deoarece îmi dau demisia din Metropolitan Police.

Saunders se ridică oftând. Nu așa își dorise să se petreacă lucrurile, dar Resnick depășise orice limită, iar el nu se mai simțea capabil să-l liniștească.

— Cred că ar fi mai bine dacă ți-ai depune demisia la chestorul-șef.

— Considerați că v-am lăsat-o dumneavoastră și ascultați-mă încă puțin: oameni bine informați... vă amintiți: Boxer, Dinte Verde, eu. Frații Fisher sunt speriați de ceva mai mare și mai periculos decât ei! Țineți minte, veți mai auzi vorbindu-se de Harry Rawlins. E viu și se ascunde pe undeva prin oraș, o știu. Și nu va veni să mă bântuie pe mine, căci eu nu mai sunt nimic, ci pe voi!

Acum, Saunders era convins că omul o luase razna de tot.

— Te rog, George, du-te acasă și odihnește-te. Nu lua nici o decizie pripită.

— Mâine la prima oră veți avea pe birou demisia mea scrisă. Asta ați vrut de la început, nu? Ei bine, sper că vă veți aminti de cuvintele mele când vor începe să se

rostogolească capete pe aici și veți vedea că am avut dreptate.

Cu aceste cuvinte, ieși din biroul comisarului-șef.

*

Ajuns la parter, Resnick se îndreptă spre ieșirea principală, unde se opri pentru o criză puternică de tuse. Abia reușea să mai respire. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se sprijini de un perete, pregătindu-se pentru infarctul pe care-l presimțea, când o văzu pe Alice grăbind pasul către el.

— Respirați adânc, domnule. Respirați calm, lung și adânc.

Știa ce avea de făcut în astfel de situații, dar prezența fetei îi aduse alinare. Așteptă să revină la o respirație cât de cât normală, apoi îl întrebă dacă avea nevoie de un pahar cu apă.

— Nu, sunt bine. Am nevoie să-mi faci un mare serviciu, draga mea. Vreau să scrii o scrisoare.

— Nu pot... începu Alice, încercând să-i spună că nu mai lucra în același departament. Dar încă o regulă încălcată nu mai conta, nici pentru ea, nici pentru el.

— Ba da, chiar trebuie să faci asta pentru mine, te rog. E vorba de scrisoarea mea de demisie.

— Ah, domnule! exclamă fata neștiind cum să reacționeze.

— Mi-au luat cazul, așa că plec.

Cu capul în jos, ca un om sfârșit, îi spuse de-a fir-a păr ce trebuia să scrie.

Alice nu-l asculta, ca de obicei când îi dicta scrisori, în general, scria ceea ce știa că ar fi vrut el să reiasă, dacă ar fi avut timp să se concentreze îndeajuns. Avea să facă același lucru acum. Se imagină spunându-i: „Plec împreună

cu tine, George. Suntem sortiți unei vieți mai bune.” Până și ideea de a-i spune pe numele mic o făcu să frisoneze și-i ridică un nod în gât, drept care se văzu nevoită să tacă din gură. Bărbatul fusese întotdeauna atât de urâcios, dar era urâciosul ei. Era polițistul ei morocănos, strălucit, dezgustător, dedicat meseriei, și nimeni nu știa să se poarte cu el așa cum o făcea ea.

— Când strângi bani pentru cadoul de pensie, să nu vă prind că-mi cumpărați un automat de făcut ceai, da?

Alice încercă să râdă, dar, de fapt, îi venea să plângă.

— Îți mulțumesc pentru tot, dar în primul rând îți mulțumesc că m-ai suportat, zise el aplecându-se s-o sărute pe obraz.

Șuvoiul lacrimilor deveni de nestăpânit când îl văzu îndepărtându-se, cu haina jerpelită și servieta mâncată de molii în mână. Fusese prima care recunoscuse că iubirea pentru un astfel de personaj detestabil era cu totul deplasată, greu de înțeles. Dar Alice știa foarte bine care era statutul relației lor, își cunoștea rolul. Știa că ținându-i spatele, ascultându-i nemulțumirile, consolându-l atunci când avea nevoie și apărându-l... de el însuși, îi dădea puterea să-și facă munca de polițist cât mai bine. Din păcate, nu se ridicase la nivelul necesar. Datorită lui viața ei avea un sens, ceea ce nici un bărbat nu mai reușise să-i ofere vreodată. Resnick habar nu avea cât de mult îl iubea și nici nu avea să afle vreodată.

• 27 •

Bella își scoase masca de vopsitorie și făcu câțiva pași în spate ca să respire aer curat. Pe frunte și pe obraji îi atârnau broboane de sudoare. Se uită mândră la microbuzul Ford Escort care urma să le asigure fuga. Nu mai vopsise niciodată cu spray o mașină. Cu două săptămâni în urmă, când Dolly cumpărase autovehiculul, pe un nume fals și cu banii jos, culoarea lui era roșie. Acum era de un alb strălucitor. Motorul fusese puțin stricat, dar Linda îl reglase și-l făcuse să meargă chiar mai bine decât înainte. Învățase multe lucruri utile de la Carlos în cele câteva săptămâni cât fuseseră împreună, cel mai important fiind acela de a „simți" motorul. Îi spusese că nici un manual nu putea suplini intuiția. Asta poate că funcționase în cazul lui, însă ea se apucase serios să citească și manuale – mai ales cele aplicabile micului parc auto al lui Dolly. Dacă se stricau, le aștepta pușcăria.

Bella se îndreptă spre Shirley, care fredona ceva în timp ce lipea inscripții magnetice pe laturile microbuzului.

— Mașina e gata.

— Îți place cum am decorat-o, Bella?

— Ai făcut treabă de profesionist. Pare într-adevăr o mașină de la GLC, mai ales când vom pune și plăcuțele false.

În cealaltă parte a depozitului, Linda stătea așezată pe o cutie de lemn și curăța puștile cu țeava tăiată. Chipul ei era pământiu, își ținea buzele strânse și arunca dese priviri spre ieșire.

— Totul este OK? o întrebă Bella, temându-se că iar va face o scenă la sosirea șefei.

O ținuse sub supraveghere toată ziua. La un moment dat încercase s-o convingă să plece acasă, dar se izbise de un refuz categoric. Rămăsese în ascunzătoare numărând orele, ca o bombă cu ceas gata să explodeze. Acum, Bella se aplecă și-i susură la ureche:

— Știu că ți-e greu că l-ai pierdut pe Carlos, dar încă o ceartă cu Dolly n-o să-l aducă înapoi. Așteaptă până dăm lovitura și, odată ce ți-ai primit partea, poți să-i faci ce vrei. Din partea mea, poți chiar să-i tragi câteva palme, dacă asta o să te facă să te simți bine.

— Mi-e foarte greu. E ca și cum mi-ar fi rupt o bucățică din mine... dar o să mă străduiesc să-mi țin gura. Nu vreau să stric totul.

Bella o bătu prietenește pe umăr și se apucă să monteze plăcuțele false pe microbuz.

Peste zece minute apăru și Dolly, cu o pungă mare de cumpărături. Încă era plină de energie și abia aștepta să le povestească fetelor cum își petrecuse dimineața.

— Am obținut traseele și programul furgonului de valori, le anunță cu un zâmbet radios.

Shirley și Bella o felicitară cu entuziasm. Dolly îi făcu semn Lindei să se apropie, apoi făcu puțin loc pe masă și, după ce-și aprinse o țigară, desfășură harta pe care i-o dăduse Brian Marshall. Bella tare ar fi vrut să știe cum pusese mâna pe ea, dar se abținu. Dacă Dolly considera necesar ca ele să știe, le-ar fi spus.

— Am petrecut toată după-amiaza parcurgând traseul de șase sau de șapte ori. Am încercat să cronometrez și să găsesc un loc bun unde să aștepte camionul de blocaj înainte de a intra în pasajul subteran ca să blocheze autospeciala. Avem data și ora exacte... transportul este prevăzut cu două săptămâni înainte de data stabilită de noi.

— Cum așa? întrebă Linda, reușind să fie penibilă.

— Pentru că acea dată și acea oră ne oferă echilibrul cel mai bun între cantitatea de bani peșin și șansa de a da lovitura repede și fără complicații. Trebuie să luăm în considerare orele de vârf ale traficului, lucrările la partea carosabilă, vacanțele școlare și alte aspecte de acest gen. Totul e sub control, nu-ți face griji.

Ca de obicei, tonul ei didactic o umplu de nervi, dar Linda își mușcă limba și o lăsă să continue.

— După ce înveți traseul pe dinafară o să ardem harta. Refă cursa ori de câte ori consideri necesar, astfel încât să reții porțiunile dificile, semafoarele, giratoriile, trecerile de pietoni, locurile unde am putea avea probleme.

Trenul trecu huruind pe deasupra lor, iar dulăul din depozitul vecin începu să latre violent, imitat instantaneu de Wolf. Linda simți cum îi creștea furia.

— Am marcat pe hartă locul unde va fi parcată mașina de fugă. Condu-o de acolo în parcarea unde ne vor aștepta mașinile voastre, pregătite să vă ducă la aeroport. Cronometrează totul până la ultima secundă. Fă traseul de mai multe ori, până îl înveți pe de rost. V-ați stabilit poveștile pe care le veți spune la serviciu?

Erau pregătite, planurile lor nu trebuia să lase loc nici unei suspiciuni. Linda trebuia fie să-și dea demisia de la sala de jocuri, fie oricum urma să fie concediată, iar Bella nu mai dorea să lucreze la clubul de striptease. Nimeni nu trebuia să bănuiască vreo legătură între ele. Lui Shirley nu-i plăcea că va trebui să-și mintă mama, dar nu avea încotro.

— În regulă. Aici aveți biletele de avion pentru Rio. Aveți pașapoarte? Sunt două zboruri pe zi, așa că le-am programat pe Bella și pe Linda la primul. Shirl, tu vei pleca cu următorul. Până aterizați, păstrați distanța între voi. Rețineți orele de zbor, numărul locurilor și greutatea

permisă la îmbarcare. Nu putem risca să fiți oprite la check-in pentru că valizele sunt prea grele!

Dolly râse de propria glumă, iar Bella și Shirley i se alăturară chicotind mai mult din politețe. Șefa lor părea mai energică decât de obicei.

— Gata, să vedem ce ați făcut voi, zise Dolly bifând ultima căsuță în prețiosul ei carnețel.

Se arătă mulțumită de munca fetelor. Vopsirea furgonetei și însemnele lipite arătau foarte bine, în timp ce plăcuțele de înmatriculare erau identice cu cele văzute pe un Ford de același model cu prilejul excursiei la plaja de lângă Brighton. Bella îi demonstră cât de rapid puteau fi scoase însemnele și schimbate numerele cu cele originale.

Se îndreptă către Linda, care verifica bujiile.

— Ai rezolvat cu camionul din fruntea coloanei? De asta trebuia să te ocupi în primul rând.

— Am pus ochii pe un furgon Leyland mare, de la o spălătorie. Este perfect și foarte ușor de furat.

— Ce înseamnă „mare”? Încape aici, sau va trebui să-i găsim o altă ascunzătoare?

Înainte ca Linda să apuce să spună ce-i trecea prin cap, interveni Shirley:

— Blocul mamei are o parcare la subsol. Poți parcă acolo furgonul fără nici o problemă. Tot timpul intră și ies mașini mari, așa că n-o să bată la ochi.

— Îl poți lua săptămâna asta?

— Pot să-l iau oricând, îi răspunse Linda cât mai scurt și la obiect.

Se îndepărtă ca să se calmeze, însă Dolly veni după ea ridicând vocea:

— Avem nevoie de mașina aia cât mai repede! Trebuie să-i facem alte plăcuțe de înmatriculare, să-i întărim partea

din spate cu o bară de oțel... ești sigură că un furgon de spălătorie poate rezista la impactul unei autospeciale blindate, care este mult mai grea?

Linda, alegând s-o ignore, puse mâna pe una dintre puștile cu țeava tăiată din căruciorul cu unelte. I-ar fi făcut mare plăcere s-o îndrepte spre bătrâna văduvă și să apese pe trăgaci, ca s-o trimită după bărbatu-său.

— Ce-i cu Linda? o întrebă pe Bella.

Aceasta dădu din umeri și-și făcu de lucru apucându-se să șteargă cu o cârpă plăcuțele de înmatriculare false, ca să nu rămână amprente. Dolly presupunea că Bella știa despre ce era vorba, dar nu voia să se bage. Se uită spre Linda, observând că micul Wolf îi mirosea picioarele. În secunda următoare, femeia îi trase un șut puternic câinelui, care sări cât colo schelălăind de durere. Lui Dolly îi sări mustarul.

— Să nu mai dai niciodată în el! îi strigă, îndreptând arătătorul spre chipul ei.

— Atunci să-ți ții potaia departe de mine.

— Alo! Spune-mi, ce naiba e cu tine?

— Nimic.

— Ești supărată fiindcă te-am pus să scapi de chipeșul mecanic?

— Am făcut ce mi-ai cerut. Problema s-a rezolvat definitiv, îi răspunse Linda privind-o fix în ochi.

— Bine. S-a prins de ceva?

— Oricum n-ar conta. A dat colțu'.

Dolly rămase cu gura căscată. Pentru o secundă îi trecu prin cap că Linda încerca s-o facă să se simtă cât mai vinovată, dar furia și tristețea din ochii ei arătau că situația era cât se poate de gravă.

— Îmi pare foarte rău. Cum s-a întâmplat?

— Am fost acolo, am văzut totul. Vrei detalii, sau vestea că a murit ți-e de-ajuns?

— Încă o dată, îmi pare rău, dar ar fi trebuit să-mi spui imediat ce s-a petrecut tragedia.

— De ce? Ce-ai fi putut face? Cum m-ai fi putut consola după ce m-ai împins să-l omor? Fiindcă exact asta s-a întâmplat, Dolly. Mi-ai cerut să-l torn la poliție. A doua zi, poliția a făcut o razie la service, iar Carlos s-a speriat și a fugit... drept sub roțile unui camion de poștă.

Cu aceste cuvinte, Linda se îndreptă către bucătăria improvizată, nedorind să-i scape vreun cuvânt pe care l-ar fi putut regreta apoi. Dolly încercă să se ia după ea, însă Bella o opri.

— A venit la mine într-o stare greu de descris. L-a văzut zăcând într-o baltă de sânge, așa că las-o în pace, da? Las-o să fie furioasă pe tine, pentru că altfel s-ar învinovăți pe ea însăși. Tu poți rezista, ea nu. Vrei ca lovitura să reușească? Asumă-ți răspunderea.

Bella se îndreptă la rândul ei spre bucătărie, unde Linda se străduia, cu mâinile tremurând, să-și facă un ceai. Dolly o văzu cuprinzând-o în brațe și-și dori să poată face același lucru și să-i spună încă o dată cât de rău îi părea, dar știa că Linda n-avea s-o considere niciodată o prietenă, cum era Bella. Trebuia s-o ajute să obțină banii care i-ar fi permis să ducă viața pe care și-o dorea. Trecu iarăși în revistă planul de pregătire. Ardea de nerăbdare să treacă la repetiții, dar îi mai acordă câteva minute Lindei să-și termine ceaiul. Ridică nonșalantă una dintre puștile cu repetiție și încercă s-o armeze, însă degetul îi alunecă și-i fu prins între percutor și cocoș. Își reținu țipătul de durere, dar nu-și putu reprima o înjurătură:

— Ah, la naiba!

Din bucătărie, Linda chicoti sardonic. Dolly se întoarse gata s-o pună la punct, dar o nouă privire din partea Bellei o făcu să se abțină. Își eliberă degetul, scuturându-l până ce durerea se disipă. O băşică mare, plină de sânge, începea deja să se formeze. Gata, le lăsase destul să se odihnească!

— Fetelor, luați-vă salopetele, puneți-vă măștile și hai să facem o repetiție! Vreau să exersați scoaterea rapidă a puștii și a barosului. Mai întâi, Bella cu drujba și Linda și pușca, apoi Bella cu pușca. Fiecare mișcare trebuie să vă intre în reflex. Nu vreau să riscăm nimic.

Se mutară în depozitul propriu-zis, mare și murdar. Un vechi camion de mobilă fără roți și cu o singură ușă urma să joace rolul autovehiculului de blocaj. Shirley plasase deja hamul special pe locul șoferului și-l deblocase. Acolo urma să se afle Dolly, asigurată bine, în momentul în care avea să apese puternic pe frână, obligând furgonul de valori să frâneze și să se înfigă în spatele camionului. Hamul trebuia să fie suficient de solid cât să o țină pe loc în momentul impactului, dar și destul de simplu pentru a fi scos rapid. Aici nu aveau voie să greșească, pentru că acțiunile lui Dolly aveau să dea startul întregului atac.

Șefa grupului puse barosul în spatele camionului, chiar lângă ușa dublă. Pușca ei cu țeava tăiată îi atârna la mijloc de o centură improvizată. Se sui pe scaunul șoferului și își puse hamul. Shirley îi urmări fiecare mișcare, asigurându-se că chingile nu erau strâmbe, prea strânse sau prea largi.

— Imediat ce Linda ne aduce camionul cu care o să dăm lovitura, mut totul.

— În regulă, spuse Dolly. Eu sunt în primul camion – cel de la spălătorie, pe care îl va aduce Linda –, asigurată cu centura specială, cu pușca lângă mine și cu barosul lângă ușile din spate. Furgonul de securitate este chiar în spatele meu, iar voi sunteți în microbuzul Ford, chiar în spatele

acestuia. Bella, tu ai drujba și o pușcă, Shirley, tu vei avea pușca ta, iar tu, Linda, vei fi la volan. Deocamdată, așezați-vă în spatele camionului. Vom repeta totul, din momentul în care apăs pe frână până când deschid ușile din spate.

Cele trei se aliniară în fața ușilor mari ale mașinii de mobilă.

— Sunteți gata? strigă Dolly.

— Gata. Pornesc cronometrul.

— La marcajul de douăzeci de metri, calc frâna. Transportul de valori mă lovește în spate, sunt împinsă înainte, dau în marșarier, iar acum autospeciala este prinsă între noi.

— Eu fug la autospecială și le tai antena, ca să nu poată solicita ajutor prin radio, se repezi Shirley intrând entuziastă în joc.

— Taci, Shirley! șuieră Bella. Încă nu tai nimic, Dolly nu și-a terminat partitura...

— Îmi scot hamul... continuă imperturbabilă.

Apoi, tăcere. Fetele se uitară mirate una la cealaltă. O auzeau pe șefa lor mormăind ceva gen: „Porcăria naibii!" Opriră cronometrul și se puseră pe așteptat.

— Ai nevoie de ajutor cu...?

— NU!

Auziră hamul căzând la podea. Bella reporni cronometrul.

— Îmi scot centura, mă duc la ușile din spate...

Dintr-odată, ușile camionului săriră în lături dând la iveală o Dolly care stătea bine înfiptă, cu picioarele ușor depărtate, ca un bărbat, ridicând barosul deasupra capului. Una dintre ușile grele o lovi pe Shirley în umăr și o aruncă la pământ, iar barosul se dovedi atât de greu, încât o

dezechilibră pe Dolly, obligând-o să facă un pas disperat în spate.

— Nu-l roti niciodată pe deasupra brațului, ci pe jos, așa cum ai făcut pe plajă, o sfătui Bella oprind din nou cronometrul.

— Am înțeles. Toată lumea pe poziție, o luăm de la început.

Cele trei femei se așezară din nou în spatele camionului, în timp ce Dolly se eliberă din chingile hamului. De această dată lovi ușile camionului și balansă rapid barosul pe sub braț, aruncându-l în garaj și forțându-le pe celelalte femei să se ferească disperate. Fără nici o ezitare, ridică arma de la șold țintind spre ocupanții cabinei furgonului de securitate imaginar și strigă:

— Rămâneți pe loc!

— La naiba, Dolly, trebuia să ne avertizezi că o să-i dai drumul! strigă Bella încă întinsă pe jos.

— Îl arunc în parbrizul transportului de valori, sigur că-i dau drumul.

— *Acum* îl aruncai în capul nostru, mormăi negresa ajutându-le pe celelalte două să se ridice.

— Cum vi s-a părut?

— E bine, dar ai fi mult mai convingătoare dacă ai și arma pușca aia, îi spuse Linda.

— Ah, la naiba! Îmi prind degetul de fiecare dată. Trebuie să mă ajuți.

Fără a sta pe gânduri, Linda urcă în camion și-i făcu un scurt instructaj sub privirea satisfăcută a Bellei, care constata că cele două femei puteau coopera atunci când erau în joc interese comune. Dintr-odată însă, văzu scena cu alți ochi: o casieră de la o sală de jocuri din Soho o învăța pe o casnică voluntară pe lângă o mănăstire să

folosească o pușcă cu țeava tăiată... Scutură neîncrezătoare din cap, duse mâna la gură și râse pe înfundate. Câteodată îi venea și ei greu să creadă ce făceau.

Când se convinse că Dolly se descurca bine cu arma, Linda reveni lângă celelalte.

— În regulă, hai să mai auzim o dată cum o să urli la cei doi paznici din față.

— Nu mișcați! Paznic din spate, arată-ți mecla la trapă!

Celelalte trei femei rămaseră imperturbabile.

— Ce vreți să strig? „Mâinile sus, acesta este un jaf armat?”

— Vă las să vă descurcați între voi, eu trebuie să mă duc la muncă, le anunță Bella oprind cronometrul.

Linda făcu un pas în față, dornică să se arate utilă.

— Nu e vorba de *ce* spui, ci de *cum* o spui, de voce. A ta sună de parcă ai fi căprioara Bambi! Paznicii se vor tăvăli pe jos de râs și poliția ne va lua ca din oală.

— Poți să vorbești mai gros? zise Shirley. Am participat odată la un concurs de frumusețe unde am învățat să-mi aduc vocea cu un semiton mai jos decât nivelul normal...

— NU MIȘCAȚI! strigă Dolly.

— E tot vocea lui Bambi, doar că mai tare. Bagă-ți ceva în gură și mai încearcă o dată.

Shirley îi dădu o batistuță marcată cu un „S” brodat într-un colț. Dolly și-o îndesă în gură și încercă din nou. De această dată, cuvintele ieșiră aproape inaudibile, iar ea aproape că se sufocă.

— Ajunge pentru seara asta, le anunță scuipând batista. Oricum, Bella trebuie să plece.

Cât timp Bella își îmbrăca ținuta de motociclist, cele trei prietene profitară de moment ca să flecărească și să se îmbărbăteze reciproc. Pentru o clipă, Dolly simți înțepătura

geloziei, dar știa că trebuia să păstreze distanța. Începu să revadă ordinele pentru noapte.

— Atenție la mine! Din acest moment lucrurile încep să se lege, de aceea vă rog să reduceți la minimum contactele directe între voi, ați înțeles? Știu că nu puteți discuta cu altcineva unele lucruri, dar o veți putea face când ajungeți la Rio.

— *Ajungem,* vom ajunge toate la Rio, o întrerupse Bella.

— N-o lua de la capăt.

— De ce? E singura parte din plan asupra căreia am întrebări. Însă cred că este ușor de rezolvat.

— Haide, Bella, spune odată ce ai de spus! o repezi Dolly trântindu-și poșeta. Nu vrei să zbori până la celălalt capăt al lumii – de ce? Pentru că nu vei ști unde sunt ascunși banii.

— Ai ghicit.

— Și vrei să știi, pentru că nu ai încredere în mine, nu-i așa? Nici acum n-ai încredere în mine! Până acum am pus la bătaie aproape șapte mii de lire din propriile economii fără să mă îndoiesc niciodată de cinstea voastră. Când jaful va fi finalizat și fiecare va pleca în direcții diferite, la cine vor fi banii? La Bella? Nu. La mine? Nu. Banii se vor găsi în portbagajul mașinii cu care vom fugi, pe când eu mă voi afla la volanul nenorocitului de camion pe care nu l-am găsit încă. M-am îndoit eu vreodată de voi, v-am suspectat eu că ați putea fugi cu toți imediat după lovitură? Nu! Eu nu v-aș face așa ceva. Eu nu iau decizii egoiste, în avantajul meu, ci încerc să vă apăr.

Dolly se apropie brusc de cele trei femei, ceea ce le făcu pe Shirley și pe Linda să se lipească aproape de spatele Bellei, căutându-i protecția.

— Vă cunosc foarte bine, mult mai bine decât credeți. Puteți garanta că Linda, dacă ar ști unde sunt banii, și-ar

putea ține gura după câteva pahare în plus? Puteți promite că Shirley nu va profita ca să-și ajute mama cu vreo două sute de lire? Făcu o scurtă pauză, dar niciuna nu îndrăzni să-i răspundă. Nu vreau să vă spun unde voi ascunde prada pentru că la cea mai mică indiscreție poliția ar fi pe urmele noastre, împreună cu toți infractorii din Londra, lacomi să pună mâna pe bani, în frunte cu frații Fisher, care, dacă ați observat, s-au dat la fund în ultima vreme. Boxer e mort, iar Carlos a fost vizitat de poliție – iată de ce sunt așa de prudenți. Sunt speriați, confuzi, nu-și dau seama ce se petrece. Își închipuie că cineva le vrea capul și încă nu s-au hotărât ce să facă. Își închipuie că este vorba de Harry – foarte bine.

— Frumos discurs, zise Bella, dar aici nu este vorba de încredere, ci despre unde vor fi banii, dacă ți se întâmplă ceva.

— Crezi că nu m-am gândit la asta, după toate cele întâmplate? Dolly era roșie de furie. I-am lăsat avocatului meu o scrisoare închisă pentru fiecare dintre voi, în cazul în care mor. În scrisori sunt exact informațiile pe care ești atât de disperată să le afli.

Amănuntul cu scrisorile le luă prin surprindere, dar le oferi și o nouă pistă interesantă de conversație. Dolly le putea citi în ochi dubiile.

— Mă credeți sau nu mă credeți, le spuse pe o voce obosită, executați jaful așa cum l-am pregătit.

Își ridică poșeta și se îndreptă către ieșire, când auzi o voce din spatele ei.

— Eu am încredere în tine, declară tare Shirley.

Dolly își trase mănușa peste degetul rănit și se strâmbă de durere.

— Îți mulțumesc, îi răspunse, continuându-și drumul. Părea mai bătrână și mai obosită ca oricând. Credeți c-o să

fug cu banii? Cum aș putea să cheltuiesc singură un milion de lire sterline? zise ea începând să râdă în hohote.

— Să nu vindem blana ursului din pădure, draga mea! rânji Bella.

— Tu ai spus-o. Voi trebuie să decideți dacă vreți să puneți mâna pe marafeți sau nu. Hotărâți-vă, apoi informați-mă și pe mine. Hai acasă, Wolf!

Încolăcit pe fotoliul de birou, cățelul nu auzi comanda. Bella îl luă în brațe, o ajunse din urmă și i-l dădu.

— OK, îi spuse privind-o în ochi. Continuăm așa cum prevede planul.

*

Dolly se grăbi să iasă înainte ca vreuna dintre complicele ei să vadă că stăteau s-o podidească lacrimile. Povestea cu scrisorile lăsate la avocat era o scornea lă. Le minți se ca să le câștige încrederea. Dar se hotărî să scrie într-adevăr mesajele, pentru cazul în care pățea ceva. Se simțea neapreciată la justa valoare și chiar trădată de Bella și de Linda – după tot ce făcuse pentru ele! Strânse în brațe micul animal și-l sărută pe creștetul capului, căutând alinare.

— Hai să mergem la noi acasă, puiule, să mergem acasă.

Pe întuneric, se strădui să ocolească resturile împrăștiate pe jos. Peste umărul ei, Wolf scoase un mârâit profund, din gât. Când se întoarse, i se păru că vede silueta unui șobolan dispărând într-o gaură din perete.

— Șșș, liniște, Wolf. E doar un șobolan.

Dar ochii cățelului, holbați ca niște farfurioare de ceai negre, fixau altceva.

*

Bella plecă la zece minute după șefa lor, urmată de Linda și, în sfârșit, de Shirley. Aceasta din urmă observă, în timp ce-și încheia nasturii paltonului, că ciobănescul german de alături nu lătrase ca de obicei când trecuseră celelalte. Își alungă acest gând și, ajunsă la ieșirea principală, stinse luminile, ignorând ecoul stropilor de apă în depozitul cavernos. Se pregătea să deschidă ușa pentru pietoni când auzi un foșnet ce părea să vină de afară. Ascultă mai atent, cu urechea lipită de ușă, și brusc începu să tremure speriată. Aprinse mica lanternă pe care o purta permanent în poșetă și o îndreptă către pereții depozitului.

Bill Grant își lipi fața de zidul rece și se uită în garaj prin crăpăturile cărămizilor de ventilație. Blonda părea că se uită fix la el. Când lumina lanternei se fixă pe locul unde se afla, făcu repede un pas în spate, ca nu cumva să-i lucească ochii în raza de lumină. Imediat ce fasciculul se îndepărtă, reveni la postul de observație.

— Ești frumoasă, șopti. Te-aș putea ține aici, pe întuneric, în deplină siguranță. Numai tu și cu mine.

În cele din urmă, Shirley își adună suficient curaj ca să deschidă ușa și să iasă în întunericul nopții. Se opri puțin, apoi, imediat ce ochii i se obișnuiră cu bezna, o luă la goană către strada principală.

— Ultima tocmai a plecat, anunță Grant. Pufni într-un râs hârâit, de fumător inveterat, și se sprijini cu spatele de zid, încrucișându-și brațele peste piept. Cine ar fi crezut, ei? Gagicile chiar sunt hotărâte să dea lovitura.

Depozitul lui era identic cu al lui Dolly, dar mult mai murdar, plin de rable acoperite cu găinaț de porumbel. Lumina unei lanterne i se pironi pe chip, obligându-l să ducă mâna la ochi.

— Fă-mi un hatâr și aprinde lumina, acum că au plecat.

Lanterna se stinse.

Harry Rawlins ținea imensul ciobănesc german de blana de pe ceafă, în timp ce cu cealaltă mână îi desfăcea cârpa legată peste bot. Câinele începu imediat să latre, aruncând spume din colții albi și lungi. Harry îi dădu drumul dintr-odată, iar dulăul se repezi în direcția lui Grant, care sări speriat în spate. Lanțul cu care era legat îl opri brusc din înaintare, la numai câțiva metri de acesta.

— Dă-o dracului! exclamă bărbatul, tremurând tot.

Harry îl privea cu ceva din expresia animalului, dinții albi strălucindu-i într-un rânjet feroce.

— Îmi copiază planurile aproape la virgulă. Prin urmare, numai ea va ști unde sunt ascunși banii după atac. Acela va fi momentul nostru, Bill. Va fi ca și cum ai fura bomboane de la un copil.

• 28 •

Linda aștepta nervoasă pe Warrington Crescent, nu departe de micul hotel victorian Colonnade din cartierul rezidențial de lux Maida Vale. În zorii acelei zile de marți era un frig pătrunzător pe care-l resimțea din plin în ciuda puloverului gros, roșu, și a gecii Puffa.

Nord-vestul nu era regiunea ei predilectă. Aici nu exista riscul ca cineva s-o recunoască sau măcar s-o remarce. În ultimele zile vizitase de cinci ori zona. Pusese ochii pe camionul Leyland al spălătoriei la a doua vizită, verificase de două ori orele la care acesta oprea la hotelul Colonnade, iar astăzi era ziua cea mare.

În general, Linda nu se speria ușor, dar, în pofida gerului, se văzu nevoită să-și șteargă de mai multe ori palmele de sudoare pe pantaloni. Își simțea inima bătând darabana în piept. Îi era teamă, dar sentimentul predominant era excitația. Acum înțelegea strălucirea stranie ce apărea în ochii lui Joe când urma să dea o lovitură. Își verifică ceasul încă o dată: camionul urma să ajungă în zece minute. Se simțea invincibilă. Șoferul nu avea de unde să știe că fusese urmărit, că era urmărit și că urma să rămână pieton. „Bietul om”, își îngădui un gând compătimitor.

Leylandul trase lângă intrarea laterală, așa cum făcuse și în zilele trecute. Îl urmări pe șofer executându-și rutina, care consta în stivuirea coșurilor cu lenjerie de pat curată pe un cărucior și împingerea acestuia spre intrarea de serviciu. Fluierând fără să-i pese de nimic, apăsă pe sonerie și intră în clădire. Linda avea cam trei minute înainte ca omul să-și facă apariția cu căruciorul plin de lenjerie murdară.

Se apropie de mașină – nici prea repede, nici prea încet – dorindu-și ca Dolly s-o fi văzut în acțiune. Planificare meticuloasă, cronometrare la secundă, da, bătrâna ar fi fost impresionată, fără îndoială. Scoase din buzunar o șurubelniță mică, o înfipse în contact și o învârti. Nimic. Nu intră în panică, căci știa ce trebuia să facă. Scoase capacul de plastic ce masca contactul, rupse firele de acolo și legă două împreună, apoi apăsă de mai multe ori cu piciorul pe pedala de accelerație, ca să injecteze benzină în carburator, și făcu contact între părțile neizolate ale celor două fire pentru a activa demarorul. Motorul porni duduind... ca în vremurile bune, se gândi ea îngăduindu-și un zâmbet satisfăcut.

Conduse direct la parcarea subterană unde mama lui Shirley și alți negustori din piață își lăsau mașinile, marfa și tarabele mobile. Traseul de vreo patru kilometri îi produse senzații tari. Ochii îi fugeau în permanență de la drum la oglinda laterală, la retrovizoare și înapoi. Era în alertă maximă, forțându-se să rețină fiecare detaliu. Observă chiar o pereche de polițiști în patrulă plimbându-se plictisiți.

Odată ajunsă la piață, își croi drum încet, cu mare atenție, printre camioanele și furgonetele ce transportau fructe și legume, uitându-se după Shirley. O văzu lângă parcare, dând energic din mâini. Tânăra reușise să facă două copii după chei și dăduse la o parte mai multe cutii de marfă pentru a face loc camionului undeva în colțul îndepărtat al subsolului. Linda dădu în marșarier, ghidată de prietena ei, care îi bătu puternic în ușa din spate când se apropie suficient de perete. Mulțumită de realizarea ei, începu să-i prezinte camionul.

— E perfect, arătos și mare, uită-te la grosimea barei din spate, rezistă și la un tanc. În față nu este decât scaunul șoferului, ceea ce-i va permite lui Dolly să ajungă mai ușor

la ușile din spate... dacă reușește să iasă din centura de siguranță, desigur!

— Ai pus mâna pe un camion meseriaș, ce pot să zic? răspunse Shirley, apoi observă contactul distrus. Ce naiba ai făcut aici?

— Crezi că șoferul mi-a dat cheile ca să-i fur mașina? Am cumpărat un butuc compatibil înainte să mă apuc de treabă, închipuindu-mi că voi fi obligată să-l pornesc din fire. În treizeci de minute l-am înlocuit.

Linda nu mai înlocuise niciodată butucul de la contact, dar îl văzuse pe Joe făcând-o de mai multe ori și nu părea mare filosofic. Cu camionul ascuns în siguranță, avea destul timp să se joace de-a mecanicul auto.

După ce întinseră o prelată veche peste partea din spate a vehiculului, Linda o întrebă pe Shirley dacă adusese plăcuțele de înmatriculare false.

— Sigur că le-am adus. Plus un tub de vopsea ca să acoperim logo-urile spălătoriei, exact cum ai spus. Îi întinse o cheie, explicându-i: E de la lacătul de la intrare. Asigură-te că-l închizi când ieși și pleacă la cel puțin zece minute după mine.

— Am înțeles, Dolly! o ironiză Linda; se puseră pe râs amândouă, mai eliberând din tensiune.

Ridică capota camionului și începu să examineze motorul, cerându-i lui Shirley s-o lase să lucreze. În loc să plece, tânăra se apropie și începu să i se uite peste umăr.

— Merge bine? o întrebă curioasă.

— Așa și așa... dar nu pot să știu până nu umblu puțin la el, așa că, dacă mă lași...

— Mie mi s-a părut că-și dădea duhul după cum suna. Ești sigură că n-o să ne lase baltă?

— Știu mult mai multe despre motoare decât tine, Shirl. Când termin cu el o să sune ca un Maserati.

Dispozițiile schimbătoare ale Lindei o enervară pe tânără.

— Cu plăcere! îi strigă îndepărtându-se. Așteptam niște cuvinte frumoase pentru că am copiat cheia mamei, am adus vopseaua și am înghețat de frig așteptându-te toată dimineața...

— MULȚUMESC! strigă Linda rânjind.

Shirley se opri brusc, dar își continuă repede drumul și ieși din garaj. Linda se întoarse la motorul camionului, rânjetul ștergându-i-se progresiv de pe chip: „Să fiu a naibii, e diferit de o camionetă normală...”

*

Când ajunse la apartamentul mamei sale, în cursul după-amiezii, Shirley încă era indispusă. O anunță pe Audrey că ajunsese, iar aceasta îi răspunse că era în dormitorul ei și avea să i se alăture în câteva minute. În primul moment, i se păru că greșise adresa, atât de curat și de ordonat era totul – nici o cană sau farfurie murdară abandonate pe undeva. Dintr-odată, Audrey se repezi în bucătărie, îmbrăcată elegant, machiată din belșug și cu un permanent țepăn ca o scândură în cap. Lui Shirley aproape că i se făcu rău de la mirosul de parfum Revlon – „Intimate”.

— Cum ți se pare rochia mea? Am luat-o la super-reducere, direct din camion. Numai cinci lire!

Se învârti pe loc în fața fiicei sale, zdrăngănind numeroșii bănuții de tablă ce decorau rochia de seară Crimplene.

Shirley încercă să-și ascundă oroarea față de culoarea, forma și... tot ce vedea, de fapt. Audrey era atât de ocupată

să facă parada modei, că nu-i observă privirea șocată, dându-i astfel timp să-și recompună expresia feței.

— E... e foarte frumoasă. Unde-i Greg? Am nevoie de el să-mi repare nenorocita de mașină. Mânerul schimbătorului de viteze se desprinde și cade tot timpul.

— Nici nu vreau să aud de el, de când l-am prins...

— Mamă, doar nu l-ai surprins iarăși împerechindu-se?

Audrey deschise un dulap din bucătărie și peste ea se rostogoliră scândura de călcat, un maldăr de rufe murdare, pantofi și un sac de plastic plin de gunoi. În loc să facă curat, mama ei ascunsese toată mizeria. Până la urmă, reuși să găsească ceea ce căuta.

— Frate-tu aspira prenadez cu chestia asta pe cap, îi spuse punându-și masca de gaze ca să exemplifice mai bine. L-am găsit drogat, nici nu știam ce să fac cu el.

Shirley își privi mama. Din interiorul măștii, vocea ei parcă avea un ecou straniu, sufocat. Apucă masca și i-o scoase de pe cap, lăsând ravagii serioase în coafură.

— La naiba, acum trebuie să-mi fac iarăși părul! Îl știi pe tipul ăla de la piață? o întrebă cu un zâmbet jucăuș. Ei bine, prietenul cumnatului lui m-a remarcat acum câteva zile și mi-a propus să ieșim în oraș. Tipul e foarte drăguț, și pe deasupra e plin de bani.

— Nu e deloc drăguț, mamă, iar banii nu sunt totul. Nu am eu grijă de tine suficient de bine?

— Ei, doar n-o să rămâi cu mine pentru tot restul vieții. Trebuie să-mi fac un rost singură. M-a invitat la Golden Nugget.

— Îl cunoști măcar?

— Nu. E *blind date.* Mă rog, doar pe jumătate. El m-a văzut, eu încă nu. Dar tipul de la piață m-a asigurat că arată

bine. Trebuie să-mi repar coafura. Tu ce program ai în seara asta?

Shirley examina curioasă masca de gaze. Ar fi fost perfectă pentru Dolly. Abia aștepta să i-o arate.

— Ți-am mai spus că mă pregătesc pentru o vacanță în străinătate, mamă.

— Ah, da, îmi amintesc. Vreo două săptămâni în Spania o să-ți facă bine, poate mai capeți și tu un pic de culoare în obraji. Toate avem nevoie de puțin soare. Shirley, fetița mea iubită, nu cumva să lași să-ți scape ocazia, dacă se ivește.

Audrey o îndemna aproape fățiș să se combine cu vreun bogătan în Spania, dar ei nu-i stătea capul decât la spargere. Era singura ocazie pe care nu avea de gând s-o lase să scape. Își sărută mama pe obraz.

— Îți urez noroc cu misteriosul tău cavaler.

*

Linda era băgată cu totul în motorul camionului, când simți ceva moale trecându-i printre picioare. Sări în sus speriată, lovindu-se cu capul de capota deschisă, și-l zări pe Wolf, care se uita la ea dând prostește din coadă.

— Nu-i gata încă, o informă Linda pe Dolly.

— Pare o alegere foarte bună. Felicitări. Până și acest compliment nevinovat o enervă pe Linda, căci șefa lor părea puțin surprinsă, ca și cum s-ar fi așteptat să aleagă o rablă.

— Lasă-mă să-ți dau o mână de ajutor, îi propuse dându-și haina jos și așezând-o pe o ladă cu mere.

Înainte ca Linda să poată interveni, Dolly puse mâna pe sprayul cu vopsea, se asigură că n-o vedea nimeni și trase deoparte prelata ce acoperea inscripțiile de pe camion.

— Ne vedem cu celelalte peste două ore, la ascunzătoare. Tu termină ce ai de făcut, iar eu mă voi

ocupa de vopsit și de schimbarea plăcuțelor de înmatriculare.

— Am destul timp ca să mă descurc și singură. Poți să-ți vezi de treburile tale, îi respinse Linda oferta, insistând să arate că acesta era domeniul ei.

— Eu o să conduc chestia asta, deci trebuie să mă asigur că totul este în regulă, o repezi Dolly.

Peste câteva clipe, auzind un zgomot, încremeniră. Un negustor din piață tocmai intrase în parcarea subterană, așa că Dolly acoperi la loc logo-ul spălătoriei și ascunse sprayul. Omul le salută scurt din cap, luă o lădiță cu legume și plecă.

— Nu vreau să te verific în nici un fel, continuă Dolly. Vreau... vreau să finalizăm amândouă această ultimă parte a puzzle-ului nostru. Suntem aproape gata și vreau să fiu convinsă că între noi nu mai există probleme.

Linda o privi scrutător. Nu-i plăcea de ea și, probabil, n-avea să-i placă niciodată, dar Dolly nici nu-i ceruse vreodată asta. Voia doar să știe că jucau în aceeași echipă. Atât. Cum de când se știa nu se pricepuse să lege cuvinte meșteșugite, ridică plăcuțele de înmatriculare și se angajă să le monteze ea, în timp ce Dolly putea să se ocupe de vopsirea logo-urilor.

Îi trebuiră trei tuburi de vopsea ca să acopere complet inscripțiile negre. Cu excepția faptului că Linda reușise să-și murdărească geaca Puffa cu vopsea albă în timp ce fixa numerele, totul arăta bine. Dolly se urcă pe scaunul șoferului, unde hamul de protecție fusese deja montat.

— Trebuie să tragi șocul până la capăt ca să pornească, apoi trebuie să-l iei cu ușurelul.

Camionul porni de la prima cheie.

— Tu unde o să stai?

Linda urcă în spate și se ascunse într-un coș cu cearșafuri fine curate, destinate probabil unuia dintre cele mai elegante hoteluri din Londra. O porniră într-o tură de probă până la ascunzătoare. Camionul se mai poticni de două ori, spre îngrijorarea lui Dolly, însă reieși că nu erau probleme la motor, ci la partea electrică. Linda rezolvă cu încă o rolă de bandă izolantă, și restul călătoriei se derulă fără incidente.

*

La sosirea lor, atmosfera era vizibil tensionată în depozitul închiriat. Bella se ocupa de pregătirea puștilor cu repetiție și a echipamentelor ce urmau să fie folosite, iar Shirley inventariase de atâtea ori salopetele și cagulele, încât acum le cunoștea cu ochii închiși. Acum trecuse la verificarea pașapoartelor și a biletelor de avion, pe care le plasa meticuloasă în valizele pregătite de fiecare, cu excepția lui Dolly, pentru fuga din țară. Bella își reziliase contractul cu clubul de strip-tease, Linda fusese concediată de la sala de jocuri fără remușcări, iar Shirley îi spusese mamei ei că pleca într-o vacanță.

Nimeni nu avea chef de vorbă. Știau exact ce aveau de făcut, ce roluri urmau să îndeplinească în timpul jafului armat. Ultimele pregătiri făceau ca sângele să le curgă mai repede prin vene: erau pregătite.

Bella pusese deja motofierăstrăul în partea din spate a microbuzului ce urma să fie condus de Linda. Așeză o pușcă cu țeava tăiată și barosul într-un sac de hochei pe care-l închise cu fermoarul și-l așeză lângă ușile din spate ale camionului de spălătorie. A doua zi, șefa lor avea să lase barosul acolo și să ia arma la ea.

Dolly se afla pe locul șoferului, complet echipată, în timp ce Linda strângea legăturile hamului astfel încât să se muleze perfect pe costumul umflat cu vată.

— E bine? o întrebă.

— E perfect.

— În regulă, acum să vedem cum te eliberezi din centuri.

Fără să se uite, Dolly găsi catarama, acționă mecanismul de decuplare și se ridică rapid de pe scaun. Linda îi dădu o copie a cheii de la garajul subteran al pieței.

— Voi duce camionul înapoi și-l voi parca exact în același loc. O să găsești cheia mașinii în aripa din față.

— E în siguranță acolo?

— Stai liniștită, o să dorm în camion în noaptea asta, zâmbi Linda. Ține minte: șocul la maximum la pornire, apoi o iei ușor.

Shirley vârî salopeta, cagula, espadrilele și mănușile lui Dolly într-un sac pe care i-l înmână, apoi așeză restul materialului în teancuri separate, cu bilețele cu numele celorlalte. În sfârșit, puse cele trei valize în portbagajul mașinii ei.

— Asta o să-ți mascheze perfect glasul, Dolly, îi spuse dându-i masca de gaze. S-ar putea să miroasă puțin a prenadez.

— Prenadez? Ce naiba te-a apucat?

— Nimic! se apără tânăra. A trebuit să lipesc niște părți care se mișcau.

Dolly ridică o rangă, ținând-o ca o pușcă cu repetiție, se postă în mijlocul depozitului, cu masca de gaze pe chip, și strigă:

— NU MIȘCĂ NIMENI!

— Nu-mi vine să cred! Nu mai semeni deloc cu Bambi! exclamă Bella.

— Îți poți da seama că-s femeie după voce?

— Categoric, nu, o asigură și Linda.

Dolly puse masca de gaze în camionul de la spălătorie, lângă celelalte echipamente. Ochii îi căzură întâmplător pe mâna ei stângă și, pentru prima dată în ultimele săptămâni, observă că încă purta verigheta. O roti repede și o scoase, moment în care Bella se apropie pe nesimțite.

— Suntem gata, îi spuse aceasta cu blândețe.

Ochii lui Dolly se înflăcărară. O apucă strâns de mână.

— Crezi c-o putem face?

— Cu tine în frunte, da! răspunse negresa, șocată de intensitatea emoțiilor pe care i le transmitea șefa lor, așezându-și mâna cealaltă peste a ei.

— Te rog să fii atentă la Linda. N-o lăsa s-o ia razna. Nu vreau să tragă cu drăcia aia de pușcă.

— I-am înlocuit muniția letală cu niște cartușe oarbe pe care le-am obținut de la un amic, îi șopti Bella cu un rânjet subțire. Dacă apasă pe trăgaci o să se audă un bubuit enorm, dar nimeni n-o să aibă de suferit.

Dolly încă se juca nervoasă cu verigheta.

— Shirley o să fie terifiată, dar cred că adrenalina o s-o țină pe picioare. Ai grijă de ea dacă o vezi că cedează. Înțelegi?

Bella o aprobă din cap; în realitate, Dolly o îngrijora cel mai tare. Risca oare să-și piardă stăpânirea de sine din cauza stresului? La urma urmei, ea conducea camionul de care depindea desfășurarea întregului scenariu. Dacă o lua razna, totul se ducea pe apa sâmbetei.

— Sunt conștientă că pentru noi e mai ușor, Dolly. Fiind toate în microbuzul din spate, o să ne putem îmbărbăta reciproc. Cel mai greu va fi pentru tine, singură acolo, în față. Dar am încredere că vei reuși. Ești singura dintre noi cu adevărat capabilă să îndeplinească misiunea asta așa cum trebuie.

— Nu-ți face griji pentru mine. N-o să vă dezamăgesc.

Se întoarse și văzu că Shirley și Linda o priveau, așteptând parcă... ceva. Își drese glasul.

— Suntem gata, totul e pregătit, voi sunteți pregătite. Știu că nu vă va fi ușor, dar încercați să vă odihniți înaintea zilei celei mari.

Se îndreptă spre ușă și, fără să întoarcă capul, de teamă să n-o podidească plânsul, le strigă din mers:

— Sunt mândră de voi!

Cele trei femei înțeleseră c-o vedeau pentru ultima dată înaintea atacului. Se strânseră toate într-o îmbrățișare colectivă și rămaseră așa o bună bucată de vreme, fără să scoată o vorbă.

Se ținură în brațe. Atât.

• 29 •

În dimineața jafului, când sosi la ascunzătoare, Linda o găsi pe Shirley vomitând într-o găleată.

— Ce-i cu tine?

— Stresul mi-a întors mațele pe dos.

Ieși din mica bucătărie. Era albă ca varul la față și cu ochii ieșiți din orbite. Strângea găleata la piept ca pe un bun prețios, de care nu se putea despărți.

— La naiba, Shirl! Ai mâncat ceva stricat?

— Cred că e mai mult din cauza jafului armat pe care-l vom executa! se răți tânăra. Știa că nici Lindei nu avea cum să-i fie mai bine.

Își murdărise puțin și pieptul salopetei, pe sub care îndesase pachete de vată, mai ales pentru a-și ascunde sânii, ceea ce îi dădea un aspect exagerat de musculos în partea de sus, cu bicepși uriași. Nici coapsele nu-i arătau prea rău. De la gât în jos, Shirley îți dădea impresia unui culturist...

— Ai fumat? o întrebă Linda adulmecând aerul.

— Da, vreo două cuie, ca să-mi calmez nervii.

— Tu nu fumezi! Te-am văzut cum nu suporți să-ți vină în față fumul de la țigările lui Dolly. Normal că ți-e rău, proastă mică!

Linda o dădu deoparte, apucă un prosop, îl umezi în chiuvetă și începu să-i curețe urmele de pe salopetă. Putea simți cât de emoționată era.

— După ce-ți bagi capul în cagula aia, mirosul o să ți se potrivească mai bine, glumi făcându-i cu ochiul.

Shirley îi smulse cârpa și ambele izbucniră în râs.

— Rândul tău!

Linda se dezbrăcă, își trase salopeta pe ea până la mijloc și legă mânecile împreună, în timp ce tânăra îi lega strâns o bandă de pansament lată peste sâni.

— Ai mai făcut vreodată ceva atât de ciudat?

Chicotiră din nou, fără să știe exact de ce, dar le făcu bine.

Bella dădu buzna înăuntru. Mirosul greu o făcu să se oprească brusc. Shirley era din nou cu capul în găleată.

— Bună dimineața! N-ați mai avut răbdare, sau ați căzut din pat? Ești bine, Shirl?

Linda se străduia să-i distragă tinerei atenția. Alese două perechi de mănuși și le dădu celorlalte două, apoi și le trase pe mâini pe ale ei.

— Atenție la mine! Din acest moment, toată lumea va umbla cu mănuși. Nu mai atingeți nimic cu mâinile goale. Am șters cu atenție totul, ca să nu lăsăm nici o urmă pe aici odată plecate. E limpede?

— Cât e ceasul? întrebă Shirley.

— Aproape șapte. Ți-ai pierdut ceasul? îi răspunse Bella.

— Nu, dar n-ar trebui să ni le sincronizăm?

— Suntem în aceeași mașină, draga mea. Nu-ți bate capul cu timpul, încearcă doar să stai pe lângă mine.

*

La șapte dimineața, Dolly intră în parcarea pieței. Salopeta îndesată cu pachete de vată o făcea să se clatine când mergea. Părul pieptănat pe spate și lins pe creștet îi era acoperit de cagula rulată ca un fes, cu care își putea acoperi fața dintr-o mișcare. Cei doi bărbați care descărcau lăzi cu fructe dintr-o mașină nu-i acordară nici o atenție.

— 'Neața, amice! o salută unul dintre ei.

Așadar, o luaseră drept un bărbat. Perfect. Dădu jos prelata de pe camion și o îndesă în spate. Căută apoi, pe bâjbâite, cheia în aripa roții din dreapta, însă nu reuși s-o găsească din prima. Oare uitase Linda să i-o lase? Se lăsă în genunchi și se uită sub aripă, dar nimic. Cei doi bărbați începură să-i arunce priviri mirate. Forțându-se să-și controleze panica, începu să pipăie sistematic roata. Dintr-odată zări o sclipire metalică ce venea de sub axul roții și, cu un suspin de ușurare, înhăță cheia.

Urcă în camion și verifică dacă geanta de hochei în care se aflau barosul și pușca era la locul ei. O deschise, așeză barosul pe un maldăr de cearșafuri, lângă ușile din spate, și puse arma sub scaunul șoferului. Apoi se așeză la volan și își fixă hamul peste umeri reglând chingile cât mai strâns. Se smuci cu putere de câteva ori în față și în spate ca să se asigure că era bine imobilizată.

Introduse cheia în contact și o învârti; motorul scoase câteva bârâituri, însă nu porni. Mai încercă de două ori, fără succes. „Hai odată!” Cu colțul ochiului văzu că cei doi negustori se uitau prelung la ea. Tot ce-i lipsea acum era să se ofere s-o ajute. Trase aer în piept și mai încercă o dată. „Ah, Linda, te omor dacă nu pornește!” Mai condusese camionul acela, era obișnuită cu el, de ce îi făcea figuri acum?

— Trage naibii șocul și apasă pe accelerație, amice, altfel nu pornește! strigă unul dintre bărbați.

În sfârșit, își aminti cuvintele Lindei.

Ridică mâinile în semn de mulțumire când motorul porni instantaneu. Băgă în viteza întâi, dar luă prea repede piciorul de pe ambreiaj, așa că mașina făcu un salt brusc înainte.

— Ce fraier! îi auzi pe cei doi râzând de ea.

Nu-i mai păsa. Nu-și dorea altceva decât să plece de acolo.

*

În ascunzătoare, Bella ridică motofierăstrăul ca să-l mai testeze o dată. Își îndesase atât de multă vată la umeri și brațe, că semăna cu o halterofilă. Prinse cordonul de pornire, care-i alunecă însă imediat din mână. Nu încercase niciodată să pornească drujba cu mănuși de cauciuc lungi până la coate, în care transpira din abundență. După încă două încercări, reuși. O văzu pe Linda uitându-se furioasă la mâinile ei.

— Ai o obsesie, femeie! Mi-am pus la loc mănușile, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Bella în timp ce punea motofierăstrăul la loc în camion.

Linda nu-i răspunse. În realitate, n-o deranja că Bella își scosese mănușile, ci că Shirley se dăduse cu rimel pe la ochi.

— Te-ai machiat, la naiba! Ai rimel pe la ochi!

— Nu, nu-i adevărat! Arăt așa pentru că n-am dormit toată noaptea și de când am ajuns aici vomit încontinuu.

— Las-o în pace. În două secunde se șterge, îi șopti Bella Lindei trecând pe lângă ea ca din întâmplare.

— Nu-i machiaj! repetă tânăra înfigându-se pe picioare în fața lor. Nu te mai tot lua de mine, că nu-s proasta ta!

Bella se vârî între cele două femei.

— Gata! N-aveți nimic de împărțit una cu alta, sunteți doar foarte stresate. E normal, dar abțineți-vă!

Linda puse o mână prietenoasă pe umărul lui Shirley, într-un gest mai convingător decât orice cuvânt de împăciuire, apoi deschise ușa microbuzului, se sui la volan și ascunse pușca sub scaunul din dreapta.

— Hai să mergem, îi zise Bella lui Shirley. Dolly a pornit probabil spre poziția de start. Toată lumea e pregătită? Doamnelor, să-i dăm drumul!

— Să-i dăm drumul! veni ca un ecou răspunsul Lindei.

Părăsiră depozitul fără să observe că ușile depozitului vecin, unde stătea închis dulăul, erau larg căscate și fără să-l remarce pe bărbatul brunet care le urmărea din interiorul unui BMW parcat pe stradă.

*

Cu exact opt luni înainte, Terry Miller, Joe Pirelli și Jimmy Nunn plecaseră din același loc într-un furgon, pregătiți să execute același jaf armat.

*

— Să mergem! strigă Terry.

Degetul mare ridicat al lui Jimmy îi dădu de știre că erau gata cu toții. Aruncă o privire la Rolexul pe care Jimmy îl purta cu mândrie la mână.

— Norocosule! Mișto ceas ai primit.

Jimmy se întorsese către el zâmbind:

— Mi l-a dat fiindcă oricum vrea să-și cumpere modelul mai nou după ce dăm lovitura. Mie îmi convine, ce pot să zic? Mi se potrivește, nu? Îndreptă cadranul spre soare, pentru a face să strălucească diamantele încrustate pe cadran.

Terry îi aruncă o privire plină de subînțeles lui Joe și ambii zâmbiră.

— Știai că Harry mai are de schimbat și alte modele după ce facem trebușoara? rânji primul arătând din cap către Jimmy. Doamna lui e cam pusă pe distracție și Jim nu poate ține pasul cu ea, dar Harry poate...

Când Jimmy scosese mașina din depozitul închiriat, Joe pufnise în râs:

— *Un ceas la mână pentru păsărica lui de pe gard, mi se pare un schimb cinstit...*

• 30 •

Lui Dolly nu-i luă multă vreme să ajungă de la parcarea pieței la punctul de pornire al atacului, aflat cam la două minute de garajul firmei de securitate din Battersea. Se parcase pe o străduță lăturalnică, cu motorul în funcțiune. De unde era putea vedea perfect garajul, iar atunci când porțile masive de oțel începură să se deschidă știu că autospeciala pe care o vizau avea să iasă, să facă la dreapta și apoi încă o dată la dreapta, în capătul străzii... către ea. Cerul era senin, străzile erau libere – condiții perfecte. Traficul de la ora de vârf încă nu începuse, iar Londra nici nu visa ce urma să se întâmple.

Programarea era totul, căci în spațiul dintre camionul ei și furgonul de securitate nu trebuia să se strecoare nici o altă mașină. Autospeciala se apropie la patruzeci de metri, apoi la treizeci... Dolly se puse calmă în mișcare. Sincronizarea îi ieși perfect, furgonul nici măcar nu trebui să frâneze ca s-o lase să se înscrie în trafic. Continuară pe York Road către giratoriul de la podul Waterloo. Văduva înțelese dintr-odată cât de importantă fusese obținerea planului de drum. În câteva minute urmau s-o ia la stânga în giratoriu și apoi către nord peste podul Waterloo, de unde aveau să meargă drept spre pasajul subteran ce traversa Strandul. Spera din toată inima că fetele părăsiseră ascunzătoarea și intraseră în dispozitiv. Își schimbă puțin poziția pentru a vedea mai bine oglinda laterală. Linda era pe poziție, în spatele transportului de valori. Încetini la patruzeci de kilometri la oră pentru a le permite mașinilor din față să ia avans, apoi apăsă tare pe accelerație, cu ochii pe vitezometru. Camionul de spălătorie acceleră mai repede decât se aștepta – șaizeci, șaizeci și

cinci, șaptezeci când intrară în pasaj. Dolly aruncă o privire la oglinda laterală din stânga, furgonul de securitate era în spatele ei. Apăsă încă și mai tare pe accelerație. Când văzu lumina de la capătul tunelului, acul vitezometrului ajunsese la optzeci de kilometri pe oră. Își coborî cagula pe față, mai verifică o dată în oglindă și, judecând că distanța dintre cele două mașini era optimă, călcă puternic pedala de frână. Furgonul de valori se izbi violent în spatele camionului, care făcu un salt în față. Dolly fu aruncată cu forță înainte, însă hamul pe care-l puseseră la punct își făcu datoria și o salvă de la contactul cu parbrizul, preluând cea mai mare parte a energiei impactului.

Băgă în viteza întâi, înaintă câțiva metri, apoi trecu rapid în marșarier și lovi încă o dată furgonul imobilizat cu bara ranforsată din spate. Auzi scrâșnetul metalului, zgomotul de sticlă spartă și șuieratul aburului care ieșea din radiatorul spart. Îi mulțumi Domnului pentru centura de siguranță modificată, căci fusese smucită atât de violent, încât i se păruse că i se spărgea pieptul. Desfăcu hamul, apucă masca de gaze pe care o agățase la îndemână, pe maneta schimbătorului de viteze, și se repezi în spatele camionului. Se poziționă în fața ușilor cu masca pe față, pușca cu repetiție atârnată la șold de centura tactică improvizată și barosul în mână. Cu o lovitură de picior deschise ușile și aruncă puternic barosul fix în centrul parbrizului furgonului de valori. Sticla blindată nici nu se zgârie. Dolly ridică pușca la nivelul pieptului și o îndreptă spre cei doi gardieni șocați.

— NU MIȘCĂ NIMENI! strigă. Vocea i se auzea puternic distorsionată prin mască, capabilă să bage pe oricine în sperieți.

Paznicii ridicară mâinile deasupra capului. Unul din ei strigă la cel din spate: „Sunt înarmați!”

Exact în același moment, Shirley deschise larg ușile microbuzului de urmărire și aruncă două grenade fumigene în fața mașinilor din spate. Fumul începu să șuiere și să se răspândească instantaneu, blocând vizibilitatea. Apoi, tânăra se cocoță pe capota autospecialei de securitate și tăie antena radio cu cleștele pentru cabluri pe care-l avea pregătit în buzunarul salopetei.

Linda apucă pușca cu țeavă tăiată de sub scaunul din dreapta și se poziționă în spatele microbuzului. Un bărbat ieși dintr-un Fiat, dar când îi făcu semn cu arma să dispară, se băgă imediat la loc și încuie portierele chiar în clipa în care o altă mașină îl lovi puternic în spate. Cel de-al doilea șofer încercă să fugă dând în marșarier, dar rămase blocat. Cu gesturi precise, Linda se apropie și-i sparse parbrizul cu patul armei. Femeia de la volan începu să urle îngrozită, dându-i astfel timp să bage mâna pe geamul spart, să-i scoată cheia din contact și s-o arunce cât colo. Apoi, cu pași măsurați, Linda reveni la postul ei de pază din spatele autospecialei și se poziționă cu picioarele ușor despărțite și pușca ridicată amenințător.

Bella sări din microbuz în spatele lui Shirley, se plasă în spatele furgonului blindat și porni motofierăstrăul. Drujba tăie în ușă ca în unt. Scântei roșii săreau în toate părțile la contactul metalului pe metal. În interiorul autospecialei, gardianul privea cu oroare cum lama își croia drum prin stratul gros de oțel, într-un zgomot asurzitor. Nu știa cine și cu ce intenții se afla de cealaltă parte a peretelui de metal, nu știa dacă va muri sau va trăi.

În circa treizeci de secunde, Bella reușise să facă o tăietură suficient de mare cât să poată trage marginile în exterior. Shirley îi dădu pușca ei, pe care o strecură prin deschizătură. Îi făcu semn paznicului cu țeava armei să deschidă ușile, iar omul se execută fără crâcnire. Bella intră în vehicul, unde gardianul îngrozit îi deschise fișetul cu

bani. Îi făcu semn să coboare pe carosabil, unde îl luă în primire Linda, care-i ordonă printr-un gest să se întindă la sol. Tremurând de spaimă, paznicul făcu exact ce i se cerea.

Shirley se sui în spatele autospecialei și începu să taie cu cleștele special barele subțiri ce formau cușca interioară. Era partea cea mai lentă din tot planul, și după câteva secunde Bella se plictisi. Porni din nou drujba și, dintr-o singură mișcare de jos în sus, tăie suficient din gratiile subțiri ca să permită accesul la sacii cu bani. Fără să stea pe gânduri, Shirley începu să-i îndese în rucsacul Bellei, bătând-o de câteva ori pe umăr pentru a-i semnala că era plin.

Sub ochii îngroziți ai participanților la trafic, Bella o înlocui pe Linda în dispozitivul de pază. Ținându-i la respect atât pe spectatori, cât și pe paznici, Linda se poziționă în mașina de valori și-i făcu semn lui Shirley să-i umple și ei rucsacul. Respira cu dificultate, iar cagula umedă care-i intra și îi ieșea tot timpul din gură o enerva la fiecare inspirație. Simți cum rucsacul câștiga tot mai mult în greutate. Când primi semnalul că era plin, îndesă restul de bani în rucsacul tinerei, apoi cele două dădură să sară din furgon. Linda ieși fără nici o problemă și o luă la goană spre ieșirea din pasaj, însă rucsacul lui Shirley se agăță de ușă, iar fata rămase practic agățată în aer. Bella îi sări repede în ajutor și o dădu jos, apoi amândouă începură să fugă pe urmele Lindei pe cât de repede le permitea povara treimii de milion de lire pe care o căra fiecare în spinare.

*

Dolly rămase pe poziții în spatele camionului de rufe, cu inima bătând să-i spargă pieptul, când Linda și Bella trecură în fugă pe lângă ea. Văzu că Shirley era urmărită de doi bărbați care se apropiau rapid. Unul dintre ei se aruncă într-un placaj de rugby, o apucă de glezne și o trânti la

pământ. Căptușeala groasă de sub salopetă îi amortiză impactul cu solul, dar își luxă glezna.

Cu o viteză fulgerătoare, Dolly sări din spatele camionului și trase un foc de armă în aer. Cei doi eroi inconștienți se întinseră instantaneu pe burtă, cu mâinile deasupra capetelor, ca să se apere de tencuiala ce cădea din tavanul pasajului. O așchie i se înfipse unuia în ceafă, iar omul începu să urle ca din gură de șarpe că fusese împușcat.

Shirley se ridică și începu să fugă șchiopătând spre ieșirea în pasaj. Nu reuși să facă mai mult de câțiva pași, deoarece durerea o obligă să se oprească. Glezna i se umfla văzând cu ochii, dar continuă să înainteze cu un stoicism admirabil, fără să se uite înapoi.

Dolly măsură cu privirea dezastrul pe care-l lăsau în urma lor și-i mulțumi în gând lui Dumnezeu că nu fuseseră obligate să rănească grav pe cineva. În viața ei nu fusese atât de speriată. O parte dintre ocupanții mașinilor stăteau întinși pe asfalt în fața vehiculelor, ca și gardianul din partea din spate a furgonului de valori și cei doi eroi de operetă. Puterea pe care o exercita era îmbătătoare, dar trebuia să dispară cât mai repede de la locul faptei.

Privi înspre ieșire ca să vadă pe unde ajunsese Shirley. Nu era prea departe, înainta greu cu piciorul betegit, pe când Linda și Bella nu se mai vedeau. În spatele ei, cei doi angajați ai firmei de pază deschiseseră portierele ca să iasă din mașină. Dolly trase ultimul cartuș pe care-l mai avea pe țeava dublă a puștii în tavanul de deasupra lor, iar cei doi o zbughiră spre interiorul pasajului, în direcția de unde veniseră.

Bella și Linda reușiseră să ajungă la parcarea unde le aștepta microbuzul de fugă, cu logo-urile false ale GLC lipite pe laterale. Își aruncară rucsacurile în spate, unde se

urcă și Bella, pe când Linda trecu la volan și porni motorul. În primul moment, Bellei i se păru că prietena ei intenționa să plece fără să le mai aștepte pe celelalte două, dar aceasta îi strigă să se țină bine și tăie perpendicular șoseaua, prin fața mașinilor care se apropiau. Urmă un haos de claxoane, frâne bruște și tamponări, dar Linda reuși să treacă pe sensul celălalt și să se îndrepte înapoi către pasaj. Când o văzu pe Shirley apărând la lumină trase tare frâna de mână forțând mașina să se rotească pe loc la o sută optzeci de grade, astfel încât Bella putu să deschidă ușile din spate și s-o tragă pe tânără înăuntrul microbuzului.

La volanul camionului de la spălătorie, Dolly nu era departe de Shirley și se pregătea să o culeagă în momentul în care o văzu trasă în mașina Lindei... scăpaseră! Călcă accelerația și o luă pe urmele lor, virând brusc pentru a evita ambuteiajul lăsat în urmă de partenerele ei.

*

Dolly auzi sirenele poliției tânguindu-se undeva la distanță și își dădu seama că riscau să aibă necazuri mari. Fuga le fusese întârziată de incidentul cu Shirley. Era acum sau niciodată. Încetini într-o alee laterală, își apucă poșeta, deschise ușa camionului și sări, luând-o imediat la goană. Își scoase masca și mănușile pe care le aruncă într-un tomberon, în timp ce camionul se opri în vitrina unui magazin, făcându-le pe cele două vânzătoare să se repeadă afară îngrozite. Spre capătul aleii încetini progresiv, sperând să-și recapete suflul înainte de a ieși în strada principală ca să se amestece printre oamenii care se duceau la serviciu cu metroul. Își aranjă din nou cagula ca să semene cu o căciuliță, coborî în stație și se îndreptă spre toaletele victoriene subterane de lângă Muzeul Transporturilor din Covent Garden.

*

Linda conduse pe Kingsway, apoi făcu stânga pe străduțele din preajma Strandului, spre parcarea multietajată. Se opri pe Floral Street, lângă piața de la Covent Garden, unde era relativ liniște. Linda și Shirley îi dădură cagulele lor Bellei, care le îndesă într-un sac de plastic negru, lângă a ei. Sări apoi din mașină, verifică să nu fie urmărită și scoase inscripțiile magnetice GLC de pe mașină, rupându-le în două. În cele din urmă înlătură numerele false, scoțându-le la iveală pe cele autentice, aflate dedesubt. Puse totul în sacul negru pe care-l legă bine la gură și-l aruncă în vârful unei grămezi de gunoi ce aștepta să fie ridicată. Nu erau prea mulți oameni în preajmă și, oricum, niciunul nu le acorda atenție. „Slavă Domnului că sunteți toți atât de obsedați de propriile vieți!” își spuse înainte de a sări lângă Linda, pe locul pasagerului.

În spate, Shirley, tolănită pe rucsacurile cu bani, plângea cu suspine. Bella se întoarse spre ea, îi luă mâna și i-o strânse tare.

— Am reușit, Shirley, am reușit!

*

Când ajunse la toalete, Dolly de-abia mai respira. Se agăță de bara metalică a scărilor și se repezi într-o cabină, așezându-se direct pe vasul de toaletă. Transpira masiv și se simțea parcă ar fi urmat să facă un atac de cord. Respirația începu să i se regleze, dar se simțea atât de ametită, încât se sprijini cu mâinile de perete ca să nu leșine. Închise ochii și își impuse să-și revină, în timp ce mintea ei striga: „Am făcut-o! Dumnezeule, Harry, AM FĂCUT-O!”

Trase adânc aer în piept, expirând încet; când pulsul îi încetinise suficient, se ridică în picioare și-și scoase cagula,

salopeta și espadrilele. Pe dedesubt purta o bluză și pantaloni negri. Scoase din geantă niște pantofi ușori, o jachetă subțire și o eșarfă. Își verifică ceasul, sperând și rugându-se că celelalte reușiseră să ajungă la parcarea supraetajată. Cum se afla în apropiere, îi trecu prin cap să se ducă direct acolo, dar hotărî să respecte cu strictețe planul.

*

Linda conduse microbuzul în parcare, întrebându-se dacă Dolly reușise să scape. Bella îi citi îngrijorarea pe chip.

— Nu-ți face griji pentru Dolly. Este o femeie dată dracului, o să se descurce.

Linda zâmbi. Uneori Bella nu doar că-ți citea gândurile, dar știa și ce să-ți spună ca să te calmeze.

O lăsară pe Shirley lângă mașinuța ei, la primul nivel, apoi parcară lângă Mercedesul lui Dolly la nivelul superior. Scoaseră rucsacurile cu bani și le transferară în portbagajul limuzinei înainte de a se îndrepta spre Fordul Capri al Lindei. Ambele femei aruncară o privire lungă spre banii lor, așezați ordonat în portbagajul lui Dolly.

— Ne-am purtat atât de urât cu ea, Bella, și iată, am reușit să punem mâna pe toți banii. Am putea la fel de bine să-i punem în portbagajul meu, în loc de al ei. Nu s-a îndoit niciodată de noi și simt că...

— Știe! îi răspunse prietena ei trântind haionul.

Scoaseră câteva haine din Fordul Capri și coborâră la primul nivel, unde se aflau toaletele, ca să se schimbe. Nu văzură nici urmă de Shirley, așa că își închipuiră că-și scosese salopeta greoaie și plecase îmbrăcată în hainele pe care le purta pe dedesubt.

*

Dolly ieși de la toaletă într-o stare de spirit mult mai bună. Norocul făcu să-i iasă în cale un camion de gunoi blocat în trafic, care se ducea să descarce. Fără ezitare, se apropie nonșalant de el și aruncă poșeta în benă. Traversă piața și se îndreptă pe James Street către stația de metrou Covent Garden, care acum era aglomerată de oameni care se duceau la lucru. Cumpără o cartelă de o zi și o luă pe scara lungă ce conducea la peron. Putea deja auzi zgomotul trenurilor de dedesubt, îi făcea bine că, în sfârșit, nu mai era obligată să alerge.

*

Linda se schimbase și era gata să plece, deși mâna îi tremura atât de tare, încât trebuise să se rujeze de două ori ca să șteargă dungile pe care și le trasase pe obraji. Cele două prietene se îmbrățișară prelung înainte de a se despărți. Bella, care purta acum un pardesiu elegant și o pălărie șic asortată, ieși din parcare cu valiza în mână și făcu semn primului taxi întâlnit.

— La aeroportul Luton, vă rog.

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă, abia așteptam să ies din oraș, îi răspunse șoferul nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. Am avut o dimineață de groază! Nici nu plecasem bine de acasă, când s-a blocat circulația în pasajul de sub Strand, nu știu ce naiba se întâmplase, dar tot traficul prin centru a fost dat peste cap...

*

Dolly coborî după două stații, la Piccadilly Circus, traversă peronul și luă următorul metrou către Covent Garden. Ajunsă la capătul de jos al scării interminabile, decise că era de preferat să ia liftul: făcuse destul sport în

ziua respectivă. Ieși în stradă și se îndreptă fără grabă spre parcarea etajată, oprindu-se din când în când să admire câteva vitrine. Mașini de poliție patrulau încet în sus și în jos pe Long Acre, dar peste tot în rest traficul era blocat temeinic. Nu-și făcu griji; nu mai era o spărgătoare pusă pe fugă, ci o femeie oarecare ieșită la cumpărături.

Linda tocmai ieșea din parcare când văzu mașina lui Shirley oprită. Coborî imediat să vadă ce se întâmplase. Tânăra se afla pe locul șoferului, tot în salopeta umflată, cu capul sprijinit de volan de durere. Nu era bine deloc, ar fi trebuit să fie de mult pe drum. Avionul nu stătea după ele.

— Hai, fetițo, știu că te doare, dar va trebui să suferi în tăcere deocamdată. Cel puțin scoate chestia asta de pe tine, la aeroport o să poți să te schimbi cum trebuie.

Shirley șontâcăi afară din mașină, ținându-se de marginea portierei, în timp ce Linda o ajută să-și dea jos salopeta și o puse într-o pungă.

— Arunc eu astea. Tu încearcă să bagi viteză acum. Trebuie să respectăm planul.

Tânăra se urcă din nou la volan, deschise torpedoul și scoase o mică trusă de machiaj, adresându-i, printre lacrimi, un zâmbet șters Lindei.

— Orice s-ar întâmpla, trebuie să arăți bine, nu? spuse Linda, după care se întoarse râzând la Fordul ei și demară.

Când ajunse în parcare, Dolly o văzu ieșind. Ușurarea pe care o simți fu atât de puternică, încât cu greu se putu abține să n-o ia la fugă pe scări către Mercedes. Zâmbi mulțumită când deschise capota și văzu rucsacurile cu bani așezate frumos acolo. În mașină, deschise torpedoul, scoase o perucă și o pereche de ochelari negri de soare și se deghiză pentru a doua oară în aceeași zi.

Pe drumul spre ieșire aproape că lovi mașina lui Shirley, care avansa în salturi, lovind zidul parcării. Dolly frână

brusc, sări afară și se repezi la ea. Înlăcrimată, tânăra coborî geamul.

— Mă doare încheietura de mor. Nu pot ține ambreiajul apăsat suficient. Nu știu ce să fac...

Dolly n-o lăsă să termine de vorbit. Deschise ușa și o ajută să iasă din mașină și să ajungă la Mercedes. Îi deschise portiera, coborî spătarul scaunului din față și o împinse pe bancheta din spate.

— O să găsești o pătură acolo. Acoperă-te bine cu ea, repede! Unde-ți sunt biletele de avion?

— În poșeta de sub scaunul șoferului... și mi-am pierdut și un pantof.

Dolly se repezi la Mini, îi recuperă lucrurile și i le aruncă pe banchetă.

— Cheile, cheile de la mașină! Le-am uitat în contact. Și valiza mea, unde mi-e valiza?

— N-avem loc și pentru valiză. Taci din gură și stai ascunsă.

Cu Shirley plângând pe tăcute în spate, Dolly demară spre Luton. Peste tot pe lângă Covent Garden se auzeau sirene de poliție, iar traficul era înghețat. Înțelese că nu mai puteau ajunge la aeroport; oricum, apariția lor împreună într-o zonă atât de intens supravegheată ar fi fost o greșeală fatală, chiar dacă nu făcea decât s-o lase pe Shirley și să plece. Trebuia să se întoarcă acasă la ea și să lucreze la un nou plan de acolo.

*

Dolly ajunse pe Totteridge Lane, care era aproape liberă, cu excepția câtorva mașini parcate, abia pe la ora 9.45. Inima îi tresări puternic când intră pe aleea ei. Ieși din Mercedes ca să deschidă ușile garajului, nu înainte de

a-i șopti lui Shirley să nu cumva să iasă ori să scoată vreun sunet. Biata fată, cu pătura în cap, nici nu știa unde se află.

Ajunsă în siguranță, Dolly deschise portiera și bascula spătarul.

— Ești în garajul casei mele, iubito. Poți ieși acum.

Zgomotul tot mai puternic al sirenelor le făcu să înlemnească pe loc.

— Ah, Dumnezeule, e poliția, Dolly! Ne-au prins, Dolly... ce facem acum?

Vocea fetei căpăta accente isterice.

Lidera echipei, rezistând tentației de a-i trage o palmă, îi acoperi gura cu mâna. Privi prin gemulețul garajului și văzu o mașină de poliție parcând în fața casei, cu girofarul aprins. Din mașină ieșiră doi polițiști în uniformă și doi în civil, dintre care îl recunoscu pe inspectorul Fuller. Reveni la Shirley și o împinse înapoi pe locul din spate.

— Ascunde-te la loc și nu fă zgomot.

Își scoase peruca și ochelarii, pe care le aruncă lângă ea și le acoperi cu pătura. Deschise ușa laterală a garajului și pătrunse în bucătărie. Trebuia să gândească repede. Își scoase puloverul și-l aruncă în coșul de haine murdare, de unde pescui un halat de casă pe care-l pusese acolo cu două zile înainte, în ideea să-l spele. Wolf sări fericit de la locul lui, lătrând, dând din coadă și încurcându-i-se printre picioare. Dolly aprinse în trecere mașina de cafea. O folosise ultima dată la șase seara și știa că încă era pe trei sferturi plină.

— Nu acum, dragule. Mămica are puțină treabă, zise ea încercând să-l calmeze.

Deschise un dulap, scoase o cutie de cereale și vărsă o porție zdravănă într-un bol, apoi luă laptele din frigider și-l

vărsă peste cereale. Nu se mișcase niciodată în viața ei cu asemenea viteză și precizie.

Soneria începu să sune. Cineva se sprijinise cu degetul pe buton. Ar fi pariat pe orice că era puștanul acela arogant de Fuller. Wolf se repezi la ușă și începu să latre furios la umbrele ce se zăreau prin sticla mată. Dolly scoase un pachet de biscuiți Ryvita, inspiră adânc, expiră și mușcă dintr-un biscuit. Soneria continua să sune obsedant.

— Imediat, imediat! Vin acum! strigă, încercând să-și controleze respirația.

În holul de la intrare îl luă pe Wolf în brațe și deschise ușa. Așa cum se aștepta, era Fuller. Ceilalți polițiști stăteau în spatele lui, așteptându-i instrucțiunile. Inspectorul intră în casă pe lângă ea, fără a se obosi să mai scoată legitimația. Aproape că o împinse pe Dolly în salon, în timp ce un coleg începu să urce scările la etaj, iar celălalt se apucă să scotocească prin camerele de la parter.

— Îmbrăcați-vă, doamnă Rawlins, mergem la secție.

— Nu ai nici un drept, absolut nici un drept să faci asta. Vreau să văd mandatul! strigă Dolly împungând aerul cu degetul în direcția lui.

— Vă convine ăsta? o întrebă cu un rânjet superior, arătându-i un mandat de percheziție.

Se îndreptă spre bucătăria văduvei, unde numai o ușă subțire îl despărțea de garaj.

— Ce naiba mai căutați și de data asta? se răsti ea oprindu-l pe hol.

— O să vă explicăm la secție, așa că îmbrăcați-vă, dacă nu vreți să mergeți așa.

Inima îi bătea nebunește în timp ce urca scările spre dormitor. Nu ar fi putut explica în nici un fel de ce pe sub halat era complet îmbrăcată. Tot ce spera era că lui Fuller

nu-i va da prin cap să verifice mașina. Nu numai că ar fi găsit-o pe Shirley pe locul din spate, dar ar fi găsit și rucsacurile pline cu bani. Dacă protesta vehement avea o șansă să fie dusă la secție mai repede, așa că scăpă de halat, își aruncă pe umeri o haină oarecare și coborî chiar la timp, prinzându-l pe Fuller cu mâna pe clanța ușii de la garaj.

— Ce naiba se petrece aici? O să ajungi la circulație pentru abuzurile pe care le faci! Nu mai scapi de data asta! Hai la secție, dacă de-aia ai venit, să mergem odată!

Fuller se prefăcu că n-o auzise și deschise ușa garajului, începând să bâjbâie după întrerupătorul de lumină.

— Gata, eu nu te mai aștept! strigă Dolly și se îndreptă spre ieșire.

— Stai! Unde credeți că vă duceți?

— Să-mi plimb câinele, unde crezi? Dacă nu te miști mai repede, eu am plecat.

Inspectorul trânti ușa garajului și o luă după ea.

— Nu vă duceți nicăieri, doamnă Rawlins, decât cu mine la poliție!

Inversară rolurile, detectivul fiind cel care o conducea acum către ieșire, în timp ce ea continua să-l hărțuiască.

— M-am săturat de voi! Cu cât îmi puneți mai repede întrebările voastre prostești, cu atât o să mă pot întoarce mai repede la treburile casnice. Ați face bine să-mi puneți și o mașină la dispoziție când terminați!

— Lăsați cățelul jos, vă rog. Nu vine cu noi, îi spuse Fuller deschizând ușa casei.

*

Shirley auzise vocea polițistului când acesta deschisese ușa garajului și, temându-se să scoată cel mai mic sunet, își înfipsese dinții atât de adânc în antebraț, încât aproape că-i

dăduse sângele. Rămase acolo, ascultând scandalul care acum se mutase pe aleea de la intrare.

— Dacă face pipi pe covor, îți trimit chitanța de la spălătorie! Și la ce secție aveți de gând să mă târâți de data asta? continuă Dolly să vocifereze.

— La sediul central, la Scotland Yard.

Shirley ieși șchiopătând din mașină și se uită pe gemuleț, așa cum făcuse stăpâna casei cu nici zece minute mai devreme. O văzu pe Dolly împinsă într-o mașină de poliție care se îndepărtă apoi rapid. În tăcerea ce se lăsase brusc, se sprijini de portieră, respirând sacadat. Fusese cât pe-aci să fie prinse. Dacă polițistul ar fi atins doar capota încinsă a Mercedesului, și-ar fi dat imediat seama că rulase recent. Mintea îi lucra febril, încercând să rememoreze ceea ce se petrecuse și să vadă ce putea face în continuare. Dolly tocmai le salvase pieile sărind cu gura pe polițist... de fapt, poate chiar se sacrificase pentru ea. Ce nu putea să înțeleagă era cum de ajunsese poliția atât de repede. De ce? De ce o arestaseră pe Dolly?

*

Eddie Rawlins așteptă ca mașina de poliție să se îndepărteze înainte să se ridice în scaun. Bill sunase mai devreme și-i spusese să-și care fundul la casa lui Dolly și s-o aștepte să se întoarcă. Când Bill îi zisese că Dolly încerca să dea lovitura planificată de Harry, crezuse că va face pe el de râs: „Cum naiba poate o muiere să facă așa o treabă?” Dar când Bill îi explicase că ea avea registrele soțului ei, de unde luase planul, Eddie înțelesese că trebuia să-l ia în serios.

Când văzu mașina de poliție dispărând după colț, începu să se întrebe ce se petrecea. Cum și de ce ajunseseră gaborii atât de repede la casa femeii? Ce mersese prost? Își scărpină gânditor bărbia. Era posibil ca cineva s-o fi turnat,

dar polițiștii plecaseră aproape imediat și, cu certitudine, fără gențile pline cu bani. Oare nu le găsiseră? Erau încă în casă, sau le ascunsese în altă parte? Se gândi foarte serios la opțiunile pe care le avea, dar nu era genul lui să ia singur decizii importante. O idee ar fi fost să caute un telefon public și să-l sune pe Bill. La fel de bine ar fi putut să intre în casa lui Dolly și să caute milionul de lire sterline. Alese soluția mai simplă.

Shirley auzea cățelul urlând din bucătărie. Se strecură acolo ca să-l consoleze, însă o bolboroseală bizară îi făcu inima să-i sară din piept. Dumnezeule, ce tensionată era! Se aplecă să-l ridice pe Wolf, dar acesta își întoarse fulgerător capul spre ușa dintre bucătărie și restul casei și începu să latre furios. Shirley încercă să-l calmeze, fără nici un succes.

Eddie își făcuse socoteala că ar putea împușca doi iepuri dintr-un foc – putea să intre în casa femeii, să scotocească o vreme și, indiferent dacă găsea ceva sau nu, să-l sune pe Bill de acolo. Nu mai era nevoie să caute un telefon public. Încet, încercând să nu facă zgomot, forță cu un briceag ușa vitrată care dădea din salon în grădină și se îndreptă imediat către bucătărie, ca să ajungă la garaj. Dacă Dolly venise direct acasă de la un jaf armat executat la prima oră, atunci banii fie erau în mașină, fie îi ascunsese undeva pe drum, nu exista altă variantă.

Deschise încetișor ușa bucătăriei ca să se asigure că Wolf îl recunoscuse înainte de a intra. Știa că până și cel mai mic cățel se putea dovedi o pacoste dacă era speriat, dar nu era cazul. Liniștit, deschise complet ușa, însă rămase șocat când în fața ochilor îi apăru o tânără creatură blondă, în picioare, lângă mașina de cafea. Știind că ar fi trebuit să dea explicații pentru prezența lui acolo, ridică mâinile și se repezi către ea. Îi văzuse chipul și nu-i plăcea asta.

Shirley se simți exact ca atunci când o atacase Tony Fisher. „Nu, de data asta n-o să pui mâna pe mine, nenorocitule!” își spuse, și, urlând ca o amazoană, aruncă un pumn larg spre chipul intrusului. Eddie făcuse ceva box în tinerețe, cu Harry. Deflectă ușor cu stânga brațul fetei și, concomitent, lansă un upercut care o atinse în bărbie. Din fericire pentru ea, era atât de slăbită, iar glezna îi era atât de nesigură, încât se duse spre spate odată cu pumnul, care astfel pierdu mult din energia de impact. Într-o secundă însă, Shirley revenise la atac, cu palmele și cu unghiile, încercând să-i scoată ochii și să-l lovească cu piciorul teafăr. Eddie o apucă de încheieturi și-i îndepărtă mâinile.

— Unde sunt banii, nenorocito? o întrebă, apoi, dându-i drumul la o mână, îi trase o palmă puternică.

În primul moment, Wolf crezu că asista la un fel de joacă și începu să sară pe lăbuțele din spate, lătrând și dând fericit din coadă. Însă palma pe care o primise fata îi înlătură orice iluzie, așa că se repezi să-și înfigă zdravăn colții în glezna bărbatului. Mușcătura nu era adâncă, dar îl luă cu totul prin surprindere pe atacator; în acea fracțiune de secundă, auzind schelălăitul ascuțit al câinelui, Shirley se eliberă și se întoarse. Luă aparatul de cafea, scoase capacul rezervorului și-i aruncă apa în față, vizând ochii. Eddie urlă de durere când apa fierbinte îi opări ochii și ceafa. Pe jumătate orbit, fugi din bucătărie în hol, lovindu-se de o măsuță și dărâmând o vază de flori.

Shirley auzi vaza făcându-se zob, ușa de la intrare deschizându-se și pașii grei ai lui Eddie care se îndepărta rapid pe cărarea acoperită cu pietriș. În tăcerea stranie ce urmă, se prăbuși pe un scaun și-și luă capul în mâini. Maxilarul o durea, încheietura îi pulsa și o cuprinsese amețeala. Începu să plângă dintr-un amestec de teamă și de ușurare. Nu avea idee cine era intrusul, dar era clar că

venise după bani, ceea ce însemna că știuse de jaf. Ah, cât de mult și-ar fi dorit ca Dolly să fie alături de ea acum!

După ce se șterse la ochi se uită roată prin bucătărie. Peste tot erau pete mari de cafea, pe pereți și chiar pe ușă și pe tavan, dar își spuse că Dolly nu se va supăra prea tare. Dintr-odată, tăcerea i se păru suspectă.

— Wolf? Wolfie?

Se ridică în picioare, gândindu-se că animalul ieșise afară, pe stradă. Ochii îi alunecară spre colțul încăperii și înțelese că lucrurile erau cu mult mai grave.

— Ah, nu, nu, nu... Dumnezeule, nu!

Wolf zăcea nemișcat pe podea. Se așeză în genunchi lângă el, rugându-se în tăcere. „Dă, Doamne, să fie bine.” Atinse micul trup, dar nu obținu nici o reacție. Din bot îi curgea un firicel de sânge. Lăsându-se pe jos lângă cel mai bun prieten al lui Dolly, începu să plângă amarnic. Îi mângâie blana albă și moale, înțelegând dintr-odată câtă liniște trebuie să-i fi adus cățelul ori de câte ori îl ridica în brațe. Cum avea să treacă peste o asemenea dramă? Nu-i mai rămăsese nici un suflet apropiat acum.

• 31 •

Arnie Fisher își turnă o doză de Bisodol în capacul de plastic ce venea cu sticluța, o dădu pe gât și râgâi zgomotos. Moartea lui Carlos îl zguduise puternic. Nu că i-ar fi păsat cu adevărat de el, dar începuseră să circule diverse zvonuri, inclusiv despre agresiunea lui Shirley Miller de către Tony. Arnie încercase să-și controleze fratele, însă acum se simțea depășit de situație.

Începu să transpire intens. Ceea ce-l îngrozea cu adevărat era faptul că Boxer Davis ar fi putut spune adevărul despre Harry Rawlins. Dacă așa era și Harry trăia, trebuia să se aștepte la repercusiuni serioase. Arnie traficase bunuri furate pentru el ani de zile și se implicase în multe alte fraude și tâlhării. Trebuia să-și pună la punct fratele incontrolabil.

Exact în acel moment al reflecției, Tony se hotărî să deschidă brusc ușa biroului.

— Ia uite! exclamă el întinzându-i ediția de dimineață a ziarului *Evening Standard.* Prima pagină: „Jaf armat îndrăzneț contra unui furgon de bani”. Patru bărbați mascați au fugit cu sute și sute de mii de lire. Îți place sau nu, nevasta blestematului de Harry trebuie să fie băgată în chestia asta. O să mă duc acolo și-o să-i iau gâtul vrăjitoarei...

Arnie se ridică și azvârli un enorm prespapier spre capul fratelui său, însă rată ținta. Se apropie de el și-l apucă de gulerele cămășii, simțind cum transpira tot mai rău.

— Ascultă-mă bine! Trebuie s-o lăsăm mai moale și să ne facem discreți. Ai speriat-o deja, și n-am nici un chef ca ticălosul acela de Harry Rawlins să-mi ia *mie* gâtul.

Îl împinse deoparte și reveni la biroul lui, de unde scoase un teanc gros de bancnote.

— Ia banii ăștia și urcă în primul avion spre Spania. Stai acolo până te chem eu înapoi. De data asta, Tony, mă asculți, sau îți jur pe ce-am mai scump că te așteaptă soarta lui Boxer Davis.

— Tu ești șeful, rânji fratele lui băgând banii în buzunarul de la piept.

— Nu e cazul să fii ironic când eu încerc să te protejez. Nu-ți arăta mutra pe aici până nu-ți dau eu semnalul. O să le transmit prietenilor noștri din Spania să aibă grijă de tine.

În alte condiții, Tony s-ar fi certat cu mare plăcere cu fratele lui, dar niciodată nu-l mai văzuse atât de încrâncenat. Aproape că-i putea mirosi frica.

— Plec în noaptea asta.

— Așa să faci.

Arnie îl urmări părăsind încăperea cu o privire înduioșată. Spera din tot sufletul că-l va asculta, nu de alta, dar avea de gând să i se alăture în Spania după ce rezolva câteva probleme. Ridică ziarul și începu să citească. Moartea lui Harry Rawlins și dispariția blestematelor lui de registre îi redaseră libertatea. Dacă însă trăia, ei bine, Arnie risca închisoarea pe viață.

*

Dolly îl aștepta pe Fuller în camera de interogatoriu de la Scotland Yard. Îi fusese prezentată deja grămada de portrete de pe masă, în ideea că ar putea recunoaște vreun fost asociat de-al soțului ei. Nu era cazul, și oricum nu le-ar fi spus nimic. Poate că ar fi ajutat-o să iasă din ghearele poliției, dar nu voia să se audă prin oraș că era o turnătoare. Se uită la ceas. Era unsprezece și treizeci de

minute. Bătu de câteva ori din picior, sperând să-l enerveze pe omul legii care păzea ușa. Ura chipurile fără expresie și ochii adumbriți de cozoroc.

— Aș putea primi o ceașcă de cafea, vă rog?

Nici un răspuns. Polițista își sugea măselele.

— Ascultă, Uri Geller, dacă te mai încrunți așa o să ți se îndoaie cătușele, îi aruncă Dolly sarcastic, însă femeia în uniformă nici nu clipi.

Văduva își mai aprinse o țigară și-și consultă ceasul.

— E vorba de câinele meu, înțelegi? Cred că a înnebunit deja, și nu știu cât se mai poate ține. Nici eu nu știu cât mai pot, dacă tot e pe-acolo. Hei, cu tine vorbesc! Cât mai vor să mă țină aici șefii tăi? Și ce naiba vor de la mine? Ți-am spus că nu cunosc pe nimeni din gașca asta, zise ea scuturând neatent scrumul pe fotografiile de pe masă. Chiar așa, ce-a făcut tipul ăsta de culoare pe care-l căutați?

Cum nu primi nici un răspuns, începu să fredoneze melodia din *Dixon on Dock Green.*

Inspectorul Fuller intră și se așeză în fața ei. Jurnaliștii își ieșiseră din minți. Voiau să știe ce făcea poliția ca să rezolve cazul jafului, dacă avea deja o listă de suspecți, dacă exista o legătură cu lovitura ratată în care muriseră trei oameni. Fuller nu reușise să obțină nici o ghidare din partea comisarului-șef Saunders, așa că era ca un iepure orbit de faruri. Haosul și isteria domneau în toată secția.

— Cât o să mă mai ții aici? îl întrebă trăgând din țigară.

— Cât va fi nevoie.

Ușa se deschise și comisarul-șef Saunders intră ca să-l cheme pe Fuller pe hol. Lui Dolly i se păru că șușoteau despre interogarea gardienilor care păziseră transportul, în cazul în care fusese o treabă din interior, dar nu putea fi sigură.

— Mă iertați, i se adresă lui Saunders cu politețe exagerată. Mă văd obligată să vă întrerup conversația, dar m-am uitat atent la fotografiile prezentate și n-am recunoscut pe nimeni, așa că, dacă nu aveți nimic împotrivă, eu aș pleca. Știți, am un câine acasă și trebuie să mă ocup de el.

— Soțul dumneavoastră avea vreun asociat de culoare printre prieteni sau pe statele lui de plată? o întrebă Saunders apropiindu-se de ea.

Dolly păstră tăcerea un minut, ca și cum s-ar fi concentrat intens.

— Nu, nu am cunoștință de așa ceva.

— Vă mulțumim, doamnă Rawlins, sunteți liberă să plecați, spuse comisarul-șef spre ușurarea ei și furia lui Fuller. Conduceți-o afară pe doamna Rawlins, îi ordonă polițistei de pază.

În timp ce se îndreptau spre ieșire, fu adus șoferul furgonului de valori. Omul avea o mică tăietură pe un obraz. Trecu la numai câțiva centimetri de Dolly, care trebui să se tragă în lateral ca să-i facă loc. Odată intrat în birou, Fuller îi prezentă același set de portrete, întrebându-l dacă recunoștea pe cineva care să fi fost implicat în raidul ce avusese loc de dimineață. Încă sub șoc, paznicul tremura ca varga. Nu putu spune decât că, probabil, unul dintre atacatori era de culoare, după ochii ce i se ghiceau de sub cagulă. Fuller oftă din rărunchi și o luă de la capăt cu derularea atacului, conștient că era o pierdere de vreme. Paznicul era încă prea zguduit de cele prin care trecuse și, oricum, atacatorii purtaseră măști.

*

Dolly reveni acasă cu un taxi și se abținu cu greu să nu execute un mic dans al victoriei pe alee. Se simțea atât de

bine, atât de extraordinar de bine. Deschise ușa din față, intră în hol și o strigă nerăbdătoare pe Shirley.

— Sunt în salon.

Se repezi într-acolo, ciripind pe nerăsuflate despre cele petrecute la secție, despre întrebările pe care i le puseseră și faptul că polițiștii, făcând legătura cu atacul eșuat, îi căutau pe făptași printre foștii parteneri ai lui Harry.

— La un moment dat a intrat unul dintre paznici, Shirl, adică a trecut chiar pe lângă mine. Nici măcar n-a clipit. Își cercetă coafura pleoștită în oglinda bogat ornamentată de deasupra șemineului. Ah, arăt ca naiba! Suspectează că unul dintre atacatori ar fi fost de culoare... mi-e teamă că toți spărgătorii negri din Londra vor petrece o noapte animată.

— E bine, îi răspunse tânăra pe o voce moale.

Stătea cu capul plecat, ascunzându-și de ea ochiul vânăt și obrazul. Știa că va trebui să-i spună despre Wolf, dar nu găsea curajul să înceapă.

Dolly își turnă o porție generoasă de brandy.

— Vrei?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să-ți spun ceva...

— Dă-i drumul, fetițo. Ce s-a întâmplat? Chiar atunci se auzi telefonul. Stai puțin, Shirl...

Ridică mâna pentru a-i face semn să tacă. O secundă mai târziu, telefonul sună din nou, și se simți obligată să răspundă. Păstră tăcerea o perioadă mai lungă, ascultând cu atenție, și într-un final începu să vorbească:

— Zborul lui Shirley a fost anulat, așa că va ajunge la voi mai târziu decât plănuisem. Nu aveți de ce să vă faceți griji. Vacanță plăcută, draga mea... da, da, totul este în regulă aici. Dolly închise. Era Linda. A trecut de controlul de pașapoarte și în câteva minute decolează. Totul va fi...

Se întoarse spre Shirley și văzu tăietura pe care inelul lui Eddie o lăsase în pielea ei superbă, în centrul vânătăii ce începuse deja să se întindă.

— Dumnezeule, ce-ai pățit? o întrebă trântindu-și paharul pe măsuța telefonului. Se așeză lângă ea și o luă de mână.

— Cineva a intrat... Shirley se opri străbătută de un fior de groază. Căuta banii...

— I-ai văzut fața?

Tânăra confirmă dând din cap.

— Îl cunoști? Te-a rănit rău, draga mea?

— Nu, nu prea tare.

— Banii, a luat banii?

— Nu. Sunt la locul lor în mașina ta.

Atitudinea lui Dolly se schimbă instantaneu. Redeveni ea însăși, dură și rațională.

— Cum naiba a intrat? Tu i-ai dat drumul?

— Nu! A intrat prin ușa vitrată din spate.

Telefonul sună de trei ori, apoi încetă. Peste două secunde sună din nou, iar Dolly răspunse. De două ori pentru Linda, de trei ori pentru Bella. Era la ghișeul de îmbarcare și voia să verifice dacă totul era în regulă cu Dolly.

— Shirley a pierdut zborul din cauza gleznei scrântite. E cu mine, vom pleca și noi în câteva zile. Relaxați-vă acolo. Închise înainte ca Bella să-i mai poată pune întrebări și-și turnă încă un brandy.

— Îți jur că nu l-am văzut în viața mea! M-a atacat și apoi a lovit cu piciorul...

Shirley tot nu reușea să-i spună. Își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă din nou.

Dolly îi dădu paharul cu băutură și o forță să soarbă din el.

— Gata, revino-ți. Trebuie să-l scot pe Wolf înainte să ude plantele în locul meu.

Shirley o opri înainte să iasă.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău... Wolf m-a apărat de nemernicul acela. L-a mușcat și... nu știu exact ce s-a întâmplat, dar a ajuns chiar în mijlocul încăierării, mușca și lătra, apoi...

Fata izbucni iarăși în hohote de plâns.

— Te rog, spune-mi că e bine. Unde este?

— L-am pus în coșulețul lui, murmură ea.

Reacția femeii mai în vârstă o luă cu totul prin surprindere: apucă strâns un capăt de ață care atârna dintr-o cusătură a pantalonilor și începu să tragă de el obsesiv. Părea un copil pierdut și speriat. O urmă în bucătărie, unde Dolly se așeză pe vine lângă micul trup neînsuflețit. Îl luă în brațe și începu să-l aline, scărpinându-i ceafa, așa cum îi plăcea. Încă era cald.

— Ah, puiul meu iubit, biet cățel fără vină!

Își luă rămas bun de la ultimul ei prieten minute în șir. Când consideră că venise momentul, păru să se încordeze dintr-odată, cu buzele strânse într-o linie subțire. Se ridică, deschise un sertar și scoase o față de masă din dantelă pe care o întinse fără grabă pe jos, apoi înfășură bine trupul neînsuflețit al micului animal, ca pe un copilaș la botez, îl luă în brațe și se întoarse spre prietena ei.

— Îngroapă-l în grădină, în coșulețul lui, cu bolurile de mâncare și de apă alături. Pune și jucăriile și tot ce mai găsești de-al lui.

Îl sărută o ultimă dată pe cap, i-l înmână ceremonios și luă cheile mașinii.

— Unde te duci, Dolly? Te rog, nu mă lăsa singură.

— Am câteva lucruri de rezolvat, n-o să dureze mult. Plecăm din țară într-o zi sau două. N-am nici un motiv să mai rămân, acum când copilul meu s-a dus. Închide garajul după mine.

Înainte ca Shirley să poată deschide gura, ieșise prin ușa ce ducea la mașină. Tânăra șontâcăi până la coșuleț, puse trupul cățelului înăuntru, adăugă bolurile și se duse în grădină.

În garaj, lângă Mercedes, Dolly simți că nu se mai putea abține. Durerea din piept era mult prea puternică, ca atunci, la spital, când aflase că bebelușul ei se născuse mort. Harry nu se aflase lângă ea nici atunci – plecat cu „afaceri”. O luaseră cu o ambulanță, căci acuza dureri înfiorătoare. Era cu mult înainte de termen. Dolly încă mai avea în fața ochilor chipul blând al moașei care-i pusese în brațe trupul cald încă al micuțului. Era superb. Avea o piele atât de palidă, atât de fină! Îi prinsese mânuța cu degetul mic al mâinii drepte și începuse să plângă în neștire. Era mândră de copilașul ei, care încercase din răsputeri să trăiască. Îi mulțumise pentru timpul pe care-l petrecuseră împreună. Îi spusese că semăna mult cu tatăl lui și că era cumplit de tristă să nu-l aibă alături. Obligată să stea într-un salon plin cu mame care-și hrăneau și alintau nou-născuții, durerea pierderii fusese cu atât mai copleșitoare.

La momentul respectiv nici nu se gândise cum îi va spune lui Harry, când acesta o vizitase pe neanunțate la spital. Fusese atât de fericit când rămăsese gravidă! Se purtase foarte frumos cu ea, promițându-i că va avea întotdeauna grijă de ei. Se mândrea că va fi tată, mai ales că urma să aibă un băiat, așa că acum Dolly era chiar mai mâhnită pentru el decât pentru ea. Voia din tot sufletul să-i ofere lui Harry tot ceea ce-și dorea, căci îl iubea nespus de

mult. Simțise momentul când soțul ei intrase în spital; chiar înainte ca el să treacă pragul secției de neonatologie, știuse că era acolo.

Văzuse din privirea lui întunecată că doctorii îi dăduseră deja sinistra veste. Harry nu fusese niciodată genul care să-și arate ușor emoțiile, dar în acea zi plânseseră împreună. Încă mai simțea strânsoarea brațelor lui de fier peste umeri. Își aminti ca și cum ar fi fost ieri de vorbele pe care i le șoptise atunci: „Nu vom mai încerca niciodată, Dolly. N-aș suporta să-l pierd din nou." În acel moment, toate speranțele ei că va avea o familie se spulberaseră.

După ce se întorseseră acasă, rămăsese alături de ea săptămâni în șir, ignorându-și munca, ocupându-se exclusiv s-o întremeze, aducându-i mâncarea și băutura la pat și uneori făcând chiar treburi casnice – atât cât se pricepea. Dolly își sprijini fruntea de metalul rece al mașinii, amintindu-și cum încercase s-o împace la ceva timp după tragica pierdere: îi pusese în brațe un ghemotoc de blăniță albă.

— Cred că ar trebui să-l numim Wolf, îi spusese cu un zâmbet iubitor. Dar, în subtext, mesajul pe care-l transmitea era cu totul altul. Ochii lui ordonau: „Gata, acesta va fi copilul tău de-acum încolo. Subiectul e închis." Nu era lipsit de suflet, ci pragmatic. Viețile lor trebuiau să continue, iar asta era peste putință într-o atmosferă de tristețe neostoită și doliu permanent. Cum se spune, viața nu stă pe loc, viața merge mai departe.

Își aminti cum ținuse cățelușul în brațe și-l legănase ca pe un prunc. Adormise aproape instantaneu. Fusese atât de mulțumit, iar ea la fel. Acum, însă... acum simțea durerea pierderii sfâșiindu-i din nou trupul. Un sunet, nu un strigăt, ci un sunet gutural de furie și de disperare îi părăsi pieptul.

Se întoarse spre zidul garajului și-l izbi puternic cu pumnul, apoi încă o dată și încă o dată. Se opri abia când văzu petele roșii pe care le lăsau încheieturile degetelor pe vopseaua lavabilă. Durerea ce-i sfâșia pieptul fu înlocuită treptat de cea de la mână, și asta o făcu să rămână în picioare, în loc să cedeze dorinței de a se încovriga pe cimentul pătat de ulei și motorină și a se lăsa să moară.

• 32 •

Resnick șterse resturile de gălbenuș cu o felie de pâine și le linse pofticios înainte de a vârî îmbucătura în gură și a așeza cuminte furculița și cuțitul de-a curmezișul pe farfurie. Sorbi din ceai și aruncă o privire prin bucătăria curată și ordonată. Tigaia lui murdară și farfuria erau singurele lucruri care tulburau armonia. De sus, îl putea auzi pe DJ-ul irlandez Terry Wogan bolborosind din radioul soției sale, Kathleen. Oftă. „Pe toți dracii, sper că mai sunt bun la golf."

Nu mai jucase de multă vreme, așa că se apucă să caute crosele prin debaraua de sub scară. Trebui să dea la o parte o pereche de cizme de cauciuc, un trepied pentru armă și o vechitură de aspirator înalt Hoover ca să ajungă la ele. Unele crose erau puțin ruginite, iar pantofii de golf aveau pete de mucegai, însă nu era ceva grav. Dacă-i punea pe un ziar pe masa din bucătărie, cu soluția de curățat și o perie alături, Kathleen s-ar fi ocupat de ei. De obicei, așa rezolva corvoada făcutului pantofilor.

Scoase din geanta de golf patru mingi și un mic suport, apoi, golindu-și cana de ceai, o așeză culcată pe podeaua holului și începu să exerseze, încercând să introducă mingea în ea. Era un dezastru, dar, aplecat și încordat asupra crosei, se simți oarecum mulțumit că-și găsise o distracție care să-i țină mintea ocupată, permițându-i să nu se mai gândească la muncă.

La etaj, Kathleen auzi mingile de golf lovind plintele și strânse din buze nemulțumită.

— George, George, ce naiba faci acolo?

Resnick lovi următoarea minge cu putere, trimițând-o direct în cană, care se sparse.

— Da! strigă el cât îl țineau bojocii.

— George!

Partea superioară a cănii pe care tocmai o distrusese purta inscripția „Cel mai bun șef”. Îi fusese oferită în secret de Alice cu prilejul Crăciunului, cu șapte ani înainte. Știuse că era de la ea când fata i-o umpluse cu ciocolata lui favorită și îi adusese un sfert de sticlă cu whisky-ul lui preferat. Ce bună era la chestia asta: îi era de ajuns să menționeze ceva în trecere, ca de exemplu, marca lui favorită de alcool, și Alice ținea minte. Rămase cu ochii la cană câteva clipe, apoi îi îndreptă spre plinta ce completa parchetul, urcând șapte centimetri pe perete, și în cele din urmă cuprinse cu privirea restul holului. Dumnezeule, ce trist putea fi! Pe ici, pe colo se mai zărea influența unei mâini de femeie, dar vopseaua și decorul general lăsau impresia de banal, de dezinteres. Resnick își adună crosa și suportul și urcă la etaj. Kathleen era încă în pat, cu ziarele de dimineață și tava de ceai lângă ea.

— O să mă apuc de văruit holul de la intrare, o informă plasând mingea pe covor și pregătindu-se pentru prima lovitură.

Kathleen nici măcar nu ridică ochii, mulțumindu-se să dea pagina ziarului și să-l ironizeze:

— Mai întâi poate te îmbraci, dragule.

— Nu chiar acum, vreau să zic. O să dureze ceva, e nevoie de o planificare minuțioasă.

— Și asta faci acum, planifici?

— Mă reapuc de golf! îi declară el mândru.

— Ți-ar face bine să iei niște aer proaspăt. Ca să nu mai spun că aș scăpa de tine din casă, adăugă ea coborând vocea.

Resnick lovi puternic mingea de golf care se izbi de plintă, zbură în cealaltă parte a camerei, lovi șifonierul și comoda, pentru a se ascunde finalmente într-unul dintre papucii soției sale.

— Din prima! exclamă ridicând victorios pumnul în aer.

Kathleen îl ignoră. Nu făcea decât să o provoace. Era de groază când se plictisea.

— Ce culoare? În ce culoare ai de gând să zugrăvești holul?

— Alb? se aventură Resnick, așteptând ca jumătatea lui să ia decizia finală.

— Culoarea piersicii ar fi mai drăguț. S-ar potrivi cu abajurul pe care l-am cumpărat. Pe deasupra, dacă ai continua treaba și în salon, ar scoate perfect în evidență perdelele.

— Atunci, culoarea piersicii să fie, îi răspunse, fără să aibă nici cea mai mică idee despre cum urma să arate holul.

Își recuperă mingea de golf și o puse la loc pe covor. Era pe punctul să lovească din nou, când o văzu că-l privea pe deasupra ochelarilor. Sprijinindu-se în crosă ca într-un baston, o întrebă care erau planurile ei pentru ziua respectivă.

Faptul că soția lui lăsă ziarul deoparte și-i zâmbi îl înduioșă, căci nu i se întâmpla prea des.

— Mă gândesc să aduc debaraua de sub scară într-o stare cât de cât suportabilă, apoi să-ți spăl tigaia, farfuria și tacâmurile. Nu mă îndoiesc că vei dori să-ți curăț pantofii de golf, după care dacă tu te apuci de zugrăvit, o să fiu la Marjorie pentru tot restul zilei.

Kathleen își puse la loc ochelarii și reveni la lectura ziarului.

Resnick își privi soția tolănită în pat. Ținea mai mult și mai onest la Alice decât la ea. Alice era bună cu el, îi tolera cu mult mai multă generozitate proastele obiceiuri și era drăguță. Resnick nu-și amintea momentul din care Kathleen încetase să mai fie drăguță. Se întrebă dacă femeia gândea același lucru despre el și, pentru o clipă, îl cuprinse rușinea că nici măcar nu observase când căsnicia lor se dusese naibii. Sentimentul nu dură prea mult. Adevărata tragedie era că nici măcar nu-i păsa. Brusc, se repezi la aparatul de radio de lângă pat și îl dădu la maximum.

„Cercetările în cazul jafului armat al unui transport de valori, petrecut în această dimineață în pasajul de sub Strand, nu par să avanseze. Poliția a admis că patru bărbați mascați au fugit cu peste un milion de lire sterline. Momentan, se caută un camion alb Leyland, folosit în atac, și un microbuz alb GLC, folosit de suspecți pentru a se face nevăzuți...”

Resnick își smulse bluza de pijama și începu să se îmbrace în grabă.

*

Harry Rawlins asculta același post la un aparat de buzunar. Știa că redactorilor le plăcea să exagereze puțin pentru a impresiona publicul și se îndoia că fusese furat peste un milion de lire sterline – mai curând, între șase și șapte sute de mii, în estimarea lui. Oricare ar fi fost suma, îl enerva la culme că nu știa unde sunt banii. Într-un acces de furie, trase o palmă aparatului de radio, care zbură de pe masă și se izbi de un perete.

Trudie, care îi curăța fața lui Eddie cu tampoane de vată și dezinfectant la masa din bucătărie, sări în sus speriată. Arsurile de la cafea se transformaseră în bășici dureroase, iar zgârieturile de pe urechi și de pe pleoape, lăsate de manichiura perfectă a lui Shirley, prinseseră o culoare de

un roșu intens. Eddie se strâmba de durere sub mâna blândă a femeii, însă nu-l pierdea nici o clipă din ochi pe Harry.

Acesta din urmă era într-o dispoziție schimbătoare. Își aprinse o țigară, trase un fum lung și-i dădu drumul încet pe nas în timp ce-și privea vărul.

— A sărit pe mine ca o pisică sălbatică. N-am văzut în viața mea așa ceva, îți jur pe ce-am mai sfânt! Nici nu știu cine naiba era.

Din descrierea pe care i-o făcuse, Harry știa exact cine era fata, dar nu simți nevoia să-l informeze. Aruncă o privire la ceasul ieftin pe care-l purta la mână, apoi îl scrută pe Eddie.

— Mutra ta arată groaznic, probabil că te doare ca naiba.

— Doare, așa este, dar îți promit c-o să-i fac felul curvuliței ăleia dacă pun laba pe ea.

Trudie se uită spre Harry. Discuțiile despre violență o deranjau, mai ales când era vorba de pedepsirea unor femei. Exact în acel moment se auzi plânsetul copilului din dormitor. Pe punctul să-și iasă din fire, Harry îi făcu semn din cap să se ducă să vadă de plod, dar tânăra femeie continuă să se ocupe de fața lui Eddie. Fu nevoit să se ridice, să dea cu șutul unui scaun și să se îndrepte amenințător spre ea ca s-o facă să plece. Trudie se strecură în dormitor și închise ușa fără nici un cuvânt.

— Ești sigură că lepădătura nu știa unde-s banii?

— Sunt aproape sigur, Harry, răspunse Eddie înghițind cu greutate. Abia ajunseseră când a venit patrula și a săltat-o pe Dolly. Țipa la ei, și niciunul nu căra ceva care să semene a saci de bani. Dacă-mi amintesc bine, nimeni nu căra nimic.

Harry se îndreptă către fereastră, prinse țigara între degetul mare și arătător și cu un bobârnac o trimise către chiuvetă, dar rată și chiștocul aterizează pe podea. Își sprijini capul de geamul rece, cu pumnii strânși. Simțea o frustrare teribilă. Era învățat să fie stăpân pe situație, să exercite un control deplin. Jaful armat era o afacere pentru bărbați, iar faptul că, după toate aparențele, Dolly reușise să ducă operațiunea la capăt îl scotea din sărite. Tot ce voia era să pună mâna pe bani și să dispară. Nu erau banii ei, ci ai lui. Planurile lui, registrele lui, mintea lui... iar ea îi luase totul. Un rânjet i se lăți pe chip. Nu se putea abține să nu-i admire curajul. Știa că acum femeia rula pe adrenalină pură și spera, în sinea lui, că va fi capabilă să se controleze. Cu capul încă lipit de geam, dădu drumul unui hohot de râs. „Amărâta de Shirley Miller", își spuse. Era logic, așadar, ca și Linda Pirelli să fie implicată. De necrezut.

— Femei... ce poți să faci? Nu-i așa, Eddie?

Interpelatul habar nu avea la ce se referea șeful lui, așa că, prudent, alese să râdă pe înfundate.

Harry se întoarse către el și se așeză pe pervazul ferestrei.

— Gaborii percheziționaseră deja casa, probabil. Dacă țipa la ei, înseamnă că nu găsiseră cașcavalul, că reușise să-l ascundă pe undeva. Chiar dacă n-a reușit, a aflat între timp de la blonda care te-a opărit că cineva umblă după bani... chiar ai dat-o în bară, Eddie.

Brusc, se apropie de el și-l pocni cu pumnul în nas, făcându-l să cadă de pe scaun. Bărbatul mai tânăr își acoperi capul cu mâinile, așteptând o ploaie de lovituri, însă aceasta nu veni, Harry mulțumindu-se să-l privească de sus, amenințător. Eddie oftă ușurat când agresorul lui reveni la fereastră. Nasul îi pulsa dureros, și când se șterse cu mâneca observă urme de sânge.

— Cheamă-l pe Bill și supravegheați-o pe Dolly. Vreau să n-o scăpați din ochi douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Să așteptăm până iese și apoi să scotocim prin casă?

— Asta ți-am spus eu? M-ai auzit spunând cumva „scotocește prin casă", Eddie? O supraveghezi, o urmărești. Până acum s-a ținut de planul meu, așa că știu ce-o să facă în continuare. În registre apar unele contacte pe care le-ar putea folosi. N-o va face decât dacă se va simți în siguranță, pentru că va fi obligată să scoată banii la aer. Aici intervenim noi. Dar, dacă nu se mișcă rapid, o să-i fac chiar eu o vizită, încheie el cu o lucire primejdioasă în ochi.

— Dar te crede mort, Harry!

— Atunci va fi o surpriză plăcută, nu? Acum gata, treci la treabă. Hai, afară!

Eddie se îndreptă ezitant către ușă, temându-se de un nou atac din partea vărului său.

— Nu vreau să-i fac rău, Harry, nu lui Dolly. N-aș fi capabil. Deja mi se rupe sufletul pentru bietul câine...

— Ce-i cu câinele?

Eddie îngheță, dorindu-și să nu fi deschis gura.

— Când blonda s-a repezit la mine, m-am dezechilibrat și... nu știu, am impresia că am călcat pe el. Mă mușca și, în același timp, blonda mă zgâria pe față. Am pocnit-o și am dat instinctiv cu piciorul... la un moment dat lătra, apoi, dintr-odată, a tăcut.

Ura de pe chipul lui Harry îl făcu să iasă în goană din încăpere. Încercă s-o zbughească în jos pe scări, dar, rapid ca un uliu, vărul lui îl înhăță de ceafă, îl întoarse și-l izbi de zidul din spate.

— Îmi vine să te omor, vierme nenorocit! Nu ești în stare să-l omori pe Boxer Davis, dar ai reușit să omori un

pudel. La altceva nu ești bun, Eddie. Amintește-ți însă un lucru: tu ești cel care l-a condus pe Boxer pe aleea aceea din Soho, tu l-ai aruncat în fața mașinii lui Bill. Dacă Dolly o ia razna din cauza câinelui și lucrurile iau o întorsătură nasoală, tu vei plăti pentru uciderea lui Boxer.

Eddie era îngrozit. De ce naiba acorda șeful lui atâta importanță unui amărât de pudel?

— Nu era decât un câine... îndrăzni să îngaime.

Harry îi dădu un pumn puternic în plex.

— Dolly e în doliu acum din cauza ta, iar oamenii care suferă fac greșeli. Cheamă-l pe Bill, urmărește-o pe nevastă-mea, nimic altceva!

Cu o ultimă privire de un dispreț fără margini, îi făcu vânt afară, apoi, cu mâinile la tâmple, începu să se învârtă prin salon, pradă unui vârtej de emoții contradictorii. O ura pe Dolly pentru că reușise în locul lui. Ar fi vrut să-i ia totul și să-i arate el cine era șeful – dar, Dumnezeule, dacă Wolf era mort cu adevărat? Ideea de a-i trage prețul de sub picioare când era îmbătată de energia victoriei nu-l deranja deloc. Era puternică, avea să-și revină. Dar să-i transforme victoria în înfrângere când femeia tocmai își pierduse singurul copil, ei bine... n-ar fi putut suporta vinovăția morală; acesta era motivul pentru care voia să-l ucidă pe Eddie.

Harry știuse dinainte de atacul avortat că avea s-o părăsească, de aceea îi și dăduse cu atâta ușurință lui Jimmy Nunn ceasul primit cadou de la ea. Planul lui era să plece în Spania cu Trudie și cu copilul și să înceapă o nouă viață, dar pentru a-l pune în aplicare avea nevoie de bani, de mulți bani. Când ieșise din infernul pasajului de sub Strand în acea zi fatidică fusese complet pierdut. Salvarea lui miraculoasă venise de la suferința lui Dolly după

pierderea lui și din puterea femeii de a duce la bun sfârșit jaful *lui.* Acum nu trebuia decât să-și recupereze banii.

— De ce l-ai pocnit? îl întrebă Trudie din pragul ușii. Cum Harry, ignorând-o, intră în dormitor, se luă după el. N-ar trebui să-l bruschezi așa de tare. Dacă se întoarce împotriva ta și-i spune totul lui Dolly, ce crezi c-o să facă ea?

Fără s-o bage în seamă, începu să-și descheie nasturii cămășii.

— Îți spun eu ce-o să facă, insistă femeia. O să dispară cu toți banii și n-o s-o mai vezi niciodată.

Harry își scoase cămașa, o aruncă într-un colț și se tolăni în pat cu un rânjet ca o invitație senzuală pe chip. Nu mai avea chef de discuții.

— Promite-mi că n-o să faci nici o prostie, se milogi Trudie distrasă de trupul lui cu mușchi bine conturați.

Exercita asupra ei o atracție extraordinară, avusese acest efect încă de când îl văzuse prima dată.

Se cunoscuseră cu un an înainte ca soțul ei, Jimmy Nunn, să înceapă să lucreze pentru Harry. Ieșise cu prietena ei Shirley Miller și se opriseră la clubul fraților Fisher ca să-și încerce norocul la ruletă. Harry era deja acolo, iar Shirley, care-l mai întâlnise de câteva ori, le făcuse prezentările. Simțind un fior de atracție instinctivă, începuse să flirteze cu el. Prietena ei o avertizase că avea de-a face cu un bărbat căsătorit și cu care, în general, nu e bine să te joci. Ei nu-i păsase câtuși de puțin. Îl dorea, și nimic în lume n-ar fi putut-o descuraja.

Bărbatul se așezase la masa de blackjack, iar Trudie se postase lângă el, atingându-l ca din întâmplare cu coapsa. El o privise și îi zâmbise seducător, efectul fiind cel scontat. Mâna lui coborâse sub masă, și un deget cercetător o gâdilase ușor între picioare. O descărcare electrică delicios

de dureroasă îi străbătuse întregul corp. Când el își trăsese mâna, i-o apucase și i-o apăsase înapoi. Îi plăcuse atât de tare, încât s-ar fi lăsat posedată chiar acolo, pe postavul verde al mesei de joc.

După această întâlnire fortuită urmaseră zile și nopți de sex ilicit și fierbinte, mai ales prin hoteluri ieftine, pe banchetele din spate ale unor mașini, prin păduri, oriunde nu riscau să fie descoperiți. Întotdeauna se înmuia ca plastilina în mâinile lui.

Își aminti de chipul lui în acea după-amiază când îi spusese că rămăsese gravidă cu el. În primul moment, se îndoise de ea și o întrebase dacă nu cumva era copilul lui Jimmy. Îl asigurase că nu, pentru că nu se mai culcase cu soțul ei de peste o lună. Harry o îmbrățișase și o sărutase tandru, apoi își odihnise capul pe burta ei. Trudie nu-i putuse vedea fața, dar știuse că bărbatul plângea.

După nașterea copilului, Harry așteptase lângă spital plecarea lui Jimmy, apoi se strecurase la maternitate. Era suspect de tăcut, ca și cum ceva din interior l-ar fi intimidat, însă în ochi i se citea adorația – copilul pe care Dolly nu i-l putuse oferi niciodată. Luase nou-născutul în brațe și îl sărutase pe capul chel. Apoi, fără nici un avertisment, chipul i se schimonosise într-o expresie de neîncredere.

— Ce-a căutat Jimmy aici dacă nu este copilul lui?

— L-am mințit, îi explicase Trudie. I-am spus că sarcina era mai veche. Îți jur, Harry, pe lumina ochilor mei, este copilul tău!

Bărbatul se mai calmase, dar tot o sfredelise cu o privire sumbră în timp ce mângâia capul pruncului.

— Te cred, dar, dacă aflu vreodată că m-ai mințit, o s-o regreți amarnic.

Trudie își reveni din reverie abia când Harry o trase în pat și începu s-o mângâie pe sub cămașa de noapte. O trase deasupra lui, iar ea își scoase peste cap veșmântul subțire, rămânând goală. Când voia sex, chipul bărbatului se transforma cu totul, iar ochii i se îmblânzeau. Aproape că nu-i venea să creadă că era același om care, cu doar două minute mai devreme, o băgase în sperieți și-l bătuse cu sânge rece pe Eddie. Harry se ridică și începu să o sărute pe gât și pe sâni. Ea îi prinse mijlocul cu picioarele și îl strânse tare, în timp ce trupul începea să-i vibreze și s-o furnice. Niciunul dintre bărbații cu care se culcase înainte nu se compara cu el. O așeză ușor pe spate și începu să-i sărute fiecare centimetru de pe corp. În trei săptămâni de când stăteau ascunși împreună, după „decesul" lui, nu se săturaseră unul de celălalt. Era suficient s-o atingă ușor, că voia să-l simtă imediat în ea. Harry făcea dragoste în tăcere, fără o vorbă. Nici nu avea nevoie, însă, din când în când, Trudie și-ar fi dorit să-l audă spunându-i că o iubea.

• 33 •

Ajunsă la mănăstire, Dolly se activă rapid în sala de clasă goală. Copiii trebuiau să se întoarcă de la masă din clipă în clipă. Fu fericită să constate că dulapurile înalte cât camera, viu colorate, pe care le adusese ca donație fuseseră instalate și erau folosite. Toate, cu excepția celor de mai sus, prea înalte pentru ca cei mici să-și depoziteze hainele și echipamentele sportive. Acolo urmau să stea banii rezultați din jaf până când va fi pregătită să-i recupereze. Nu-și putea închipui un paznic mai bun decât maica stareță.

Pe drum fusese nevoită să facă o escală. Își asumase un risc, însă era unul absolut necesar. Trebuia să numere banii și să-i împartă în patru saci identici. Reținuse o cantitate mică, egală, din teancul fiecăreia, căci aveau nevoie de bani să supraviețuiască în următoarele săptămâni.

Sudoarea îi intra în ochi și o ustura pe când ridica cei patru saci în dulapurile superioare. Fiecare dulap era dotat cu o cheie. Una pentru ea și câte una pentru Bella, pentru Linda și pentru Shirley. Odată dulapurile încuiate și cheile în siguranță în buzunar, lipi peste uși o serie de postere mari de-ale casei de copii. Nimeni n-ar fi bănuit că acolo sus mai era un rând de dulapuri.

Auzi soneria ce marca sfârșitul pauzei de masă când mai avea un singur afiș de lipit. Dădu repede cu pensula înmuiată într-o găletușă de lipici și fixă la locul lui un poster cu „Little Miss Muffet”.

— Bună ziua, doamnă Rawlins! Încă n-ați plecat în vacanță? auzi vocea surorii Teresa, care părea sincer surprinsă.

— Îmi iau zborul într-o zi sau două, ciripi ea. M-am gândit că ar fi drăguț să decorez dulăpioarele cu posterele

cântecelor pentru copii înainte să plec... Observând geanta de voiaj cu banii de cheltuială deschisă larg pe pardoseală, exclamă fără să vrea: Ah, Dumnezeule!

— Vă pot ajuta cu ceva?

Dolly strânse repede geanta și trase fermoarul.

— Mai am un ultim afiș de lipit și plec.

Sora Teresa o ajută să termine, apoi se dădură amândouă un pas înapoi ca să-i admire opera de lucru manual.

— Sunt superbe, doamnă Rawlins. Sunteți atât de drăguță. Le vor fi de mare ajutor copiilor să învețe versurile cântecelelor.

„Perfect", își spuse Dolly. De jos nu se vedea nici măcar o gaură de cheie sau vreo îmbinare între corpuri. Era ca și cum acolo n-ar fi existat dulapuri.

Clasa se umplu de copii zgomotoși. Unul dintre ei, o fetiță deosebit de drăgălașă pe nume Isabelle, se agăță de piciorul lui Dolly, așa cum făcea întotdeauna. Nu vorbea prea mult, însă dragostea necondiționată pe care i-o demonstra de fiecare dată îi amintea puțin de cățelul Wolf. Avea să-i fie dor de copii și de generozitatea ce nu aștepta reciprocitate a măicuțelor...

Petrecu după-amiaza exersând alfabetul cu Isabelle și cu ceilalți copii. Își dădu seama că se implica total în această ultimă lecție. Lucrase cu mare plăcere la mănăstire, unde totul era atât de pur, de simplu, de agreabil. Copiii nu voiau altceva de la ea decât timpul, un lucru pe care ea era gata să-l ofere cu generozitate. Cu siguranță avea să-i fie dor de această viață simplă.

La ora patru și jumătate părăsi mănăstirea și se îndreptă direct către cea mai apropiată agenție de voiaj, unde rezervă un loc la clasa întâi la zborul spre Rio de a doua zi dimineață. Apoi se sui la volan și alese la

întâmplare o altă agenție de voiaj, unde se prezentă drept Shirley Miller și rezervă un bilet la clasa economică, pe același zbor.

*

Resnick se foise prin casă toată ziua, incapabil să-și găsească locul, fumând țigară de la țigară, în așteptarea unui telefon de la comisarul-șef Saunders. Scrumiera din salon era plină ochi, dar el se încăpățână să mai înfigă un chiștoc printre celelalte mucuri, imediat aprinzându-și altă țigară. Se uită la ceas. Era șase seara și putea simți deja mirosul apetisant al ficățeilor cu bacon pe care soția lui îi pregătea pentru cină. Când telefonul începu să sune se repezi să răspundă, dar era Margaret, partenera de bridge a lui Kathleen.

— Scuză-mă, dar nu e acasă. Va trebui să închid repede, fiindcă aștept un telefon foarte important și urgent.

Kathleen apăru în spatele lui și-i luă receptorul din mână cu o privire acuzatoare.

— Măcar nu vorbi prea mult.

— Du-te și găsește-ți ceva de lucru, George. Uite, supraveghează tigaia cât vorbim noi la telefon.

Cinci minute mai târziu femeia își făcu apariția în bucătărie, unde George pescuia bucăți de bacon rumenite și le tăvălea prin sosul de la ficăței înainte de a le înfuleca în picioare. Îi dădu peste mână și își strânse buzele într-o mustrare fără echivoc.

— Nu mai fura. Și nu-i frumos să-mi minți prietenele doar fiindcă tu aștepți un apel imaginar. Văzu că vorbele ei îl întristau, dar era adepta adevărului spus fără ocolișuri. Ești la *pensie,* omule. Du-te și joacă golf sau zugrăvește holul, așa cum mi-ai promis.

Resnick făcu o față de copoi abandonat de stăpân.

— Ah, cât de căpos ești! Haide, sună la secție, dacă nu poți trăi fără ei.

— Este cazul meu. O să mă caute.

— *NU* este cazul tău, George. Nu mai este.

Kathleen aruncă apa în care fierseseră cartofii și scoase o presă pentru piure. Resnick i-o smulse și începu să-și descarce nervii pe bieții tuberculi, zdrobindu-i temeinic. Femeia rămase pe loc, privindu-l în tăcere. Nu-i plăcuse niciodată meseria soțului ei. Nu era genul care să lase toate problemele profesionale în urmă din clipa în care intra pe ușă. Din contră, aducea totul cu el într-un ghemotoc înnodat în stomac, ceea ce făcea dificilă viața alături de el, uneori. Dar, își spuse, George pensionat din poliție era mai rău decât George care lucra la poliție. Nu-i plăcea deloc să-l vadă atât de nervos, însă nu mai avea răbdare să-l calmeze.

— Le-am spus! Le-am spus că toate aceste jafuri armate sunt legate între ele, strigă la ea în timp ce bătea și mai amarnic cartofii. Toate au un singur creier în spate, pe ticălosul de Harry Rawlins! I-am avertizat să nu-l subestimeze pe acest nenorocit. Nu bine să-l subestimezi pe Harry Rawlins.

— Harry Rawlins! Harry Rawlins! strigă la rândul ei Kathleen. Altceva nu aud de ani de zile. Toate eșecurile și necazurile din cariera ta sunt vina împuțitului de Harry Rawlins! Te-ai întrebat vreodată dacă responsabilul nu ești chiar tu, George?! Nu! E mai simplu să dai vina pe morți.

Resnick aruncă presa în chiuvetă, răspândind pastă de cartofi prin toată bucătăria. Ieși valvârtej pe hol și își puse pălăria și pardesiul.

— Trebuie să te oprești, George! o auzi pe Kathleen în spatele lui. N-o să stau lângă tine ca să te văd cum te duci la groapă înainte de vreme, auzi? N-am de gând să te aștept!

— Atunci, pleacă! îi răspunse el urlând înainte de a ieși trântind ușa.

*

Resnick se sui la volanul Fordului Granada lovit pe toate părțile și o luă spre casa familiei Rawlins. Nu știa ce avea de gând să facă acolo, mașina parcă îl purta singură. În sinea lui, era conștient că nimeni de la birou n-avea să-l caute. De ce ar fi făcut-o? Intrase în categoria foștilor, ideile lui nu mai erau luate în seamă de ani de zile. Speră că la Scotland Yard scandalul făcea ravagii și că Saunders avea să fie sancționat, gând care-i produse o anumită satisfacție.

Dintr-odată, îi trecu prin cap că fostul lui șef și ceilalți îl scoseseră din joc ca să culeagă ei gloria rezolvării cazului. Cu cât se gândea mai mult, cu atât ipoteza i se părea mai plauzibilă. Îi puseseră deliberat nenumărate piedici pentru că voiau să scape de el! Ei bine, avea să le arate salutul cu un singur deget în sus. Avea să-și soluționeze singur cazul!

— Dulăul ăsta bătrân încă mai are viață în el. Eu îl voi aresta pe Harry Rawlins. Harry Rawlins este *al meu,* își promise cu glas tare.

• 34 •

Eddie ajustă oglinda laterală a mașinii lui Jimmy Nunn. Bill Grant sforăia tolănit pe spate, pe locul pasagerului. Văzu în oglindă o mașină care se parcă la nu mai mult de cincizeci de metri de a lor. Șoferul ieși, își aprinse o țigară și începu să se apropie încet de ei, pe cealaltă parte a străzii. Sesizându-i intențiile, Eddie se impacientă și începu să-l zgâlțâie pe Bill.

— Un tip, în spatele nostru, se holbează la casa lui Harry. Nu pot să-i văd fața încă...

— Nu te uita înspre el. Aranjează oglinda laterală ca să-l pot vedea când trece prin lumina felinarului. Mai repede. La naiba! șuieră Bill când chipul omului deveni vizibil pentru o secundă. E nenorocitul de Resnick! El m-a legat ultima dată. Și întotdeauna a avut un dinte contra lui Harry.

— Să demarez?

— Nu. Lasă-te în jos, să nu-ți vadă mecla.

*

Resnick văzuse mâna care îndreptase oglinda, dar nu recunoștea mașina. Când trecu pe lângă ea, profită pentru a se opri să-și examineze talpa pantofului, ca și cum ar fi călcat într-un excrement de câine, însă nu reuși să zărească decât o jumătate de chip care i se părea cunoscut de undeva. Spre norocul lui, șoferul nu se putu abține și-i aruncă o privire scurtă, suficient cât să-l identifice pe Eddie Rawlins. Reținu numărul de înmatriculare și-și văzu de drum, depășind casa vizată. În dormitorul din față se vedea lumina aprinsă, dar restul era în beznă.

După ce ocoli parcela de case se întoarse la mașina lui, pe strada unde erau parcați cei doi, și notă numărul

mașinii.

— Ce pui la cale Eddie? Și pentru cine lucrezi, cineva cunoscut? se întrebă în șoaptă. Înfipse o țigară între buzele rânjite și o aprinse.

*

— Ar trebui s-o întindem, dacă se întoarce cu o armată de gabori? propuse Eddie după ce Resnick trecu de ei.

— Ce pot să ne facă? Să ne aresteze pentru că stăm în mașină? Mă duc să vorbesc cu Harry. Numai el știe ce avem de făcut. Încearcă să nu adormi până mă întorc, spuse Bill coborând din mașină și întinzându-se de-i trosniră toate oasele.

— Ia un taxi, altfel o să ajungi la sfântu-așteaptă.

— Mersul pe jos, în linie dreaptă, e un lux de care am fost obligat să mă lipsesc ani de zile, amice. Nu-ți fă griji, o să împrumut mașina lui Trudie la întoarcere.

Eddie nu se simțea bine singur; pe de altă parte, se gândi că era mai în siguranță așa decât alături de omul care-l făcuse terci pe Boxer Davis fără să clipească.

*

După vizita la agenția de turism, Dolly se opri să-și cumpere ceva de mâncare. Se întuneca și era frântă de oboseală, așa că nu-l remarcă pe Eddie stând la pândă în mașina lui Jimmy Nunn. Acasă, ieși împreună cu Shirley în grădina din spate, unde se zărea o movilă de pământ decorată cu o cruce din bambus și o floare.

— N-am știut dacă-i plăceau florile sau nu... spuse tânăra, neștiind ce să facă.

— Îi plăcea să facă pipi pe ele, mai ales pe trandafirii vecinilor, îi răspunse Dolly cu un zâmbet slab.

— Vrei să mă duc să fur câteva fire?

Dolly se uită lung la ea. Tocmai spusese o prostie, dar pentru asta îi devenise simpatică.

— Nu, draga mea, e bine așa. Îți mulțumesc că ai avut grijă de el, eu n-aș fi fost în stare.

— N-ai pentru ce. Crezi că aș putea face o baie? Miros urât și sunt cam murdară după atâta săpat.

Pe la ora nouă seara, ambele se simțeau răpuse de oboseală. După baie, Shirley își puse un halat împrumutat și se apropie de fereastră să verifice strada printr-o crăpătură mică între perdele.

— Ai încuiat peste tot? o întrebă Dolly ieșind din baie.

— Da, am blocat toate ușile și ferestrele. Și ți-am pregătit un pahar de lapte cald. Arătă spre noptieră. Dolly ridică paharul, scoase o pastilă dintr-un sertar și o înghiți.

— Vrei una? Te ajută să dormi.

— Da... Shirley se apropie, cu ochii încă fixați asupra geamului. Este a treia oară când mă uit pe fereastră de când te-ai întors și, de fiecare dată, am văzut același BMW parcat cu doi bărbați înăuntru, dar acum este unul singur. E prea departe ca să le disting chipurile cum trebuie. Crezi că e poliția, sau...

— E poliția, o asigură stăpâna casei. Bărbatul care a fost mai devreme nu se mai întoarce, draga mea, nu cât sunt ăștia aici. Acum, hai să ne culcăm. Ia pastila și dă totul uitării până mâine.

Nu voise s-o sperie pe Shirley, dar, deși nu putea vedea chipul șoferului, știa că nu era aceeași mașină banalizată din care pândeau de obicei copoii.

Shirley se așeză pe marginea patului și înghiți somniferul cu restul de lapte din pahar. Observă o fotografie cu Dolly și Harry pe noptieră. Păreau atât de fericiți și de îndrăgostiți unul de celălalt, un cuplu perfect:

ea îmbrăcată într-o rochie de firmă, iar el într-un costum făcut pe comandă, foarte scump. Vremuri mai bune.

— Te-ai descurcat bine astăzi, îi spuse Dolly zâmbind. Ai fost puternică și curajoasă. Sunt foarte mândră de tine. Acum, treci în pat și dormi.

Tânăra ridică paharul în mână întrebând-o din ochi dacă mai voia. Femeia mai în vârstă refuză din cap. Privind-o mai atent, se gândi că ultima zi parcă o îmbătrânise cu secole întregi, atât arăta de obosită, îi atinse mâna ușor și-i spuse „Somn ușor”, la care Dolly o strânse brusc de degete și îi dădu drumul după o secundă.

Shirley se duse în camera de oaspeți și așeză paharul de lapte pe noptieră. Încăperea era mai mare decât sufrageria ei de acasă și decorată cu gust, cu poze din concediile cuplului, de la petreceri sau cu feluriți prieteni. Când termină laptele începu să se plimbe prin cameră admirând imaginile. „Ce viață a mai dus și Dolly...” își spuse. Brusc, se opri în fața unei fotografii de pe comodă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, o luă și se repezi în camera de alături, unde începu să-și zgâlțâie disperată prietena mai vârstnică.

— Trezește-te!

Dolly își reveni încet și, când văzu chipul speriat al fetei, orice urmă de somn îi dispăru ca prin minune.

— Cine este tipul din mijloc, cu brațele peste umerii tăi și ai lui Harry? Cine este?

Mâinile îi tremurau.

— Este Eddie, Eddie Rawlins, vărul lui Harry. De ce? o întrebă frecându-se la ochi.

— El era! El a dat buzna în casă, m-a atacat și l-a ucis pe Wolf!

— Ești sigură?

— Nu te mint, Dolly. Jur că el este! *Știu* că el a făcut-o. În primul moment, Wolf a reacționat ca și cum l-ar fi recunoscut – firește că-l cunoștea. Dacă el este cel din mașina de afară? Dacă se întoarce?

— Nu, nu va mai intra aici, mai ales după ce i-ai făcut, o liniști Dolly apucându-i mâna. Banii sunt în deplină siguranță. Noi suntem în siguranță. Afară nu este decât poliția. Crede-mă, Shirl. Ai încredere în mine, nu-i așa?

Acceptă dând din cap. Și-ar fi lăsat și viața în mâinile lui Dolly, care o conduse înapoi în camera de oaspeți și o îndemnă să se culce.

— Voi avea grijă de tine, draga mea. De tine, de Linda și de Bella. Nu-ți mai face atâtea gânduri rele, te rog. Știu că este ceva cu totul nou pentru voi, dar eu am trăit ani de zile într-o astfel de tensiune, deci crede-mă că știu ce spun când îți garantez că totul va fi bine.

Stinse veioza și rămase lângă patul tinerei până fu sigură că adormise, apoi reveni în propriul dormitor și luă fotografia. Se duse la fereastră, înlătură puțin perdeaua și se uită mai atent la mașina parcată vizavi. Era prea întuneric ca să vadă cine se afla înăuntru, așa că se înarmă cu răbdare. Până la urmă, o altă mașină veni din sens opus, și la lumina farurilor acesteia putu distinge chipul omului de la volan. Se simți străpunsă de o lamă ascuțită în stomac. „Ah, Eddie, prostule, prostule!” Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce mintea ei croia diferite scenarii. Omul nu era în stare să facă ceva de capul lui, cu atât mai puțin să intre în casa ei, s-o atace pe Shirley și să-l omoare pe Wolf din întâmplare. „Cine te controlează, biată marionetă?” Se temea că știa deja răspunsul.

Bricheta de aur masiv din sufrageria lui Jimmy Nunn.

Uciderea brutală a lui Boxer Davis.

Bill Grant, bărbatul cu care făcuse cunoștință la depozit.

Eddie Rawlins, care făcea ce i se ordonase, mai întâi în casa ei și acum, în exterior.

Se lăsă să cadă pe marginea patului și-și luă capul confuz și obosit în mâini.

— Era doar un zvon, spuse, încercând să se convingă singură. Era zvonul inventat *de mine.* Nu era adevărat. Niciodată nu a fost adevărat! Nu, nu, ți-am văzut ceasul pe care nu-l scoteai niciodată de la mână!

Oricât ar fi fost de aberant, de dureros și de groaznic, nu putea alunga gândul că el trăia.

Îi pierise tot somnul. Cu ochii larg deschiși și inima parcă încercând să-i fugă din piept, strigă în gura mare:

— Ți-am văzut ceasul! *Ți-am văzut ceasul!*

• 35 •

Kathleen Resnick îl auzea mișcându-se la parter. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră: aproape miezul nopții. Probabil că se învârtea beat prin salon, cu țigara într-o mână și sticla de whisky în cealaltă. Ultima dată îi făcuse spectacolul acesta când știrea suspendării din poliție ajunsese pe prima pagină a ziarelor. Atunci, băuse până își pierduse cunoștința și adormise cu țigara în mână, riscând să dea foc casei.

Își trase pe umeri halatul și coborî să-i spună ce părere avea despre comportamentul lui. În camera din față puteai tăia fumul de țigară cu cuțitul. Kathleen era pe punctul să deschidă gura, dar bărbatul o opri cu mâna ridicată. Vorbea la telefon, cu receptorul strâns între umăr și ureche. În mâini avea un carnețel și un pix. Nu era beat, chiar din contră, părea plin de energie.

— Da, aici este comisarul-șef Saunders, de la Scotland Yard. Am observat o mașină suspectă și vreau să aflu identitatea proprietarului, după numărul pe care tocmai vi l-am dat. E foarte urgent.

Ce naiba se întâmpla? Femeia traversă sufrageria cenușie de fum și se postă lângă el, cu brațele încrucișate pe piept. Orice ar fi făcut, era limpede că nu făcea ce trebuie.

— Scuze, cum? James și mai cum? Nunn... adresa? Resnick mâzgăli informațiile pe carnețel. Vă mulțumesc, domnule ofițer. Am reținut și apreciez sprijinul dumneavoastră.

Puse receptorul în furcă și deschise agenda de lângă telefon.

— De ce te prezinți drept Saunders? vru Kathleen să știe.

Fostul polițist răsfoi rapid agenda.

— Trebuia să aflu o adresă după o plăcuță de înmatriculare, așa că am sunat la secția de cartier. Nu le puteam spune cine sunt, nu? Unde e numărul de acasă al lui Alice? Aveam impresia că l-am notat în agendă.

— Doar nu vrei s-o scoli pe biata femeie la ora asta din noapte?! exclamă ea sufocată de indignare.

Chipul lui George era încordat și crud.

— Ba exact asta intenționez! Alice este singura persoană cu care *pot* vorbi la această oră târzie din noapte. Așa că du-ți privirile astea revoltate înapoi în dormitor și lasă-mă să-mi fac meseria.

Găsi numărul pe care îl căuta și începu să formeze.

— Nu mai ai o meserie! pufni Kathleen pornind înapoi pe scări.

Resnick stătea încordat cu receptorul la ureche. Se uită la ceas. Poate că nevasta lui avea dreptate... dar nu putea să aștepte, era prea important.

— Alice?

— Ce s-a întâmplat?

Vocea fetei nu era furioasă, ci mai mult îngrijorată că omul la care ținea ar fi putut avea necazuri.

— Nimic grav. Ascultă-mă, draga mea, am nevoie să-mi faci un mare serviciu mâine, dis-de-dimineață.

Alice se așeză la măsuța de toaletă cu pixul și carnetul într-o mână și telefonul în cealaltă. În timp ce nota indicațiile fostului ei șef, ochii îi zburară o clipă spre imaginea din oglindă. Dumnezeule, cât de tare semăna cu mama ei! Avea pe față o cremă albă, groasă, și purta o cămașă de noapte ce i-ar fi speriat chiar și pe cei mai

curajoși bărbați. Îi mulțumi Domnului în gând că Resnick sunase și nu-i dăduse prin cap să-i facă o vizită.

— Nu trebuie să fii prinsă, Alice, ai înțeles? Ești singura persoană pe care mă pot baza. Poți să mă ajuți?

— Sigur că vă pot ajuta, domnule, răspunse Alice, ochi în ochi cu teribila ei reflexie din oglindă.

• 36 •

Trudie îi dăduse drumul lui Bill înăuntru și amândoi se puseră pe așteptat. Bărbatul strâmbă din nas. Micul apartament puțea a pipi de copil. Harry ieși din dormitor cu un prosop în jurul coapselor.

— M-am gândit să te pun la curent, începu Bill rânjind amuzat la gândul că poate îi întrerupsese dintr-o partidă de sex. Dolly este încă în casă. S-a întors la lăsarea întunericului și n-a mai ieșit. L-am sunat pe Ray Bubosul, dar n-a auzit nimic despre vreo încercare de plasare a cașcavalului. Mai încerc.

Șeful lui își duse degetul la buze și-i făcu semn să-l urmeze în bucătărie. Intrară, închiseră ușa în urma lor, iar Harry puse în funcțiune fierbătorul și începu să recapituleze.

— Când s-a întors acasă, după tura pe la poliție, blonda i-a povestit despre vizita lui Eddie... să sperăm că l-a descris ca pe „un tip oarecare”, iar nu drept tâmpitul meu de văr. Nu cred că cei doi s-au mai întâlnit vreodată, așa că pe partea asta putem presupune că stăm bine. Dar, după aceea, zici că Dolly a plecat cu mașina? Bill confirmă din cap. Înseamnă că a ascuns banii, nu-i așa? Întrebarea este unde i-a pus.

Bill se foi nervos. Toată tărășenia începea să-l plictisească. Nu înțelegea de ce Harry nu-i făcea babei o vizită ca s-o scuture puțin și să scoată de la ea unde erau banii.

— A trecut pe acolo și polițaiul ăla, Resnick. S-a holbat puțin la casă. Era singur.

— Nu-ți bate capul cu el. E un idiot bun să investigheze furturi de la raionul de dulciuri, râse Harry umplând două căni cu ceai. Dacă nu avem nici o mișcare până la șase dimineața, treceți să mă luați și dăm buzna peste ele. Eu mă ocup de Dolly, tu și cu Eddie vă puteți distra cu blonda. Vărul meu vrea să-și regleze conturile cu ea după ce i-a făcut la față.

— Vrei să știi părerea mea? întrebă Bill sorbind din ceai. Ar fi trebuit să intrăm în casă mai devreme și să luăm ce găseam. Am frecat menta și cucoana a avut timp să ascundă bișt arii, iar acum...

Harry nu-l aștept ă să-și termine ideea. Își strânse prosopul în jurul mijlocului, se repezi de cealaltă parte a bucătăriei, îl apucă pe Bill de revere și-l trânti de perete. Știa deja care era părerea din capul înfierbântat al individului.

— Eu iau deciziile, ai înțeles? Iar tu, tu faci exact ce-ți spun eu!

Bill rămase lipit de perete, cu cana de ceai îndepărtată ca să n-o verse, evitându-i privirea. Nu-i era frică de Harry, căci erau la fel de bine făcuți, dacă s-ar fi ajuns la pumni, dar îi respecta statutul de șef. El era cel cu banii și cu creierul, cu reputația și cu puterea asupra celorlalți. Bill nu avea nimic din toate acestea, așa că trebui să-și țină gura. Nu-i plăcea să iasă în evidență, însă cei care lucraseră cu el știau că executa comenzile rapid și în liniște. De aceea nu ducea niciodată lipsă de clienți. În plus, nu turnase și n-ar fi turnat niciodată un partener de afaceri. Aranjase câteva mutre în slujba lui Harry și nimeni n-ar fi putut face niciodată legătura. Discreția era răsplătită, iar șeful lui actual plătea bine.

Brusc, Trudie intră în încăpere cu copilul în brațe.

— Tu ce naiba mai vrei? o repezi mafiotul, încă nervos, știind că femeia îi spiona. Bill profită de ocazie ca să se strecoare afară.

— Nu voiam decât o cană de ceai și puțin lapte pentru copil.

*

Resnick aștepta în fața imobilului unde locuia Jimmy Nunn. Se oprise într-o parcare, într-un loc de unde avea vizibilitate bună fără să iasă în evidență. Văzu un bărbat ieșind din bloc și-l recunoscu pe pasagerul din mașina parcată lângă casa lui Dolly, cea cu Eddie Rawlins la volan. Reuși să-i vadă bine chipul, la lumina unui felinar stradal.

— Te cunosc de undeva, de unde te cunosc? mormăi polițistul, încercând din răsputeri să-și amintească.

Omul urcă într-un Ford Granada și demară. Decise să-l urmărească, și în scurt timp ajunseră înapoi în vecinătatea casei familiei Rawlins. Resnick se opri după un colț, neștiind sigur cum să acționeze până nu-și amintea de unde-l cunoștea pe individ. „Gândește-te, gândește-te, gândește-te...” Închise ochii și începu să răsfoiască mintal dosarele celor pe care-i arestase în ultimii ani. Câteodată dădea nervos din cap când ajungea într-o fundătură. Brusc, deschise larg ochii și rosti dintr-o suflare:

— La naiba. E Grant!

Se frecă la ochi și-și trecu palmele peste chip, încercând să-și pună ordine în gânduri. Simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva... n-ar fi recunoscut nici mort, dar și-ar fi dorit să-l aibă pe Fuller lângă el. Era un ticălos cu nasul pe sus, dar și un ofițer capabil, care, cu sau fără chef, asculta când i se expunea o teorie, spre deosebire de Andrews, pentru care circulația rutieră era vârful carierei.

— Bine, începu, ca și cum fostul lui coleg s-ar fi aflat pe locul din stânga. Îl avem pe Bill Grant. De ce supraveghează el casa Rawlins? De ce conduce mașina lui Jimmy Nunn? De unde-l cunoaște pe Eddie Rawlins? Tu lucrezi pentru cineva, Bill. Te cunosc eu pe tine... tu nu te murdărești pe mâini decât dacă ești plătit gras.

Ar fi vrut să cheme întăriri, să-i aresteze pe cei doi și apoi să percheziționeze apartamentul lui Jimmy.

Chiar atunci, Fordul Granada dădu colțul, obligându-l să se lase în jos. Apucă să vadă totuși că la volan se afla Eddie Rawlins. Așadar, Bill Grant preluase supravegherea casei, în BMW-ul lui Jimmy Nunn. Era o operațiune clasică de filaj discret: două mașini și doi soldați care executau ordinele. Pentru cine lucrau? În inima lui, Resnick știa răspunsul.

*

Cum nu reușise să doarmă, Dolly se mută în camera de oaspeți, de unde putea supraveghea mai bine strada. Eddie stătea singur în BMW. Trebuia să se convingă că el fusese cel care intrase în casă. Se apucă s-o zguduie pe Shirley, încercând s-o trezească.

— Hai, draga mea, scularea! strigă la un moment dat.

Până la urmă, tânăra deschise ochii, iar Dolly o ajută să se ridice.

Împreună, urmăriră atent mișcările de pe stradă, îl văzură pe Bill ieșind din Fordul Granada și schimbând locul cu Eddie. Shirley tremura ca varga. Era limpede că omul o speria de moarte. Dolly o luă pe după umeri.

— Acela este vărul lui Harry. Un laș fără pereche. O căzătură de om care lovește femei și omoară cățeluși. E un nimeni, crede-mă! Și n-o să-ți mai facă rău niciodată. Îți promit.

Sinceritatea din vocea femeii îi dădu încredere, și ar fi dorit ca mama ei să fie la fel de puternică.

Shirley nu-l putea recunoaște pe cel de-al doilea bărbat, însă Dolly nu avu nici o problemă. Era cel care venise la ușa ascunzătorii și se recomandase drept Bill Grant. „Ce proastă am fost!" își spuse închizând ochii. Grant le-ar fi putut urmări orice mișcare, în permanență. Dacă știa totul, încă de la început, atunci nu era de mirare că Eddie intrase în casă să caute banii...

Trebuia să găsească o soluție ca să iasă și să scape de o eventuală urmărire. Dacă se întorcea Eddie, ar fi fost mult mai complicat să se descotorosească de amândoi. Prea obosită fizic și psihic pentru a mai gândi clar, simți cum o năpădea frica, un sentiment nou pentru ea. Își dori ca Shirley să fi urcat în avion așa cum plănuiseră. Dacă urma să cedeze nervos și să facă o criză, ar fi preferat să fie singură. Dar fata era acolo și avea nevoie de suport psihologic.

Începu să patruleze nervoasă prin cameră, încercând să se concentreze, timp în care Shirley se duse să pregătească ceva de mâncare. Se uită la ceas, era aproape două dimineața, iar avionul decola de la Heathrow de-abia la amiază. Aeroportul se afla la o oră distanță, și trebuiau să se afle la check-in cu două ore înainte. Oftă din rărunchi. Nu era bine să plece în timpul zilei, întunericul nopții era aliatul lor cel mai bun. După câteva minute bune de frământări, îi veni o idee. Era doar un plan parțial și întru câtva scandalos, dar, la naiba, se obișnuise să facă lucruri scandaloase în ultima vreme! Se îndreptă spre bucătărie.

— M-am gândit să fac ouă prăjite cu cârnați. Vrei?

— Trebuie să părăsim această casă între orele trei și patru dimineața. Ne putem baza pe mama ta?

— Da, desigur, răspunse Shirley oprind aragazul.

— Știe să conducă?

— Da, zise fata așteptând ca Dolly să-i explice ce avea de gând.

— Ai și un frate, parcă.

— Greg, da. Locuiește împreună cu mama.

— Bun. Spune-i lui Greg să se ducă în parcarea de la Covent Garden și să ia mașina ta de acolo. Spune-i s-o parcheze la Mount Close – fundătura mare care se face din a doua stradă când o iei la dreapta plecând de aici. Să lase portiera de la șofer descuiată și cheile sub scaun. Să sune aici când termină.

Shirley o privi uluită.

— La ora două dimineața, fratele meu este fie beat mangă pe undeva, fie doarme bușteан în pat. Dacă e acasă, o pot convinge pe mama să-l trezească, dar, dacă nu este...

— Atunci, să sperăm că-i în patul lui. Dacă mașina a fost furată, spune-i să-și folosească imaginația și să ne găsească alta. Oricum ar fi, am nevoie de o mașină funcțională, *orice* mașină, parcată în fundătura aceea cel târziu la ora patru dimineața. Și ad-o pe mama ta aici de urgență ca să-i dau banii pentru fratele tău. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Shirley scoase o farfurie dintr-un dulap și ridică tigaia ca să-și pună micul dejun. Dolly se repezi ca o leoaică și extrase dintr-o pungă două felii de pâine, lăsând urme adânci de degete în miezul alb:

— Fă-ți un sendviș, dacă ții neapărat, și mănâncă în timp ce telefonezi.

*

Cinci minute mai târziu, se aplecă peste balustrada scării și strigă la Shirley, care apăru din bucătărie mușcând din sendviș.

— Telefonul sună încontinuu și nu răspunde nimeni. Tot încerc...

După cinci minute, stăpâna casei apăru din nou peste balustradă, cu o foarfecă în mână.

— Ghinion! spuse Shirley. Poate că frate-meu este la prietena lui, al cărei număr de telefon nu-l am, iar mama doarme cu dopuri în urechi.

— Mai încearcă! strigă Dolly, îndreptând foarfecă spre ea.

— Te tunzi?

— Ce?

— Ca să nu fii recunoscută, gen? Sper că n-o să mă tunzi și pe mine!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Shirl! Uneori mă întreb ce naiba ai în cap? Ce preferi: să te duci la închisoare, sau să-ți tai superbele cosițe blonde? Alege!

Shirley rămase blocată în hol, trecându-și inelarele prin părul lung și încercând să-și închipuie cum ar fi arătat. Dând ochii peste cap, Dolly se repezi înapoi la etaj.

— Bine, n-o să-ți tai părul. Sun-o pe maică-ta!

Shirley se puse din nou pe sunat și, de această dată, avu noroc. Cineva ridică receptorul, dar de la capătul celălalt al firului nu se auzea decât tăcerea.

— Mamă, mamă, tu ești? strigă ea.

— Nu, io îs... se auzi vocea împleticită a lui Greg. De ce suni la ora asta? Băuse și probabil că trăsese pe nas cine știe ce porcărie, dar, când sora lui îl informă că putea să câștige o sută de lire sterline, își reveni brusc.

— Mă duc să mă îmbrac, anunță tare Shirley după ce puse receptorul în furcă. Fratele meu a priceput ce are de făcut și mama e pe drum.

La etaj, Dolly oftă ușurată. Era în dormitorul matrimonial și tocmai terminase de ars ultimele pagini din registrele lui Harry, într-un coș de gunoi metalic. Coperțile din piele nu ardeau, așa că le mărunți cu foarfeca.

Se hotărâse greu să le aducă acasă, la ultima vizită pe care o făcuse la bancă, dar acum se felicita pentru idee, deoarece altă ocazie nu i s-ar mai fi ivit. Nu le spusese fetelor unde se aflau pentru propria lor siguranță. Ceea ce nu știi nu-ți poate face rău.

Se admiră în oglinda măsuței de toaletă și mătură rapid cu mâna toate poțiunile, parfumurile și fardurile scumpe. Se simțea puternică și încrezătoare în șansa ei.

Privi satisfăcută la grămăjoara de cenușă din coș. Tocmai distrusese singura armă cu care Harry putea să se apere și să-i șantajeze pe ticăloșii cu care lucra. La momentul potrivit, avea să dea de știre că registrele nu mai existau.

Mai aruncă o privire prin cameră, și ochii îi căzură pe fotografia de pe noptieră, cu ea și Harry. O luă în mână și o trânti cu fața în jos în mijlocul dormitorului conjugal, apoi o strivi zdravăn cu piciorul mormăind: „Nenorocitule!” printre dinții încleștați. Apoi, luă două valize și ieși din încăpere pentru ultima dată.

Coborî în salon și se așeză. Scoase biletele de avion din poșetă, deschise una dintre valize și începu să scoată una după cealaltă hainele bărbătești împăturite cu grijă, așezându-le pe brațul fotoliului.

Shirley se rujă și-și verifică părul în oglinda măsuței de toaletă. Arăta destul de bine, ținând cont că nu dormise aproape deloc. La parter, mirosul parfumului greu al lui Dolly se împletea cu cel plăcut al micului dejun. O găsi pe stăpâna casei în salon, lângă două valize roșii de piele,

dintre care una era deschisă și avea fundul tapetat cu bancnote.

— Aici sunt peste o sută de mii de lire sterline, o informă. Banii de cheltuială la Rio. Suficient ca să nu murim de foame o lună sau două. Stai jos, fetițo, trebuie să asculți cu atenție partea următoare.

Shirley se execută cuminte.

— Două valize identice, da? Una are o etichetă roșie, cealaltă o etichetă albastră.

— Corect, spuse Shirley extrem de concentrată.

Banii erau în valiza cu etichetă roșie.

— Valiza cu banii a fost curățată cu atenție, ca să nu existe nici un fel de amprente. Nu ai voie s-o atingi fără mănuși.

Cu aceste cuvinte, îi dădu o pereche de mănuși din mătase crem superbe.

— Valiza roșie cu etichetă roșie – cea cu banii în ea – este curată. Nu trebuie s-o ating fără mănuși, repetă Shirley. Apropo, sunt foarte frumoase.

— Sunt un cadou pentru tine, replică Dolly aducând-o la ordine. Valiza cu etichetă albastră este a mea. Valiza roșie cu etichetă roșie este cea cu banii pe fund și cu haine bărbătești deasupra.

— Am înțeles, confirmă tânăra. Cred...

— Tu vei căra valiza cu banii și valiza ta.

— Și dacă mi s-a furat mașina? o întrebă panicată.

— Atunci, îți cumpăr o altă valiză și alte haine pe care să le pui înăuntru. Dar mașina ta va fi aici. Nu-mi imaginez că vreun hoț cât de cât respectabil ar pune ochii pe rabla aia. Mă asculți? Gata, eu iau geanta roșie cu etichetă albastră – e plină cu hainele mele – și trec cu ea pe la check-in așa cum este normal. Tu te plimbi prin zona de

check-in căutând un tip, o momeală, ceva de care ne putem folosi.

— O persoană pe care s-o fraierim! exclamă Shirley.

— Cam așa ceva, ai prins ideea. Trebuie să fie un bărbat.

— Am înțeles. Haine bărbătești, iar pe valiză nu vor exista decât amprentele lui, în cazul în care vameșii devin suspicioși. Așa este, nu?

Tânăra era foarte mândră că se prinsese atât de repede de șmecherie.

— Felicitări, Shirl! Cauți un bărbat care nu călătorește cu bagaje multe. Îi spui că nu ți-ai dat seama care este greutatea maximă admisă, te prefaci că ești o blondă proastă, îi spui că depășești greutatea fiindcă ai două valize și că nu vrei să plătești taxa de supliment. Bați din gene și-l convingi să treacă valiza cu banii pe numele lui.

Shirley molfăia concentrată vârful unui deget al mănușii.

— Nu le mânca! Le-am primit cadou de aniversare, strigă Dolly.

— Îmi pare rău, răspunse fata punând mâinile pe lângă corp și mormăind planul în cap pentru ea.

— Când aterizăm la Rio, continuă Dolly, geanta cu bani...

— Eticheta roșie, șopti tânăra.

— Și valiza mea identică...

— Eticheta albastră.

— Vor fi împreună pe banda rulantă de bagaje. Eu voi lua valiza cu bani și o voi trece prin vamă.

— Iar eu voi lua valiza ta? întrebă Shirley, vizibil pierdută.

Dolly era pe punctul să explodeze, dar își dădu seama că trebuia să-și țină firea ca să n-o tulbure de-a binelea pe Shirley.

— Nu, nu imediat... o lași pe bandă și te uiți după mine. Dacă sunt oprită la control și valiza este deschisă, voi juca surprinderea la vederea hainelor bărbătești și voi fi șocată dacă vameșii ajung până la bani. Voi pretexta că am luat din greșeală valiza altcuiva. Mă întorc la banda rulantă și iau valiza cu etichetă albastră, care este, evident, a mea, cu hainele mele înăuntru. Firește, voi declara că habar n-am cine este proprietarul celeilalte.

Shirley o privea fascinată, cu mâinile încleștate între sânii grei, respirând adânc. Părea un iepure orbit de faruri. Dar o asculta... cel puțin o asculta. Nu s-ar fi clintit nici dacă prin salon ar fi trecut o tornadă.

— Acum, ascultă-mă cu și mai multă atenție, continuă Dolly pe un ton didactic. Dacă și numai *dacă* trec fără probleme prin vamă, îmi iei valiza. Dacă ești oprită la control, nu este nici o problemă, căci vei avea două valize pline cu haine de damă, încheie Dolly cu un zâmbet triumfător. Planul ei era perfect!

— N-o să pot ține minte atâtea detalii... murmură Shirley, al cărei creier tocmai luase o pauză.

Din nou, Dolly fu nevoită să se stăpânească. Se așeză pe marginea unui fotoliu. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca tânăra să-și piardă cumpătul.

— Eu sunt convinsă că n-o să ai nici o problemă, iubito. Gândește-te la câte ai reușit până acum! Schimbul de valize nu este decât o bagatelă, în comparație cu jaful pe care l-am dus la bun sfârșit. Hai să mai trecem o dată prin toate detaliile, încet, în ritmul tău.

Shirley începu să repete, dar Dolly nu-i mai acordă prea multă atenție. Ochii îi fugeau tot mai des către ceas. Unde naiba era Audrey? Se ridică în picioare și trase discret perdeaua. Bill Grant era tot acolo, cu ochii pe ele.

— Nu înțeleg de ce ne asumăm un asemenea risc, Dolly, începu să se miorlăie fata. Adică, de ce trebuie să cărăm tot bănetul ăsta cu noi? E absurd. Nu avem nevoie de atâția bani. Dacă ești prinsă?

Dolly își strânse pumnii, iar chipul i se schimonosi.

— Eu îmi asum toate riscurile! Eu trec cu banii prin vamă la Rio, nu tu. Tu nu trebuie decât să cari două valize. Dacă agentul vamal nu mă crede, eu voi fi cea arestată, nu tu. Așa că taci naibii din gură și fă ce-ți spun!

Shirley era pe punctul să izbucnească iarăși în lacrimi, nu pentru că Dolly țipase la ea, ci pentru că se simțea atât de stresată, încât cea mai mică emoție o putea dezechilibra. Luă hainele lui Harry și le aruncă peste bani, în valiză.

— Așa îți faci tu bagajul pentru vacanță? Când tânăra clătină din cap în semn de negație, Dolly se răsti: Atunci, aranjează-le cum trebuie, împăturește-le și pune-le frumos. Nu vreau să pară nimic suspect dacă vameșilor le vine ideea să arunce o privire.

Shirley scoase hainele și le așeză înapoi cu grijă, acoperind bine banii.

— Ce ne facem dacă vei fi arestată? întrebă liniștită, fără să se ridice de pe covor. Eu, Bella și Linda nu avem bani nici măcar să ne cumpărăm un bilet de întoarcere acasă.

Dolly se îngălbeni la față dintr-odată. Shirley nu se gândea decât la ea și la celelalte două prietene ale ei. Fetele o considerau o nenorocită de bancă ambulantă, care producea bani ori de câte ori aveau ele nevoie. Ce nu păreau să priceapă era că ea nu mai avea bani, în orice caz, nu la îndemână. Valiza aceea conținea tot ce avea disponibil acum. Dacă ea era arestată, toate ar fi avut mari necazuri – dar, cel puțin, ar fi avut necazuri pe malul unei piscine.

Shirley își trase nasul cu tristețe și continuă să aranjeze hainele lui Harry. Dolly știa că fata era speriată și că, dintre toate, era cel mai puțin egoistă. Nu ea avea să fie cea care să întrebe prima unde ascunsese banii și când se făcea împărțeala. Era doar speriată, și trebuia s-o convingă că totul va merge bine. Îi vorbi pe o voce blândă.

— Le-am dat Bellei și Lindei o sumă destul de importantă de bani înainte să plece. Va fi suficient ca să vă descurcați, dacă sunt prinsă.

— După cum le cunosc eu, n-ar fi exclus să fi spart banii deja, pufni Shirley.

— S-ar putea să ai dreptate. Ascultă-mă, dacă aș mai avea vreun ban, ți-aș da, dar acum sunt la fel de lefteră ca tine. De ce nu iei vreo două mii de lire din teanc, pentru cazul în care ceva merge prost? Ce părere ai?

Shirley ridică o parte din haine și privi teancurile aranjate frumos. Nu știa ce să facă, dar știa exact ce ar fi făcut Bella sau Linda în locul ei. Până la urmă, se hotărî.

— Nu sunt banii tăi, nici ai mei. Sunt ai noștri, ai tuturor. Poate că nu este bine să riscăm să pierdem o sută de mii de lire dintr-un foc. Poate ar trebui să luăm fiecare câte două mii, în bagajul de mână.

Dolly fu nevoită să facă un nou efort de a-și ține cumpătul. Putea înțelege temerile fetei, dar capul nu o prea ajuta. Era pregătită să-i explice totul de câte ori era nevoie, neavând altceva de făcut până la sosirea lui Audrey. Era obligatoriu ca tânăra să fie perfect pregătită de-acum înainte.

— Avem nevoie de o sumă mare de bani, nu doar de câteva mii, pentru că s-ar putea să nu ne mai întoarcem în Anglia pentru multă vreme, îi spuse calm. Vom aștepta ca urma noastră să se răcească și abia apoi vom putea reveni

să ne luăm partea. Cu cât stăm departe mai multă vreme, cu atât mai bine.

Shirley strânse din buze și își continuă treaba. La un moment dat, o întrebă dacă voia ceva de băut sau de mâncare, dar singura reacție a lui Dolly fu să se ducă la bar și să-și toarne încă o porție de brandy.

— Du-te și sun-o din nou pe mama ta. Dacă răspunde, întreab-o de ce nu a plecat încă de acasă.

Când tânăra ieși, Dolly își înfipse călcâiul în covorul pufos, crem, și examină camera. Ar fi putut obține un preț bun pe casă, fără să mai pună la socoteală mobilele luxoase și antichitățile. Apăsă și mai tare cu călcâiul, imaginându-și că mai strivea o dată fotografia cu ea și cu Harry din dormitor. Dintr-odată, piciorul i se relaxă și ochii i se umplură de lacrimi: aproape că îl putea simți pe micuțul Wolf la picioarele ei, încălzindu-i glezna cu trupușorul lui plăpând. Tristețea i se transformă în furie, și Dolly se hotărî pe loc. Acum, totul îi aparținea ei. În calitate de văduvă neconsolată, avea să-i dea instrucțiuni avocatului să vândă tot.

Se ridică, se duse în biroul lui Harry și începu să caute prin sertare actele casei. Când le găsi, le rulă într-un sul compact și le puse în poșetă. Biroul era atât de curat și de ordonat, atât de... neutilizat, de steril. Era frumos și bogat ornamentat, dar ar fi putut aparține oricui, căci nimic de pe el nu striga „Harry Rawlins”. Nu avea nici o personalitate, nimic care să spună ceva despre proprietar. Restul casei transmitea un mesaj clar despre cuplul pe care-l formau, dar, înțelese Dolly cu tristețe, totul era opera ei. Ea era cea care împodobise casa cu lucruri frumoase și care o transformase într-un cămin. Personalitatea ei impregna fiecare încăpere. Harry Rawlins nu lăsase nici o urmă, pe nicăieri.

— Cum am putut să fiu atât de proastă, atât de mult timp? bombăni abătută.

Încă o dată, mintea i se limpezi brusc. Scotoci în fișetul mic din colțul biroului și scoase o copie după testamentul lui Harry, alături de ultimele sale extrase bancare. Puse totul în poșetă, lângă actele casei. Era unicul beneficiar în cazul decesului soțului ei, iar în acte, cel puțin, acesta era mort și îngropat. Imediat după ce avocatul ei reușea să vândă avea să-și transfere banii într-un cont din Rio. Numai proprietatea urma să-i aducă cam 150.000 de lire.

Odată stabilită la Rio avea să pună capăt cheltuielilor ce nu erau absolut necesare. Prima decizie avea să fie încetarea plății chiriei pentru apartamentul lui Iris Rawlins, din St. Johns Wood! Nu avea de gând să-i mai trimită bani unei femei pe care o detesta. Iris trebuia să se descurce singură, iar Dolly și-o imagină vânzând tot și internându-se într-un azil de bătrâni, gând care îi smulse un zâmbet. Dar ideea aproape simultană, că Harry urma să afle că el și cu prețioasa lui mamă rămăseseră săraci lipiți pământului, o făcu să se înfioare. Bărbatul ar fi omorât-o fără să șovăie dacă ar fi dat ochii cu el.

Inima îi tânjea după zilele în care fusese fericită și nu avusese habar de infidelitățile soțului ei. Harry o lăsase să creadă că murise, o lăsase să-i poarte doliul și să îngroape un străin – despre care acum presupunea că era Jimmy Nunn. De fapt, dacă Harry se ascundea în apartamentul lui Trudie, era logic ca Jimmy să fi dispărut din peisaj. Și copilul... oare era copilul lui Harry? Dolly strânse tare din ochi, încercând să-și alunge această idee din cap. În zadar.

Lacrimile își croiră drum printre pleoape și începură să-i curgă pe obraji. Dacă Harry și-ar fi găsit pur și simplu o nouă viață lângă femeia pe care o iubea, l-ar fi iertat fără probleme. Ar fi fost dureros, firește, dar l-ar fi înțeles, căci

și ea ar fi dat orice pentru un copil. Dar Harry nu o părăsise doar ca să fie cu o altă femeie, ci o și distrusese psihic, cu toate minciunile și tertipurile și cruzimea lui. Cum avea să mai poată discerne vreodată adevărul de minciună?

*

În ușa biroului, Shirley trebui să repete pentru a treia oară: „La mama nu mai răspunde nimeni, probabil că a plecat încoace.” În sfârșit, Dolly se deșteptă din reverie și dădu pe gât brandy-ul, care-i ateriză ca un bolovan în stomac și o încălzi. Se uită la ceas, era aproape trei și un sfert dimineața. Se întoarseră amândouă în salon. Dolly își mai turnă un pahar de băutură și se așeză vizavi de tânără, care o atenționă s-o lase mai moale, căci nu avea rost să ajungă beată la aeroport. Drept răspuns, stăpâna casei se așeză picior peste picior și-și aprinse o țigară.

— Dă-mi și mie una.

Pachetul aruncat ca o săgeată ateriză precis în poala ei.

— Rămăsesem cu impresia că detești fumul de țigară.

— Cu toatele ne-am schimbat în ultimele luni, Dolly. N-am avut încotro.

Se auzi telefonul și Dolly aproape că sări în sus. Ascultară amândouă încremenite, neavând curajul să răspundă – un țârâit, două, trei, patru. Încontinuu.

— E Greg, spuse Shirley.

Răspunse mai întâi prudentă, apoi tot mai relaxată. Repetă de mai multe ori „da”, dând din cap, apoi închise.

— A parcat mașina mea în fundătura de lângă numărul cincisprezece, cheile sunt sub scaun. A zis să nu uităm să-i trimitem banii prin mama.

Dolly trase un ultim fum de țigară și își termină paharul.

— Mi se pare amuzant că Greg își face griji pentru o sută de lire, dacă mă gândesc la cât valorez eu acum. Chiar, cam cât ai spune, Dolly?

— Valoarea ta este cam de două sute cincizeci de mii de lire. Am dedus banii pe care vi i-am avansat din buzunarul meu... dar tot rămâne o sumă impresionantă. La naiba! S-a întors Eddie, exclamă Dolly aruncând o privire pe fereastră.

Shirley i se alătură, și amândouă putură să-i urmărească pe cei doi bărbați stând unul lângă celălalt și discutând în șoaptă.

— Cu doi lucrurile devin mult mai complicate.

— De ce? întrebă tânăra la fel de inocentă.

Dolly îi întoarse spatele. Avea să rămână un mister demn de cei mai luminați cercetători cum de reușise fata să supraviețuiască atât de mult. Probabil datorită grijii pe care i-o purtase Terry. Se așeză din nou și-și aprinse încă o țigară de la chiștocul nestins al celei precedente. Genunchiul îi zvâcnea nervos. Rămaseră o vreme în tăcere, cu gândurile ritmate doar de ticăitul obsedant al ceasului de pe polița șemineului. Shirley o urmărea cu coada ochiului.

— Ce facem acum, Dolly? Cum putem scăpa de doi urmăritori?

— Unde naiba e maică-ta? se răsti la ea, sătulă să mai răspundă la întrebări stupide.

Shirley se mută din nou lângă fereastră. Bill și cu Eddie stăteau sprijiniți de capota BMW-ului.

— Ce-i împiedică să intre în casă? Ce-i împiedică să scotocească în valiză și să găsească banii? se întrebă cu voce tare.

Întrebări, zeci și zeci de întrebări! Lui Dolly îi venea să urle la ea: „Harry! Harry Rawlins îi împiedică să intre în

casă!” Cei doi aveau probabil ordin să stea la pândă, altfel ar fi dat buzna de mult peste ele. Desigur, aceste ordine se puteau schimba oricând, însă acum erau prinse într-un fel de armistițiu.

— Dacă văd banii ăștia, o să vrea și restul! O să vrea totul. Nici nu vreau să-mi imaginez de ce ar fi capabili ca să pună mâna pe bani, continuă Shirley să se ambaleze.

— Atunci, nu-ți imagina! strigă Dolly. Nu mai sta acolo, gândindu-te la ce *s-ar putea* întâmpla. Respiră adânc, dându-și seama că trebuia s-o calmeze pe puștoaică. Banii sunt în siguranță, draga mea. N-au nici o șansă să-i găsească.

— Da, dar, numai tu știi unde sunt, iar dacă ție ți se întâmplă ceva, atunci...

Dolly preferă să se uite în altă parte și să înalțe o mică rugăciune în minte.

— De ce stau acolo cu mâinile în sân? De ce nu fac ceva?

Shirley intrase clar într-o buclă autoalimentată.

— Calmează-te!

— Să mă calmez? Tu cum ești așa de calmă? Rece ca piatra? Ce secrete îmi ascunzi? Cine este omul care stă lângă vărul lui Harry, alt neam de-al vostru?

Lui Dolly nu-i venea să creadă că Shirley își alesese tocmai acest moment ca să-și găsească o doză nebănuită de tupeu și să se transforme în Linda.

— Dumnezeule, nu ți se pare că ți s-a cam încins creierul?

— Mă rog, nu pari speriată că unul dintre ei ar putea năvăli aici și ne-ar putea ucide într-o clipă. Din cauză că-i cunoști, nu-i așa? Știi că n-o vor face. *Știi.* De unde? Cum? Ai un aranjament cu ei, nu-i așa, Dolly? Ai complotat cu Eddie pe la spatele nostru? Ultima dată eu te-am împiedicat

să dispari cu banii, recunoaște. Simt că sunt în minoritate la faza asta și vreau să știu unde i-ai ascuns. Acum! E dreptul meu să știu!

Shirley o luase cu totul razna.

Dolly își strânse mâinile la spate, căci își dorea să-i dea o palmă de să-i smulgă capul ăla prost de pe umeri.

— Dacă ai plănuit cu Eddie să-l înlocuiască pe Harry, n-ai decât. Eu vreau partea mea înainte.

Era prea mult. Cu fața schimonosită de furie, se repezi la ea și o pocni din toate puterile peste față. Fără să clipească, Shirley îi întoarse palma cu atâta forță, încât fu nevoită să facă un pas în spate pentru a-și recâștiga echilibrul.

— Recunosc, am exagerat când am spus că ai complotat cu Eddie. Dar vreau să știu unde sunt banii. Pentru mine, pentru Linda și pentru Bella.

Dolly era pe punctul de a claca. Se săturase să mai discute și să-și mai justifice acțiunile. Dacă totul se ducea de râpă ar fi vrut ca poliția să-și concentreze presiunile asupra ei, lăsându-le în pace pe celelalte, dar acum nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie.

— Banii sunt la mănăstire. Am pus să se instaleze un șir de dulapuri noi în camera de joacă. Primele patru, prea sus ca să ajungă micuții la ele, sunt acoperite de afișe cu cântece pentru copii. Acolo sunt. Patru dulapuri, patru genți, patru părți egale. Toate pregătite pentru ziua în care ne vom putea întoarce acasă. Se așeză pe canapea și își deschise poșeta. Am câte o cheie pentru fiecare dintre voi. Când va veni momentul să vă luați partea, e suficient să menționați numele meu. Îi dădu cheile una câte una privind-o drept în ochi: Iată cheia ta, a Lindei și a Bellei.

În ochii ei se ghicea o asemenea dezamăgire, că Shirley se simți dezarmată.

Tăcerea fu ruptă de sunetul soneriei.

— Trebuie să fie mama, șopti tânăra.

De acum, nu mai aveau altceva de făcut decât să urmeze planul. Depindeau una de cealaltă și tot restul trebuia să aștepte.

*

Eddie o urmări uluit pe femeia îmbrăcată într-un palton uzat, cu cizme și batic pe cap care se proțăpise la ușa lui Dolly. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Bill.

— Poate că e femeia de serviciu.

— Da, cum să nu. Și femeia mea de serviciu lucrează de la patru dimineața, îi răspunse ironic partenerul lui. Ar putea fi una dintre complicele ei. Mă duc să-l anunț pe Harry.

Se urcă în BMW și demară, pe când Eddie intră la loc în Fordul Granada și continuă supravegherea.

*

Până ca mama și fiica să ajungă în salon, Dolly își recăpătase calmul și le aștepta surâzătoare cu un al patrulea pahar de brandy în mână.

— O cunoști pe doamna Rawlins, mamă?

— Aveți o casă foarte frumoasă, zise Audrey improvizându-și un accent aristocratic și prefăcându-se că era familiarizată cu astfel de decoruri.

— Stai jos, o invită stăpâna casei. Se scotoci în poșetă și scoase trei hârtii de o sută de lire. Ai aici o sută de lire pentru fiul dumitale, Greg, și două sute pentru efortul pe care l-ai făcut pentru noi în această dimineață.

— Să dea dracu'! exclamă femeia înșfăcând banii și uitând de orice pretenții.

— Ceea ce te rog să faci, Audrey, este să iei Mercedesul meu, să străbați Londra și să te îndrepți către sud, prin Croydon și apoi pe autostrada A23, către Gatwick, îi explică Dolly de parcă ar fi fost cel mai natural lucru pe care să i-l ceri unui necunoscut la ora patru dimineața.

— Nu cred că înțeleg... începu femeia, cu falca atât de căzută, încât risca să saliveze pe propriul palton.

— Mamă, o întrerupse Shirley trăgând cu poftă dintr-o țigară, fă, te rog, așa cum ți-a spus Dolly. Te rog.

— De când te-ai apucat de fumat? țipă Audrey.

— Mamă!

— Ce trebuie să-ți mai spun este că, probabil, un bărbat într-un Ford Granada te va urmări. Ar fi perfect dacă ai reușit să scapi de el în zona Croydon. Acum, vă rog să mă scuzați un moment, adăugă Dolly ridicându-se în picioare.

Audrey sări în picioare imediat ce stăpâna casei ieși din cameră.

— Ce naiba se petrece, Shirl? Pleci cu ea? Cum așa?

— Te rog, mamă. O caută niște băieți răi și trebuie s-o ajut să scape, atât și nimic mai mult.

— Atât? Doar *atât? E* deja prea mult, fetița mea. Te trage după ea în mocirlă, nu-i așa? Am putea pleca amândouă chiar acum...

— Nu, mamă. E prietena mea și vreau să plec cu ea, îi răspunse Shirley coborându-și privirea la amintirea disputei pe care tocmai o avuseseră.

Audrey îi luă țigara din mână, trase și expiră un cerculeț de fum perfect.

— Un Mercedes! începu să râdă. Sper că nu i-ai spus că încă n-am luat carnetul.

*

Dolly reveni la parter cu o rochie de designer, pantofi de firmă și o eșarfă fină.

— În holul de intrare, lângă ușă, e o garderobă. Du-te și schimbă-te în hainele astea, te rog.

Șocată de cerere, femeia făcu ce i se ordonase de dragul lui Shirley. Aranjată cum trebuie, din spate semăna surprinzător de bine cu Dolly. Din față, arăta tot ca o precupeață, dar cu eșarfa, un machiaj adecvat și ochelari de soare, l-ar fi putut păcăli pe Eddie.

Paltonul ei mâncat de molii strica tot ansamblul, așa că stăpâna casei căută printr-un dressing și reveni cu o haină din blană de nurcă primită de la Harry cu ocazia celebrării a optsprezece ani de căsnicie. Își amintise că Eddie participase la petrecere și admirase cadoul. Era sigură că-l va duce de nas. Ridică paltonul, iar Audrey își vârî cu grijă mâinile pe mâneci.

— Ah, e fantastic, exclamă ea vrăjită. Nu-i așa, Shirl?

Se mângâie pe mâneci și pe piept, apreciind atingerea mătăsoasă a blănii. Se simțea în al nouălea cer.

Shirley și Dolly se dădură un pas în spate și o examinară din cap până în picioare. Deși încă nu se împăcaseră cu totul, erau conștiente că această parte a planului trebuia să meargă ca unsă. Dacă lui Eddie îi trecea prin cap fie și o secundă că nu era Dolly și nu pornea în urmărirea ei, nu mai aveau nici o șansă să scape.

„Ce femeie ciudată este și asta, atât de precisă și atât de iritabilă”, își spuse Audrey, remarcând că și fiică-sa părea foarte nervoasă. Nu putea înțelege de ce pleca cu femeia mult mai în vârstă decât ea, pe care o numea prietenă. Știa că le uneau soții dispăruți înainte de vreme, dar cele două văduve nu aveau absolut nimic altceva în comun. Mai mult decât orice, ar fi dorit să știe cine o urmărea pe Dolly și de ce acceptase Shirley să intre în gura lupului. Cât despre

rolul pe care ea urma să-l joace, pentru două sute de lire sterline ar fi dansat în pielea goală pe acoperișul secției de poliție, dacă i se oferea ocazia. Nici gândul că va conduce un Mercedes într-un palton de nurcă nu-i displăcea deloc.

Cele două conspiratoare se înțeleseră din priviri. Audrey era pregătită.

— Poți să păstrezi hainele, îi spuse Dolly dându-i cheile de la mașină. Shirley, draga mea, vrei să-mi aduci ochelarii de soare de pe măsuța de toaletă, te rog?

Profitând de absența tinerei, se întoarse imediat spre mama acesteia, privind-o intens.

— Mai am nevoie să faci ceva pentru mine, te rog. Îi dădu un plic. Văzând că ochii femeii proaste se aprindeau iar de lăcomie, se aplecă spre ea și îi spuse: Vreau să cumperi un timbru și să-l trimiți prin poștă. Astăzi.

Audrey fu puțin dezamăgită, dar strecură plicul în buzunarul interior al paltonului zâmbind șmecherește. „Pun un plic la poștă și primesc o haină de nurcă. Nu-i rău pentru o zi de lucru, nu-i rău deloc."

Ceea ce nu știa era că plicul conținea actele casei, o copie a testamentului lui Harry și instrucțiuni pentru avocat să vândă casa cu tot ce era în ea și să-i trimită banii într-un cont nou. Dolly luase decizia să ardă toate punțile. Nu mai exista cale de întoarcere.

*

Când Shirley intră în dormitorul lui Dolly, mirosul de hârtie arsă era încă puternic, deși nu se vedea nici o urmă de foc. Obiectele de pe măsuța de toaletă erau răspândite peste tot pe jos. O sticluță de ojă se spărsese de un perete, și lichidul de culoarea prunei coapte se răspândise pe covorul crem. Șocată să vadă o asemenea dezordine într-o casă altminteri ordonată ca o farmacie, o puse pe seama

unei căderi nervoase a lui Dolly la care ea, din fericire, nu asistase. Îi găsi într-un târziu ochelarii de soare într-unul dintre sertarele măsuței și era pe punctul să plece când observă o fâșie de material textil atârnând dintr-un șifonier. Când îl deschise, împinsă de curiozitate, constată că toate costumele bărbătești aflate în interior, aparținându-i lui Harry, evident, erau tăiate meticulos în panglici aproximativ egale. Până și pantofii îi fuseseră tăiați sau vopsiți cu lac de unghii. Cât de tulburată trebuie să fi fost ca să facă așa ceva și ce forță interioară îi trebuise ca să-și ascundă stările toată dimineața! Shirley avu dintr-odată revelația că în Dolly Rawlins se petreceau mult mai multe lucruri decât lăsa să se întrevadă.

Reveni în salon, unde Audrey tocmai își primea înapoi paltonul jerpelit și cizmele urâte.

— Pune-le în portbagajul Mercedesului.

— S-ar putea ca cizmele să-mi trebuiască, nu sunt prea bună cu ambreiajul pe tocuri.

— N-ai nevoie de nici un ambreiaj, e o mașină cu cutie automată.

— Ce?

— Hai în garaj, să-ți arăt despre ce este vorba. „Dumnezeule, sper că nu va trebui să-i predau tâmpitei și un curs scurt de conducere auto!” își spuse în sinea ei.

Își consuma toate economiile de răbdare, ținând cont de faptul că era patru și jumătate dimineața și că trebuiau să ajungă la aeroport. Audrey se așeză pe locul șoferului, iar Dolly îi arătă cum să folosească cele două pedale și cutia automată. Văzu că încurca adesea picioarele, așa că-i dădu un pumn zdravăn în stângul:

— Nu folosești piciorul care te doare. Nu-i așa că e mai simplu acum?

*

Se întoarseră în casă, unde Shirley îi dădu mamei sale ochelarii negri ce completau deghizarea. Femeia trase adânc aer în piept, conștientă că urma să facă cel mai palpitant lucru din viața ei.

— Sper să te distrezi bine în străinătate și să treci pe acasă când te întorci.

Audrey se întinse s-o sărute pe obraz, dar tânăra o luă în brațe și o strânse plină de afecțiune.

— La revedere, mamă.

— Hai, fetelor, trebuie să ne grăbim, zise Dolly, care nu voia să le lase prea mult timp de gândire.

— Te iubesc... mai adăugă Shirley, apoi ieși din casă ca să deschidă din exterior ușile garajului, sub ochii lui Eddie.

*

Audrey băgă în marșarier și începu să dea cu spatele pe alee.

— Pa, Dolly! Ne vedem mai târziu, strigă tare Shirley închizând garajul.

De emoție, mama ei călcă prea tare accelerația și mașina țâșni brusc în stradă. Speriată, apăsă pe frână și roti de volan în același timp, iar roțile din spate intrară în derapaj spre dreapta. Reuși să pună schimbătorul pe poziția înainte și plecă în trombă de pe loc, pe sensul greșit. Din fericire nu era circulație și se redresă rapid, dispărând printre case.

Eddie urmărise toată tevatura cu gura căscată și pornise mașina imediat ce văzuse Mercedesul ieșind din garaj. I se păru ciudat că Dolly făcea asemenea manevre stângace, dar puse totul pe seama oboselii și a grabei. „Poate că a cedat”, își spuse. Dacă așa stăteau lucrurile, n-ar fi avut nici o

problemă să-i ia banii. Zâmbi la gândul că el, Bill și Harry vor fi putred de bogați.

— Târfă proastă, mormăi el lansându-se în urmărire. Ai muncit degeaba. Venim după matale, doamnă Rawlins.

*

De la fereastra livingului, Shirley văzu Fordul Granada demarând în trombă. În spatele ei se afla Dolly, gata de plecare, cu cele două valize în mâini.

— A plecat.

— Hai, Shirl, să-i dăm drumul! La cum conduce mama ta, s-ar putea să avem mai puțin timp la dispoziție decât am sperat.

Cele două femei ieșiră din casă și porniră în pas alert spre fundătura unde le aștepta Mini-ul. Glezna tinerei era încă foarte umflată, și fiecare pas îi provoca dureri atroce.

— Mai ești acolo? întrebă Dolly fără să se uite în spate.

— Te urmez, stai fără grijă, șuieră fata printre dinții strânși de durere.

Dintr-odată, adrenalina intră în sistem și suferința păru să se estompeze. Reuși să reducă distanța și să mențină același ritm draconic. Când ajunseră la autovehicul aruncară cele două valize identice peste geanta ce conținea lucrurile lui Shirley.

Tânăra se aplecă sub scaunul șoferului și începu să bâjbâie după chei, în timp ce Dolly bătea nerăbdătoare cu palma în capotă.

— Hai odată! Cred că maică-ta s-a oprit într-un stâlp deja și Eddie s-a prins că l-am păcălit.

— N-o găsesc... vocea i se opri în gât. Ce i-ar face dacă ar prinde-o?

— Nimic, Shirl. Pe cuvântul meu de onoare. E un laș.

Dolly își dădu seama, prea târziu, că nu făcuse o glumă bună.

— Mai devreme mi-ai spus altceva. Mi-ai spus că este porc care lovește femei și omoară cățeluși. Mama mea este o femeie, Dolly. Dacă ridică chiar și un deget asupra ei...

Shirley se ridică triumfătoare cu cheile în mână și nu-și mai termină fraza.

— Știu, draga mea, știu... l-ai omorî, o completă Dolly blând, luându-i cheile.

— Nu, nu pe el, îi răspunse fata privind-o fix și hotărât.

Shirley ocoli mașina și se sui pe locul din stânga, lăsând-o tablou. Dolly își dădu seama că probabil o pierduse complet. Se folosise de Audrey și de Greg ca să obțină ceea ce voia, ajutorul de care avea nevoie. Greg ar fi putut sfârși la închisoare, iar mama lor, ucisă și abandonată pe vreun maidan. Shirley, tânăra care nu de mult o privise cu adorația unei fiice, acum o ura.

• 37 •

Alice știa foarte bine că dacă ar fi fost prinsă ar fi dat de necaz, poate chiar și-ar fi pierdut locul de muncă, dar nu-i putea rezista lui George Resnick. Ajunsese la birou la șase dimineața, mult înaintea tuturor colegilor de la administrativ. Culese toate dosarele și notele grijuliu dactilografiate de pe birou și le puse într-o pungă de plastic, apoi ieși în pas alert din secția de poliție. Niciunul dintre agenții din tura de noapte nu-i dădu atenție.

Așa cum stabiliseră în prealabil, Resnick o aștepta în cafeneaua soioasă de după colț. Sorbea dintr-o cafea și mânca un sendviș cu ou ochi și cârnați, stropit din belșug cu sos HP, când o văzu apropiindu-se.

— Ce mă bucur să te văd! o salută făcându-i cu mâna fetei și dând la iveală bucățele de carne printre dinții stricați.

— Și eu mă bucur, domnule, răspunse fata privind reprobator sosul maro care i se scurgea printre degete.

Dacă-l întindea pe vreun dosar, toată secția ar fi știut cine umblase cu ele. Resnick murdărea tot timpul hârtiile importante care-i aterizau pe birou, și toate dosarele lui erau ștampilate cu fundul rotund al cănilor de cafea.

Când chelnerița îi aduse o cană de ceai, inspectorul îi zâmbi încurajator, așteptând probabil mulțumiri. Alice detesta ceaiul, dar îl acceptă politicoasă. Nu se întâmpla în fiecare zi să-ți facă cinste. Se ridică, luă un teanc de șervețele de pe tejghea și i le întinse, așteptând să se șteargă bine pe mâini înainte de a-i întinde primul dosar. În același timp, începu să-i facă un sumar verbal al principalelor informații dobândite.

— Nu veți găsi mare lucru acolo despre Jimmy Nunn. Nu are cazier penal, așa că am luat tot ce-am putut de la serviciile sociale. Spera să devină șofer de curse profesionist și a primit două sancțiuni pentru conducere imprudentă și exces de viteză. Pe soția lui o cheamă Trudie, au un copil în vârstă de șase luni, înscris la alocație, șomer de doi ani și, conform oficiului forțelor de muncă, în ultimele două luni nu și-a mai încasat ajutorul.

— De ce nu l-a mai încasat, Alice? Era după gratii? Nu. Plecat din oraș? Probabil că nu, cu un copil de șase luni. A găsit de lucru? Puțin probabil, după doi ani de șomaj. Mort? O privi cu subînțeles.

Alice îi dădu cel de-al doilea dosar, mai gros.

— William Grant a fost eliberat din închisoarea Brixton acum nouă luni. Vătămare corporală gravă, tâlhărie, incendiere premeditată.

— Crimă?

— Nu. Nu apare nici o condamnare pentru crimă. Dar veți vedea că toate faptele lui sunt... îmi scapă cuvântul.

— Aleatorii?

— Da. Adesea, nu apare nici o legătură prealabilă cu victima, nimic furat... e ca și cum ar fi acționat la comanda altcuiva, contra unei remunerații.

Resnick zâmbi mulțumit. Îi plăcea s-o vadă la lucru, făcând aceleași conexiuni ca și el. Avea un instinct imbatabil.

— Ai dreptate. Este un mercenar. Ultima dată când l-am băgat la zdup a refuzat cu înverșunare să colaboreze. Se uită mai atent la fotografie: același om pe care-l văzuse ieșind din casa lui Jimmy Nunn, fără nici un dubiu.

— Iar acum, continuă fata, dosarul despre jaful furgonului de valori.

Resnick trecu rapid prin material. Era același *modus operandi.* Lecția lui Harry Rawlins respectată la virgulă. Știa că era mâna lui. Nu-și putu reprima un rânjet fericit.

— L-am prins, Alice. De data asta îl am în mână pe nenorocit!

Tânăra își verifică ceasul. Risca să se întâlnească cu tura de dimineață, care obișnuia să-și ia micul dejun în cafeneaua respectivă.

— Domnule, sper că nu vă veți angaja în vreo acțiune prostească, da?

Resnick închise dosarul și i-l înapoie. Zâmbi din nou.

— Voi reveni în glorie, Alice. Am avut dreptate, Harry Rawlins trăiește. Toți ceilalți s-au înșelat și o să le-o demonstrez. Observând expresia preocupată a fetei, mâinile ei mari care strângeau febril punga cu dosare, se aplecă peste masă și-i depuse un sărut umed pe obraz. Nu-ți face griji pentru mine. Nu-mi place să te văd îngrijorată, mai ales din cauza mea.

Tânăra reuși să schițeze un surâs slab și părăsi localul. Inima îi bătea cu putere, parțial pentru că știa că acum Resnick se ducea de unul singur să-l prindă pe mafiot și parțial pentru sărutul pe care-l mai simțea încă.

*

În loc să se ducă direct la Harry ca să-l informeze despre sosirea celei de-a treia femei, Bill Grant preferă să facă un ocol pe la depozitele închiriate de lângă Liverpool Street. Se gândea că femeia misterioasă trebuie să fi făcut parte din echipa care atacase autospeciala băncii. Harry era pe punctul de a ieși la lumină și a-i cere socoteală lui Dolly. Prin urmare, dacă banii erau acasă la ea, șeful avea să-și păstreze partea leului, iar el avea să se aleagă cu o nimica toată. Dar dacă banii erau ascunși în depozit și Bill punea

mâna pe ei înaintea celorlalți, atunci Harry Rawlins putea să se ducă dracului.

Căută febril prin toate cotloanele ascunzătorii uriașe, pierzând noțiunea timpului. Nu găsi nimic și, când verifică ora, văzu că întârziase cu șaizeci de minute la întâlnire. Ajunse într-o goană la apartamentul lui Trudie, care îi deschise imediat.

— Intră. Harry te așteaptă de o oră.

— Îmi pare rău, iar a stat mizeria asta, se scuză el bătându-și ceasul cu palma celeilalte mâini. Nu e nici o mișcare la tine acasă. Ambele femei sunt acolo.

— Ești sigur? îl întrebă Harry. Atunci, cineva minte.

Era îmbrăcat cu o pereche de blugi, un tricou și pantofi de sport.

— Ce vrei să spui?

— Unde ai fost, Bill? Ce pui la cale?

— Am tras un pui de somn după ce l-am lăsat pe Eddie în locul meu. Sunt rupt de oboseală, omule. Bill nu îndrăznea să-i spună că fusese la ascunzătoare. Văzând furia din ochii șefului său, îl întrebă: Ce s-a întâmplat?

— În timp ce tu dormeai, Dolly iar v-a făcut figura! A pus pe cineva să se îmbrace în hainele ei și să conducă Mercedesul. Prostul de Eddie a plecat după fentă, și acum habar n-avem unde este nevastă-mea. În ce privește banii, poți fi sigur că nu mai sunt în casă.

Începea să se lumineze, iar Bill începea să priceapă că făcuse o greșeală monumentală.

— Atunci, unde este Eddie?

— M-a sunat mai devreme. Are pană, așa că se întoarce cu transportul în comun. Când sosește, mergem toți trei acolo și întoarcem casa aia cu fundul în sus. Trebuie să

găsim ceva, un indiciu despre locul unde a ascuns banii sau unde a fugit.

*

Dolly parcă în fața gării Victoria ca s-o lase pe Shirley, care urma să ia autobuzul până la Heathrow, în timp ce ea continua drumul cu mașina, ca să nu dea de bănuit că ar fi fost împreună. Strada era destul de aglomerată chiar și la acea oră matinală, iar ideea de a umbla prin mulțime cu o sută de mii de lire în geantă îi dădea fiori tinerei.

— Nu pot s-o fac, Dolly, vreau să rămân cu tine.

Tot tupeul de mai devreme i se evaporase ca prin farmec.

— Și mie mi-ar plăcea să rămânem împreună, draga mea, dar știi că este obligatoriu să ne despărțim. Nu putem fi văzute ajungând în același timp la aeroport. Nimeni nu trebuie să rămână cu impresia că am fi împreună. Hai, adună-te!

Ieși din mașină, deschise portbagajul și scoase valiza cu bani și pe cea a tinerei, așezându-le apoi lângă ușa pasagerului. Pe fereastră, văzu că umeri lui Shirley erau zguduiți de suspine nestăpânite. „La naiba, e tot ce-mi lipsea!” Intră la loc în mașină.

— Dă-i drumul, dragă. Gândește-te că în două ore vom savura cocktailuri peste Atlantic. Mâine, la ora asta, ne vom lăfăi pe marginea piscinei cu Linda și cu Bella și vom bea... în fine, în ce se bea la Rio.

Shirley îi aruncă o privire de câine bătut.

— Bine, se resemnă Dolly, poți să rămâi cu mine. Du-te și pune valizele la loc în portbagaj.

Imediat ce fata ieși, îi aruncă poșeta după ea, blocă ușile și demară în trombă, lăsând-o cu gura căscată. Shirley tocmai se pregătea să țipe după ea și s-o facă în toate

felurile, când își dădu seama că ideea de a atrage atenția asupra ei o speria mai rău decât aceea de a se duce de una singură la aeroport.

*

Eddie ajunse la apartamentul lui Jimmy Nunn obosit și lac de sudoare. Autobuzul nu venise, așa că fusese obligat să alerge vreo doi kilometri. Nici nu intră bine, că Harry îl apucă de fularul pe care-l avea la gât și începu să-l strângă atât de tare, încât deveni albastru la față. Încercă să se zbată, însă masivul lui văr nici nu se clinti. Începu să-i vorbească pe un ton calm, măsurat.

— Ești o creatură care face degeaba umbră pământului, știai? Dacă te omor chiar acum, aici, cine îți va simți lipsa? Poate agenții de pariuri, dar nici pentru ei n-aș putea garanta.

Ochii lui Eddie păreau că vor să iasă din orbite, încercă să-i descleștеze mâinile lui Harry, care acum îl privea fix, așteptând să rămână nemișcat.

— Va fi greu să scăpăm de un hoit. Prea multă lume, zise Bill din spate.

Harry dădu drumul fularului, și Eddie se prăbuși la pământ horcăind. Cei doi se așezară pe canapea, în timp ce șeful lor se plimba furios prin încăpere, respirând adânc ca să se calmeze.

— Dacă a plecat, dacă au dispărut banii, vă omor pe amândoi. Începând cu tine, zise el și arătă cu degetul spre vărul lui.

Eddie era îngrozit, dar, fără să-și dea seama, lăsă să-i scape un chicot. Harry se repezi la el, hotărât să-l omoare în bătaie. Bill sări între ei și fu nevoit să-și folosească toată forța ca să-l oprească.

— Am zis nu aici! strigă, rugându-se în gând să fie ascultat. Încerc să te ajut, bătrâne! Sunt de acord că-i un tâmpit de prima mână, dar aici e casa ta. Iubita ta și copilul tău sunt alături, în dormitor. Dacă vrei să-l omori, îți promit c-o fac chiar eu când se termină toată nebunia asta. După ce punem mâna pe bani, iar Dolly își primește pedeapsa binemeritată fiindcă te-a umilit. Pe ea vrei s-o pedepsești, Harry, nu pe amărâtul ăsta, care e un nimeni.

Ceața roșie care-i invadase privirea începu să se retragă. Profitând că șeful lor se întorsese cu spatele, Bill îi făcu un semn cu ochiul lui Eddie. Era ca și cum un crocodil te-ar fi invitat la o partidă de înot.

— Mergem la mine acasă și nu lăsăm nici o piatră neîntoarsă. HAIDEM! porunci Harry luându-și paltonul din cuier.

Din dormitor țâșni Trudie, care se agăță de brațul lui.

— Te implor, nu face asta în plină zi. Dacă te recunoaște cineva s-a zis cu noi!

Harry puse mâna din nou pe fularul lui Eddie, aproape provocându-i acestuia un stop cardiac. I-l scoase de la gât și-și acoperi parțial fața cu el. Preț de o fracțiune de secundă, lui Bill îi trecu prin cap că împreună l-ar fi dovedit, nu le putea rezista amândurora, dar gândul îi zbură imediat când văzu mutra plouată a prezumtivului său aliat, care abia reușea să meargă drept. Cei doi ieșiră cumințți în spatele lui Harry.

Trudie fugi la fereastră și apucă să-i vadă urcând în BMW-ul lui Jimmy. În același timp, observă o altă mașină, parcată în apropiere, ce demară în urma lor. La capătul străzii, când mașina fostului ei soț viră la stânga, străinul făcu și el aceeași manevră, dar așteptă ca intre ei să se intercaleze o dubă. Izbi neputincioasă cu palmele în geam. Nici măcar nu știa unde anume locuiseră Harry și Dolly.

Copilul începu să urle din dormitor, iar Trudie se simți dintr-odată solidară cu el: și ei îi venea să deschidă gura și să urle cât o țineau plămânii. Totul se ducea de râpă. Harry se ascunsese cu atâta grijă, iar nenorocita de nevastă-sa nu găsise nimic mai bun de făcut decât să-i fure jaful la care visa! Târfă bătrână, proastă și rea!

Se repezi în dormitor și țipă la micuț:

— Taci din gură!

Copilul, care stătea în țarcul lui și chirăia fără un motiv aparent, începu să urle și mai tare. Trudie simți că tot cerul îi cădea în cap. Într-un impuls irațional, îi arse o palmă zdravănă, dar instantaneu, rușinată de fapta comisă, îl strânse matern la piept, acoperindu-l de lacrimi și de sărutări. Șocat, micuțul tăcu.

*

La aeroportul Heathrow, Shirley aștepta nervoasă ca șoferul să termine descărcarea bagajelor din cala autobuzului. „Să vezi ce-i fac când o văd. O să-i zic eu vreo două să mă țină minte. Și o să le povestesc și fetelor cum m-a lăsat ca pe o proastă în stradă. Linda o s-o urască și mai tare”. Își dădu seama că gândurile ei erau cam de nivelul unui copil răzgâiat, dar furia o ajuta să rămână concentrată.

Luă un cărucior, așeză pe el cele două valize și, odată intrată în terminal, verifică pe panoul luminos numărul ghișeului de check-in pentru Rio. Trase adânc aer în piept și începu să-i examineze pe călătorii de sex masculin în căutarea unui cărăuș potrivit – „tânăr, fără bagaje multe...” își repetă. Ideea că va fi nevoită să flirteze cu cineva complet necunoscut o angoasa. Stătea foarte prost la capitolul flirt. Își îndreptă capul și începu să exerseze bătutul senzual din gene.

După vreo douăzeci de minute o cuprinse spaima. Toți cei care se așezaseră la rând la check-in aveau valize mari, grele, iar Dolly nu se zărea pe nicăieri. Dacă planul eșua lamentabil fiindcă ea se dovedea incapabilă să găsească un bărbat naiv și fără bagaje multe?

Începu să se plimbe cu căruciorul pe lângă coadă, așteptând. Mai trecură cincisprezece minute. Ajunse la capătul răbdării și începu să se gândească foarte serios să treacă valiza chiar ea, plătind suplimentul de bagaj din banii pe care-i avea în poșetă. Pe de altă parte, asta le-ar fi expus unui risc enorm, căci seriile bancnotelor furate erau sigur urmărite.

Dintr-odată, zări un candidat eligibil. Un tânăr ciufulit cu un rucsac pe umeri se așezase la coadă și-și verifica documentele. Shirley își scoase pașaportul și biletul de avion din poșetă și se plasă în spatele lui, atingându-i ușor glezna cu marginea căruciorului.

— Ah, îmi cer mii de scuze! N-am vrut să vă lovesc. Aici este check-inul pentru Rio? Prefăcându-se ametită, lăsă să-i cadă din mână hârtiile, pe care bărbatul se aplecă și i le dădu înapoi. Sunt atât de căscată! continuă ea să joace rolul legendarei blonde proaste. Sunt fotomodel și mă duc la Rio să fac primul pictorial pentru o revistă străină. N-am știut că există restricții de greutate, așa că mi-am umplut valizele cu rochii și costume de baie. Nici nu vreau să mă gândesc că am depășit greutatea și nu știu ce să fac, pentru că n-am bani să achit excesul de bagaj. Este exclus să renunț la ceva, am nevoie de cel puțin șaptesprezece perechi de bikini...

— Nu vrei să te ajut? o întrerupse tânărul apucându-i valiza.

— Cealaltă e puțin mai grea, dacă nu te superi... gânguri Shirley ridicându-i mâna și așezându-i-o pe valiza cu bani.

Era limpede că nu se supăra. Făcându-i cu ochiul, necunoscutul ridică valiza și înaintă. Simțindu-se foarte sigură pe ea, continuă pentru câteva minute conversația ocazională cu tânărul, care mirosea puțin a transpirație și era cam îngălat, deși părea bine educat, dar lipsit de experiența vieții. Fu ușurată când își văzu noul prieten, pe nume Charles, după cum aflase, trecând fără probleme prin check-in, în timp ce valiza își lua avânt pe banda rulantă.

Când ajunse la rândul ei în fața ghișeului, o rugă pe reprezentanta companiei să-i dea un loc cât mai departe de tânăr. Femeia îi aruncă acestuia o privire profesională și, cu un mic zâmbet de solidaritate feminină, îi îndeplini dorința, punând-o la zece rânduri distanță de el.

Charles continuă s-o bată la cap la controlul pașapoartelor și în sala de așteptare. Îi povesti despre călătoriile lui și despre cum străbătuse teritorii uriașe cu autostopul, văzând locuri spectaculoase și cunoscând oameni extraordinari, în timp ce-și asigura traiul din diverse slujbe mărunte. „Dumnezeule, e atât de plicticos!” își spuse Shirley sorbind din șampania pe care o primise. Până la urmă se îndepărtă de el, pretextând niște telefoane importante pe care trebuia să le dea înainte de plecare.

Căută prin fiecare restaurant, bar, pub, vinotecă și chiar prin toalete, dar n-o putu găsi pe Dolly. Era ca și cum nu s-ar fi aflat în același zbor spre Rio. Shirley știa că nu avea cale de întoarcere acum, după ce valiza cu banii plecase către cala avionului. Era obligată să se ducă la Rio și să le informeze pe celelalte două că fuseseră trase în piept. Începu să respire adânc, căutând o soluție. Trebuiau să se îmbarce toate trei pe următorul zbor și să se întoarcă la Londra, să caute în dulapurile de la mănăstire și – Dumnezeule, dacă restul banilor nu mai era acolo? Dacă nu fusese niciodată acolo? Dacă... simți că era pe punctul să-i explodeze capul, când ochii îi căzură pe singura secțiune

din aeroport pe care nu o cercetase. Acolo, în lounge-ul rezervat călătorilor cu bilete la clasa întâi, Dolly Rawlins își mânca liniștită micul dejun.

*

Bill Grant ajustă oglinda și privi în retrovizor.

— Nu este o mașină de poliție, dar e clar că menține întotdeauna un vehicul între noi și el.

— Tehnica obișnuită a gaborilor. Din vocea lui Eddie răzbătea panica.

Harry se întoarse să verifice și el.

— Oricât te-ai apăra de muște, întotdeauna se găsește una să se țină scai de tine.

În glas i se citea o undă inconfundabilă de ură. Ceilalți doi nu îndrăzniră să-i ceară detalii.

— Merg mai departe?

Deplasarea la casa lui Dolly era o idee proastă, mai ales dacă erau urmăriți.

— Respectăm planul, mârâi Harry. Se uită din nou în retrovizor și scrâșni din dinți. Pe toți dracii, credeam că i-am rupt de mult picioarele. M-a urmărit ca un copoi turbat care-și vâna trofeul de preț. S-a apropiat periculos de mult la un moment dat.

— Și acum s-a întors... remarcă Bill.

Harry se întrebă cum naiba îl găsise Resnick, de unde știa că era în viață? Poate că nu știa... poate că era, de fapt, pe urmele lui Eddie sau ale lui Bill, după asasinarea lui Boxer Davis? Își ridică mai sus fularul. Credea că nu fusese văzut când ieșise din blocul lui Jimmy și se îndoia că Resnick ar fi fost capabil să-l recunoască numai după ochi. În schimb, nu l-ar fi deranjat foarte tare dacă Bille și Eddie ar fi fost arestați pentru Boxer.

— E gabor, nu-i așa? nu se mai putu abține mercenarul.

— Da. Pe urmele noastre este nimeni altcineva decât faimosul inspector principal George Resnick.

— La naiba! Ce ne facem? behăi Eddie.

— Nu-ți face probleme, fiule. Norocul lui Resnick a expirat de mult.

Bill parcă puțin mai departe de casa lui Dolly, iar polițistul se văzu nevoit să-i depășească. Intenționa să înconjoare cvartalul de case, să se întoarcă pe unde venise și să parcheze la o distanță sigură fără să fie văzut, spera el. Dar, când trecu pe lângă ei, Harry nu se putu abține să nu-l batjocorească trăgându-și rapid masca până la bărbie. Inspectorul nu putea fi sigur de ce văzuse, dar viteza pulsului îi demonstra că trecuse pe lângă Harry Rawlins...

— Eddie, deschide garajul. Bill, e al tău, urlă rapid mafiotul.

Eddie fugi de cealaltă parte a străzii, așa cum i se spusese, iar Bill ieși din mașină și se ascunse după gardul viu. Harry se strecură la volan și băgă BMW-ul în garaj.

Parcat de cealaltă parte a străzii, cu mâinile ce încă îi tremurau strânse pe volanul mașinii, Resnick îl văzu pe Eddie închizând una dintre uși în spatele autovehiculului, apoi, pe un alt bărbat care o închise pe cealaltă. Acesta din urmă, uitându-se direct spre polițist, își aprinse o țigară. Lumina tremurătoare a brichetei dădu la iveală fiecare trăsătură a omului pe care îl urmărea de atâția ani.

— Rawlins! șuieră Resnick.

Avusese dreptate! Întotdeauna avea dreptate!

Fu luat cu totul prin surprindere când portiera se deschise brusc și asupra lui începu să plouă cu loviturile boxului de oțel al lui Bill. Blocat de volan, nu se putea apăra cum trebuie. Ridică mâna pentru a încerca să respingă

loviturile, dar era prea târziu. Capul îi sălta în ritmul pumnilor pe care îi primea; la un moment dat, simți o mână care-l apucă de păr și începu să-l izbească de centrul volanului. Începu să-și piardă cunoștința. În fața ochilor îi zburau luminițe colorate, roșii, albastre, galbene, o succesiune de curcubee. Auzi zgomotul propriului nas zdrobindu-se în pumnul ghintuit al mercenarului. Nu mai putea decât să leșine, era singurul mod de a scăpa de durere.

Se prăbuși într-o parte, cu partea de sus a trupului atârnând parțial în afara mașinii. Bill se dădu un pas înapoi și-l lovi din toată puterea cu piciorul în cap, aruncându-l înapoi spre scaunul pasagerului. Verifică dacă nu existau martori întâmplători pe stradă, trânti ușa mașinii, strecură boxul în buzunar și traversă înapoi către casă. Atacul murdar contra lui Resnick durase mai puțin de treizeci de secunde.

Deși Bill credea că închisese bine ușa, aceasta rămăsese deschisă, blocată de brațul drept al lui Resnick. Printre degete și pe chip îi curgeau șiroaie de sânge, dar polițistul nu simțea nimic, cu excepția adierii de aer rece ce pătrundea prin ușa care se deschidea încet, dezlipindu-se de degetele lui zdrobite. Nu se putea mișca, nu avea putere să strige. Incapabil să deschidă ochii umflați și năclăiți de sânge, rămase pe loc, așteptând să-l găsească vreun trecător.

Bill dispăru cu pași rapizi în garaj; în urma lui, un vecin care-și scosese câinele la plimbare se îndreptă spre mașină.

*

Eddie era deja la treabă, scotocind pe la parter.

— Harry e la etaj, îl informă pe Bill.

Mercenarul intră în salon, unde deschise un briceag și începu să taie canapeaua și pernele, aceleași care fuseseră deja sfâșiate de Tony Fisher și cusute aproape perfect de Dolly. Se șterse de sângele lui Resnick pe tapițerie, gândindu-se că nu conta pentru moment.

La etaj, Harry se opri în pragul camerei copilului în care nu mai rămăsese absolut nici o mobilă. Doar tapetul albastru cu ursuleți care dansau amintea că acolo ar fi trebuit să trăiască fiul lui. Nările îi fremătară necontrolat și o furie ancestrală, dureroasă, îi umplu pieptul. Înțelese dintr-odată că Dolly, oriunde s-ar fi aflat, nu avea de gând să se mai întoarcă. Camera aceea însemnase totul pentru ea. Wolf însemnase totul pentru ea. *El* însemnase totul pentru ea. Pierduse totul. Nu mai avea pentru ce să se întoarcă.

În camera de oaspeți, patul desfăcut era dovada că blonda dormise acolo. Căută, fără mare convingere și fără să găsească nimic. Fierbea de furie. Trebuia să prindă rapid o pistă, ceva, orice. Dolly avea un avans important și-și acoperea cu atenție urmele. Dacă nu punea mâna pe vreo informație legată de locul unde fugise, jocul era pierdut. Rămânea cu buzele umflate.

În dormitorul matrimonial mirosea a ars și domnea haosul – cosmeticalele aruncate pe jos, fotografia cu ei doi zdrobită pe covor. Nu era genul lui Dolly, o maniacă a ordinii și curățeniei. Cunoștea această încăpere ca pe propriul buzunar, dar acum n-ar fi putut spune ce era în neregulă, pentru că *totul* era în neregulă. Ridică un flacon de cremă pentru față și-l puse la loc pe măsuță, luă fotografia înrămată și o așeză pe noptiera lui Dolly. Deschizând șifonierul femeii, nu putu decât să constate că multe umerașe erau goale. Verifică, fără să știe prea bine de ce, propriul șifonier și se îngrozi când își văzu cămășile și costumele făcute fâșii și pătate cu ojă. „Javră

nenorocită!” șuieră printre dinți. Nu-l deranja atât pierderea hainelor, ci ura pe care Dolly trebuie s-o fi resimțit pentru el când le tăiase. Avea în fața ochilor fapta unei femei trădate, o femeie suferindă, care nu mai avea nimic de pierdut. Femeia știa că trăiește, nu mai avea nici o îndoială.

Ultimele rămășițe ale vieții lui anterioare atârnau zdrențuite. Trânti cu furie ușa șifonierului, și oglinda montată pe exterior se făcu bucăți.

— Șapte ani de ghinion, murmură Eddie din ușa dormitorului.

Harry se apropie, după miros, de coșul de gunoi metalic și văzu hârtia calcinată de pe fund. Nu putea ști ce anume arsese, dar bucățile de piele groasă tăiate mărunt îi indicară exact despre ce era vorba. Răscoli prin coș, scoase o mână de cenușă, o răsfiră printre degete și o lăsă să cadă la loc ca o zăpadă neagră. Registrele. Registrele lui pieriseră. Își strânse pumnii. Îi venea să urle ca un animal rănit. Nu mai avea *nimic,* iar Dolly avea totul. Cum îndrăznea? Cum naiba îndrăznise să-i facă asta?

— Te omor. Îți jur că te omor cu mâinile mele, mârâi el printre dinți.

Eddie nu înțelegea ce bălmăjea șeful lui și, în orice caz, n-ar fi putut pricepe la ce se referea.

— Să continui căutările? întrebă timid. Nu te supăra pentru dezordine, Harry. Trudie o să aranjeze totul cât ai clipi. Și camera copilului o să aibă un locatar, în sfârșit...

Harry sări ca un resort și-l lovi cu putere în testicule, făcându-l să se prăbușească la pământ. Ar fi vrut să-l omoare pe loc, să-i smulgă inima din piept, dar nu merita efortul. Se întoarse la șifonier și urlă ca o fiară rănită, lansând un pumn devastator în ușa din lemn masiv, care se despică precum cartonul. Zeci de așchii îi intrară în piele.

Bill urcă în fugă scările, în timp ce Eddie încerca să se adune de pe covor.

— Hei, vino să vezi...

Se blocă la vederea ipostazei lui Harry, cu umerii căzuți, pieptul ridicându-i-se sacadat și pumnul mâinii drepte șiroind de sânge. Ochii încercănați emanau mai mult răutate decât Talpa Iadului însuși. Se întrebă dacă nu cumva Harry trecuse de punctul fără întoarcere; dacă așa stăteau lucrurile, el avea de gând s-o întindă – era un răufăcător prudent, care nu acționa niciodată la nervi și aplica întotdeauna o violență controlată, adaptată obiectivului. Își continuă fraza doar ca să vadă dacă Harry mai era capabil să revină cu picioarele pe pământ:

— ...am găsit ceva în grădină, ceva îngropat. Vrei să vezi, sau doar să omori pe cine îți cade sub mână?

Harry clipi de câteva ori, și privirea cețoasă dispăru. Păși peste Eddie, care încă își căuta boașele pe jos, când se auzi telefonul. Înghețară cu toții. Harry traversă înapoi dormitorul, fără grabă, dar, după încă două țârâituri, sunetul se întrerupse. Se opri și el. Telefonul sună din nou. Încremeni lângă el cu mâna întinsă. Știa că era Dolly. Trebuia să fie. Nu voia să-i dea satisfacție răspunzând, dar nu avea încotro. Se așeză pe marginea patului și ridică încet receptorul. Nu auzi nici o voce, dar ecoul tăcerii bizare era plin de subînțelesuri.

— Tu ești, Dolly?

Contactul se întrerupse.

Harry smulse telefonul din perete și-l aruncă de cealaltă parte a camerei.

• 38 •

Linda puse încet telefonul în furcă. Era profund șocată și pielea i se făcuse de găină, ca și cum un val de aer rece s-ar fi năpustit asupra ei. Ridică ochii la Bella, care stătea în ușa toaletei îmbrăcată într-una dintre creațiile de la buticul de lux al hotelului, pe care și-o cumpărase în noaptea precedentă. Era o rochie verde cu alb, de mătase, iar de sus până jos, pe trupul perfect, îi șerpuia o eșarfă lungă în nuanțe asortate ce o făcea să arate ca o zeiță din panteonul grecesc.

— Ia spune, ce părere ai, să schimb rochia asta cu cea albastră, sau să-mi fac de cap și să le păstrez pe amândouă?

Linda, rămasă cu ochii fixați pe perete, nu-i răspunse. Vocea aceea, cunoștea vocea aceea de undeva... Bella, care nu înțelegea prin ce coșmar trecea prietena ei, proba o pălăriuță decorată cu bănuți.

— Dar despre asta ce zici? Se potrivește, sau nu cu restul?

Abia ajunseseră la Rio, că Bella dăduse iama prin buticul hotelului. Banii de la Dolly se împrăștiaseră cât ai clipi, dar patul ei era acoperit de cutii, poșete, rochii și costume de baie. Personalul hotelului o trata deja de parcă ar fi fost Shirley Bassey și pe bună dreptate, căci luase deja marfă de câteva mii de lire pe credit și nu părea să se oprească.

O privi critic pe Linda. Începea s-o calce pe nervi cu posomorala ei.

— Iar suni la Londra? Shirley o să ajungă când o să ajungă. Nu-ți mai bate capul. Dacă te mai prind o dată lângă telefon, îți jur că-l arunc în piscină.

În timp ce una cumpărase nebunește haine, cealaltă trăsese vajnic la măsea. Golise minibarul, apoi făcuse atâtea comenzi la room-service, încât acum chelnerii nici n-o mai întrebau ce dorea. Îi aduceau „ca de obicei”. Băuse toată noaptea, nu dormise aproape deloc, iar acum avea accese de paranoia sau își imagina că pe Shirley o loviseră tot felul de nenorociri. Bella îi aruncă în cap unul dintre noile costume de baie.

— Haide, Linda, nu te mai frământa atâta. Dolly mi-a spus că glezna i se umflase urât și că va veni în câteva zile. Mai bine mergem să înotăm, am văzut aseară câțiva tipi mișto pe marginea piscinei.

Prietena ei părea tot mai confuză.

— Dolly mi-a spus că zborul lui Shirley a fost anulat, n-a menționat niciodată nimic despre vreo gleznă umflată. De ce ne-a dat explicații diferite? Ceva grav s-a întâmplat, sunt sigură.

— Ca de exemplu?

— Ca... nu știu. Dar sunt extrem de îngrijorată.

— Nu te mai prosti. Toată băutura pe care ai îngurgitat-o ți-a transformat creierul în piure de cartofi. Bella se schimbă într-unul dintre costumele de baie proaspăt cumpărate. Cum ți se pare? Simplu și sexy, în același timp clasic și scump, nu?

Linda nu-i răspunse.

— Ascultă, iubire, dacă vom arăta ca o pereche de târfe ultrabogate, atunci așa vom fi tratate. Dar, dacă arăți ca o căzătură, n-o să te bage nimeni în seamă. Hai, să ne distrăm, să înotăm, și apoi putem lua masa la restaurantul de pe acoperiș.

— Tocmai am sunat la Dolly acasă. Mi-a răspuns un bărbat, a zis: „Tu ești, Doll?”

— Nu se poate... era rândul Bellei să fie șocată.

— E singurul om care-i spune Doll, chiar ea ne-a atras atenția.

— L-ai auzit vreodată vorbind? Gândește-te, Linda, i-ai auzit vreodată vocea lui Harry Rawlins?

— Nu trează... adică, eu nu eram trează. Avea o voce joasă, învăluitoare. Joe zicea că vocea aceea a lui Harry ar putea topi și ciocolata. „Tu ești, Doll?", perfect calm. Nenorocitul acela e încă în viață, și Dolly este cu el.

— Atunci, unde-i Shirley?

Linda sări în picioare.

— Ești nebună de legat, Bella! Dormitorul tău e plin de țoale, pe care nu le poți duce nicăieri, și nu mai ai nici un ban gheață. Trebuie să plecăm de aici!

— Calmează-te, calmează-te!

— Să mă calmez? Poate că Shirley e moartă și îngropată în grădina lui Dolly sau, mai rău, poate că le face confesiuni polițiștilor. N-ar rezista nici două minute la un interogatoriu. Suntem terminate. Dacă e să mă duc la pârnaie, nu vreau s-o fac la Rio. Se repezi la fereastra de la dormitor, apoi la ușă, apoi la mini-barul gol și la căruciorul de la room-service, cu capacul lui argintiu, bombat, pe care îl ridică optimistă – nimic.

— Linda! strigă Bella. Încetează! Dacă Dolly a păcălit pe toată lumea, în combinație cu Harry, atunci cum se face că el e acasă și răspunde la telefon ca și cum n-ar ști unde este? De ce nu e în cealaltă parte a lumii? *Nu* putea să fie Harry. Era un curcan care stătea ca prostul acolo, că nu știa ce altceva să facă. Dolly și Shirley vor veni, vei vedea.

Pe neașteptate, prietena ei izbucni în plâns. Bella o luă în brațe.

— Ascultă-mă, draga mea. Dacă nu ajung într-o zi sau două, o întindem. Așa cum am plecat de la restaurantul acela indian pe vremea când eram tinere și sărace.

— Of, Bella, noi n-avem niciodată noroc, nu-i așa? Suspină. N-am vrut de la viață decât să conduc mașini de curse și să ajung prima femeie campion mondial. I-aș fi arătat eu lui James Hunt, pe pistă și în afara ei, eventual.

Începură să râdă amândouă, lăsând tensiunea să se disipeze. Prin ferestrele deschise ale balconului se auzi orchestra de pe marginea piscinei, care interpreta melodia lui Ike și Tina Turner, „River Deep, Mountain High”. Linda începu prima să fredoneze, mai încet la început, apoi din ce în ce mai tare. Bella i se alătură, și în scurt timp dansau amândouă ca niște bezmetice prin cameră, cântând cât le țineau puterile. Cântecul se stinse încet, iar cele două se opriră gâfâind. Neștiința era cel mai greu de suportat.

— Noi două vom fi bine, nu-i așa?

— Toate vom fi bine. Bella era expertă în calmarea bețivilor paranoici. Hai să sunăm la room-service!

Zâmbetul îi pieri imediat ce ridică receptorul. Bărbatul care-i răspunsese Lindei era un motiv serios de îngrijorare. Dacă era Harry, însemna că Dolly le trăsese clapa. Dacă era poliția, atunci cele două femei rămase la Londra erau deja arestate. Iar dacă era cineva care lucra pentru frații Fisher, numai Dumnezeu putea ști unde erau. Oricum stăteau lucrurile, trebuia să ducă toate hainele înapoi și să recupereze banii, care le-ar fi ajuns pentru încă o zi de ședere la hotel. Apoi, ea și Linda erau obligate să se facă nevăzute.

• 39 •

Mașinile poliției blocaseră accesul la ambele capete ale străzii lui Dolly. Vecinul își strângea câinele la piept și-i povestea încă o dată ceea ce văzuse comisarului-șef Saunders. Dăduse peste un bărbat rănit grav în mașină; într-un scurt moment de luciditate, reușise să spună că era polițist.

— A murit? întrebă omul.

— Nu, îi răspunse scurt Saunders. Vă rog, mergeți acum cu colegii mei în uniformă, care vă vor solicita o declarație completă. Îl trimise la cea mai apropiată mașină.

Pe strada întunecoasă îl văzu pe Fuller îngenuncheat lângă portiera mașinii lui Resnick. Se uită în altă parte, aproape rușinat. Văzuse în ce hal era acesta și cum, în ciuda durerilor atroce, reușise să articuleze un singur cuvânt: „Rawlins”. Nu avea nici o îndoială. Sigur, era posibil ca omul să delireze, să aibă halucinații sau chiar să fi suferit o leziune la creier... așa că Saunders se decise să verifice temeinic înainte de a întreprinde ceva. Își luă curaj să se apropie din nou de mașină și abordă un agent în drum.

— Asigură-te că inspectorul principal Resnick este în afara pericolului înainte să descindem la casa Rawlins. Contactează ambulanța prin radio și cere-i să se grăbească, dar fără semnale acustice. Discreție maximă.

Resnick era răsturnat pe scaunul șoferului. Chipul îi era plin de sânge și respira cu dificultate. Saunders se aplecă în interior.

— George, mă auzi? Ambulanța este pe drum, va ajunge imediat. Rezistă, bătrâne.

Din pieptul bărbatului se auzi un hârâit, și reuși să confirme că auzise dând ușor din cap. Profund impresionat, Saunders se dădu un pas în spate.

— Ce naiba căuta aici să facă pe superpolițistul?

Fuller nu avea ce să răspundă. Amândoi știau foarte bine de ce pornise la atac de capul lui: pentru că ei îl forțaseră.

Resnick încercă să vorbească, dar din piept nu-i ieșiră decât hârâituri și o tuse care împrăștie încă un șuvoi de sânge. Saunders se strâmbă.

— Curăță-i căile respiratorii, Fuller. Vezi dacă nu cumva are dinți falși. Nu-l lăsa să moară sufocat, în orice caz nu aici, sub ochii tuturor. Stai lângă el, și dacă spune ceva, notează. Cineva va plăti pentru porcăria asta, și n-aș vrea să fiu eu acela.

— Sigur... domnule comandant.

Intervalul pe care îl lăsase până la „domnule” era același pe care-l folosea când vorbea cu Resnick. Pe când Saunders se îndepărta, Fuller scutură din cap dezgustat. Inspectorul principal avusese întotdeauna dreptate asupra caracterului ipocrit și laș al acestuia. Se puse într-un genunchi și privi chipul mutilat. Îl detestase din toată ființa lui pe acest om, dar acum nu mai avea în față un inamic, ci o victimă. O victimă brutalizată grav, care avea nevoie de respect și de grijă.

— Domnule, trebuie să vă curăț gura ca să puteți respira mai ușor. Aveți proteză?

Resnick deschise un ochi și îl văzu pe Fuller printr-o ceață roșiatică. Reuși să încuviințeze din cap, așa că detectivul își băgă mâna în gura lui și începu să pipăie. Dintr-odată, doi dinți buni, care fuseseră slăbiți în cursul atacului, căzură pe podeaua mașinii. Fuller extrase puntea de plastic cu doi dinți laterali pe ea.

— Vă voi pune totul în buzunar. Cei falși vă vor aștepta când sunteți gata, iar pe cei adevărați îi puteți pune sub pernă pentru zâna Măseluță.

Zâmbi, și ar fi putut să jure că ochii bătrânului se încrețiseră ușor. Putea fi un surâs la fel de bine cum putea fi o grimasă de durere. Își scoase haina și i-o puse ușor peste umeri și piept.

— Nu vrem să răcim, nu-i așa? îmi pare rău, George. Ești un om al naibii de dificil, dar nimeni nu merită așa ceva. Îmi cer iertare. O să pun mâna pe nenorocit. Oricine ar fi, o să plătească pentru asta.

Respirația lui Resnick se acceleră. Încercă să se întoarcă spre tânărul inspector, să-i spună ceva. Șuieră și, ridicând mâna rănită, cu degete negre-albăstrii, arătă spre buzunarul stâng de la piept. Reuși chiar să-l atingă slab cu mâna de două ori.

Fuller căută în buzunar și scoase o foaie de hârtie împăturită stângaci. Începu să citească, dar se întrerupse văzând echipajul ambulanței care alerga cu o targă în direcția lui. Se dădu la o parte și puse hârtia în buzunar. La capătul celălalt al străzii, prin semne, Saunders tocmai declanșa asaltul contra casei Rawlins.

*

Harry se uita la Bill, care dădea la o parte cu o lopată movila de pământ reavăn de sub salcie. În graba lor, niciunul nu observase crucea mică de bambus, care căzuse și acum era acoperită de pământ. Fără prea mare efort, Bill scoase la iveală o față de masă din dantelă albă.

— O femeie întotdeauna împachetează grijuliu un milion de lire înainte de a le îngropa în grădină, rânji el începând să tragă de țesătură, disperat să ajungă la conținut.

Eddie se apropie curios, dar înțelese imediat ce era îngropat acolo și se dădu înapoi.

— La naiba! făcu Bill, lovit în plin de miros, după ce reușise să îndepărteze pânza. Sări în picioare cu mâinile pline de noroi.

Harry ridică cadavrul lui Wolf de ceafă și i-l flutură pe la nas lui Eddie, cu ochii aruncând fulgere de mânie.

— Asta e opera ta! Ai obligat-o să-și mai îngroape o dată copilul! Îi zvârli cadavrul în cap.

Dintr-odată, auziră sirenele mașinilor de poliție și lovituri de berbec în ușă.

— POLIȚIA! DESCHIDEȚI!

Bill se repezi spre bucătărie, cu gândul să-și croiască drum până la BMW. Eddie îngheță în primul moment, apoi se repezi după el. Harry nu intră în panică. Se deplasă rapid către colțul cel mai îndepărtat al grădinii și se strecură în spatele tufișurilor de mure. Porțiunile de piele neprotejate încasară zgârieturi la fiecare pas, dar continuă să avanseze în tăcere, lipit de zid. Se ridică pe vârfuri și prinse cu mâinile partea de sus a zidului de doi metri, cioburile pe care chiar el le zidise pe culme tăindu-i răni adânci în palme. Îi veni să urle de durere, dar rămase pe poziție, cu fruntea lipită de zidul rece și ochii închiși strâns.

În spatele lui apăru brusc Eddie, în fugă. Harry știa că n-avea prea mult timp la dispoziție, așa că se săltă în mâini pe zid, strâmbându-se de durere. Vărul lui îl văzu ridicându-se și începu să zbiere:

— Harry, stai! Harry, ajută-mă! Cu ochii pe sus, nu văzu cadavrul cățelului abandonat acolo unde îl aruncase și se împiedică de el, căzând în genunchi în noroi. Fu prins și încătușat imediat.

În echilibru pe partea de sus a zidului, Harry încerca să înainteze fără să calce în cioburi. Îi aruncă o privire lui

Eddie, abia vizibil sub trei polițiști în uniformă, apoi făcu cu ochiul către rămășițele pământești ale câinelui: „Răzbunarea e un fel care se mănâncă rece, Wolfie, băiatule...” Dintr-un salt, dispăru dincolo de zid, pe aleea întunecoasă din spatele curții lor.

În stradă, Bill își pusese pe mână boxul și se angajase în bătălia vieții lui. Avea prea multe de pierdut, în nici un caz nu se putea lăsa prins. Lovi în stânga și în dreapta, ținând cu ușurință doi polițiști la distanță. Abia când acestora li se alăturară încă doi, unul dintre ei reuși să-l prindă descoperit pe flanc și să-l lovească cu bastonul în cap, punându-l la pământ. În secunda următoare, lumea lui dispăru sub o cascadă de lovituri. Cei patru oameni ai legii îl încătușară și-l aruncară în dubă, plin de sânge, dar încă înjurând.

Fuller asistase la spectacol din spatele ambulanței, unde Resnick, învelit în pături până la gât, primea primul ajutor. Nu dorise să se alăture echipei de intervenție, preferând să rămână alături de victimă. În cazul în care reușea să spună ceva, intenționa să se asigure că vorbele aveau să-i fie înregistrate corect. N-avea de gând să-l lase pe Saunders să distorsioneze adevărul sau să arunce toată vina pe Resnick, care *oricum* purta o mare parte din răspundere pentru halul în care ajunsese...

Unul dintre polițiștii în uniformă îi dădu inspectorului boxul cu care încercase să se apere Bill. Pe el încă se mai vedeau urme de sânge închegat și fire de păr din capul victimei. Gândindu-se la tânărul bătăuș antrenat pentru care fusese nevoie de patru ofițeri ca să-l aresteze, în comparație cu bătrânul bolnav din ambulanță, Fuller fu copleșit de un sentiment puternic de furie și vinovăție. În orice altă zi din viață ar fi detestat ideea că urma să-și petreacă ziua într-o mașină împuțită, plină de fum de țigară, lângă Resnick, dar în această seară nu-și dorea

nimic mai mult decât să fie alături de el. Nu meritase o asemenea pedeapsă. Nimeni nu merita.

Fără a-și da seama ce făcea, își strecură degetele mâinii drepte prin box, se apropie rapid de duba unde zăcea încătușat Bill Grant și-i aplică cu sete o lovitură în rinichi. Reuși să-l mai atingă de câteva ori înainte să fie luat de acolo de colegi.

Când se sui în ambulanță, lângă Resnick, văzu că Eddie era condus la o mașină de poliție. Plângea și striga încontinuu.

— Aveam tot dreptul să fiu aici! E casa vărului meu, el m-a rugat să trec din când în când, să am grijă de ea. N-am făcut nimic rău!

În ambulanță, inspectorul principal întoarse capul spre Fuller, care se așezase lângă el. În jurul nasului și gurii sângele începuse să i se coaguleze, prinzând o pojghiță neagră. Ochii lui, precum aceia ai unui animal rănit, îl priveau fix.

— I-am dat câteva să te țină minte nenorocitului care ți-a făcut asta. N-o să te uite așa de curând.

Lui Resnick însă nu părea să-i pese. Încercă să vorbească din nou, dar un noul val de sânge îi țâșni din gură. Paramedicul îi așeză masca de oxigen pe față, și inspectorul închise ochii.

*

Harry Rawlins se ascunse în spatele gardului viu din spatele grădinii vecinului. Cu interiorul buzunarelor de la pantaloni improvizase bandaje pentru tăieturile de la mâini, pe care le ținea strânse ca să reducă afluxul de sânge. Putea simți cioburi mici de sticlă adânc înfipte în carne. Din ascunzătoarea lui văzu ambulanța care pleca, urmată de dubă și de celelalte mașini ale poliției și de ceata

de gură-cască, până ce strada se goli complet. Chiar și așa, mai așteptă o jumătate de oră, în caz că o echipă de poliție s-ar fi întors pentru cercetări suplimentare. Când se convinse că terenul era liber, ieși pe stradă și aruncă o privire în jur. Era ca și cum circul ar fi plecat din oraș. Scoase fularul lui Eddie dintr-un buzunar, și-l puse la gât și-i ridică marginea până sub ochi, apoi băgă mâinile în buzunarele hainei și, cu un aer perfect inocent, se îndepărtă pe stradă.

• 40 •

Shirley urcă în avion ținându-și strâns biletul. Întrebându-se pe unde o fi locul ei, o luă la stânga. O stewardesă o întrebă dacă avea rezervare la clasa întâi și, cu un zâmbet condescendent, o îndrumă către rândurile de la economic. O zări pe Dolly care își găsise deja locul la clasa întâi, la fereastră, și acum sorbea dintr-un pahar de șampanie răsfoind revista *Vogue*. „Tipic!" bombăni ea.

Ca și cum n-ar fi fost deja destul de rău, primise loc la culoar, unde era înghiontită de toată lumea; pe deasupra, îl găsi pe Charles instalat chiar în fotoliul de alături.

— Am reușit să schimb locurile ca să stau lângă tine, o anunță fericit. Așa, ne vom putea cunoaște mai bine!

Nu mai mâncase nimic de ore întregi, așa că primi mâncarea din avion ca pe o binecuvântare. După masă, își puse căștile pe urechi și începu să se uite la un film care n-o interesa deloc, dar era singura soluție ca să scape de trăncăneala exasperantă a vecinului ei. Reușise să adoarmă pe la jumătatea peliculei, dar încă un neîndemânatic o lovi peste umăr când trecu pe lângă ea, trezind-o. Își smulse nervoasă căștile, gata să-i spună vreo două nesimțitului, când o văzu pe Dolly în fața ei, surâzându-i și cerându-și scuze politicos, ca o străină. Verifică dacă toate toaletele erau libere, scoase o țigară din pachetul pe care-l avea în mână și o aprinse. Shirley i se alătură, cu căștile încă atârnate la gât. Începură să discute zâmbindu-și reciproc ca și cum ar fi făcut conversație măruntă, să mai treacă vremea.

— Avem probleme, începu Dolly. Sistemul de control vamal de la Rio este diferit de cel britanic, nu au zone roșii și verzi. Toată lumea trece prin același loc, și oricine poate

fi oprit și controlat. Dar nu avem încotro, trebuie să riscăm. Crezi că vei face față?

— Nu, nu cred. E un risc nebunesc! Vameșii brazilieni ne vor pândi fiecare gest, și știi doar cât de greu îmi este să mă controlez când sunt stresată.

— Eu îmi voi asuma toate riscurile, pentru că eu voi căra valiza cu banii, sublinie Dolly. Fără ea, n-am avea din ce să trăim și nici bani să ne întoarcem. Tot ce-ți cer este să creezi o diversiune dacă vezi că sunt oprită de vameși.

Shirley se juca nervoasă cu firul căștilor. Știa foarte bine că Dolly își asuma cele mai mari riscuri și că nu avea altă opțiune decât s-o ajute.

— Tăcerea ta înseamnă că ești de acord?

— Ce fel de diversiune să creez?

— Te gândești tu la ceva. Mai ai încă șase ore la dispoziție, îi răspunse Dolly îndepărtându-se.

Shirley intră la toaletă. Îi venea să vomite. Când se întoarse la locul ei, filmul era la final. Tâlharii din Costa Brava fuseseră prinși, iar banii furați recuperați. Comandă un brandy dublu ca să se calmeze, apoi închise ochii prefăcându-se că dormea.

*

Harry intră pe vârfuri în dormitorul întunecos, străduindu-se să n-o trezească pe Trudie. Mâinile nu-i mai sângerau, dar durerea rămăsese puternică. Începu să-și strângă strictul necesar într-o geantă de voiaj, apoi deschise un sertar de unde-și extrase pașaportul. Începu să caute pe bâjbâite bancnota de cincizeci de lire pe care Dolly o lăsase pentru copil. Gândul la ea îi provocă un val de ură. Avea s-o facă să plătească. Avea s-o găsească și, după ce își lua banii înapoi, avea s-o facă să sufere pentru modul în care îl umilise. Scotoci mai abitir prin sertare, strâmbându-

se de durere când atinse cu palma o perie de păr aspră. Una dintre tăieturile adânci i se redeschise, smulgându-i un geamăt.

Zgomotul o trezi pe Trudie, care se ridică în capul oaselor, pe punctul să se pună pe urlat. Harry se repezi la ea și-i acoperi gura cu mâna.

— Eu sunt, îi șopti.

Femeia se relaxă, dar îi dădu mâna la o parte, simțind ceva umed și scârbos. Aprinse o mică veioză și văzu că era plin de sânge.

— Liniște, nu trezi copilul, îi spuse el ștergându-i dârele roșii de pe față.

— Unde ai fost? Am așteptat ore în șir fără să știu nimic despre tine. Ce-ai făcut?

— Unde sunt cele cincizeci de lire pe care ți le-a lăsat?

Trudie deschise gura să întrebe la ce îi trebuiau, dar o opri cu un gest scurt.

— N-ai găsit banii, nu-i așa? spuse ea, pradă unei revelații. Unde sunt Eddie și Bill?

Fără s-o bage în seamă, Harry îi luă poșeta și scoase de acolo cele cincizeci de lire, plus ce mai rămăsese din alocația copilului. Îndesă banii în buzunar și deschise sertarul de la noptiera lui. Lipit dedesubt era pașaportul fals pe care i-l procurase Bill Grant. Îl băgă în geanta de voiaj înainte de a ieși din dormitor.

— Unde te duci? îl întrebă Trudie ținându-se după el. Unde te duci, Harry? Nu mă părăsești, nu-i așa?

Harry negă din cap, dar tânăra femeie se repezi în fața ușii.

— Te întorci la Dolly? Încă o mai iubești, sau doar pentru bani?

— Să nu-i mai rostești numele niciodată. A dispărut din viața mea... pentru totdeauna!

— Dar banii, ce s-a întâmplat cu banii?

Harry o împinse deoparte și trase ușa cu putere, însă Trudie se agăță de el cu forța pe care ți-o dă disperarea.

— Te iubesc atât de mult! Te rog, nu pleca. Am nevoie de tine alături de mine... te iubesc.

Bărbatul o ținu strâns la piept și-i apăsă capul pe umărul lui. După câteva secunde, îi ridică bărbia și o privi adânc în ochii plini de lacrimi.

— Știu că mă iubești, dar nu pot rămâne aici. Am fost acasă la mine. Dolly și banii nu mai erau acolo. Eddie și Bill au fost săltați de poliție, iar vărul meu nu-și va putea ține gura la anchetă. N-am încotro, trebuie să plec.

Trudie lăsă să-i scape un vaiet, așa că se văzu nevoit să-i acopere iarăși gura cu mâna rănită.

— O să mă întorc, îți promit, după ce-mi rezolv unele probleme personale.

Ieși pe palier. Plângând cu suspine, femeia se agăță de haina lui, trăgându-l înapoi. O îndepărtă cu un dos de palmă.

— Nu te las să pleci! Nu te las! țipă ea.

Harry se răsuci, o apucă de obraji și o trase aproape.

— Copilul e al meu, da?

— Sigur că-i al tău, îi răspunse Trudie strâmbându-se de durere și privind nevinovată în ochii lui reci.

— Ai tot interesul să fie! O să mă întorc după voi.

Trudie se agăță din nou de el; de data asta o lovi atât de rău, încât o trânti pe spate. Femeia căzu și se lovi la cap, dar el era prea ocupat să coboare scările câte două fără să-i mai pese. Reuși să se agațe de balustrada metalică a scării și să strige după el pe casa scărilor:

— Fugi, FUGI LA EA! Ea a fost creierul tot timpul, și tu nici măcar nu te-ai prins!

Se prăbuși pe scări și începu să plângă și mai tare.

Vecina, doamna Obebega, ieși din apartamentul de dedesubt și ridică ochii curioasă.

— Sunteți bine, doamnă Nunn? o întrebă începând să urce treptele.

De la parter se auzi un zgomot puternic atunci când ușa de lemn fu forțată de polițiști, urmat de sunetul inconfundabil al bocancilor grei pe scările dărăpănate. Raidul era condus de inspectorul Fuller, care abia reușise să deslușească adresa pe bucata de hârtie plină de sânge de la Resnick. Văzând-o pe Trudie pe podea, îi flutură pe la nas mandatul de reținere pe numele lui Harry și trecu rapid pe lângă ea.

— Unde-i? Spune-mi imediat! Unde-i? urlă peste umăr.

— A plecat... a fugit... PLECAȚI CU TOȚII! răcni Trudie încă și mai isterică.

Chiriașii ieșeau cheauni de prin apartamente la auzul tămbălăului făcut de polițiștii în uniformă care începuseră să perie clădirea. Fuller o ridică pe femeie de gulerul cămășii de noapte și o târî în apartamentul în care forfoteau deja agenții. Unul dintre ei deschise cu un șut ușa dormitorului, moment în care bebelușul începu să urle disperat.

— Unde este Jimmy? Ați face bine să-mi spuneți, doamnă Nunn, sau jur că vă îmbarc și vă duc la secție cu tot cu plod!

Trudie își auzi propriul râs ireal, nebunesc. Ca un ac de pick-up blocat într-o imperfecțiune a vinilului, începu să repete:

— Nu știu nimic, nu știu nimic, nu știu nimic, nu știu nimic...

• 41 •

Pe aeroportul din Rio, cozile la controlul pașapoartelor erau interminabil de lungi. Dolly și Shirley se așezaseră la ghișee diferite și se ignorau cu mare talent. Așteptarea îi enerva pe unii călători, dar, când se plângeau, polițiștii brazilieni încetineau și mai mult ritmul. Reușiră să termine și se îndreptară către zona de colectare a bagajelor, unde unii pasageri își târau deja valizele spre controlul vamal. Aerul condiționat era setat la maximum, iar muzica era un fel de samba repetitivă, la care, dacă adăugai ciripeala necontenită a brazilienilor, obțineai o experiență epuizantă.

Shirley putea vedea cocul blond al lui Dolly ieșind în evidență din grupul de călători bruneți care se înghesuiau pe lângă banda rulantă pe care defilau bagajele. În fața unicei ieșiri se aflau șase mese rabatabile cu șase agenți vamali, cărora li se adăugau doi polițiști ce păzeau ușa. Toți erau înarmați și scrutau pasagerii cu ochi de păsări de pradă. Shirley simți firicele de sudoare pe frunte și între omoplați. Pe când își aștepta valizele avu timp să analizeze procedura, constatând cu oroare că toate bagajele erau deschise și controlate. Peste tot pe mese erau răspândite haine, iar agenții vamali se ciondăneau zgomotos cu pasagerii. Se apropie de Dolly și reuși să se strecoare în spatele ei.

— Caută peste tot. Nu risca, îi șopti la ureche.

— Știi ce ai de făcut. Îndepărtează-te de mine, îi răspunse Dolly fără să se întoarcă.

Una dintre valizele lor roșii apăru, dar le era imposibil să spună dacă era cea cu etichetă albastră sau cea cu etichetă roșie. O mână bărbătească ieși parcă de nicăieri și

o trase jos. Dolly se repezi la necunoscut, dar Shirley îi făcu un semn discret cu piciorul să-l lase în pace.

— Cred că asta este a ta. Vrei să ți-o duc eu? îi strigă un Charles radios.

— Nu, mulțumesc, oricum trebuie să mai aștept una.

Se apropie entuziast de ea, mirosind mult mai tare a transpirație decât la îmbarcare.

— Nu mă deranjează să aștept cu tine. Mă gândeam să te invit să mâncăm împreună, să vizităm orașul sau doar să ne ținem de mână?

Trebuia să scape cumva de el, așa că îi spuse limpede și ferm:

— Nici gând. Cară-te!

Băiatul, care nu se așteptase la o asemenea respingere brutală, făcu un pas în spate fără să se asigure, călcând pe piciorul unei grăsane. Aceasta trase un țipăt și-l îmbrânci cu putere. Când se roti, disperat să-și recâștige echilibrul, lovi cu rucsacul lui enorm o altă gospodină, care îl înjură în portugheză. Își ceru scuze jenat și, în sfârșit, își luă tălpășița.

Shirley se întoarse să-i spună lui Dolly să lase valiza. Femeia nu mai era acolo, dar valiza rămăsese. Nu se putea decide să pună mâna pe ea, până când observă eticheta albastră. Profitând că toată lumea urmărea circul făcut de Charles, Dolly schimbase valizele între ele, o luase pe cea cu etichetă roșie, în care erau banii, și plecase.

Gura lui Shirley se uscase și mâinile îi tremurau. Când o văzu pe Dolly la coadă, lângă mesele rabatabile, cu bagajul lângă ea, simți că o ia cu leșin. Femeia mai în vârstă înainta calm, trăgând din când în când câte un șut înainte valizei cu bani. Văzând că Dolly nu ajunsese încă la control, își spuse că avea timp să-și caute cealaltă valiză la banda rulantă, doar ca să constate că trecuse pe lângă ea încă o dată!

Rucsacul lui Charles se afla pe masa vameșilor, lângă Dolly. Doi agenți începură să-i scotocească scrupulos lucrurile, căutând droguri, apoi hotărâră că trebuia supus unei percheziții corporale.

Un vameș îi făcu semn lui Dolly să ridice geanta, încercând să nu arate cât de grea era de fapt, o puse culcată pe masă, apoi își așeză repede geanta de voiaj deasupra și se sprijini cu mâinile pe ea. Agentul o privi, întinse mâna și pocni sugestiv din degete.

— Pașaportul.

I-l dădu. Funcționarul îl cercetă rapid, apoi îl puse lângă el și o întrebă într-o engleză stricată:

— Ceva de declarat?

Dolly îi zâmbi matern și clătină din cap.

— Plante sau mâncare la tine? insistă, privind-o fix.

— Nu, dar am o sticlă de gin și niște țigări, luate din duty-free shop, în geanta de mână. Vreți să vi le arăt?

— Da... Scopul vizitei? Afaceri, sau turism?

Omul părea să-i vâneze semnele involuntare de nervozitate.

— Turism, îi răspunse calm, deschizând fără grabă fermoarul genții de mână. Era încordată ca un arc și făcea eforturi supraomenești să nu arate zbuciumul ce o chinuia pe interior. Orice semn, orice tremurat al gurii, orice clipire din ochi prea rapidă, în general, orice expresie a unei emoții nelalocul ei l-ar fi făcut și mai suspicios decât era deja. Nu avea de unde să știe ce se petrecea în spatele ei sau unde era Shirley, dar se ruga intens la Domnul să-i dea gândul cel bun și să treacă la acțiune, asigurându-i diversiunea de care avea nevoie ca de aer.

Tânăra își recuperase ambele valize și se așezase la una dintre cozi. Îl văzu pe vameș scoțând băutura și țigările din

geanta de mână a lui Dolly și răscolind apoi neglijent prin lucruri. Ridică primul bagaj de pe masă, i-l dădu proprietarei și începu să întoarcă valiza cu închizătorile spre el. Shirley, dându-și seama că venise momentul să facă ceva, acum ori niciodată, își deschise geanta de voiaj, scotoci cu mâna prin ea și începu să țipe cât o țineau plămânii:

— Ajutooor! Mi s-a furat pașaportul! Cineva mi-a furat pașaportul! Răsturnă toată geanta cu fundul în sus, pe jos. Nu e aici, nu e nicăieri! Am fost jefuită! Am fost jefuită!

Tot aeroportul se blocă brusc și ochii se întoarseră către ea. Cei doi polițiști de la ușă se apropiară ca să vadă despre ce era vorba; un bărbat de la coadă ridică mâinile în aer, disperat, și începu să strige ceva în portugheză, din care se înțelegea cuvântul *„idiota”*.

Agentul vamal, la limita nervilor, îi dădu pașaportul lui Dolly, îi împinse valiza și-i făcu semn să meargă mai departe, după care lovi puternic masa cu palma deschisă. Dolly nu aștepta nimic mai mult. Scăpase. Toată lumea se uita la Shirley, care încă urla în genunchi, căutând frenetic prin geantă. Se topi în mulțime și ieși, fără grabă, prin ușile automate ale aeroportului.

Abia în acel moment Shirley ridică victorioasă pașaportul, strigând fericită că l-a găsit. Ofițerii vamali o duseră într-un birou separat, să stea de vorbă cu ea. Odată ce Dolly trecuse, nu-i mai păsa, căci oricum nu avea bunuri de declarat în nici o valiză. Shirley nu putea să vadă, dar, în spatele ei, Charles era interogat cu privire la incidentul pe care-l iscase când lovise mai multe femei cu rucsacul. Era pe punctul să plângă și le explica de zor că, la Heathrow, o ajutase pe Shirley să treacă un bagaj prea greu, spunând că ar fi al lui. Sperase s-o agațe și era dezamăgit că fusese respins cu brutalitate.

Unul dintre ofițerii care discutaseră cu Charles li se alătură celor care stăteau deja de vorbă cu tânăra. Vorbea destul de bine engleză, așa că făcu un rezumat al celor spuse de Charles.

— Ah, îmi pare tare rău, răspunse ea punând un botic nostim, nu am avut destui bani ca să plătesc excesul de greutate. Mi-e teamă că i-am dat speranțe inutile. Am făcut o prostie pe care chiar o regret. Dar să știți că n-a fost ideea mea să mint autoritățile, băiatul s-a oferit chiar el, mi-a spus că nu-l deranjează. Credeți că am greșit? Oh, exclamă Shirley intrând în rolul de blondă proastă, credeți că avea alte planuri?

Un polițist îi spuse să aștepte și ieși din încăpere. Tânăra era tot mai speriată, spunându-și că ar fi trebuit să i se dea drumul deja. Ofițerul se întoarse după numai câteva minute, se așeză de cealaltă parte a mesei și privi concentrat în ochii ei albaștri, deschiși larg.

— De ce i-ai spus tânărului că vei urma să pozezi pentru o revistă din Rio?

— Am mințit, recunoscu ea prefăcându-se rușinată. Îmi plăcea de el până la un punct și am vrut să-l impresionez...

— Atunci de ce i-ai spus să dispară când ați aterizat aici? strigă brusc polițistul lovind cu pumnul în masă.

Shirley se aplecă ca să-i spună ceva confidențial.

— În avion, s-a așezat chiar lângă mine și am simțit cât de urât mirosea a transpirație. Când s-a apropiat apoi, la banda de bagaje, era și mai rău! N-am vrut să-i rănesc sentimentele, dar nimeni nu l-ar putea suporta. A trebuit să fiu cinstită cu el.

Polițiștii izbucniră într-un hohot de râs homeric.

— Chiar că pute urât! Mai ales într-o cămăruță de interogatoriu. Sunteți liberă, domnișoară.

*

Alice îl găsi pe Resnick într-o rezervă privată din aripa principală a spitalului. Părea ciudat de mic, întins pe spate într-un pat uriaș, conectat la o perfuzie, cu fața atât de umflată, încât era greu de recunoscut. Se apropie de el și o podidi plânsul când îi văzu dinții falși alături, într-o farfurioară. Își trase un scaun cât de aproape putu și se puse pe așteptat.

*

În drum spre hotel, privind peisajul din Rio pe fereastra taxiului, gândul o duse pe Shirley la fostul ei soț, Terry. Nu trăise niciodată un asemenea sentiment de beatitudine. Reușiseră și era liberă, liberă să facă orice își dorea. Ar fi vrut să împărtășească această fericire cu bărbatul pe care-l iubise, căci acesta era și visul lui, deși poate că nu ar fi ales Rio. Era mai curând un iubitor al cartierelor muncitorești, născut și crescut în East End. Tinerei nu-i venea să creadă unde ajunsese și, mai ales, cum ajunsese. Abia aștepta să le revadă pe Bella și pe Linda, să le povestească aventurile ei.

În primele minute cuvintele fură de prisos. Fetele se îmbrățișară într-o tăcere punctată doar de chicote de bucurie, suspine și lacrimi de fericire. Shirley nu se simțise niciodată atât de iubită, de dorită. În timp ce ea și le imaginase pe Bella și pe Linda relaxându-se pe marginea piscinei, ele și-o închipuiseră după gratii sau maltratată de vreun polițist fără scrupule. Erau teribil de ușurate.

Câteva ore mai târziu, șampania curgea în valuri, odată cu trăncăneala. Apartamentul din hotel arăta mai curând ca un depozit de la Harrod's, cu cutii ce purtau emblema unor prestigioase case de modă răspândite peste tot. Cele trei femei, fericite ca niște copii, strigau, dansau și se înghionteau, amețite bine de licoarea franțuzească.

În camera alăturată, Dolly făcea baie. Le putea auzi pe cele trei fete râzând, iar bucuria lor îi încălzea sufletul. Ajunsese cam cu o jumătate de oră după Shirley, dar primirea pe care i-o rezervaseră nu fusese la fel de exuberantă. Și-ar fi dorit să poată suscita emoții, în ea și în cei din jur, însă era atât de controlată, încât nu reușea să se exprime. „N-am nici o îndoială că-și dau seama cât de minunate sunt, dar oare trebuie să le spun cât de mândră sunt de ele?” se întrebă aprinzându-și încă o țigară și sorbind din cupa de șampanie. Când le împărțise cele o sută douăzeci de mii de lire sterline din valiză aproape că le săriseră ochii din cap de plăcere.

Își examină degetele ridate între care ținea țigara. Apa din cadă aproape că se răcise, dar nu-i păsa. Tensiunea în care petrecuse ultimele zile se evapora încet, închise ochii.

— Hei, Dolly, vino și tu! o strigă Linda din salon.

Zâmbi. Dusese dorul accentului ei dulceag. Se auzi încă un dop sărind și fetele pufniră în râs de parcă ar fi început prima sticlă, deși erau la a patra. Atingerea buretelui fin de baie îi aminti de Wolf. Simțind cum i se făcea rău, încercă să se ridice, dar alunecă înapoi în cadă. Nici nu observă țigara care-i scăpase printre degete. Îi venea să plângă. Emoțiile puseseră stăpânire pe ea și luptau să iasă la suprafață. Nici nu știa pentru cine era mai tristă: pentru moartea cățelului, pentru trădarea lui Harry sau pentru viața ei. Singură, în pielea goală, se simți dintr-odată extrem de vulnerabilă.

*

La aproape zece mii de kilometri distanță, baricadat în depozitul unde numai uriașul ciobănesc german îi ținea companie, Harry Rawlins se simțea și el vulnerabil, dar din cu totul alte rațiuni. Nu fusese niciodată atât de slab, atât de singur. Era un cadavru ce nu voia să meargă la groapă.

Nu putea să-și arate chipul pe nicăieri, nu putea scoate bani de la bancă, nu putea să se ducă acasă. Era conștient că trebuia să fugă din țară, dar se temea de riscuri. „Dolly...” se gândi el încleștându-și pumnii neputincios. Cu câțiva ani în urmă plânseseră împreună deasupra trupului neînsuflețit al copilului lor născut mort. Acum, el o trădase, însă ea îl bătuse la propriul lui joc.

Dar lucrurile n-aveau să se oprească acolo. Nu se născuse încă omul care să-l învingă pe Harry Rawlins.

*

Shirley se admira în oglinda înaltă din dormitor, întrebându-se dacă să-și pună rochia albastră sau pe cea argintie. „Nu, își spuse, cea argintie merge perfect.” Făcu un pas în spate ca să-și examineze mai bine trupul slab. „Mamă, ce bine arăt! Mai mult decât bine. Arăt absolut superb.”

Bella intră din dormitorul vecin. Strălucea toată, îmbrăcată din cap până în picioare într-o rochie cu bănuți.

— Ce fund mișto ai! o complimentă, și izbucniră amândouă în râs.

Bella strigă la Dolly să li se alăture.

— Hai, Dolly, te așteptăm! adăugă Shirley.

Banii tinerei stăteau aranjați în teancuri pe măsuța de cafea. Linda și-i ținea în poală și cânta voioasă. Ai Bellei erau aruncați neglijent pe un fotoliu. Începu să fredoneze cu Linda, măcelărind împreună celebra melodie „My Way”. Shirley începu să se învârtă prin cameră, admirând cum faldurile rochiei îi puneau în evidență pantofii. Ca să nu se lase mai prejos, Bella adoptă o postură de Shirley Bassey și începu să cânte „Goldfinger” peste Linda. Atmosfera era de-a dreptul electrică, fetele se distrau pe cinste.

Tânăra blondă mai dădu pe gât un pahar de șampanie, își aprinse o țigară și începu să se plimbe prin cameră în pași de parada modei. Linda, cu o perie în mână, se prefăcea că ține un microfon.

— Iar acum, doamnelor și domnilor, să o primim cu aplauze pe Miss Shirley Miller! Care sunt hobby-urile dumneavoastră, domnișoară Miller?

— Ei bine, îmi plac copiii și-mi place SĂ SPARG BĂNCI! țipă Shirley aruncând cu bani prin cameră.

*

Dolly își strânse halatul pe șolduri, șterse cu mâneca oglinda aburită și își privi chipul. Părul ud îi atârna în șuvițe subțiri precum codițele de șobolani. Se simțea – și chiar era – bătrână și obosită. Își apăsă fruntea de oglinda rece. Lacrimile nu mai veneau. „Gata? se întrebă. Am terminat cu plânsul?" Era, din nou, curată și uscată, cu emoțiile bine încuiate înăuntru.

Linda scoase o lingură de caviar din vasul răcit adus de băiatul de la room-service și se apucă să împungă cu degetul în geanta cu bani a lui Dolly, pusă lângă ea, pe canapea. Bătrâna le explicase cum împărțise în mod egal banii, păstrând câte cinci mii de lire sterline de la fiecare, ca să-și acopere cheltuielile inițiale, și le spusese unde ascunsese restul, la mănăstire. Nu avuseseră absolut nimic de obiectat, dar altceva clocea Linda în mintea ei. Se apropie de Bella.

— Crezi că ar trebui să-i spun de telefonul pe care l-am dat? o întrebă la ureche.

— Nu. Ai face bine să uiți povestea asta. Nu știm dacă a fost el sau altcineva, și ai recunoscut că era posibil să te fi înșelat. Las-o baltă.

— Ce puneți la cale acolo? se băgă Shirley turnându-și încă o cupă de șampanie.

Linda îi aruncă Bellei o privire scurtă și se așeză pe canapea.

— Am sunat la Londra... acasă la Dolly. Știu că nu trebuia s-o fac, dar nu m-am putut abține. Îmi făceam griji pentru tine.

— Dolly nu mi-a spus nimic.

— Pentru că nu ea a răspuns la telefon, lăsă Linda ochii în podea. A răspuns Harry. Știu sigur că el era. Era Harry, continuă repede, înainte ca vreuna dintre prietenele ei s-o poată întrerupe.

— Nu mă mai cert cu tine, draga mea. Am discutat de zeci de ori despre asta, zise resemnată Bella în timp ce-și mai turna și ea un pahar.

Lui Shirley nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise.

— Ești sigură că era el?

— Numai el avea dreptul să-i spună „Doll". Am auzit o voce bărbătească care a zis: „Tu ești, Doll?" Cine să fie altcineva? Câteodată îl suna pe Joe acasă și răspundeam eu, așa că i-am recunoscut vocea. Harry Rawlins trăiește.

Rămaseră în tăcere, privind una la cealaltă. Știuse Dolly de la bun început? Shirley rupse prima tăcerea. Le povesti totul: hainele tăiate din șifonier, filajul permanent și lupta cu Eddie, care îl omorâse pe Wolf. Sări dintr-odată în picioare, pradă unei revelații:

— Știam eu! De fapt, am crezut că era pe mână cu Eddie, dar e mult mai logic să lucreze cu Harry. În realitate, nu l-a pierdut niciodată.

Linda sări la rândul ei, cu o expresie de ură pe chip, și trase un șut gențiii cu bani.

— Înseamnă că ne-a dat doar cât să ne închidă gura! Ghici cine a pus laba pe restul? Probabil că Harry a golit deja ascunzătoarea de la mănăstire... dacă banii au trecut vreodată pe acolo.

— Stați ușor, fetelor, interveni Bella. Nu știm cum stau lucrurile cu adevărat. Nu știm dacă Harry trăiește sau nu. Dacă ar trăi și cei doi ar fi complici pe la spatele nostru, atunci de ce a mai venit Dolly aici?

Niciuna dintre ele n-o auzise când ieșise din baie. Era îmbrăcată în halatul hotelului, de peste două ori măsura ei, și arăta ca o bunicuță. Nu aveau de unde să știe ce auzise, dar nu le spuse nimic. Se duse la valiza în care fuseseră ascunși banii și începu să mute lucrurile lui Harry într-un sac de la spălătorie. Fetele se uitară una la cealaltă, iar Bella îi făcu semn Lindei să vorbească.

— Am dat un telefon de dimineață, Dolly. La tine acasă.

Femeia mai în vârstă păru că nu aude. Căută prin propria valiză și scoase o rochie gri.

— Aș putea purta asta. Nu e la fel de frumoasă ca ținutele voastre, dar merge. Mai am și o rochie de cocktail, pe aici pe undeva.

— E adevărat că Harry trăiește?

Dolly găsi îmbrăcămintea pe care o căuta și le-o prezentă mândră.

— Ce părere aveți?

Linda făcu un pas în față și-i smulse rochia din mâini.

— Harry mi-a răspuns la telefon. Trăiește, nu-i așa?

Dolly simți cum o lasă puterile. Parcă o lovise cineva în plex. O fierbințeală începu să i se răspândească în tot corpul.

— Dacă așa zici tu... îi răspunse stând cu spatele, pe cea mai calmă voce de care era capabilă.

— Așa zic. Iar tu știi că așa este. Ce se întâmplă cu restul banilor? Ce-ai făcut cu ei? I-a luat Harry? puse Linda întrebările ce stăteau pe buzele tuturor.

Trupul îi vibra de nervi și gura i se uscase. Înghiți cu greutate.

— Credeți că am lucrat cu Harry? Credeți că știam că e în viață? le întrebă, tot fără să se întoarcă.

Bella o dădu pe Linda deoparte și încercă s-o apuce pe Dolly de mână.

— Trebuie să știm ce se petrece, îi spuse pe o voce egală.

Dolly se întoarse și le privi stăruitor pe fiecare în față. Tremurând, se apropie de căruciorul cu băuturi, încercă să ia o sticlă, dar mâna îi tremura atât de tare, încât se văzu nevoită să renunțe. Apoi, începu să tremure necontrolat din tot trupul.

— Trăiește, Dolly? insistă Linda.

Bella și Shirley își aruncară o privire îngrijorată, temându-se că urma să se întâmple ceva extrem de grav.

Explozia bruscă de furie le luă cu totul prin surprindere. Dolly începu să arunce cu tot ce-i cădea la îndemână, sticle, pahare, mâncare, orice. Apoi, se repezi la geanta ei de voiaj, de unde scoase banii cu ambele mâini și îi aruncă în fața celor trei femei care asistau uluite la scenă. Vocea ei începu ca un mârâit jos, apoi se făcu tot mai puternic, ajungând la un urlet disperat, ca cel al unui animal rănit.

— DA, DA, DA, DA, DA!

Cele trei simțiră nevoia să se strângă la un loc. Nu o văzuseră niciodată într-o asemenea stare. Nu știau ce să facă, cum s-o ajute, s-o consoleze, cum să facă să-i treacă durerea. Când nu mai avu nimic de aruncat, Dolly se repezi la rochia pe care plănuise s-o poarte, încercând s-o sfâșie

cu unghiile. Capul i se bălăngănea violent înainte și înapoi, cu dinții dezveliți într-un rânjet monstruos. Era un spectacol greu de suportat. Ridică mânecile largi ale halatului de baie și începu să se zgârie pe antebrațe, lăsând dâre roșiatice adânci. Vocea îi era tot mai puternică și mai stridentă.

— Vreți să știți ce-am simțit în acele clipe? țipă ea. Prin ce am trecut când am aflat? A fost ca un foc nestins ce mă ardea pe dinăuntru și încă mă arde. Harry e în mine... *afară!* Ajutați-mă să-l dau afară! Dumnezeule mare, scoate-l din mine!

Își zgârie și mai adânc antebrațele, făcând să curgă firicele de sânge.

Linda se holba de parcă ochii încercau să-i iasă din cap, Shirley începu să plângă ca un copil speriat, dar Bella își păstră cumpătul. Se apropie de Dolly și o luă în brațe, strângând-o tare cu forța ei net superioară. Încet, încet, se relaxă, mâinile îi căzură moi pe lângă corp și lacrimile începură să-i curgă șuvoi. Când Bella o lăsă ușor din brațe, Dolly alunecă în genunchi, pe covor. În sfârșit, reușea să plângă. Îl jelise pe Harry de mai multe ori, dar niciodată cu atâta putere. Durerea prin care trecea era insuportabilă, însă venea și cu o ușurare extraordinară.

Niciuna nu știa ce să facă. Shirley dădu să se apropie, să o consoleze, dar Bella o opri. Trebuia lăsată să plângă până se elibera cu totul. Suspinele și lacrimile continuară minute bune, până când izvorul lor secă. Bella o ajută să se ridice și o așeză pe canapea, legănând-o ușor și asigurând-o că se terminase, că totul avea să fie bine.

Nu le venea să creadă c-o aveau în fața ochilor pe femeia puternică pe care o cunoscuseră, cu care se certaseră luni de zile. Linda se simțea atât de vinovată, încât nici nu avea curajul să se uite la ea. Shirley aprinse o

țigară și i-o întinse lui Dolly, care era prea epuizată ca s-o apuce. I-o lipi de buze și bătrâna trase câteva fumuri adânci, umplându-și plămânii și lăsând fumul să iasă încet.

Lacrimile continuau să-i scalde obrajii, însă nu făcu nici un efort să le șteargă. Făcu o tentativă să se ridice, dar era prea slăbită ca să stea în picioare. Rămase împietrită, cu halatul roșu de sânge la mâneci. Fetele așteptau tăcute. Într-un final, începu să vorbească, din gură ieșindu-i un șuvoi de gânduri aparent disparate.

— Am început să bănuiesc ceva când am fost acasă la Jimmy Nunn... dar nu puteam fi sigură... și... nu voiam să cred că așa ceva era cu putință... credeam că l-am înmormântat pe soțul meu, dar, de fapt, erau rămășițele lui Jimmy Nunn... Am plâns pentru Jimmy Nunn... Presupun că Harry a condus camionul de blocaj... Îmi pare nespus de rău. El a fost cel de-al patrulea complice. Îmi pare rău pentru soții voștri.

— Dar cum a ajuns ceasul lui Harry la Jimmy?

— Numai Harry știe, răspunse Dolly clătinând scârbită din cap.

Întinse mâna după încă o țigară, o aprinse și începu să vorbească din nou.

— Privirea lui Trudie când m-am prezentat! Se uita la mine ca la o cârpă de șters pe jos. Cred că el era acolo. Se ascundea. Cred că Wolf l-a simțit, a simțit mirosul tatălui lui în cocina aceea de apartament. Așa cum i-a luat urma și în depozitul pe care îl folosea ca ascunzătoare. Își luă capul în mâini, parcă nevenindu-i nici ei să creadă ce spunea. L-am iubit atât de mult! El a fost viața mea, m-am îndrăgostit de el din prima clipă în care ne-am văzut. Rămase un moment tăcută, încercând să se calmeze, apoi reluă: Chiar și după ce am înțeles, tot îl doream înapoi. Își aplecă fruntea. Pe atunci încă îl iubeam, voiam să fiu alături de el,

dar nu vă puteam spune nimic. Îmi era prea rușine de voi. Își șterse nasul cu mâneca și ridică ochii la ele. Nu l-aș fi lăsat pentru nimic în lume să se atingă de banii voștri. Ar fi trebuit să mă ucidă înainte.

Se ridică în picioare și se îndreptă de spate, apoi își strânse centura și-și aranjă părul cu mâinile. Era o luptătoare, așa cum fusese toată viața. Simțea că încă mai avea putere și nu era dispusă să se lase în voia sorții.

— Nu i-am lăsat absolut nimic. Nici bani, nici prețioasele lui registre, nici măcar un acoperiș deasupra capului. Am vândut casa cu toată mobila din interior și cu grădina. Oficial, este mort și îngropat, nimic nu-l poate aduce înapoi. Va rămâne un fugar pentru tot restul vieții.

— Ia-o ușor, Dolly. Nici măcar nu știi cu siguranță că trăiește – niciuna dintre noi nu știe. Dar, presupunând că este în viață, ce anume te-a determinat să iei o decizie atât de radicală, să te lipsești pe tine însăți de o casă?

Dolly zâmbi, și chipul ei căpătă o expresie de serenitate absolută.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Shirley.

— Vreau să-mi răscumpăr douăzeci de ani din viață, îi răspunse femeia mai în vârstă îndreptându-se spre dormitor.

— Așa, odihnește-te, foarte bine te-ai gândit, o încurajă Linda.

— Nu sunt obosită. O să-mi cumpăr un chip nou, chiar și un corp nou. E nemaipomenit ce poate face medicina plastică modernă, dacă ai destui bani, și slavă Domnului, sunt destul de bogată. O să-mi cumpăr tinerețea cu partea mea din bani, în curând o să arăt ca voi.

Le aruncă o ultimă privire, clătinându-se puțin, apoi trecu în dormitor. Simțea nevoia să rămână singură.

Bella își aminti de Dolly de la plajă, pe când exersau lovitura. Rememoră modul în care femeia se pedepsise singură, de disperare că nu reușea să se ridice la nivelul lor de performanță sportivă. Știa că atunci se dăduse în spectacol, așa cum o făcuse și acum, căci era foarte talentată să-și ascundă adevăratele sentimente: și anume că se simțea bătrână și nelalocul ei. Privindu-le pe Shirley și pe Linda, Bella văzu că erau impresionate de scenă și că luaseră de bună vestea că Dolly urma să-și facă operații estetice.

— Hai, pune-ți rochia de cocktail, avem o masă rezervată la cel mai tare club din Rio! o îndemnă Shirley ținându-se după ea în dormitor.

Dolly se opri o clipă, își drese glasul și se întoarse către ele.

— Prefer să rămân la hotel. Duceți-vă și distrați-vă. Eu am o viață întreagă de planificat.

Bella ridică de pe jos rochia de cocktail, alte lucruri de prin valiza lui Dolly și câteva dintre rochiile cumpărate de Linda și de Shirley. Intră în dormitor, așeză ținutele pe pat și se postă cu mâinile în șolduri.

— Nu acceptăm un refuz, draga mea. Așa că ieși din halatul ăla supradimensionat și strecoară-te într-o rochie frumoasă. Citind în ochii femeii mai în vârstă dorul de tinerețe, îi șopti: Noua ta viață începe acum, aici. Apoi vorbi în gura mare, astfel încât să fie auzită de celelalte: Linda o să-ți aranjeze părul.

— Mă pricep ca nimeni alta! strigă Linda și scoase rapid uscătorul de păr dintr-un sertar.

Hohotele de râs ale fetelor îi provocară lui Dolly un zâmbet firav.

— Ca totul să fie ca la carte, Shirley, modelul nostru profesionist și cunoscută vedetă a podiumului, o să se

ocupe de machiaj. Te vom face să arăți cu douăzeci de ani mai tânără, încheie Bella.

Cele două se activară imediat cu fardurile și bigudiurile încălzite. Dolly se așeză în fața oglinzii cuminte ca un copil: Cenușăreasa pregătindu-se de bal.

— Ce preferi, rochia argintie din lamé, sau pe cea decorată cu țechini? o întrebă Bella culegând două halate de pe pat.

— Arătam ca o oaie în chestia aia, nu-i așa? întrebă Dolly examinându-se în oglindă.

— Rămâne rochia cu bănuți, decise Bella dând la o parte lamé-ul. Îi prinse privirea în oglindă și îi făcu poznaș cu ochiul, dar rupse rapid contactul vizual când văzu că lui Dolly începuseră să-i tremure colțurile gurii. Nu voia să o stârnească din nou. Dăduse spectacolul emoțiilor descătușate... acum trebuia să se matolească și să-și lase pletele în vânt.

Linda începu să-i usuce părul ud. Fără să-și dea seama, cu mâna cealaltă îi strânse și-i mângâie afectuos umărul, însă Dolly interpretă corect gestul involuntar. Pentru prima oară, Linda îi oferise un autentic semn de prietenie. Se simți atât de emoționată, încât nu se putu abține și-i luă mâna într-a ei. Imaginea din oglindă îi dezvălui vinovăția din ochii femeii mai tinere.

— Lasă trecutul la locul lui, draga mea. Ploile, frigul și greșelile au rămas departe în urmă, îi spuse cu blândețe.

Era iertarea pe care o aștepta, iar Linda o primi cu un zâmbet larg. În sfârșit, cele patru femei erau unite toate sub semnul armoniei.

Camera se umplu treptat de chicoteli și de mici conversații despre machiaj, coafuri și haine. Dolly se simți acceptată, iubită. Avea de gând să se bucure de fiecare clipă petrecută în compania lor. Prietenia lor îi dădea putere și o

făcea să se simtă dorită. Deocamdată, era una dintre „fete”, dar, spre deosebire de Shirley și de Linda, ea nu era văduvă. Mai precis, nu mai era. N-avea să uite niciodată chinul pe care i-l pricinuise Harry Rawlins.

Într-o bună zi avea să-l revadă. Într-o bună zi avea să-l oblige să-i înfrunte mânia.

Harry trăia, iar ea îl putea găsi. Oriunde s-ar fi ascuns.

Un thriller excepțional de la regina romanului polițist

Un jaf asupra unei autospeciale blindate pentru transport de valori eșuează lamentabil și trei femei rămân văduve.

Când Dolly Rawlins descoperă planurile soțului său pentru jaful ratat, o idee prinde contur în mintea ei...

AR PUTEA EA ȘI CELELALTE SOȚII SĂ TERMINE TREABA PE CARE SOȚII LOR AU ÎNCEPUT-O?

Pe măsură ce femeile pun la cale jaful, devine clar că altcineva trebuie să fi fost implicat.

Dar numai trei cadavre au fost găsite la locul faptei.

CINE A FOST CEL DE-AL PATRULEA BĂRBAT?

ȘI UNDE ESTE ACUM?

„Un roman tipic pentru Lynda La Plante, *Văduve* este o carte pur și simplu uimitoare. Nu e nimeni ca Dolly Rawlins. De citit neapărat."
Northern Crime

„O carte de o rară autenticitate."
Sunday Telegraph

„Plină de răsturnări de situație."
Independent on Sunday

Notes

[←1]

Prezentator britanic de televiziune şi colecţionar de mobilier de lux (1903-1985).